រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៣៧

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដាក់

*(តាំងពី**ខុងបេង, ឡៅពី** ប្រើ**គួនអ៊ូ**ទៅសុំទ័ព**ឡៅគី**មកជួយ **ចូឆូ**លើកចូលទៅស្រុកសុងយ៉ុងបញ្ឆោតសម្លាប់**ឡៅចង**និងម្តាយ ហើយលើកតាម**ឡៅពី, ខុងបេង**ចុះទូកទៅនៅបន្ទាយហែខៅ។)*

ខុងបេងនិយាយនឹង**ឡៅពី**ថា ឥឡូវ**ចូឆូ**លើកទ័ពជាប់តាមមកជិតទាន់ហើយ សុំលោកប្រើ**គួនអ៊ូ**ស្រូតទៅប្រាប់**ឡៅគី**ឯស្រុកកាំងហែ ឲ្យលើកទ័ពទូកមកជួយបញ្ចូលគ្នានឹងកងទ័ពស្រុកកាំងឡេង។ **ឡៅពី**ក៏យល់ឃើញត្រូវ ទើបប្រើ**គួនអ៊ូ**និង**ស៊ុនខៀន**កាន់សំបុត្រទៅឲ្យ**ឡៅគី**លើកកងទ័ពទូកមកជួយ ហើយឲ្យ**ជូឡុង**នាំគ្រប់គ្រួទាំងពួង ឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**នាំទាហានលើកទៅជាកងទ័ពក្រោយសម្រាប់ការពារ**ឡៅពី**ក៏ដើរកៀរប្រមូលគ្រប់គ្រួទៅតាមផ្លូវមួយថ្ងៃបានមួយរយសិន (៤ គ.ម)។

ឯ**ចូឆូ**កាលលើកទ័ពទៅដល់ស្រុកអ៊្វិនសៀហើយ ក៏ស្រូតរូតនាំទាហានទាំងពួងឆ្លងទៅស្រុកសុងយ៉ុង លុះទៅដល់ហើយ ក៏ឲ្យបម្រើទៅហៅ**ឡៅចង**ឲ្យចេញមក។ **ឈួម៉ី**និង**ទៀវអ៊ុន**ក៏និយាយនឹង**ឡៅចង**ថា មហាឧបរាជលើកមកដល់ស្រុកហើយ ឲ្យបម្រើមកហៅលោកចេញទៅគំនាប់ ក៏គួរនឹងចេញទៅគំនាប់តាមទម្លាប់ប្រវេណី។ **អងអ៊ិុយ**ទីប្រឹក្សាចូលទៅខ្សឹបប្រាប់**ឡៅចង**ថា ពីដើមលោកនឹងទៅចំណុះចុះចូល**ចូឆូ**ក៏ពិតមែន ឥឡូវ**ឡៅពី**រត់ពី**ចូឆូ**ទៅមិនបានតស៊ូទេ ឃើញថា**ចូឆូ**គ្រានេះមានចិត្តទ្រើសទ្រនង់អង់អាចណាស់ មិនបានចាត់ចែងនឹងរក្សាខ្លួនឲ្យមាំមួនដូចពីដើមទេ មុខជាធ្វេសប្រហែសណាស់ហើយ នាទីបណ្តាមនុស្សទាំងពួងក៏នឹងដឹងឮប្រាកដ ថាលោកមានតម្រិះប្រាជ្ញាវិះគិតរឹតតែកោតខ្លាច ដែលនឹងគិតការធំតទៅទៀត ក៏គង់នឹងមានអំណាចសម្រេចតាមប្រាថ្នា។ **ឡៅចង**ក៏យកសម្តីដែល**អងអ៊ិុយ**និយាយនោះទៅប្រាប់**ឈួម៉ី**។

ឈ្លូម៉ឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យហៅ**អងអ៊ុយ**ចូលទៅហើយនិយាយថា ខ្លួនឯងនេះមិនបានដឹងច្បាស់លក្ខណៈផែនដីដែលនឹងវិនាសនិងរីកចម្រើន ហេតុម្ដេចព្រហើនអាចប៉ានចរចាដូច្នេះ? **អងអ៊ុយ**បានឮ**ឈ្លូម៉**និយាយដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ឆ្លើយថា អាសត្រូវលក់ម្ចាស់ កាលណាអញនឹងបានស៊ីសាច់អាឯងទើបអញអស់ខឹង។ **ឈ្លូម៉**ឮដូច្នោះក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យចាប់**អងអ៊ុយ**យកទៅសម្លាប់។ **កេងអ៊ួត**ក៏ឃាត់ហាមសូមទោស**អងអ៊ុយ**។ **ឈ្លូម៉**ក៏នាំ**ទៀវអ៊ុន**ចេញទៅគំនាប់**ចូឆូ**ដល់ក្បែរច្រាំងស្ទឹងនឹងឆ្លង។ **ចូឆូ**សួរថា ក្នុងទីដែនដែលឡើងស្រុកកេងជីវនេះ មានស្បៀងអាហារនិងរាស្ត្រចំណុះស្រុកទាំងអស់ប៉ុន្មាន? **ឈ្លូម៉**ឆ្លើយថា មានសេនាសេះប្រាំម៉ឺន មានទាហានថ្មើរជើងដប់ប្រាំម៉ឺន ទាហានទូកប្រាំបីម៉ឺន រួមផងគ្នាត្រូវជាម្ភៃប្រាំបីម៉ឺន ឯស្បៀងអាហារនោះបានប្រមូលទុកដាក់ក្នុងស្រុកកាំងឡេងជាច្រើន បើប្រមូលផ្សំគ្នាគ្រប់ខេត្តទាំងអស់នឹងស៊ីបានប្រហែលមួយឆ្នាំ។

ចូឆូសួរថា ទូកចម្បាំងមានចំនួនប៉ុន្មាន? នរណាជាអ្នកបង្គាប់បញ្ជាត្រួតត្រា? **ឈ្លូម៉**ឆ្លើយថា ទូកចម្បាំងទាំងធំទាំងតូចមានប្រាំពីរពាន់ប្លាយ នៅក្នុងបង្គាប់បញ្ជាខ្ញុំបាទពីរនាក់នេះទាំងអស់។ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះត្រេកអរណាស់ ទើបតាំងឲ្យ**ឈ្លូម៉**និង**ទៀវអ៊ុន**ជានាយកងទ័ពជើងទឹក ហើយថា ឥឡូវនេះ**ឡៅពៀវ**ក៏ស្លាប់បាត់ហើយ ឯ**ឡៅចង**ជាកូនក៏មកចំណុះចុះចូលយើង ៗនឹងក្រាបទូលព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឲ្យតាំងជានាហ្មឺនធំ សម្រេចការរាជការក្នុងស្រុកកេងជីវតទៅ។ **ឈ្លូម៉, ទៀវអ៊ុន**បានស្ដាប់ដូច្នោះ ក៏មានចិត្តបីតិប្រាមោជ្ជត្រេកអរណាស់ គំនាប់លា**ចូឆូ**មកវិញ។

ស៊ុនហុកជម្រាប**ចូឆូ**ថា **ឈ្លូម៉**និង**ទៀវអ៊ុន**ពីរនាក់នេះ ជាមនុស្សប្រចុបប្រចែងឡែបឡប ហេតុម្ដេចលោកមិនស្គាល់ចិត្តគំនិត ក៏តែងតាំងឲ្យធ្វើជានាយទាហានជើងទឹកតែម្ដងនោះម្ដេចទៅ? **ចូឆូ**អស់សំណើចហើយថា បើយើងមិនដឹងមិនស្គាល់ចិត្តមនុស្សទេ នឹងធ្វើការធំម្ដេចបាន។ ប្រការមួយទៀត ទាហានរបស់យើងប៉ិនប្រសប់តែផ្លូវគោក ដែលនឹងរកឲ្យស្ទាត់ជំនាញខាងជើងទឹកនោះមិនមាន

យើងធ្វើទាំងអម្បាលនេះ ប្រាថ្នានឹងយកចិត្តទុកដាក់ហ្វឹកហាត់ទាហានយើងឲ្យប្រសប់ រួចសឹមកម្ចាត់វាចេញទៅចុងដៃនឹងក្រងាយអ្វី។

ឯ**ឈ្វូម៉** និង**ទៀវអ៊ិន**ក៏នាំយកសេចក្ដីទៅសម្ដែងប្រាប់**ឡៅ្យចង**តាមពាក្យ**ចូឆ្វ**សព្វគ្រប់ប្រការ។ **ឡៅ្យចង**ឮហើយមានអំណរណាស់ នាំយកសេចក្ដីនោះទៅសម្ដែងប្រាប់នាង**ឈ្វូហ៊្វុយិន**ជាម្ដាយ។ លុះវេលាព្រឹក ក៏រៀបតាក់តែងរបស់ទ្រព្យដែលនឹងនាំទៅគំនាប់**ចូឆ្វ**។ លុះរៀបចំស្រេចហើយ **ឡៅ្យចង**និងនាង**ឈ្វូហ៊្វុយិន**ក៏នាំចូលទៅគំនាប់**ចូឆ្វ** យកត្រាសម្រាប់ងារជូនទៅផង រួចក៏លើករបស់និងត្រានោះជូនទៅ**ចូឆ្វ**ៗត្រេកអរណាស់ ក៏លើកកងទ័ពទៅតាំងនៅប្របស្រុកសុងយ៉ុង។

ឈ្វូម៉, ទៀវអ៊ិន ក៏អុជធូបទៀនគំនាប់**ចូឆ្វ** អញ្ជើញឲ្យ**ចូឆ្វ**ចូលទៅក្នុងស្រុក។ **ចូឆ្វ**ឲ្យរកហៅ**កេងអ៊្វិត**មកហើយ ក៏និយាយថា ខ្លួនយើងមកយកស្រុកកេងជីវគ្រានេះ មិនមែននឹងមានអំណរប៉ុន្មានទេ ដែលយើងបានខ្លួនអ្នកតែមួយក៏មានចិត្តត្រេកអរ លើសជាងបានស្រុកកេងជីវទាំងមូលទៅទៀត។ ហើយក៏តាំង**កេងអ៊្វិត**ជាចៅហ្វាយស្រុកកាំងឡេង តាំង**ហ៊្វូស្វូន, អងសាន**ជាមន្ត្រីធំ តាំង**ឡៅ្យចង**ជាចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវ ហើយក៏ឲ្យរៀបខ្លួនចេញទៅ។

ឡៅ្យចងឮដូច្នោះក៏ស្ដុតស្ដុងក្នុងចិត្ត ទើបអង្វរសុំខ្លួនថា ដែលមហាឧបរាជតាំងឲ្យខ្ញុំបានជាចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវនោះ ជាព្រះគុណធ្ងន់គ្មានទីបំផុត ដែលខ្ញុំបាទឧស្សាហ៍ចេញមកគំនាប់លោកទាំងម្ល៉េះ មិនមែននឹងមានសេចក្ដីប្រាថ្នាចង់ធ្វើចៅហ្វាយស្រុកនោះណាស់ណាទេ ខ្ញុំបាទសុំឲ្យបានតែជារាស្ត្រទាសនៅក្នុងស្រុកសុងយ៉ុងនេះ ដើម្បីនឹងបានថែរក្សាសពបិតាប៉ុណ្ណោះ ក្រៅពីនោះប្រាថ្នានឹងរក្សាញាតិសាលោហិតតាមប្រវេណីតទៅ។ ឥឡូវសូមឲ្យលោកមានករុណាដល់ខ្ញុំបាទចុះ។ **ចូឆ្វ**ថា ដែលយើងនឹងឲ្យអ្នកទៅនៅស្រុកកេងជីវនោះ ដោយសេចក្ដីប្រណីអាណិតអ្នក ព្រោះឃើញថាស្រុកកេងជីវ និងស្រុកហ៊្វូតោនៅជិតគ្នា អ្នកនឹងបានចូលចេញគាល់ហ្វៅព្រះចៅ**ហៀនតេ**ដោយស្រួល។ ប្រការមួយទៀត បើអ្នកនឹងចង់នៅក្នុងស្រុកសុងយ៉ុងនេះ ឆ្ងាយពីយើងនិងព្រះចៅ**ហៀនតេ** ជាទីបៀតបៀននៃមនុស្សដែល

ជាសត្រូវទាំងពួង នឹងមិនសប្បាយទៅចុងដៃ។ **ឡៅចង**ឮហើយ ក៏ទាល់គំនិតព្រោះគិតខ្លាច**ចូឆ្វ** នឹងរឹងទទឹងមិនបាន ក៏ព្រមទទួល ហើយគំនាប់លានាំមាតាចេញទៅស្រុកកេងជីវ លុះទៅដល់មាត់កំពង់នឹងឆ្លងស្ទឹង។ នាហ្មឺនទាំងអស់ក៏លា**ចូឆ្វ**ទៅកាន់កន្លែងរៀងខ្លួន។ ឯ**អងអ៊ុយ**ក៏ជាប់តាម**ឡៅចង**ទៅផង។

កាលដែល**ឡៅចង**ចេញផុតពីស្រុកនោះហើយ **ចូឆ្វ**ក៏បង្គាប់**អ៊ីគឹម**ថា អ្នកចូរលើកទាហានស្រួតតាមទៅស្កាត់ចាប់សម្លាប់**ឡៅចង**ចេញ។ **អ៊ីគឹម**ក៏លើកទាហានស្រួតតាមទៅ លុះទៅទាន់**ឡៅចង**ហើយ ក៏ស្រែកថា ឥឡូវមហាឧបរាជប្រើយើងឲ្យមកតាមសម្លាប់អ្នកឯង ព្រមទាំងម្ដាយទាំងពីរនាក់ចេញ អ្នកកុំរីវរវត់ទៅឯណាឡើយ ចូរនៅស្ងៀមឲ្យយើងកាត់ក្បាលនាំទៅឲ្យមហាឧបរាជចុះ។ នាង**ឈ្លូហ៊ូយិន**ឮដូច្នោះក៏តក់ស្លុតស្មារតី ម្ដាយនិងកូនក៏ឱបគ្នាទួញយំដំឱរា។ **អងអ៊ុយ**ឃើញដូច្នោះខឹងណាស់ ត្រឡប់មុខវិលមកនឹងតស៊ូ។ **អ៊ីគឹម**ឲ្យទាហានចាប់សម្លាប់ចេញហើយកាត់ក្បាលនាង**ឈ្លូហ៊ូយិន**និង**ឡៅចង**ត្រឡប់នាំទៅឲ្យ**ចូឆ្វ** ៗក៏ឲ្យបំណាច់រង្វាន់**អ៊ីគឹម**តាមសមគួរ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យទៅចាប់គ្រប់គ្រួ**ខុងបេង**មិនឃើញសោះ ហើយក៏វិលមកប្រាប់**ចូឆ្វ**វិញ។ **ចូឆ្វ**ក៏មានកំហឹងគុំគួនមិនរសាយ។ ខណៈកាល**ខុងបេង**នឹងលើកព្យុហៈទ័ពចេញពីស្រុកស៊ិនអៀនោះ ក៏នឹកខ្លាចក្រែង**ចូឆ្វ**នឹងធ្វើអន្តរាយដល់គ្រប់គ្រួ ក៏គេចចូលទៅនាំគ្រប់គ្រួយកទៅលាក់បំពួននៅតំបន់សាំងតាំងបានជាទាហានស្រាវជ្រាវរកមិនជួបប្រទះ។

ចំណែក**ស៊ុនហ៊ីវ**ជម្រាប**ចូឆ្វ**ថា ស្រុកកាំងឡេងនោះ ជាទីមាំមួនណាស់ ទាំងស្បៀងអាហារក៏ប្រមូលយកទៅទុកជាច្រើន ប្រសិនបើ**ឡៅពី**ទៅតាំងនៅមុនបាន យើងនឹងតាមទៅធ្វើការច្បាំងដណ្ដើមក៏មិនងាយនឹងយកជ័យជម្នះបានសោះ។ **ចូឆ្វ**តបថា អ្នកនិយាយនោះត្រូវហើយ យើងមិនភ្លេចទេ យើងក៏នៅគិតឃើញដរាប តែឥឡូវត្រូវឲ្យទាហានស្រួតរួតរំលងទៅមុខ ចូលយកស្រុកកាំងឡេងឲ្យបានមុន។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យអញ្ជើញពលទាហានរបស់**ឡៅចង**មកត្រួតមើល ឃើញបាត់ម្នាក់ឈ្មោះ**ប៊ុនផេង**។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យមនុស្សទៅហៅយកខ្លួន ទទួលជួបប្រទះនឹង**ប៊ុនផេង**ក៏ចូលមក

គំនាប់**ចូឆ្វ** ៗសួរថា តាំងពីយើងមកនៅក្នុងស្រុកសុងយ៉ុងនេះច្រើនពេល ហេតុម្ដេចក៏ខ្លួននៅពួនមុខមិនមករកជួបនឹងយើង? **ប៊ុនផេង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទមិនបានមករកលោកនោះ មិនមែននឹងពួនមុខលាក់ខ្លួនទេ ព្រោះខ្ញុំបាទកើតមកជាទាហាន មិនបានធ្វើការយកអាសាចៅហ្វាយនាយឲ្យស្រុកភូមិនៅជាសុខ បានជាខ្ញុំបាទកើតទុក្ខអៀនខ្មាសណាស់ ទើបមិនបានមករកលោក។ និយាយហើយក៏យំ។ **ចូឆ្វ**ឃើញដូច្នោះក៏ពេញចិត្តណាស់ សម្លឹងមើលឃើញថា ជាមនុស្សសុចរិតទៀងត្រង់មែន ទើបតាំងឲ្យ**ប៊ុនផេង**ជាចៅហ្វាយស្រុកកាំងហែ ហើយឲ្យលើកទាហានដែលមានកម្លាំងខ្លាំងពូកែបានប្រាំពាន់ស្រួតទៅតាម**ឡៅពី**។ **ចូឆ្វ**ក៏លើកទ័ពហ្លួងជាជំនួយតាមទៅក្រោយ។

ឯ**ខុងបេង**និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា បណ្ដាគ្រប់គ្រួដែលមកទាំងអម្បាលនេះ មានចំនួនដល់បីម៉ឺន បួនម៉ឺន មានទាហានចម្បាំងប្រហែលតែបីពាន់តិចពេកណាស់ ហើយខ្លួនលោកក៏ដើរកៀរប្រមូលគ្រប់គ្រួយឺតទាំងម្ល៉េះ កងទ័ព**ចូឆ្វ**ក៏លើកជាប់តាមខ្ជាន់ៗជិតទាន់ហើយ។ កាលដែលលោកប្រើ**គួនអ៊ូ** ទៅសុំកងទ័ពពីស្រុកកាំងហែមកជួយ តាំងពីថ្ងៃទៅរាប់មកដល់ថ្ងៃនេះកំណត់មួយខែហើយ នឹងគិតដូចម្ដេច? **ឡៅពី**ថា បើដូច្នោះលោកកុំឃើញតែនឿយហត់ឡើយ ចូរឧស្សាហ៍ទៅខ្លួនឯងបន្តិចចុះ ព្រោះលោកមានគុណូបការៈនឹង**ឡៅគី**ពីថ្ងៃមុន **ឡៅគី**ឃើញលោកទៅខ្លួនឯងហើយក៏នឹងបោះបង់ពុំបាន គង់នឹងរកពលទាហានឲ្យលោកខ្លះ។ **ខុងបេង**ទទួលពាក្យហើយក៏ចេញទៅ នាំ**ឡៅហង**ទៅផងជាពីរនាយ លើកទាហានប្រាំរយស្រួតទៅស្រុកកាំងហែ។

កាល**ឡៅពី**និង**ប៊ីតុក, ប៊ីហង, កាន់យ៉ុង** នាំគ្រប់គ្រួលើកពពាក់ពពូនទៅក្នុងថ្ងៃនោះ ក៏កើតខ្យល់ព្យុះកំបុតត្បូងបោកបក់គួចយកផង់ធូលី ហុយត្រឡប់ឡើងទៅត្រង់មុខសេះ**ឡៅពី** ៗស្លុតចិត្តក៏សួរ**ប៊ីតុក, ប៊ីហង, កាន់យ៉ុង**ថា ភេទនេះនឹងល្អអាក្រក់ប្រការម្ដេច? **កាន់យ៉ុង**ចាប់យាមមើល ហើយជម្រាប**ឡៅពី**ថា ភេទនេះកាចណាស់ ពេលយប់នេះភ័យនឹងមកដល់លោកជាប្រាកដហើយ សុំឲ្យលោកចោលគ្រប់

គ្រួចេញសិន ស្រួតរត់ទៅមុនឲ្យរួចខ្លួនសិនចុះ។ **ឡៅពី**ថា បង់កម្លាំងដែលយើងបានការពាររក្សាមនុស្សទាំងអស់នេះមកពីស្រុកស៊ិនអៀ រហូតដល់ទីនេះហើយ ដែលនឹងបោះបង់ចោលគ្នារត់យកតែខ្លួននោះ យើងមិនដឹងនឹងធ្វើការកើតសោះឡើយ។ **កាន់យ៉ុង**ថា បើលោកនៅតែមិនជឿស្តាប់ពាក្យខ្ញុំបាទ អន្តរាយមុខជានឹងមានដល់ខ្លួនលោកមិនខាន។ **ឡៅពី**សួរថា ផ្លូវដែលនៅខាងមុខនោះឈ្មោះតំបន់អ្វី? ទាហានទាំងពួងឆ្លើយថា ទៅខាងមុខនោះ នឹងចូលដែនស្រុកកុងយ៉ុង មានភ្នំធំមួយឈ្មោះភ្នំកេងសាន់។ **ឡៅពី**ដឹងដូច្នោះ ក៏នាំគ្រប់គ្រួស្រួតរូតដើរទៅដល់ភ្នំកេងសាន់ ហើយឲ្យគ្រប់គ្រួតាំងជំរំឈប់នៅប្របជើងភ្នំ។ គ្រានោះជារដូវរងាណាស់ អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងនោះទៅជាឈឺថ្កាត់គ្រុនរងារមានសេចក្តីលំបាកវេទនាជាច្រើន ខ្លះស្រែកទួញយំរងំស៊ានក្នុងព្រៃ ច្រឡំទាំងសំឡេងស្រី និងប្រុស និងក្មេង គួរឲ្យកើតសេចក្តីសង្វេគពេកណាស់។

លុះពេលប្រហែលយាមបីយប់ **ឡៅពី**ក៏ឮសំឡេងស្រែកហ៊ោកញ្ជៀវពីទិសខាងជើង ដូចជារលើងរលំព្រៃឈើ។ **ឡៅពី**ក៏ភ័យតក់ស្លុតចិត្ត ទើបឡើងសេះនាំទាហានពីរពាន់លើកចេញទៅ ទទួលប្រទះនឹងកងទ័ព**ចូឆូ**លើកតាមមក **ឡៅពី**ក៏បរសេះនាំទាហានចូលតច្បាំងជាពន្លឹក ទាហាន**ចូឆូ**ក៏ឡោមព័ទ្ធ**ឡៅពី**បាន។ លុះ**តៀវហ៊ុយ**ក្រឡេកឃើញ**ឡៅពី**នៅក្នុងចំណោមទ័ព**ចូឆូ**ដូច្នោះ ក៏ស្ទុះពុះពារទម្លាយទ័ពចូលទៅជួយ**ឡៅពី** ៗបានទំនងស្រួល ក៏ចូលប្រយុទ្ធជ្រែកចេញទៅតាម**តៀវហ៊ុយ**ទិសឯកើត ប្រទះគ្នានឹង**ប៊ុនផេង**លើកទាហានមកចាំស្កាត់ពីមុខ។ **ឡៅពី**ក៏បរសេះសម្រុកចេញទៅមុខ។ ទាហានស្រែកជេរ**ប៊ុនផេង**ថា អាចោរទុយ៌សលក់ឈ្មោះម្ចាស់ នៅចេញមុខឥតខ្មាសមកចូលនឹង**ចូឆូ**ជាសត្រូវផែនដីទៀត? **ប៊ុនផេង**ឮដូច្នោះ ក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាសមិនបង្អង់ឲ្យ**ឡៅពី**ឃើញមុខបាន ក៏លើកទាហានបែករត់ទៅ។

ទាហាន**ចូឆូ**បានចំណាប់ ក៏លើកដេញ**ឡៅពី**ប្រជាន់ចូលមក។ **ឡៅពី**និង**តៀវហ៊ុយ** ពីរនាក់បងប្អូនក៏ជួយគ្នាពារទម្លាយមកក្រោយ រាំងទ័ពទុកទាល់តែភ្លឺ

ស្រោង។ លុះទាហាន**ចូវឆូ**គ្រាកចេញទៅឆ្ងាយហើយ ក៏ឈប់សម្រាកទាហាននៅទីនោះ។ លុះឃើញទាហានដែលសល់រត់មកតាមផងប្រហែលមួយរយនាក់ គ្រប់គ្រួទាំងហ្វូងហ្វាយរបស់ខ្លួន និងអាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងខ្ចាត់ខ្ចាយព្រាត់គ្នាទៅ **ឡៅពី**ក៏យំសោកសៅថា មនុស្សទាំងអស់នេះមកថ្កោះថ្កោយស្លាប់ព្រោះតែយើងម្នាក់ ទាំងបុត្រភរិយារបស់យើងក៏មិនដឹងថានៅទីណា ជាស្លាប់ឬរស់មិនបានឃើញនឹងភ្នែកសោះឡើយ។ កាល**ឡៅពី**វាឈប់អង្គុយយំនៅទីនេះ ទទួលឃើញ**ប៊ីហាង**ត្រូវអាវុធរបួសជាច្រើនអន្លើ ប្រឡាក់ទៅដោយឈាមពេញអស់ទាំងខ្លួន រត់ចូលមកស្រែកប្រាប់ថា ឥឡូវ**ជូឡុង**ប្រែចិត្តចូលទៅខាងទ័ព**ចូវឆូ**ហើយ។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ស្រែកគំហកឲ្យ**ប៊ីហាង**ថា ឯងជាមនុស្សឥតពិគ្រោះពិចារណាអ្វីសោះ ឯ**ជូឡុង**នោះជាមនុស្សសុចរិតស្រឡាញ់យើងពិតត្រង់ណាស់ ដែលថាប្រែចិត្តចូលទៅខាង**ចូវឆូ**នោះ កុំសង្ស័យឡើយ។

តៀវហ៊ុយឆ្លើយថា ពីដើមគេឃើញយើងជាទីពំនាក់បាន ឥឡូវយើងបងប្អូនដុនដាបទៅហើយ ប្រហែលគេប្រែចិត្តចេញទៅមែនទេដឹង? **ឡៅពី**ថា ឯចិត្ត**ជូឡុង**នោះទៀងត្រង់ពិតប្រាកដណាស់ ប្អូនចូរគិតមើលចុះ កាល**គួនអ៊ូ**ទៅនៅនឹង**ចូវឆូ**ចេញមកសម្លាប់**ង៉ាន់លៀង, ប៊ុនធីវ**ស្លាប់ ប្អូនក៏សង្ស័យថា **គួនអ៊ូ**ប្រែចិត្តចេញទៅនៅនឹង**ចូវឆូ** គិតសម្លាប់គ្នាគ្រានោះ ដល់គ្រានេះទៀត ទោះបី**ជូឡុង**ទៅនៅខាង**ចូវឆូ**មែនក្តី ទោះបីកាចជាក៏ដោយសារមានហេតុទើបទៅ ឯ**ជូឡុង**បងស្គាល់បានថា មិនមែនចោលបងជាប្រាកដ។ **តៀវហ៊ុយ**មិនជឿនឹកខឹងណាស់ ក៏លើកទាហានសេះម្ភៃស្រូតវិលត្រឡប់ចូលទៅជួបនឹង**ជូឡុង** លុះទៅដល់ដើមស្ពានទៀងប៉ាន់កៀវ ក្រឡេកឃើញព្រៃមួយនៅខាងទិសឯកើត ក៏នាំទាហានចូលទៅ ហើយកាត់យកមែកឈើមកចងគ្រប់កន្ទុយសេះ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យបរសេះវិលវក់ចុះឡើង។ កងទ័ព**ចូវឆូ**មិនដឹងក៏សម្គាល់ថា ពលនៅក្នុងព្រៃជាច្រើន **តៀវហ៊ុយ**បង្គាប់ទាហានដូច្នោះហើយ ក៏បរពលទៅឈរកាន់ទួនស្ទាក់នៅដើមស្ពាន។

ឯ**ជូឡុង**ចូលច្បាំងជាច្រឡំបល់ នៅក្នុងជ្រោះកណ្ដាលកងទ័ព**ចូវឆូ**នោះ វាយត្រឡប់ចេញមកហើយ ក៏ចូលពុះពារទៅវិញទៀត ស្វះស្វែងរក**ឡៅពី**និងគ្រប់គ្រួទាំងពួងមិនឃើញសោះ ក៏វាយត្រឡប់ចេញមកវិញ វិលវល់នៅក្នុងទ័ព**ចូវឆូ** តាំងពីយាមមួយរហូតដល់ភ្លឺស្រាង។ **ជូឡុង**ក៏គិតថា នឹងស្វះស្វែងរក**ឡៅពី**ក៏មិនប្រទះសោះ ទាំងគ្រប់គ្រួក៏បាត់អស់ទៅ នឹងជាប្រការម្ដេចក៏មិនដឹងក្រោយមុខ **ឡៅពី**ក៏បានផ្ទុកធុរៈនេះឲ្យយើងរក្សាបុត្រភរិយា ឥឡូវមកឲ្យវិនាសបាត់ទៅក្នុងជ្រោះកណ្ដាលចំណោមមេទ័ពដូច្នេះ ឃើញថាមិនគួរសោះឡើយ។ **ជូឡុង**គិតហើយក៏នឹកតូចចិត្តណាស់ ត្រឡប់តាំងមានៈចិត្តគិតឡើងថា ត្រូវតែអញវាយទម្លាយកងទ័ពចូលទៅរកម្ដងទៀតឲ្យឃើញគ្រប់គ្រួទាំងនោះ ទោះបីស្លាប់នៅក្នុងរណរង្គក៏តាមការចុះ បើមិនឃើញគ្រប់គ្រួ**ឡៅពី**នោះទេ ក៏មិនដឹងបើនឹងយកមុខទៅទុកឯណា។ **ជូឡុង**គិតដូច្នោះហើយ ក៏បរសេះពុះពារទម្លាយចូលទៅក្នុងជ្រោះកណ្ដាលទ័ព**ចូវឆូ**ជាមួយនឹងទាហានសេះប្រហែលសាមសិប ឃើញពួកអ្នកស្រុកត្រូវអាវុធរបួសពិការជាច្រើន ឮតែសំឡេងទួញយំរងំអឺងកង។ **ជូឡុង**ក៏ញាក់សេះទៅរកគ្រប់គ្រួ**ឡៅពី** ប្រទះនឹង**កាន់យ៉ុង**ត្រូវអាវុធរបួសជាទម្ងន់ ដេកពួននៅក្នុងគុម្ពស្មៅ **ជូឡុង**ក៏សួរទៅថា អ្នកបានប្រទះឃើញនាង**កាំហ៊ូយិន** នាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ទាំងពីរនាក់ដែរឬទេ? **កាន់យ៉ុង**ឆ្លើយថា ឥឡូវអ្នកទាំងពីរឃើញកងទ័ព**ចូវឆូ**លើកមកជិតនឹងទាន់ ក៏លោតចុះពីលើរទេះ ពកូនរត់បន្ដំចូលទៅក្នុងពួកអ្នកស្រុក ខ្ញុំក៏បំផាយសេះតាមទៅរកជិតជើងភ្នំ ទាហាន**ចូវឆូ**ម្នាក់យកទួនចាក់ត្រូវខ្ញុំបាទធ្លាក់ពីលើសេះ ហើយដណ្ដើមយករទេះទៅបាន ខ្ញុំក៏ឈឺលំបាកដើរទៅមិនរួច ក៏លួនមកពួននៅទីនេះ។ **ជូឡុង**ឲ្យទាហានម្នាក់ចុះពីលើសេះមកពយក**កាន់យ៉ុង**ឡើងជិះសេះ ហើយប្រាប់ថា អ្នកស្រូតរូតទៅមុនចុះ បើបានជួបប្រទះនឹងឡៅពីជាចៅហ្វាយនាយយើងឲ្យជម្រាបថា ឥឡូវនាង**កាំហ៊ូយិន**ខ្ចាត់ភ្លាត់ទៅបាត់រកមិនទាន់ឃើញទេ យើងនៅស្វះស្វែងរកឲ្យឃើញទើបទៅជាក្រោយ បើសិនណាយើងរកនាង**កាំហ៊ូយិន**មិនឃើញទេ ទោះបីនឹងស្លាប់ក៏យើងមិនស្ដាយជីវិតឡើយ។ **ជូឡុង**ផ្ដាំហើយ ក៏បំផាយសេះវិលទៅក្រោយវិញ។

ទទួលពេលនោះឮសំឡេងទាហានម្នាក់ស្រែកថា **ជូឡុង**បរសេះទៅឯណា? **ជូឡុង**ឮច្បាស់ក៏ទាញសេះឈប់ ហើយងាកចូលទៅសួរថា អ្នកឯងឈ្មោះអ្វី? ទាហាននោះប្រាប់ថា ខ្ញុំបាទជាអ្នកបររទេះឲ្យនាង**កាំហ៊ូយិន**ជិះ ឥឡូវនាងនោះត្រូវព្រួញរបួសទៅមិនរួច។ ជូឡុងសួរថា នាងនៅឯណាឥឡូវនេះ? ទាហានឆ្លើយថា នាងរត់ច្រឡំបល់ចូលទៅក្នុងគ្រួសារអ្នកស្រុកនៅទិសខាងឯត្បូង។ **ជូឡុង**ឮហើយក៏រត់ចោលទាហានទាំងអស់ ខំបរសេះស្រូតទៅតែម្នាក់ឯង ប្រទះនឹងពួកអ្នកស្រុកដែលរត់ទៅពួននៅកន្លែងមួយ ក៏សួរថា ឃើញនាង**កាំហ៊ូយិន**នៅពួនក្នុងទីនេះដែរឬ?

នាង**កាំហ៊ូយិន**ឆ្លើយថា ខ្ញុំនៅឯណេះ។ នាងក៏ធូរស្រាលក្នុងចិត្ត ព្រោះដ្បិតឃើញ**ជូឡុង**ទៅដល់ ហើយថា អ្នកចូរជួយយកអាយុជីវិតខ្ញុំផង ថាហើយក៏យំសោកាពិលាប។ **ជូឡុង**លោតចុះពីលើសេះខ្មីឃ្មាតចូលទៅគំនាប់ហើយថា ដែលខ្ញុំបាទមិនបានរិះរវាំងអ្នក ៗក៏បានសេចក្ដីលំបាកដូច្នេះ ទោសខ្ញុំខុសធ្ងន់ណាស់ ឥឡូវនាង**ប៊ីហ៊ូយិន**និង**អាតៅ**ជាបុត្រនោះនៅឯណា? នាង**កាំហ៊ូយិន**ប្រាប់ថា កាលទើបចុះពីលើរទេះ រត់ចូលទៅច្រឡំនឹងគ្រួសារអ្នកស្រុកដែលមកជាមួយគ្នា លុះទាហាន**ចូឆូ**ដេញវាយចូលមកពីក្រោយ ទាំងអស់គ្នាក៏បែកខ្ចាត់ភ្លាត់អស់ទៅ មិនដឹងជាទៅនៅខាងណាទេ។

កាលកំពុងតែនិយាយគ្នា ទទួលឃើញកងទ័ព**ចូឆូ**លើកមកមួយកងដេញគ្រប់គ្រួសារចូលមក **ជូឡុង**ឮសំឡេងទ្រហ៊ោយំអឺងកង ក៏ភ័យស្លុតស្មារតីលោតឡើងសេះខ្មីឃ្មាត ក្រឡេកទៅឃើញ**អ៊ីតោ**លើកទាហានមួយកង ប្រហែលមួយពាន់ប្លាយ ចាប់បាន**ប៊ីតុក**ចងដៃដឹកមកខាងក្រោយសេះ **ជូឡុង**ក៏បំផាយសេះចូលទៅស្រែកគំហកដោយសំឡេងយ៉ាងខ្លាំង នឹងចូលច្បាំងតនឹង**អ៊ីតោ** ៗបរសេះចូលតស៊ូនឹង**ជូឡុង**មិនទាន់បានមួយភ្លែង **ជូឡុង**ក៏យកទួនចាក់ត្រូវ**អ៊ីតោ**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ហើយក៏ស្រាយចំណង**ប៊ីតុក**ចេញ ដណ្ដើមសេះបានពីទាហានពីរ ហើយឲ្យប៊ីតុកមួយ នាង**កាំហ៊ូយិន**មួយ ឡើងជិះសេះចេញទៅដល់ចុងស្ពាន។

តៀវហ៊ុយក្រឡេកឃើញ**ជូឡុង**ក៏ស្រែកថា ហេតុម្ដេចបានជា**ជូឡុង**ប្រែចិត្តទៅចូលខាងចូឆូ? **ជូឡុង**ស្រែកតបថា អ្នកកុំស្ដីដូច្នោះ ដែលខ្ញុំបាត់យូរទាំងម៉្លេះ ព្រោះខ្ញាត់ភ្លាត់បាត់នាង**កាំហ៊ូយិន** នាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ទាំងពីរមិនដឹងទៅឯណា។ ខ្ញុំខំស្វះស្វែងតាមរកបានជាយឺតយូរមកជាក្រោយ ដែលថាខ្ញុំនឹងប្រែចិត្តចេញទៅស្រឡាញ់**ចូឆូ**នោះមិនមែនទេ។ **តៀវហ៊ុយ**ស្ដាប់ហើយថា នេះហាក់តែ**កាន់យ៉ុង**មកប្រាប់ការធូន់ស្រាលដល់ខ្ញុំជាមុន បើកុំតែដូច្នោះខ្លួនអ្នកនិងខ្ញុំក៏ភ័ន្តច្រឡំខុសគ្នាទៅ។ ឯ**ជូឡុង**សួរថា ឥឡូវចៅហ្វាយយើងនៅឯណា? **តៀវហ៊ុយ**ឆ្លើយថា បងយើងនៅឯក្រោយផ្លូវមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ។ **ជូឡុង**និយាយនឹង**ប៊ីតុក**ថា អ្នកចូរនាំនាង**កាំហ៊ូយិន**ទៅឲ្យចៅហ្វាយយើងមុនចុះ ខ្ញុំនឹងវិលត្រឡប់ទៅស្វែងរកនាង**ប៊ីហ៊ូយិន** និង**អាតៅ**ឲ្យឃើញសិនសឹមទៅជាក្រោយ។ **ជូឡុង**និយាយហើយ បរសេះត្រឡប់ទៅជួបនឹង**ហែហ៊ូអៀន**កំពុងលើកទាហានប្រហែលហាសិបនាក់ បរសេះកាន់ទួនសៀតគ្រប៊ីឈរស្ទាក់ផ្លូវ**ជូឡុង** ៗក៏បរសេះចូលតយុទ្ធនឹង**ហែហ៊ូអៀន**បានមួយភ្លែង ក៏យកទួនចាក់ត្រូវ**ហែហ៊ូអៀន**[1]ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។ ទាហានទាំងអស់ក៏បែកខ្ញាត់ខ្ចាយរត់ទៅ។ **ហែហ៊ូអៀន**នេះជាមនុស្សទំនុកទុកចិត្តរបស់**ចូឆូ** មានកម្លាំងច្រើន។ **ចូឆូ**ស្រឡាញ់ឲ្យកាន់គ្រប៊ីឈ្មោះគីថនកៀម បើនឹងកាប់ដែកក៏ដូចកាប់បណ្ដូលចេក។

ជូឡុងបានគ្រប៊ីហើយហូតចេញមកមើល ឃើញអក្សរចារឹកជាប់នឹងផ្លែក៏ដឹងថាគ្រប៊ីឯករបស់**ចូឆូ**។ **ជូឡុង**ក៏សៀតស្ពាយហើយបំផាយសេះពុះពារទម្លាយចូលទៅរកនាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ក្នុងកងទ័ពតែម្នាក់ឯង មិនបានកោតញញើតនឹងសេចក្ដីស្លាប់សោះ ប្រទះគ្រប់គ្រួពួកអ្នកស្រុកទាំងពីរតំបន់ ក៏សួររកនាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ជាដរាប។ មានមនុស្សម្នាក់ចង្អុលប្រាប់ថា នាង**ប៊ីហ៊ូយិន**ត្រូវព្រួញត្រង់ភ្លៅដើរមិនរួចពកូនអង្គុយពួននៅត្រង់ជញ្ជាំងផ្ទះត្រង់ណោះ។ **ជូឡុង**ដឹងច្បាស់ដូច្នោះ ក៏បរសេះ

---

[1] ត្រង់នេះ អាចមានការភ័ន្តច្រឡំពីអ្នកធ្វើប្រតិចារឹកជាន់ដើម ព្រោះឈ្មោះតួអង្គ**ហែហ៊ូអៀន**នេះ មានឃើញនៅក្នុងភាគបន្តៗទៀតរហូតដល់ភាគប្រាំបួនទើបស្លាប់។

ស្រូតទៅដល់ផ្ទះមួយភ្លើងឆេះនៅតែជញ្ជាំង ក៏ចូលទៅគន់រកមើលឃើញនាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ពរ**អាតៅ**អង្គុយយំនៅក្បែរមាត់អណ្ដូង។ **ជូឡុង**លោតចុះពីលើសេះរត់ចូលទៅគំនាប់ហើយក៏យំ។

នាង**ប៊ីឃ៊ូឃិន**ឃើញ**ជូឡុង**ទៅដល់ មានអំណរក្នុងចិត្តណាស់ថា អ្នកមកជួបនឹងខ្ញុំគ្រានេះ ក៏ដូចជាអ្នកមកយកជីវិតកូនទៅទុកឲ្យរស់ សូមឲ្យអ្នកមានសេចក្ដីករុណានាំយក**អាតៅ**ទៅចុះ ដើម្បីឲ្យបិតាបានឃើញមុខ ឯខ្លួនខ្ញុំមុខជាស្លាប់ហើយតាមតែវេរាកម្មរបស់ខ្ញុំស្រាប់។ **ជូឡុង**តបថា ដែលអ្នកបានផ្ដល់នូវសេចក្ដីទុក្ខលំបាកទាំងម្ល៉េះ ក៏ព្រោះខ្លួនខ្ញុំបាទគ្រងរក្សាអ្នកមិនឈ្នះ ទោសទាំងអស់ក៏ធ្លាក់លើខ្លួនខ្ញុំបាទជាទម្ងន់ ឥឡូវខ្ញុំបាទបានខំស្វះស្វែងមករកអ្នកឃើញហើយ សូមអញ្ជើញអ្នកឡើងជិះសេះចុះ ខ្ញុំបាទនឹងដើរជើងរវាំងការពីមុខនាំអ្នកចេញទៅ។ នាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ឆ្លើយថា អ្នកកុំព្រួយជាទុក្ខនឹងខ្ញុំឡើយ ដ្បិតខ្លួនខ្ញុំឈឺធ្ងន់ណាស់ ហើយមុខជាមិនរស់ទេ ខ្ញុំនេះបើនឹងរួចរស់ជីវិតក៏ពីព្រោះតែអ្នកដែលអ្នកនឹងចុះពីលើសេះដើរជើងទៅបីដូចជាជីវិតកូនខ្ញុំគ្មាននៅសោះឡើយ អ្នកចូរខំស្រូតយកតែកូនខ្ញុំទៅមុនចុះ កុំបីរវល់កំណាន់ចិត្តគិតដល់ខ្ញុំឡើយ។ **ជូឡុង**ឆ្លើយថា អ្នកកុំជជែកដោះស្រាយឲ្យខ្ញុំបាទរង់ចាំយូរឡើយ អញ្ជើញឡើងសេះឲ្យឆាប់ៗចុះ។ សំឡេងទាហាន**ចូឆ្វ**ហ៊ោកញ្ជ្រៀវខ្ទាន់ៗទ័ពចូលកាន់តែជិតណាស់ហើយ។ នាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ថា បើអ្នកអាណិតហើយ ក៏ចូរស្រូតរូតយកកូនខ្ញុំរត់ឲ្យរួចចុះ ខ្លួនខ្ញុំនេះនឹងទៅផងមិនបានទេ នឹងមករវល់អំពល់អ្វីនឹងខ្ញុំនេះ នឹងនាំគ្នាស្លាប់ទាំងអស់ទៅឬ? ហើយក៏យកកូននោះហុចទៅឲ្យ**ជូឡុង** ៗ មិនព្រមទទួល នៅតែទទូចអញ្ជើញនាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ឲ្យឡើងជិះសេះដល់ពីរបីគ្រា។ នាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ក៏មិនព្រមឡើងជិះសេះសោះ ចេះតែអង្វរករជាយូរណាស់។ សំឡេងទាហាន**ចូឆ្វ**ក៏រឹតតែហ៊ោកញ្ជ្រៀវខ្ទាន់ៗជិតចូលមក។ **ជូឡុង**ក៏និយាយថា អ្នកនៅអែអង់ធ្វើឲ្យរម្ល៉េះ បើកងទ័ព**ចូឆ្វ**លើកចូលមកហើយ នឹងមិននាំគ្នាស្លាប់បង់ការទទេទៅឬ? នាង**ប៊ីហ៊ូឃិន**ឮដូច្នោះ ក៏យក**អាតៅ**ជាបុត្រនោះ បោះចោលទៅលើផែនដីចំពោះមុខ**ជូឡុង**ហើយ ក៏លោតចុះទៅក្នុងអណ្ដូងទឹកស្លាប់មួយរំពេច។

ជូឡុងឃើញដូច្នោះ យំសោកបោកខ្លួនប្រាណ ដោយមានចិត្តអាណិតនាង**ប៊ីហ៊ួយិន**ណាស់ ហើយក៏កកាយដីក្បែរមាត់អណ្តូងនោះអស់ទៅ ប្រាថ្នានឹងមិនឲ្យទាហាន**ចូឆូ**ឃើញសាកសព ហើយយកសំពត់រុំខ្លួន**អាតៅ**ជាបែបអង្រឹងចងភ្ជាប់ពីខាងមុខ ដោះអាវក្រោះបញ្ចូលទៅក្នុងដើមទ្រូង យក**អាតៅ**លាក់ពីក្នុងក្រោះនោះទៅវិញ ឡើងសេះបរចេញមក ទទួលជួបនឹង**ហាន់បេង**ជាទាហានរង**ចូឆូ** លើកពលទាហានដើរឆ្លងស្ទាក់ពីមុខ**ជូឡុង** ៗក៏បរសេះចូលច្បាំងនឹង**ហាន់បេង**បានបីភ្លែង។ **ហាន់បេង**ចាញ់ដៃ**ជូឡុង** ៗចាក់ត្រូវនឹងលំពែងធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ ក៏កាប់ទម្លាយចេញទៅមុខជួបនឹងកងទ័ព**ទៀវខាប់**ស្ទាក់ពីមុខទៀត ក៏បរសេះចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹងទៀវខាប់បានដប់ប្រាំភ្លែង **ជូឡុង**ក៏ទាញសេះវេះរត់ចេញ។ **ទៀវខាប់**ឃើញបានចំណាប់ក៏បរសេះដេញតាមទៅដោយលឿនរហ័សណាស់ ប្រទះនឹងថ្លុកជង្ហុកមួយអន្លើ សេះរត់ជៀសមិនទាន់ ក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងជង្ហុកនោះ ទាំងសេះទាំងមនុស្សក៏ដួលប្រមូលលើគ្នា។ **ទៀវខាប់**ក៏ដេញតាមទៅទាន់ លោតទៅប្រុងចាក់នឹងលំពែង។ ខណៈនោះជាបុណ្យបារមីរបស់**អាតៅ** ដែលនឹងបានធ្វើជាក្សត្រសោយរាជសម្បត្តិ មិនគួរនឹងស្លាប់ដោយគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ ក៏បណ្តាលជាពន្លឺភ្លើងឆេះចេញអណ្តាតភ្លើងត្រង់កន្លែង**ជូឡុង**ធ្លាក់នោះ។ **ទៀវខាប់**ភ័យភ្ញាក់ដូចគេកន្ត្រាក់សេះនោះទុចថយមកក្រោយ។ **ជូឡុង**ក៏កន្ទ្រាំដីឲ្យសេះស្ទុះឡើង រួចក៏លោតចេញបានពីក្នុងជង្ហុករណ្តៅរត់ទៅបាន។ **ទៀវខាប់**ឃើញច្បាស់ដូច្នោះ ក៏មិនអាចនឹងដេញតាម។ ឯ**ម៉ាអៀន** និង**ទៀវគី**ពីរនាក់លើកទាហានតាមពីក្រោយពីមុខហើយស្រែកថា **ជូឡុង**គ្រានេះនឹងរត់ពីដៃយើងមិនរួចទេ។ ឯ**ចៀវហៀ** និង**ចៀវឡាំ** ពីរនាក់ក៏លើកទាហានចេញទៅស្ទាក់ពីមុខ។ **ជូឡុង**បរសេះចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹងពួកទាហានទាំងបួនក្រុមនោះជាពន្លឹក។ ពួកកូនទាហានទាំងអម្បាលនោះ ក៏ចោមរោមព័ទ្ធ**ជូឡុង**ជាជ្រួលច្របល់។ **ជូឡុង**ក៏ហូតគ្របីដេញកាប់ចាក់ស្លាប់ទាហានទាំងនោះច្រើនណាស់។

ចូឆូឡើងលើភ្នំកេងសាន់ ក្រឡេកមើលពីក្រោយឃើញ**ជូឡុង**ចូលប្រយុទ្ធក្នុងកងទ័ពជាជ្រួលច្របល់ដោយទាហានទាំងពួង ឃើញថ្វីដៃដែលកាប់ផ្ការមិនមានរា

ញញើតទៅខាងណា ទើបសួរថា ទាហាន**ឡៅ**ពីម្នាក់នោះឈ្មោះអ្វី ក៏មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែម្ល៉េះ? **ចោហាង**ឮ**ចូឆ្វ**សួរ ក៏បរសេះចុះពីលើភ្នំ ចូលទៅស្ទាក់ពីមុខ**ជូឡុង** ហើយស្រែកសួរថា ឯងឈ្មោះអ្វី? **ជូឡុង**ក៏ស្រែកតបមកវិញថា យើងឈ្មោះ**ទៀវជូឡុង**។ **ចោហាង**ក៏ត្រឡប់សេះឡើងទៅជម្រាប**ចូឆ្វ** ៗក៏សរសើរថា ទាហាននេះមានអំណាចបីដូចខ្លា ហើយក៏បង្គាប់ឱ្យស្រែកប្រកាសថា **ចូឆ្វ**ហាមប្រាមទាហានទាំងពួងមិនឱ្យបាញ់ធ្នូ គឺថាបុណ្យបារមីរបស់**អាតៅ** ដែលនឹងបានសោយរាជសម្បត្តិទៅឯមុខ ទើបបណ្ដាលឱ្យ**ជូឡុង**សម្លាប់មេកងធំក្នុងកងទ័ព**ចូឆ្វ**បានពីរនាក់ ទាហានឯកហាសិបនាក់ ឈាមក៏ហូរប្រឡាក់ពេញអស់ទាំងក្រោះនិងខ្លួនសេះ បីដូចគេស្រោចទឹកល័ក្ខ។

ជូឡុងបរសេះនាំ**អាតៅ**ស្រូតទៅដល់ជើងភ្នំមួយអន្លើ ប្រទះនឹង**ចុងជិន, ចុងស៊ិន**បងប្អូនទាំងពីរនាក់ ដែលជាទាហានរង**ហែហ៊្វូទុន** ញាក់សេះចេញមកស្ទាក់ពីមុខ **ជូឡុង**ក៏បរសេះចូលប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ចុងជិន, ចុងស៊ិន**បានបីភ្លែង ចាក់ត្រូវ**ចុងជិន**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ រួច**ជូឡុង**ក៏បរសេះស្រូតរត់ទៅ។ **ចុងស៊ិន**ក៏បរសេះចេញតាមខ្ទាន់ពីក្រោយ ជាប់គ្នានឹងសេះ**ជូឡុង** ងាកនឹងចាក់ដោយលំពែង សេះក៏ស្ទុះជែងហួសមួយថ្នាក់ រៀបនឹងចាក់ក៏ផុតទៅវារង់នៅបានទឹមគ្នា។ **ជូឡុង**ងាកសេះត្រឡប់មកតនឹង**ចុងស៊ិន** ទទួលសេះ**ចុងស៊ិន**ដេញខ្ទាន់ជិតនៅងាកខ្លួនមិនទាន់ ដើមទ្រូង**ចុងស៊ិន**និងដើមទ្រូង**ជូឡុង**ក៏ទៅប៉ះទង្គិចគ្នា **ជូឡុង**យកលំពែងវាត់លំពែង**ចុងស៊ិន**ដោយរហ័ស ក៏ជ្រុលខ្ទាតរបូតធ្លាក់ចុះ ទើបដកយកគ្រប៊ីចាក់បង្រុះត្រូវ**ចុងស៊ិន**ចំក្បាលរហូតចុះទៅ ដូចគេពុះដាច់ពាក់កណ្ដាលខ្លួនជាពីរចំណែកធ្លាក់ស្លាប់មួយរំពេច រួច**ជូឡុង**ក៏បរសេះគេចស្រូតរត់ទៅដល់ស្ពានទៀងប៉ាន់កៀវ ទទួលឮសំឡេងទាហាន**ចូឆ្វ**ស្រែកហ៊ោមកពីក្រោយ កម្លាំងសេះនិងកម្លាំង**ជូឡុង**ក៏ទន់ចុះ ទទួលក្រឡេកឃើញ**តៀវហ៊ុយ**ឈរលើស្ពានក៏ស្រែកថា គ្រានេះខ្ញុំអស់កម្លាំងណាស់ហើយ អ្នកជួយខ្ញុំផង។ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ស្រែកថា អ្នកស្រូតឆ្លងស្ពានទៅចុះ ខ្ញុំនឹងទទួលតស៊ូ។ ឯ**ជូឡុង**ក៏ស្រូតឆ្លងស្ពានទៅចម្ងាយផ្លូវប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) ជួប

នឹង**ឡៅពី**ឈរនៅទីនោះ **ជូឡុង**ចុះពីលើសេះទៅគំនាប់**ឡៅពី**ហើយអង្គុយយំ អធិប្បាយសេចក្ដីឲ្យ**ឡៅពី**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ ហើយថាខ្ញុំបាទយកបានតែ**អាតៅ** ជាបុត្រលោករុំដាក់នៅក្នុងក្រោះ កាលខ្ញុំបាទទម្លាយចេញមកពីក្នុងចំណោមទ័ពនោះ បានប្រយុទ្ធនឹងទាហាន**ចូឆូ** ស្រាប់តែបានឮសំឡេង**អាតៅ**ស្រែកយំម្ដងៗ ឥឡូវបាត់សូន្យឈឹងជាយូរហើយ មិនបានឮសំឡេងយំ នឹងជាអន្តរាយយ៉ាងណាក៏មិនដឹងឡើយ។

ជូឡុងក៏ដោះក្រោះចេញ ស្រាយយកសំពត់ដែលរុំ**អាតៅ**នៅកខ្លួននោះមកលាចេញ ឃើញ**អាតៅ**នៅដេកលក់ ក៏សែននឹកអរពន់ប្រមាណ ហើយក៏និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា បុណ្យពីបុរាណរបស់លោកខ្លាំងណាស់ បានជាបុត្ររបស់លោកមិនមានប៉ះលើសេចក្ដីអន្តរាយ។ **ជូឡុង**ស្រាយហើយព**អាតៅ**ហុចជូនទៅ**ឡៅពី** ៗក៏ទទួលយក**អាតៅ**ជាបុត្រហើយធ្វើជាខឹងទម្លាក់**អាតៅ**ទៅលើដី ហើយថា ព្រោះតែអាចង្រៃឯងមួយ បានជា**ជូឡុង**ទាហានឯករបស់អញទៀបនឹងថ្លោះការដោយសឹកសត្រូវ។ **ជូឡុង**ឃើញដូច្នោះភ័យណាស់ ក្រោកចូលទៅរហ័សប្រញាប់ចាប់លើកព**អាតៅ**ដាក់លើភ្លៅ ហើយលុតជង្គង់ចុះគំនាប់**ឡៅពី**ថា សូមលោកកុំប្រកាន់ខឹងនឹងបុត្ររបស់លោកឡើយ ខ្លួនខ្ញុំបាទនេះហើយ ទោះបីនឹងស្លាប់ជីវិត ខ្ញុំសូមយកលោហិតក្រាលផែនដីទុកជាប្រាកដ ជាទីតបស្នងសងគុណលោក។

ឯ**ប៊ុនផេង**លើកទាហានដេញដិតតាមជូឡុងដល់ស្ពានទៀងប៉ាន់កៀវ ឃើញ**តៀវហ៊ុយ**កាន់លំពែងឈរស្ទាក់លើស្ពាន ក្រឡេកទៅឃើញកណ្ដាលផ្លាធូលីហុយទ្រលោមតាមជើងសេះ ដែលទាហាន**តៀវហ៊ុយ**វាយឲ្យបោលផុសឡើងពេញក្នុងព្រៃ ក៏សម្គាល់ថា មានទាហានពួនបង្កប់នៅជាច្រើន ឯសេះនោះក៏មិនបានឲ្យបរចេញមក។ ទទួល**ចោយិន, លីទៀន, ម៉ាអៀន, ង៉ាក់ជិន, តៀវលៀវ, ទៀវខាប់** និង**ខៅធូ** ទាំងប្រាំបីនេះនាំទាហានលើកតាមមកទាន់ ក្រឡេកឃើញដូច្នោះក៏គិតថា **ខុងបេង** ប្រើកលឧបាយបង្កប់ទាហានទុកនៅទីនោះហើយ ក៏នាំគ្នាឈប់បង្អង់នៅទីនោះទាំងអស់ ទើបប្រើបម្រើឲ្យទៅជម្រាប**ចូឆូ** ៗដឹងដូច្នោះក៏លើកទ័ពស្រូតមកថែមទៀត។

តៀវហ៊ុយក្រឡេកទៅ ឃើញទាហានលើកមកជាច្រើន ឃើញសប្បធន់បាំងមកពីក្រោយក៏ដឹងថា **ចូឆូ**លើកតាមមកផង ទើបស្រែកគំហកយ៉ាងខ្លាំងថា ខ្លួនអញឈ្មោះ **តៀវហ៊ុយ** នរណាដែលមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ ឲ្យចេញមកតស៊ូគ្នាល្បងកម្លាំងមើលចុះ ឲ្យឃើញចាញ់ឈ្នះ។ ទាហាន**ចូឆូ**ឮសំឡេង**តៀវហ៊ុយ**ក៏ភ័យស្លុតទាំងអស់គ្នាស្រឡាំងកាំងមិនបានចូលច្បាំង។ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ឲ្យទាហានស្រាយមែកឈើពីកន្ទុយសេះចេញអស់ ហើយក៏ឲ្យទាញក្តារស្ពានទាំងអស់ចេញ រួចនាំទាហានទាំងនោះត្រឡប់ទៅរក**ឡៅពី** ទើបពណ៌នារឿងរ៉ាវឲ្យ**ឡៅពី**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ **ឡៅពី**តបថា ខ្លួនចៅនេះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក៏ពិតមែន តែថានឹកស្តាយព្រោះធ្វើឧបាយមិនបានរហូត ដោយចៅទៅទាញក្តារស្ពានចេញអស់ បីដូចនឹងប្រាប់ហេតុឲ្យ**ចូឆូ**ដឹងថា មនុស្សខាងយើងតិច ឲ្យលើកតាមមកទៀត បើចៅមិនទាញស្ពានចេញទេ **ចូឆូ**ក៏នឹងសម្គាល់ថា យើងបង្កប់មនុស្សទុកក្នុងព្រៃជាច្រើន ក៏នឹងញញើតខ្លាច លុះនិយាយហើយក៏នាំទាហានងាកចុះផ្លូវនឹងតម្រង់ទៅកំពង់ហាន់ជិន។

ឯ**តៀវលៀវ, ទៀវខាប់** និង**ខៅធូ**ឃើញ**តៀវហ៊ុយ**រត់ទៅហើយ ក៏ត្រឡប់ទៅប្រាប់**ចូឆូ**ថា ឥឡូវ**តៀវហ៊ុយ**ទាញក្តារស្ពានចេញអស់រត់ទៅ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ថា **តៀវហ៊ុយ**នោះមានតែខ្លួនម្នាក់ឯង គ្មានទាហានទេ បានជាទាញស្ពានទម្លាក់អស់រត់ទៅ ព្រោះខ្លាចយើងលើកទ័ពតាម ហើយទើបកេណ្ឌទាហានបានបីពាន់ ឲ្យទៅធ្វើស្ពានជាថ្មីវែងបីសិន (១២០ម) កំណត់ឲ្យហើយតែក្នុងវេលាមួយថ្ងៃ នឹងអាលលើកទាហានឆ្លង។ **លីទៀន**និយាយនឹង**ចូឆូ**ថា ដែលលោកនឹងបង្ខំលើកទ័ពតាម**ឡៅពី**ទៅនោះ ខ្ញុំបាទគិតក្រែងខ្លាចជាកលឧបាយរបស់**ខុងបេង** ឯ**តៀវហ៊ុយ**នឹងមានតម្រិះប្រាជ្ញាធ្វើឧបាយដល់ប៉ុណ្ណោះមិនមែនទេ សូមឲ្យលោកកុំអាលលើកទ័ពប្រញាប់ទៅឡើយ។ **ចូឆូ**ថា ឧបាយកលតែប៉ុណ្ណោះនឹងខ្លាចអ្វី ទោះបីលើសជាងនេះ ក៏មិនត្រូវកោតខ្លាចដែរ។ **ចូឆូ**ក៏ស្រូតលើកទ័ពឆ្លងស្ពានតាមទៅ។

ឡៅពីបានឮសំឡេងទាហានហ៊ោកញ្ជ្រៀវពីខាងក្រោយ ដូចជានឹងភ្លូកក្រឡាប់ផែនដី មើលទៅឃើញផង់ធូលីហុយទ្រលោមទៅលើអាកាសក៏និយាយថា

យើងនឹងទៅវេលានេះ ក៏នៅមានទន្លេនៅខាងមុខ ពីខាងក្រោយក៏មានកងទ័ពលើកគ្រលុកតាមមក តើយើងនឹងត្រូវគិតយ៉ាងណាទៅអេះ? ទើបប្រើ**ជូឡុង**ត្រៀមពលយោធានាំមកការពារពីខាងក្រោយចាំរងកងទ័ព**ចូឆូ**ដែលលើកតាមមកនោះ។

ខណៈនោះ**ចូឆូ**និយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា **ឡៅពី**គ្រានេះដូចត្រីខាំងនៅក្នុងស៊ង ដូចខ្លាដំបងខាំងនៅក្នុងទ្រុង បើនឹងលះបង់ទុកឲ្យយូរក៏នឹងរត់រួចទៅបាន បីដូចត្រីរួចទៅក្នុងទឹក ខ្លារួចទៅក្នុងព្រៃ ទាហានយើងទាំងអស់គ្នាចូរជួយខ្មីឃ្មាតសង្វាតតាមចាប់ខ្លួន**ឡៅពី**ឲ្យបានចុះ។ ខណៈនោះពួកទាហានក៏ខំស្រូតប្រជ្រៀតគ្នាលើកតាមទៅ។

ឯ**គួនអ៊ូ**ដែលទៅស្រុកកាំងហែបានទាហានមួយម៉ឺន ចុះទូកលើកត្រឡប់មកដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវដឹងដំណឹងថា **ឡៅពី**បែកទ័ពរត់មកដល់ស្ពានទៀងប៉ាន់កៀវ ក៏ឲ្យទាហានចូលចតទូកត្រង់កំពង់ហាន់ជិន ហើយលើកទាហានឡើងគោកមកស្កាត់ទទួល**ឡៅពី**។ ទទួល**ឡៅពី**កាត់ស្រូតទៅដល់ជួបប្រទះគ្នាត្រង់ភ្នំមួយអន្លើ ក៏ជួបនឹងកងទ័ព**ចូឆូ**ទៀតលើកជាប់ជិតដោយពីក្រោយ**ឡៅពី**មកតាមផ្លូវធំ។ **គួនអ៊ូ**ក៏បរសេះជញ្ជ្រាំដេញទាហានឲ្យស្រែកហ៊ោឡើងពីមាត់កំពង់មក។ **ចូឆូ**ឃើញដូច្នោះក៏នឹកឃើញដល់ពាក្យ**លីទៀន**ហាមមិនឲ្យលើកទ័ពមក ឃើញត្រូវដូចពាក្យថា គឺជាកលឧបាយ**ខុងបេង**ពិត។ **ចូឆូ**ក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យថយត្រឡប់មកវិញ។ **គួនអ៊ូ**ក៏ដេញចូលតយុទ្ធសង្កុញទៅតាមចម្ងាយផ្លូវប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ឃើញទាហាន**ចូឆូ**ថយទៅមិនទាន់បានតទល់ **គួនអ៊ូ**ក៏រាថយត្រឡប់ទៅមុខវិញតាមផ្លូវកាត់ប្រទះនឹង**ឡៅពី**ក៏មានអំណរណាស់ ទើបនាំទៅចុះទូកហើយសួរថា នាង**ប៊ីហ៊ូយិន**បងថ្លៃខ្ញុំបាទនៅឯណាក៏មិនឃើញ? **ឡៅពី**ក៏អធិប្បាយរឿងតាមដែលបានតតាំងច្បាំងនឹង**ចូឆូ**នោះឲ្យ**គួនអ៊ូ**ស្ដាប់ ហើយថានាង**ប៊ីហ៊ូយិន**លោតសម្លាប់ខ្លួនក្នុងអណ្ដូងទឹកទៅហើយ **ជូឡុង**យកបានតែ**អាតៅ**មកឲ្យបង។ **គួនអ៊ូ**បានឮដូច្នោះ ក៏អង្គុយចុះទះទ្រូងយំអាឡោះអាល័យ ហើយថា កាលថ្ងៃទៅតាមហែស្ដេចព្រះរាជដំណើរចេញ

ទៅប្រពាតព្រៃ កាលនោះបើបងកុំឃាត់ហាមខ្ញុំបាទ កាលណានឹងបានមកលំបាកតោកយ៉ាកយ៉ាងនេះ។

ឡៅពីថា គ្រានោះខ្លួនបងក៏អនាថា រកទីពឹងដែលនឹងតាំងខ្លួន និងភូមិដ្ឋានមិនបានឲ្យល្អមជាទីទុកចិត្ត គិតទៅឃើញថា ខ្លួនបងដូចជាជ្រូកជាប់ទ្រុង ក្រែងធ្វើការនោះមិនរហូត បានជាឃាត់ហាមប្អូនដូច្នោះ។ កាល**ឡៅពី**និយាយនឹង**គួនអ៊្វ**ដូច្នោះ ទទួល**ឡៅគី**លើកទ័ពទូកមកដល់ត្រើយខាងលិច។ **ឡៅពី**ឮសំឡេងហ៊ោក៏ភ័យស្លុតស្មារតី ក្រឡេកទៅឃើញនាយទូកតែងខ្លួនពាក់អាវសំពត់ស ក៏សង្កេតស្គាល់បានជា**ឡៅគី**។ **ឡៅពី**ក៏ឲ្យទាហានទាំងពួងសំងំនៅស្ងៀម។ លុះ**ឡៅគី**មកដល់ក៏ចតទូកចូលទៅគំនាប់**ឡៅពី**ហើយយំថា ឥឡូវខ្ញុំបាទដឹងថា លោកបានថ្លោះការនឹង**ចូវអ្វ**បែកទ័ពរត់មក ខ្ញុំបាទក៏បានរិះរកកេណ្ឌទាហានឲ្យបានលើកមក ប្រាថ្នានឹងជួយលោកមា។

ឡៅពីឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ ទើបអធិប្បាយរឿងតាំងពីដើមដល់ចប់ប្រាប់**ឡៅគី**ជាក្មួយឲ្យស្ដាប់គ្រប់ប្រការ ហើយឲ្យបន្ថយទូកចេញពីមាត់កំពង់ ទទួលក្រឡេកទៅឃើញទូកចម្បាំងមួយបើកក្ដោងមកពីទិសខាងលិច។ **ឡៅគី**ប្លែកក្នុងចិត្តក៏សួរ**ឡៅពី**ថា ខ្ញុំបាទកេណ្ឌទាហានលើកមកគ្រានេះក៏អស់រលីង ស្រុកកាំងហែក៏មានមនុស្សស្ដួចស្ដើងណាស់ ឥឡូវមានទូកចម្បាំងបើកក្ដោងមកជាច្រើន ប្រហែលជាទាហាន**ចូវអ្វ**ទេឬ? បើមិនដូច្នោះមុខជាទាហាន**ជីវយី**ឲ្យលើកមកធ្វើអន្តរាយជាប្រាកដ តើនឹងគិតយ៉ាងម្ដេច? លុះទូកចម្បាំងនោះចូលមកជិត **ឡៅពី**ក្រឡេកឃើញ**ខុងបេង**អង្គុយខាងក្បាលទូក **ស៊ុនខៀន**អង្គុយខាងកន្សៃ ក៏មានសេចក្ដីអំណរណាស់ ទើបឲ្យទាហានស្រែកហៅឲ្យចូលមកហើយសួរថា ហេតុម្ដេចក៏លោកនៅបង្អែបង្អង់ដូច្នេះ? **ខុងបេង**គំនាប់ហើយឆ្លើយថា ដែលខ្ញុំបាទលង់នៅដូច្នេះ ព្រោះខ្ញុំបាទទៅកេណ្ឌមនុស្សមកទៀតបានជាយឺតយូរ។ **ឡៅពី**បានស្ដាប់ដូច្នោះក៏ឲ្យបើកក្ដោងទូកជិតមក ហើយប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ដើម្បីនឹងគិតរកឧបាយច្បាំងតនឹង**ចូវអ្វ**ទៅ។

ខុងបេងឆ្លើយថា អាណាខេត្តក្បែរមាត់ទឹកដែលនៅជិតស្រុកកាំងហែនោះ មានទីបន្ទាយគួស្នាមភ្លោះមាំមួនល្មមនឹងតាំងនៅតស៊ូនឹង**ចូឆូ**បាន សុំឲ្យលើកទ័ពទៅតាំងនៅស្រុកហែខៅមាត់កំពង់ស្រុកកាំងហែចុះ ចំណីត្រីសាច់និងស្រូវអង្ករស្បៀងអាហារក៏បរិបូរមិនខ្វះខាត ហើយក៏ប្រាប់**ឡៅគី**ថា អ្នកចូរស្រូតត្រឡប់ទៅស្រុកកាំងហែឲ្យឆាប់ ដើម្បីនឹងត្រៀមពលទាហានទាំងពួងឲ្យព្រមទុកជួយការពារធ្វើការទៅខាងមុខ។ **ឡៅគី**ឆ្លើយថា ដែលនឹងឲ្យត្រឡប់ទៅប្រមូលពលទាហានត្រៀមបម្រុងការទុកនោះ ក៏គួរហើយ តែខ្ញុំបាទគិតថានឹងចង់អញ្ជើញលោកទៅផង ឲ្យជួយចាត់ចែងទាហានទាំងពួង កាលណាស្រេចហើយសឹមត្រឡប់ទៅនៅស្រុកហែខៅតែម្តងចុះ។ **ខុងបេង**យល់ឃើញត្រូវ ទើបឲ្យ**គួនអ៊ូ**នាំទាហានប្រាំពាន់ទៅនៅរក្សាស្រុកហែខៅ ហើយក៏នាំ**ឡៅពី**ទៅស្រុកកាំងហែជាមួយនឹង**ឡៅគី**។

ឯ**ចូឆូ**ដែលបានទៅប្រទះទ័ព**គួនអ៊ូ**នៅកណ្តាលផ្លូវនោះ ក៏សម្គាល់ថាជាកលឧបាយ**ខុងបេង**ទើបមិនអាចនឹងតាម**ឡៅពី**ទៅ ក៏នាំពលរថត្រឡប់មកវិញគិតថា **ឡៅពី**រត់ទៅគ្រានេះមុខជានឹងស្រូតរូតទៅវាយយកស្រុកកាំងឡេងជាប្រាកដ បើ**ឡៅពី**បានស្រុកកាំងឡេងហើយក៏នឹងតាំងខ្លួនជាមាំមួនបាន មុខជានឹងធ្វើការដោយកម្រណាស់។ គិតហើយក៏លើកទាហានវិលមកវិញ នឹងទៅវាយយកស្រុកកាំងឡេង។

ខណៈនោះ**តុងឃី**ដែលនៅរក្សាស្រុកកេងជីវ ដឹងថា ស្រុកសុងយ៉ុងនោះឡើងដល់**ចូឆូ**ហើយ លុះដឹងថា**ចូឆូ**លើកមកដល់ដែនស្រុកកេងជីវក៏នឹកខ្លាច ឃើញថានឹងតស៊ូមិនបាន ក៏នាំអាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងចេញមកគំនាប់**ចូឆូ** ហើយឲ្យអញ្ជើញ**ចូឆូ**ចូលទៅក្នុងស្រុក។ **ចូឆូ**ក៏ចាត់ចែងរៀបចំអាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួង ឲ្យនៅជាសុខតាមប្រក្រតី ហើយពិគ្រោះប្រឹក្សានឹងសេនាទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវ**ឡៅពី**ទៅតាំងនៅស្រុកកាំងហែហើយ យូរទៅខាងមុខឃើញថា ជាចិត្តគំនិតមួយគ្នានឹងស្រុកតងង៉ដូចស្មៅក្រវាញជ្រូក បើនឹងមិនជម្រះដកឲ្យអស់ឫសគល់ចេញទេ ក៏នឹងលូតលាស់ដុះឡើងវិញលើសដើម ហើយជាប់ជាពូជតៗគ្នាទៅទៀតនឹងគិតប្រការម្តេចទើបនឹងកម្ចាត់**ឡៅពី**ចេញបាន?

ស៊ុនហ៊ីវឆ្លើយថា ដែលមហាឧបរាជលើកទ័ពមកគ្រានេះ ក៏ឃើញថាជាការធំពន្លឹកណាស់ ប្រាកដទៅគ្រប់តំបន់ សូមឲ្យលោកមានសំបុត្រទៅដល់**ស៊ុនគួន**បបួលមកដើរលេងព្រៃក្នុងស្រុកកាំងហែ ហើយចូរគិតគូរបបួលចាប់**ឡៅពី**ឲ្យបាន បើបាន**ឡៅពី**ហើយនឹងបែងស្រុកកេងជីវឲ្យ**ស៊ុនគួន**ពាក់កណ្ដាល ហើយនឹងស្បថស្បែតគ្នាជាបងប្អូន មិនបានគិតប្រទូសរ៉ាយគ្នានឹងគ្នាតទៅ បើ**ស៊ុនគួន**ឃើញសំបុត្រក៏នឹងមានសេចក្ដីកោតញញើតបុណ្យ និងប្រាជ្ញាមហាឧបរាជ ខូចជាក៏នឹងមករកលោក។ **ចូឆ្វ**យល់ឃើញត្រូវ ទើបតែងសំបុត្រប្រើឲ្យមនុស្សកាន់ទៅស្រុកកាំងតាំង ហើយទើបឲ្យប្រុងប្រៀបរៀបចំបម្រុងទាហានទ័ពគោកទ័ពទឹក ទុកស្រេចហើយ ថែមឲ្យដំណឹងប្រាកដព្យូរន្ទីទៅថា ទាហានមហាឧបរាជលើកមកគ្រានេះពលមួយរយម៉ឺន និងទូកចម្បាំងដែលចតនៅជាយទន្លេនោះ បីដូចជានឹងពេញទៅទាំងផ្ទៃសមុទ្រ ខាងទ័ពគោកនោះ ក៏ឲ្យធ្វើបន្ទាយរាយតគ្នាចេញទៅ តាមរយៈផ្លូវដល់បីពាន់សិន (១២០ គ.ម)។

ឯ**ស៊ុនគួន**លុះដឹងថា**ចូឆ្វ**លើកទ័ពហ្លួងកន្លងមកដល់ស្រុកសុងយ៉ុង **ឡៅចង**ចេញទៅគំនាប់លើកស្រុកសុងយ៉ុងឲ្យ**ចូឆ្វ**ហើយ ឥឡូវនឹងលើកទៅច្បាំងយកស្រុកកាំងឡេងទៀត **ស៊ុនគួន**គិតខ្លាច**ចូឆ្វ**នឹងមកដល់ស្រុកទើបប្រឹក្សានឹងខ្ញុំរាជការទាំងពួងថា **ចូឆ្វ**លើកទ័ពមកនឹងវាយយកស្រុកកាំងឡេងមុខជាមិនឈប់តែប៉ុណ្ណោះទេ នឹងឆ្លងរំលងមកដល់ស្រុកយើង ៗនឹងគិតប្រការម្ដេច? **ឡោសុក**ឆ្លើយថា ដែលនឹងការពារមិនឲ្យសឹកសត្រូវឆ្លងមកដល់ស្រុកនោះ ខ្ញុំបាទឃើញថាស្រុកកេងជីវនេះជាស្រុកធំ ពួកអ្នកស្រុកក៏ស្រុះស្រួលព្រមគ្រប់គ្នាបរិបូរ បើយើងនឹងលើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ បានតាំងនៅឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួនមាំមួនហើយនឹងបារម្ភអ្វីនឹងកងទ័ព**ចូឆ្វ**ប៉ុណ្ណោះ ទោះលើសជាងនេះក៏នឹងការពារទុកមិនឲ្យសឹកសត្រូវចូលដល់ស្រុកបាន មួយទៀតបើបានស្រុកកេងជីវហើយឃើញថា នឹងតាំងខ្លួនជាធំបាន។ ឥឡូវ**ឡៅពៀវ**ក៏ស្លាប់ទៅហើយ **ឡៅពី**សោតក៏បែកខ្ញែកតាំងខ្លួនមិនទាន់បាន បែកទៅនៅនឹង**ឡៅគី**ឯស្រុកកាំងហែ ខ្ញុំបាទនឹងសុំយកអាសាធ្វើឧបាយតែងគ្រឿងសែន ធ្វើជាគំនាប់សព

ឡៅពៀរ ហើយនឹងនិយាយល្បួងលួងលោមពួកអ្នកស្រុក និងទាហានស្រុកកេងជីវ ហើយនឹង**ឡៅពី**ឲ្យចុះចិត្តព្រមគ្នា ហើយក៏ឃើញថា នឹងធ្វើការកម្ចាត់**ចូឆ្វ**ចេញបានដោយងាយ។ **ស៊ុនគួន**ឃើញត្រូវដូចចិត្ត ក៏ចាត់ចែងរបស់ទ្រព្យប្រគល់ឲ្យ**ឡោសុក**ទៅស្រុកកាំងហែ។

ឯ**ឡៅពី**ក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា **ចូឆ្វ**លើកទ័ពមកគ្រានេះធំពន្លឹកណាស់ ខ្លាចក្រែងនឹងលើកតាមមកទៀត យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា ដែលនឹងនៅក្នុងស្រុកកាំងហែនេះ ឃើញថាទីចង្អៀតចង្អល់ណាស់ បើ**ចូឆ្វ**លើកមកក៏នឹងការពារពុំបានមាំមួន ឃើញថានឹងថ្លោះការទៀត សូមឲ្យលោកលើកទៅនៅស្រុកកាំងតាំងអាស្រ័យ**ស៊ុនគួន**សិនចុះ បើសិនជា**ចូឆ្វ**ដឹងថាលោកទៅនៅនឹង**ស៊ុនគួន**ហើយ ក៏គង់នឹងលើកតាមទៅ ខូចជា**ចូឆ្វ**នឹង**ស៊ុនគួន**ក៏គង់នឹងខុសចិត្តគ្នាឡើង យើងក៏នឹងនៅជាកណ្ដាល បើនរណាភ្លាត់ចំណាប់ សឹមយើងប្រញាប់ព្រួតដៃបន្ថែមយកឲ្យបានចុងដៃ ឃើញថានឹងបានជ័យជម្នះដោយងាយ។ **ឡៅពី**ឆ្លើយថា ដែលលោកគិតនេះត្រូវណាស់ តែថា**ស៊ុនគួន**នោះមានមនុស្សប្រកបទៅដោយតម្រិះប្រាជ្ញា ជួយគាំពារទំនុកបម្រុងច្រើនណាស់ ខ្លាចក្រែងមិនព្រមឲ្យយើងនៅក៏នឹងអប្បយសខ្មាសគេ។ **ខុងបេង**សើចហើយឆ្លើយថា **ចូឆ្វ**លើកទ័ពមកគ្រានេះសន្ធឹកសន្ធាប់ខ្លាំងណាស់ ដូចជានឹងក្រឡាប់ស្រុតផែនដី មុខជា**ស៊ុនគួន**នឹងតក់ស្លុតភ័យខ្លាច នឹងប្រើមនុស្សស៊ើបការណ៍មកខាងយើង បើសិនជាឃើញនរណាមកដល់លោកហើយ ខ្ញុំនឹងសុំអាស្រ័យយកតែទូកតូចមួយទៅជាមួយនឹងអណ្ដាតបីធ្នាប់ ទៅធ្វើឲ្យ**ស៊ុនគួន**ខុសចិត្តគ្នានឹង**ចូឆ្វ**ឲ្យបាន បើ**ចូឆ្វ**ចាញ់ក៏នឹងចូលជួយខាង**ស៊ុនគួន** បើឃើញថា**ស៊ុនគួន**ត្រឡប់ជាចាញ់គេ យើងក៏នឹងគិតកែខៃដណ្ដើមយកស្រុកកាំងតាំងទុកវិញ។

ឡៅពីឆ្លើយថា ឯគំនិតដែលលោករិះគិតដូច្នេះ ក៏ឃើញថាត្រូវ តែថាបើនរណានឹងមករកយើងនោះក៏នៅមិនទាន់ឃើញឡើយ។ កាល**ឡៅពី**កំពុងនិយាយគ្នានឹង**ខុងបេង**មិនទាន់ផុតមាត់ ទាហានរត់ចូលមកប្រាប់ថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**ប្រើ**ឡោសុក**យកគ្រឿងសែនមកពីស្រុកកាំងតាំង នឹងមកគំនាប់សព**ឡៅពៀរ**។ **ខុងបេង**ឮហើយ

ក៏ទះដៃអស់សំណើចហើយសួរ**ឡៅគី**ថា កាលគ្រា**ស៊ុនគៀន**បិតា**ស៊ុនគួន**ស្លាប់នោះ អ្នកធ្លាប់បាននាំរបស់ទៅគំនាប់សពដែរឬ? **ឡៅគី**ឆ្លើយថា ឯស្រុកកាំងតាំង និងស្រុកកេងជីវជាហារិនឹងគ្នា ព្រោះបិតាខ្ញុំបាទសម្លាប់បិតាគេ នឹងត្រឡប់ទៅគំនាប់សពដូចម្ដេចបាន។ **ខុងបេង**ឆ្លើយថា បើដូច្នោះដែល**ឡោសុក**មកគ្រានេះឃើញថាមិនមែនមកគំនាប់សពដោយសុចរិតទេ ប្រហែលជាមកស៊ើបការណ៍ស្រុកទេសជាប្រាកដ ទើប**ខុងបេង**និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា បើ**ឡោសុក**មកជួបនឹងលោក នឹងនិយាយការអ្វីដល់**ចូឆូ**ប្រការម្ដេច លោកចូរនិយាយបដិសេធថាមិនដឹងអ្វីសោះ ទោះបីនឹងជជីកសួរតទៅ ត្រូវផ្ដេកតម្រូវថាឲ្យទៅសួរ**ខុងបេង**វិញចុះ។ **ឡៅពី, ឡៅគី**ក៏ឲ្យបម្រើទៅទទួល**ឡោសុក**នាំឡើងមក ហើយក៏រៀបតុលៀងអាហារឲ្យ**ឡោសុក**បរិភោគតាមប្រវេណី។

កាល**ឡោសុក**កំពុងបរិភោគ ក៏សួរ**ឡៅពី**ថា ខ្ញុំបាទឮដំណឹងថា លោកមានតម្រិះប្រាជ្ញា ទាំងចិត្តក៏ល្អត្រឹមត្រូវណាស់ ជាទីសរសើរដល់មនុស្សទាំងពួង។ ខ្ញុំនេះជាមនុស្សបុណ្យតិច មិនបានជួបប្រទះឃើញលោកឡើយ ទើបមកជួបឃើញមុខក្នុងថ្ងៃនេះ ហើយក៏ជាបុណ្យភ័ព្វរបស់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់។ ឥឡូវខ្ញុំបាទបានឮដំណឹងមកទៀតថា លោកនិង**ចូឆូ**ច្បាំងគ្នាជាពន្លឹក តើជាពិតមែនឬ? **ចូឆូ**នោះនឹងមានសេនាទាហានតិចច្រើនប៉ុន្មានលោកជ្រាបប្រាកដឬទេ?

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៣៨

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ឡោសុក**ទៅសួរ**ឡៅពី**, **ខុងបេង** ដល់ដំណឹងកងទ័ព**ចូឆូ** នាំ**ខុងបេង**ទៅស្រុកកាំងតាំង បានតបពាក្យគ្នានឹងពួកនាហ្មឺនស្រុកកាំងតាំង និង**ស៊ុនគួន** លុះ**ស៊ុនគួន**ប្រាប់សេចក្ដីដល់ម្ដាយចុង។)*

ឡៅពីឆ្លើយថា ឯមនុស្សទាំងពួងរាប់អានសរសើរថា ខ្ញុំមានចិត្តល្អត្រឹមត្រូវនោះក៏មែនហើយ តែថាខ្ញុំមានគំនិតរិះគិតនោះមិនជាប្រមាណទេ ទាំងរេហ៍ពលតិចណាស់ ដែលរូតរះតស៊ូនឹង**ចូឆូ**ក៏មិនបាន បើសិនណាដឹងថា**ចូឆូ**លើកទ័ពមកហើយខ្ញុំក៏ត្រូវតែវេះគេចរត់យកតែខ្លួនឲ្យរួចទៅ មិនហ៊ាននៅជិតទេ ហើយកម្រដែលនឹងឃើញថា ទាហាន**ចូឆូ**ច្រើនឬតិចប៉ុន្មាន ដែលអ្នកមកសួរដូច្នេះខ្ញុំក៏ទាល់ប្រាប់ណាស់មិនដឹងឆ្លើយថាម្ដេចទេ។ **ឡោសុក**ថា ខ្ញុំបាទឮដំណឹងថាលោកបានច្បាំងនឹង**ចូឆូ** **ខុងបេង**បានប្រើកលឧបាយដុតកងទ័ព**ចូឆូ**ខូចខាតដល់ពីរដង ឯ**ចូឆូ**តក់ស្លុតភ័យខ្លាច ហេតុម្ដេចលោកថាមិនដឹង? **ឡៅពី**ថា បើអ្នកចង់ដឹងឲ្យជាក់ច្បាស់ត្រូវទៅសួរ**ខុងបេង**ចុះ ដែលនឹងសួរយើងនេះក៏ដូចជាសួរទទេ។ **ឡោសុក**ថា ឥឡូវ**ខុងបេង**នៅឯណា? សូមឲ្យខ្ញុំបាទឃើញមុខនឹងសន្ទនាគ្នាបន្តិចផង។

ឡៅពីក៏អញ្ជើញ**ខុងបេង**ឲ្យចេញមកជួបនឹង**ឡោសុក** ទាំងសងខាងក៏គំនាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ **ឡោសុក**សួរ**ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទឮគេសរសើរតម្រិះប្រាជ្ញាលោកកក្រើករំពើកខ្លាំងណាស់ ដែលខ្ញុំបានមកជួបនឹងលោកថ្ងៃនេះ ជាវាសនានឹងរកទីបំផុតមិនបាន ខ្ញុំនឹងសុំសួរលោកបន្តិច ដែលលោកបានធ្វើការសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**នោះលោករិះគិតប្រើឧបាយដូចម្ដេច? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា ឯ**ចូឆូ**នោះប្រកបទៅដោយតម្រិះប្រាជ្ញា និងគំនិតឃើញច្រើន ខ្លួនខ្ញុំមិនអាចនឹងធ្វើការតទល់នឹង**ចូឆូ**បានទេ ព្រោះកម្លាំងទាហានក៏តិច ឧស្សាហ៍វេះគេចរត់មកយកតែខ្លួនឲ្យរួច។ **ឡោសុក**ថា បើខ្លួន

លោកនឹង**ឡៅពី**តស៊ូនឹង**ចូឆ្ង**មិនបាន នាំគ្នាវេះវត់មកនឹងឈប់នៅប៉ុណ្ណេះឬ ៗនឹងរិះគិតតទៅទៀត?

ខុងបេងថា **អាវស៊ីវ**ចៅហ្វាយស្រុកសាំងង៉ាវ ជាមនុស្សរាប់អាននឹង**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំ ឥឡូវ**ឡៅពី**គិតចង់ប្រែប្រួលទៅសុំពំនាក់អាស្រ័យនៅផង។ **ឡោសុក**ថាឯស្រុកសាំងង៉ាវនោះមនុស្សម្នានិងស្បៀងអាហារក៏តិច តែខ្លួន**អាវស៊ីវ**នៅរក្សាឲ្យសុខមិនបាន កាលណានឹងអាចប៉ានការពាររក្សាអ្នកដទៃបានទៀត? **ខុងបេង**ថាដែលអ្នកមានប្រសាសន៍នោះក៏ត្រូវហើយ តែថាឥឡូវទាល់ទីនឹងជ្រកហើយ ត្រូវតែទៅពឹងអាស្រ័យនៅសិន ទម្រាំតាំងខ្លួនបាន ទើបរិះគិតការតទៅទៀត។ **ឡោសុក**ថាលោកនឹងទៅទីពឹងពំនាក់នៅក្នុងស្រុកកាំងតាំងមិនល្អឬ? ព្រោះ**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយខ្ញុំក៏មានចិត្តថ្លើមល្អត្រឹមត្រូវ រាប់អានទូទៅគ្រប់បណ្ដារាស្ត្រដោយស្និទ្ធ សឹងតែចូលចិត្តស្រឡាញ់ជាច្រើន ហើយស្រុកនោះក៏បរិបូរចំណីត្រីសាច់ និងស្រូវអង្ករស្បៀងអាហារ សុំលោកឲ្យបម្រើទៅនិយាយនឹង**ស៊ុនគួន**លមើលជាផ្លូវល្បួងលួងលោម ឲ្យបានជាចិត្តគំនិតមួយ ជួយគ្នារិះគិតកម្ចាត់**ចូឆ្ង**ចេញ ឃើញថានឹងបានសម្រេចដូចសេចក្ដីប្រាថ្នារបស់លោក។

ខុងបេងឆ្លើយថា អ្នកមានប្រសាសន៍នេះត្រូវក្រៃពេក ខ្ញុំមានអំណរគុណជាអនេកណាស់ តែថា**ឡៅពី**និង**ស៊ុនគួន**មិនធ្លាប់រាប់អានគ្នាមកពីដើម ទោះបីនឹងឲ្យទៅនិយាយក៏ក្រែងថា**ស៊ុនគួន**នឹងមិនប្រែប្រួល បណ្ដាលចិត្តឲ្យអាណិតអាសូរករុណា ក៏នឹងព្រួយការទៅទទេ មួយទៀត នឹងរកមនុស្សចេះនិយាយឲ្យទៅជំនួសជាភ្នែកច្រមុះនោះក៏កម្រ។ **ឡោសុក**ថា សព្វថ្ងៃ**ជូកាត់កិន**បងលោកក៏ទៅនៅស្រុកកាំងតាំង ជាទីប្រឹក្សាធំរបស់**ស៊ុនគួន**ដែរ ចេះតែបន់ស្រន់ចង់ឲ្យជួបនឹងលោកជាដរាប ធុរៈនេះខ្ញុំនឹងសុំទទួលធានានាំលោកទៅឲ្យដល់**ស៊ុនគួន**ចរចាឲ្យត្រាតែបាន។ **ឡៅពី**ឮ**ឡោសុក**និយាយដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា ឯ**ខុងបេង**នេះជាអាចារ្យរបស់ខ្ញុំ ប្រៀបដូចថ្លើមប្រមាត់ បើឃ្លាតបាត់ពីខ្ញុំតែមួយស្របក់ក៏មិនបាន ធ្វើម្ដេចខ្ញុំនឹងប៉ានឲ្យទៅដល់ស្រុកកាំងតាំងនោះឡើយ? **ឡោសុក**ក៏អង្វរលន់តួថា សូមឲ្យ**ខុងបេង**ទៅជួបគ្នា

នឹងចៅហ្វាយខ្ញុំបាទម្ដងចុះ។ **ឡៅពី**ក៏ធ្វើព្រងើយបែបមិនយល់ **ខុងបេង**ក៏ធ្វើជានិយាយនឹង**ឡៅពី**ថា ការគ្រានេះក៏ជួនជាប្រទាល់តួនឹងខ្លួនយើងណាស់មកហើយ នឹងស្ងៀមព្រងើយមិនកើតទេ សុំលោកឲ្យខ្ញុំទៅបន្តិចចុះ នឹងបានដឹងការធ្ងន់ស្រាលគិតកែប្រែរក្សាខ្លួនទៅខាងមុខ។ **ឡៅពី**ថា បើដូច្នោះលោកនឹងទៅក៏ទៅចុះ។ **ឡោសុក**ឮហើយក៏ត្រេកអរសាទរ ទើបគំនាប់លា**ឡៅពី** ហើយក៏នាំ**ខុងបេង**ទៅចុះទូកហើយថា បើលោកទៅជួបនឹង**ស៊ុនគួន**ហើយ កុំប្រាប់ថា**ចូឆូ**មានទាហានច្រើន ត្រូវប្រាប់ជាពាក្យភូតថា មានទាហានតិចទេ។ **ខុងបេង**ថា ខត្រង់នេះអ្នកកុំព្រួយឡើយ ទុកជាភ្នាក់ងារខ្ញុំចុះ។

លុះ**ឡោសុក**និង**ខុងបេង**ទៅដល់ស្រុកកាំងតាំង ក៏ចាត់ចែងទីសំណាក់ឲ្យ**ខុងបេង**នៅដោយសមគួរ ហើយក៏ចូលទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន** ៗក៏សួរថា អ្នកទៅស៊ើបស្ដាប់កិច្ចការឯស្រុកកាំងហែនោះ ដឹងការយ៉ាងម្ដេចខ្លះ? **ឡោសុក**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទទៅស៊ើបស្ដាប់ការណ៍នោះក៏បានសេចក្ដីមកហើយ តែថាជម្រាបលោកឥឡូវនេះមិនទាន់ស្រួលទេ។ **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះទើបយកសំបុត្រដែល**ចូឆូ**ឲ្យទៅនោះ ហុចទៅឲ្យ**ឡោសុក**មើលទាំងស្រោម។ **ឡោសុក**ទទួលហើយក៏ថា ដែល**ចូឆូ**ឲ្យសំបុត្រមកនេះប្រាថ្នានឹងល្បួងលួងលោមឲ្យជាចិត្តមួយ ប្រយោជន៍នឹងបានគិតការតទៅមុខ ឃើញថាសេចក្ដីនេះមិនមែនមកដោយសុចរិតនឹងយើងទេ និយាយហើយក៏ហែកស្រោមចេញ មើលឲ្យ**ស៊ុនគួន**ស្ដាប់សេចក្ដីថា “ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឲ្យយើងលើកទ័ពហាសិបម៉ឺនមកកម្ចាត់**ឡៅចង**ចេញ ឥឡូវលើកមកក៏បានស្រុកសុងយ៉ុង និងអាណាខេត្តស្រុកកេងជីវហើយ អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងមានសេចក្ដីត្រេកអរជាច្រើន យើងក៏កំពុងប្រមូលទាហានថែមទៀតបានដល់មួយរយម៉ឺន នាយទាហានមួយពាន់ តែមានចិត្តគិតដល់អ្នកនឹងចង់ជួបឃើញមុខគ្នាម្ដង សុំឲ្យអ្នកចេញមកដើរលេងព្រៃក្នុងស្រុកកាំងហែ នឹងបានជួបគ្នារិះគិតកម្ចាត់**ឡៅពី**ចេញ ព្រោះជាសត្រូវផែនដី បើសម្រេចហើយយើងនឹងបែងរំលែកស្រុកកេងជីវឲ្យអ្នកពាក់កណ្ដាល ហើយយើង

ស្បថស្បែទុកគ្នាជាចិត្តមួយផ្តើមមួយតទៅ បើអ្នកឃើញប្រការម្តេច នឹងឲ្យមានសំបុត្រតបទៅវិញឲ្យដឹងផង”។

ឡោសុកមើលសំបុត្រចប់ក៏សួរទៅ**ស៊ុនគួន**ថា ចិត្តរបស់លោកនឹងគិតប្រការម្តេចសោត? **ស៊ុនគួន**តបថាយើងនៅមិនទាន់បានគិតគូរទេ។ **ទៀវចៀវ**ឆ្លើយថា ឥឡូវ**ចូឆូ**បានប្រមូលទាហានដល់មួយរយម៉ឺន យកព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**មកនិយាយទាំងម៉្លេះ ប្រាថ្នានឹងដើរកម្ចាត់អាណាខេត្តទាំងអស់ឲ្យនៅក្នុងអំណាចខ្លួនទាំងអស់ ដែលលោកនឹងរិះគិតតស៊ូនឹង**ចូឆូ**នោះឥតអំពើទេ នឹងអាស្រ័យបានក៏ត្រឹមតែក្បែរដោយទន្លេជារបាំង ឥឡូវបាន**ចូឆូ**បានស្រុកកេងជីវហើយ ទាហានក្នុងស្រុកនោះក៏ប៉ិនប្រសប់ក្នុងជើងទឹកដូចគ្នានឹងស្រុកយើង ប្រសិន**ចូឆូ**លើកទ័ពប្រទូសរ៉ាយស្រុកយើងៗក៏នឹងថ្លោះការ។ សូមឲ្យលោករិះគិតដោយប្រាជ្ញាទៅលន់តួ**ចូឆូ**ដោយល្អចុះ អាណាប្រជានុរាស្ត្រទាំងពួងក៏នឹងបានសេចក្តីសុខតទៅ។ បណ្តាទីប្រឹក្សាទាំងពួងបានឮ**ទៀវចៀវ**និយាយដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយឡើងថា ដែល**ទៀវចៀវ**និយាយដូច្នោះឃើញត្រឹមត្រូវតាមប្រវេណីប្រាកដ។ **ស៊ុនគួន**ក៏នៅស្ងៀមមិនឆ្លើយថាប្រការម្តេច។ **ទៀវចៀវ**ក៏ថែមនិយាយឡើងទៀតថា លោកកុំវិតក្កព្រួយឡើយ ចូរខំរិះគិតចេញទៅគំនាប់**ចូឆូ**ចុះ ទើបបានសេចក្តីសុខ។ **ស៊ុនគួន**គ្រវីក្បាលហើយក៏នៅស្ងៀមមួយស្របក់ ទើបក្រោកឡើងចេញពីទីជំនុំ ហើយដើរចូលទៅខាងក្នុង។ **ឡោសុក**ក៏ដើរតាមទៅ **ស៊ុនគួន**ចាប់ដៃ**ឡោសុក**ចូលទៅហើយនិយាយថា ដែលទីប្រឹក្សាទាំងពួងឃើញដូចពាក្យ**ទៀវចៀវ**ដូច្នោះ អ្នកនឹងគិតប្រការម្តេច?

ឡោសុកឆ្លើយថា ដែលអស់អ្នកទាំងពួងយល់ឃើញព្រមគ្នានឹងឲ្យលោកទៅគំនាប់**ចូឆូ** ប្រយោជន៍ឃើញតែសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណោះ ដូចជាឲ្យបានទុក្ខទៅមុខវិញ ខ្ញុំបាទម្នាក់ឯងមិនយល់ឃើញផងទេ សូមកុំឲ្យលោកចេញទៅគំនាប់ឡើយ។ **ស៊ុនគួន**ថា ដែលអ្នកមិនពេញចិត្តនឹងឲ្យយើងចេញទៅគំនាប់**ចូឆូ**នោះត្រូវណាស់ តែសេចក្តីរិះគិតរបស់អ្នកនឹងឃើញប្រការម្តេចខ្លះ? **ឡោសុក**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទឃើញថា**ចូឆូ**ឬនឹងចិញ្ចឹមលោកឲ្យធ្វើជាធំនោះ? ទោះបីនឹងទំនុកបម្រុងក៏គ្រាន់តែជាប្រមាណ បើ

ប្រសិនឲ្យមានបាវព្រាវដើរតាមក្រោយ យ៉ាងច្រើនណាក់ក៏ត្រឹមតែបួននាក់ប៉ុណ្ណោះ ទោះបីនឹងឲ្យមានសេះជិះក៏តែមួយ នឹងបានឲ្យដូចលោកនៅជាឯកចិត្តក្នុងស្រុកកាំងតាំងតែម្នាក់ឯងក៏ទេ ដែលលោកនឹងរិះគិតធ្វើការតស៊ូនឹង**ចូឆូ**នោះ មិនត្រូវជឿស្ដាប់ពាក្យសម្ដីរបស់អ្នកទាំងអម្បាលនោះតទៅឡើយ ចូរខំរិះគិតប្រុងប្រៀបការនឹងរក្សាខ្លួនឲ្យមាំមួនចុះ។

ស៊ុនគួនដកដង្ហើមធំហើយថា ខ្លួនខ្ញុំអភ័ព្វបង់កម្លាំងនឹងខំបណ្ដុះបណ្ដាលមនុស្សអស់ទាំងនេះទុក ប្រាថ្នានឹងយកជាទីពិគ្រោះឲ្យដឹងការខុសត្រូវធ្ងន់ស្រាលជួយឈឺឆ្អាលក៏អសារទទេសោះ ឃើញតែខ្លួនអ្នកមួយមានកតញ្ញូទៀងត្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំមែនៗ ឥឡូវ**ចូឆូ**ក៏បានទាហាន**អ៊្វនសៀវ**ទុកជាឈ្លើយច្រើនណាស់ រឹតតែមានចិត្តកំរើបឡើង ដែលយើងនឹងគិតធ្វើការតទល់នឹង**ចូឆូ**នោះនឹងកែប្រែយ៉ាងម្ដេចទើបបានល្អ? **ឡោសុក**ថា កាលខ្ញុំបាទទៅស៊ើបស្ដាប់ការណ៍ឯស្រុកកាំងហែនោះ ខ្ញុំបាទបាននាំខ្លួន**ខុងបេង**ប្អូនប្រុស**ជូកាត់កិន**មកជាមួយ បើលោកចង់ដឹងការរាក់ទាក់ជ្រៅធ្ងន់ស្រាលពី**ចូឆូ**ប្រការម្ដេច សូមឲ្យលោកហៅខ្លួន**ខុងបេង**មកសាកសួរលមើលចុះទើបនឹងជ្រាបច្បាស់។ **ស៊ុនគួន**ថា អាចារ្យ**ហុកឡុង**មកនៅទីនេះដែរឬ? **ឡោសុក**ថា ខ្ញុំនាំមកចាត់ចែងឲ្យសំណាក់នៅខាងក្រៅស្រុក។ **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ទើបថា ថ្ងៃនេះជួនពេលយប់ទៅហើយ ចាំថ្ងៃស្អែកព្រឹក អ្នកចូរនាំ**ខុងបេង**ចូលមកជួបនឹងយើង។ **ស៊ុនគួន**ក៏ឲ្យរៀបចំទីកន្លែងដែលនឹងទទួលពួកនាហ្មឺនមុខមន្ត្រី ប្រជុំនិយាយការឲ្យជាទីរុងរឿង ប្រាថ្នានឹងបង្អួតឲ្យ**ខុងបេង**ឃើញ ហើយចាត់កំណត់ឲ្យនាហ្មឺនទាំងពួងចូលមកជួបជុំព្រមគ្នា ក្នុងវេលាព្រឹកស្អែកឲ្យអស់។

លុះវេលាព្រឹកនោះ **ឡោសុក**ក៏ទៅជួបនឹង**ខុងបេង** ជម្រាបថា **ស៊ុនគួន**ឲ្យខ្ញុំមកអញ្ជើញលោកចូលទៅ ពាក្យដែលខ្ញុំបាទចរចានឹងលោកកណ្ដាលផ្លូវនោះ លោកកុំបីភ្លេចឡើយ។ **ខុងបេង**អស់សំណើចហើយតបថា អ្នកកុំវិតក្កព្រួយឡើយ។ **ឡោសុក**ក៏នាំ**ខុងបេង**ចូលទៅកាន់ទីប្រជុំ ដើម្បីនឹងទៅគំនាប់**ស៊ុនគួន** លុះទៅដល់ទីជាន់ក្រៅ **ខុងបេង**ក្រឡេកឃើញទីប្រឹក្សាសុទ្ធតែនាហ្មឺនតែងខ្លួនពេញយស អង្គុយចុះ

នៅថែវរៀងគ្នាជាលំដាប់ ក៏ចូលទៅគំនាប់តាមប្រវេណីទាំងអស់គ្នា រួចសន្ទនាសាកសួរសុខទុក្ខទៅវិញទៅមក។ **ទៀវចៀវ**ឃើញ**ខុងបេង**រូបរាងស្អាតបាត តែងខ្លួនរមទម្យសមជាអ្នកមានសម្ដីចរចាឆ្លៀវឆ្លាត ក៏គិតប្រមាថ**ខុងបេង**នេះ ប្រហែលជាមកនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលមើលឡែបខាយជាប្រាកដ ត្រូវតែយើងចរចាសាកសួរតាមបទស្ដាប់កម្លាំងប្រាជ្ញា និងតម្រិះត្រិះរិះជាប្រការម្ដេច។ **ទៀវចៀវ**ក៏និយាយថា ពីដើមខ្ញុំដឹងថាអាចារ្យ**ហុកឡុង**នៅតំបន់ភ្នំងោឡាំងកាំង ឮគេនិយាយថា ប្រកបទៅដោយសតិបញ្ញាជាច្រើនដូចអាចារ្យខ្ញុំ**ខ្វាន់តុង, ង៉ាក់យេ**មែនដូច្នោះឬ? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា ដែលគេសរសើរខ្ញុំនោះ គ្រាន់តែឃើញបញ្ញាខាងក្រៅដែលបានធ្វើការមកនោះក៏ដូចអ្នកទាំងពួងសម្គាល់ ព្រោះការនេះមិនជាក្រលំបាកណាស់ណាទេ ទោះបីនរណាៗក៏គង់ធ្វើបាន ឯបញ្ញាខាងក្នុងនោះ នរណានឹងអាចកន្លងដឹងឲ្យឃើញនោះប្រាកដគ្មានទេ។ **ទៀវចៀវ**ថា ខ្ញុំបានឮគេដំណាលថា **ឡៅពី**ឧស្សាហ៍ធ្វើសេចក្ដីព្យាយាមទៅអញ្ជើញអ្នកដល់បីដងទើបបានអ្នកមក **ឡៅពី**មានអំណរដូចត្រីបានទឹក ទើបកំរើបចិត្តនឹកធ្វើការធំទូលាយទៅមុខ ប៉ងនឹងយកស្រុកកេងជីវឲ្យបានជាប្រាកដ ទុកដូចសន្ទូតនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃ វិស័យដូចយកកន្ទេលមកក្រាលអង្គុយភ្លាមដោយងាយដូច្នោះ ហេតុម្ដេចស្រុកកេងជីវនោះក៏ត្រឡប់បានទៅ**ចូឆូ**វិញ គឺអ្នករិះគិតប្រការម្ដេច?

ខុងបេងឮដូច្នោះក៏គិតថា **ទៀវចៀវ**នេះជាទីប្រឹក្សាធំរបស់**ស៊ុនគួន** មានប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយណាស់ បើអញមិនតបឆ្លើយឲ្យទាល់នឹងពាក្យប៉ុណ្ណោះ កាលណានឹងចរចាតបទៅ**ស៊ុនគួន**បានតទៅ គិតហើយក៏ឆ្លើយថា ដែលខ្ញុំនឹងគិតធ្វើការយកទីផែនដីដែនស្រុកកេងជីវនោះងាយណាស់ ក៏ដូចជាត្រឡប់បាតដៃជាខ្នងដៃភ្លាមៗ ទោះបីនឹងព្យាយាមធ្វើកាលណា នឹងបានសម្រេចកាលនោះ តែហេតុទាំងនេះ ក៏ព្រោះចៅហ្វាយខ្ញុំជាមនុស្សត្រង់ពិត កាន់សេចក្ដីសុចរិត មិនគិតប្រាថ្នាដែលនឹងដណ្ដើមយកសម្បត្តិរបស់សែជាមួយគ្នា មិនព្រមធ្វើតាមពាក្យខ្ញុំ ទើបបានសេចក្ដីព្រួយលំបាក មកនឹកតូចចិត្តដ្បិត**ឡៅចង**នៅក្មេងបៀមដៃជឿកាន់យកពាក្យសម្ដី

មនុស្សឡែបឡប លបលើកយកស្រុកសុងយ៉ុងទៅប្រគល់ឲ្យ**ចូឆ្វ** ៗទើបឡើងចិត្តគិតធ្វើការធំពន្លឹកមកដល់ម្ល៉េះ ឯ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំនេះក៏មកតាំងនៅស្រុកកាំងហែវិញ ប្រាថ្នានឹងធ្វើការឲ្យបានចំណេញធំតទៅទៀត មិនមែននឹងលាក់មុខដេកនៅស្ងៀមទេ តែថាដូចយ៉ាងតម្រិះប្រាជ្ញាអ្នកគ្រាន់តែជាការប្រមាណប៉ុណ្ណោះទោះបីនឹងខំល្វូកកេះប្រាប់ឲ្យយល់ដល់ការរាក់ជ្រៅ ក៏នៅមិនអាចដឹងដល់ស្គាល់បានសោះ ដូចជាយកកែវផ្គុះទៅបោះចោលក្នុងពាងដែលងងឹត អាចនឹងបិទបាំងរស្មីមិនឲ្យភ្លឺស្វាងសោះឡើយ។

ទៀវចៀវថា អ្នកនិយាយយ៉ាងនេះ ខ្ញុំខ្លាចមិនដូចពាក្យជាប្រាកដ គឺថាតែមាត់ក្រៅ មាត់ថាទៅខាងនេះ ជើងដើរទៅខាងនោះឲ្យខុសគ្នាទៅ ឯ**ខ្វាន់តុង, ង៉ាក់យេ**នោះបានជាទីឧបរាជ ប្រកបដោយសតិបញ្ញាអង់អាចដូចរាជសីហ៍ ជួយទំនុកបម្រុងផែនដីព្រះចៅ**ជីហ្លួនកុង**ប្រាបប្រាមសត្រូវឲ្យរាបទាប ស្រុកទេសក៏ជាសុខក្សេមក្សាន្តមែន គួរមនុស្សពីបុរាណលើកសរសើរថាមានតម្រិះប្រាជ្ញានោះពិតណាស់ យ៉ាងដូចខ្លួនអ្នកនេះ កាលនៅក្នុងទីងោឡាំងកាំងនោះ ឮល្បីល្បាញថាមានប្រាជ្ញា និងគំនិតចេះរិះគិតប្រាកដណាស់ បីដូចជាដឹងផ្គុះរហូតទៅក្នុងដែនដី ឬអាកាសទាំងអស់ កាល**ឡៅពី**មិនទាន់បានអ្នកមកទុកជាទីប្រឹក្សា ក៏រមែងគិតធ្វើការសម្រេចទៅបាន ហើយមានស្រុកទេសតាំងនៅជាសុខតាមវាសនានៃខ្លួន ឥឡូវបានអ្នកមកទុកជាទីប្រឹក្សាថាជាមាំមួន ឲ្យជួយទំនុកបម្រុងការដែលធំពន្លឹក ក៏នឹកថាបានសម្រេចទៅតាមកម្លាំងតម្រិះរិះគិតរបស់អ្នកហើយ ហេតុម្ដេចឡើយ**ឡៅពី**រឹតតែមានសេចក្ដីទុក្ខក្ដៅនៅមិនបានសុខសោះ ឃើញថាទុក្ខទាំងអស់ទ្វេលើសពីដើមទៅទៀត ចេះតែព្រួយចង្អៀតរត់ចោលទីកន្លែង ដោយ**ចូឆ្វ**ដេញមិនឈប់ មកជ្រកពួននៅដូចកណ្ដុររត់ពីអង្គប់ សូម្បីតែផែនដីជាម្ជុលប៉ុនស្លឹកពុទ្រាក៏រកនៅជារបស់ខ្លួនមិនបាន នេះហើយឬ ដែល**ឡៅពី**បានអាស្រ័យសេចក្ដីគិតរបស់អ្នកជួយឧបត្ថម្ភទំនុកបម្រុងនោះ មនុស្សទាំងពួងនាំគ្នាមកសរសើរថា អ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញាដូច

ខ្វាន់តុង, ង៉ាក់យេនោះមិនសមសោះ។ ដែលខ្ញុំនិយាយទាំងអស់នេះតាមដោយការពិត អ្នកក៏កុំអាលតូចចិត្តល្មមរិះគិតតទៅទៀតចុះ។

ខុងបេងឮដូច្នោះក៏យកដៃបិទមាត់ ហើយអស់សំណើច រួចឆ្លើយថា ធម្មតាអ្នកមានប្រាជ្ញាដែលពិស្ដារ ទោះបីនឹងគិតការអ្វីក៏ជ្រៅទូលាយដោយកលកិច្ច អ្នកមានប្រាជ្ញាតិចក៏មិនអាចនឹងដឹងរហូតទៅបាន ឧបមាដូចសត្វគ្រុឌដ៏ប្រសើរ ទោះបីនឹងហើរទៅកាន់ទិសតំបន់ណា ក៏រមែងផ្ដោះទៅលើអាកាសដ៏ខ្ពស់បំផុត បាត់ទៅនឹងស្រទាប់មេឃលើ មិនបានហើរទាបដូចសកុណាជាតិដទៃ ដែលមានកម្លាំងតិចនោះឡើយ ឯអ្នកដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាតិចនោះ ឧបមាដូចបក្សាទាំងពួង ដ៏មានកម្លាំងតិច មិនអាចហើរបានស្មើនឹងស្ដេចគ្រុឌនោះឡើយ មួយទៀត ការដែលគិតអ្វីៗដ៏ជាធំពន្លឹក នឹងគិតយកដោយស្រួតរូតឲ្យរហ័ស សម្រេចទាន់ចិត្តនោះមិនបាន ឧបមាដូចមនុស្សមានជំងឺឈឺធ្ងន់ទុរន់ទុរា ពេទ្យអ្នកព្យាបាលរក្សារោគត្រូវដឹងថា នឹងប្រកបថ្នាំឲ្យចាស់ក្លាលើសអាការៈជំងឺ កម្លាំងមនុស្សដែលឈឺក៏ខ្សោយ នឹងបណ្ដោយតាមកម្លាំងថ្នាំពុំបាន ត្រូវតែចាំឲ្យជំងឺនោះធូស្រាលស្រាន្តតាមពេលវេលា ព្យាយាមថែរក្សាទាល់តែអ្នកជំងឺនោះទទួលអាហារបានច្រើនមានកម្លាំងហើយ ទើបពេទ្យប្រកបថ្នាំឲ្យលេបផឹកបម្រុងរោគនោះ ឲ្យថយទៅត្រាតែសះជាស្រឡះ ដូចយ៉ាង**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំ ដែលថ្លោះការណាស់នឹង**ចូឆ្វ** រត់ចេញមកពីស្រុកយីឡាំទៅនៅស្រុកស៊ិនអៀទីពឹង**ឡៅពៀវ**នោះសោត ក៏មានទាហានឯកតែបីនាក់គឺ **គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង** ប៉ុណ្ណោះ និងកូនទាហានក៏មិនដល់មួយពាន់ ដូចជាមនុស្សមានជំងឺឈឺធ្ងន់ដូច្នោះ កាលទៅនៅស្រុកស៊ិនអៀនោះ មិនមែននឹងប្រាថ្នាតាំងខ្លួនជាធំនៅទីនោះក៏ទេ គ្រាន់តែចាំចិត្តនៅ ព្រោះរកទីអាស្រ័យពុំទាន់បាន មួយទៀតទីនោះក៏ជាចុងស្រុកជនបទ មានមនុស្សក្រខ្សត់ស្ដួចស្ដើងទាំងស្បៀងអាហារក៏តិច បានជាមិនបានតាំងចិត្តនឹងសម្រេចរៀបចំស្រុកភូមិឲ្យរៀបរយ ទោះបីយ៉ាងនោះហើយក្ដី ខ្ញុំក៏បានដុតទ័ព**ចូឆ្វ**ខូចខាតនៅទីវាលកុកបេងម្ដង នៅទីទន្លេប៉ែះហោម្ដង ខ្ញុំក៏បានបង្ហូរទឹកឲ្យលិចទ័ព**ចូឆ្វ**ស្លាប់អស់ជាច្រើន ដែលអ្នកថា**ខ្វាន់តុង, ង៉ាក់យេ**ល្អនោះក៏នៅមិន

ទាន់ប្រាកដបានធ្វើកលក្នុងសង្គ្រាមនៅទីណាដូចយ៉ាងខ្ញុំ ក៏ឥតអង្គីមាន ទោះបី**ចូឆូ**យកបានស្រុកសុងយ៉ុងគ្រានេះ ក៏មិនមែនយកបានដោយសក្ដា ពីព្រោះ**ឡៅចង**គប់គិតគ្នានឹងមនុស្សអន្ធពាលលបលើកទៅឲ្យ**ចូឆូ** ឯ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំក៏មិនបានដឹងឃើញសោះ វេលានោះ បើចៅហ្វាយខ្ញុំមិនស្រឡាញ់សេចក្ដីសុចរិត ប្រហែលពួកអ្នកកាំងតាំងនោះ ក៏គង់នឹងដណ្ដើមយកទាំងស្រុកកេងជីវផងបាន កាលណានឹងមានលំបាកដល់ទីនេះ ព្រោះតែចិត្តត្រង់សុចរិតដូច្នេះ ទើបមិនបានគិតបៀតបៀនដល់ពួកសែជាមួយគ្នា ស៊ូទ្រាំឲ្យមានសេចក្ដីលំបាកវេទនាដូច្នេះ ហើយថែមទាំងម្ល៉េះទៅទៀត គឺចាំសណ្ដោងយកអស់ពួកអ្នកស្រុកដែលលើកគ្នាតាមទាំងគ្រប់គ្រួដោយសារស្រឡាញ់**ឡៅពី** ៗនឹងដោះយកតែខ្លួនក៏ជាប់ចិត្តអាណិតអាសូរ បានជា**ចូឆូ**លើកតាមទាន់បានតយុទ្ធការពារដោយលំបាក ទើបត្រឡប់ងាកទៅនៅស្រុកកាំងហែវិញ ដែលពួកតិចអាចតស៊ូនឹងពួកច្រើនបាននេះ មានតែចៅហ្វាយខ្ញុំមួយទើបហ៊ានធ្វើដូច្នេះ ក្រៅពីនេះគ្មាននរណាមួយដូចសោះ ឯការចាញ់ និងឈ្នះនៃការសឹកសង្គ្រាមនោះជាធម្មតាប្រវេណីមានមក មិនមែនថយថោកតែត្រឹមចៅហ្វាយខ្ញុំទេ កាលគ្រាព្រះចៅ**ហាន់កោចោ**ធ្វើសឹកនឹងព្រះចៅ**ឈប៉ាអង**ក៏មានចាញ់ជាច្រើនដងណាស់ លុះឯក្រោយបង្អស់ទើបព្រះចៅ**ហាន់កោចោ**មានជ័យជម្នះអស្ចារ្យ ក៏ជាក្សត្រិយ៍ដ៏ប្រសើរ ឯដំណើររឿងនេះ អ្នកក៏ល្មមនឹងជ្រាបស្រាប់ហើយ យ៉ាងដូចអ្នកឯងប្រហែលចេះតែសម្ដែងសម្ដីនិយាយគ្របសង្កត់អ្នកដទៃទេ ហើយប្រែលើកតម្កើងខ្លួនថាល្អ បើប្រសិនជាមានការកម្រមកដល់ខ្លួនក៏នឹងខ្លាចមិនអាចនឹងចេះប្រសប់ធ្វើឲ្យដូចពាក្យថា ការមួយរយ ភ្លយធ្វើបានតែមួយ ក៏ប្រហែលមិនកើតសោះ អំណឹះទៅមុខ ក៏នឹងបានសេចក្ដីអប្បយសដល់មនុស្សទាំងពួង។ **ទៀវចៀវ**បានស្ដាប់**ខុងបេង**ថាឲ្យដូច្នោះ ក៏ស្ងៀមស្ងាត់នឹងរកពាក្យតែមួយម៉ាត់ឆ្លើយតទៅទៀតពុំបាន។

ខណៈនោះ**យីហ្វួន**ឃើញ**ទៀវចៀវ**នៅស្ងៀមហើយ ក៏ឆ្លើយតបទៅ**ខុងបេង**ថាគ្រានេះ**ចូឆូ**លើកទាហានមកមួយរយម៉ឺន បីដូចរលកសមុទ្របោកជាន់សង្កត់ស្រុកកាំងហែឲ្យលិចក្នុងបាតសាគរ អ្នកនឹងគិតរិះរៃប្រាជ្ញាការពារប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**

ឆ្លើយតបទៅ**យីហួន**វិញថា **ចូវឆ្វ**លើកមកគ្រានេះ អ្នកនឹងខ្លាចណាស់ឬ? ខ្ញុំគ្មានព្រឺព្រួយវិតក្កអ្វីសោះឡើយ ទោះបី**ចូវឆ្វ**មានទាហានមួយរយម៉ឺនក៏មែន តែថាសុទ្ធតែទាហាន**អ៊ួនសៀវ**ដែលជាជាតិអ្នកស្រែ ស្រុកព្រៃលើភ្លើទាំងអស់គ្នា **ចូវឆ្វ**នឹងប្រើការក៏មិនមែនបានមុតមាំប៉ុន្មាន យើងក៏មិនមានព្រួយបារម្ភសោះ។ **យីហួន**អស់សំណើចហើយថា អ្នកចរចាយ៉ាងនេះដូចជាលើកខ្លួនណាស់ ដែលបែកទ័ពរត់មកទាំងម្ដេះមិនពីព្រោះទាហានផ្ដេសផ្ដាសនោះទេឬ? បានជាធ្លាក់ខ្លួនមកនៅស្រុកកាំងហែ បើអង្វរឲ្យគេជួយនៅចរចាថាមិនខ្លាចទៀត នរណានឹងជឿបាន?

ខុងបេងថា ដែលខ្ញុំបែកទ័ពមកនោះ ក៏ព្រោះ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំមានទាហានតិចតែបីពាន់ គឺតិចបំផុត ទើបគិតដោយល្បិចរត់មកលាក់លៀមនៅស្រុកកាំងហែសិន មិនមែននឹងខ្លាចថ្វីដៃ**ចូវឆ្វ**តែម្ដងក៏ទេ គង់នឹងរិះរេគិតធ្វើការតទល់តទៅទៀត ឯស្រុកកាំងតាំងនោះ មនុស្សចំណុះស្រុកក៏ច្រើន ទាហានក៏កើនលើសលុបប៉ិនប្រសប់ស្មើគ្នា ថែមទាំងស្បៀងអាហារទៀតក៏បរិបូរ ហើយមានទន្លេខណ្ឌជាកំណាត់នៅមាំមួនណាស់ ជាជាងស្រុកស៊ិនអៀទៅទៀត ហេតុម្ដេចក៏មកគិតធ្លាក់ឆ្អៀតតែនឹងចៅហ្វាយរបស់ខ្លួនទៅចុះចូល**ចូវឆ្វ**តែម្ដង? ដូចជាមិនមានសេចក្ដីអៀនខ្មាសសោះ ដែលអ្នកថា ចៅហ្វាយខ្ញុំខ្លាច**ចូវឆ្វ**នោះ បើនឹងពិគ្រោះមើលក៏ឃើញបីដូចជាខ្លាចតិចសមគួរ មិនស្មើនឹងពួកអ្នកឯងក្រែងខ្លាចនោះឡើយ។ **យីហួន**ស្ដាប់ហើយក៏ទាល់គំនិតប្រាជ្ញា នឹងហាមាត់ឆ្លើយទៅទៀតក៏ពុំបាន។

ប៉ោចៅឃើញ**យីហួន**នៅស្ងៀមដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយតបទៅ**ខុងបេង**ថា អ្នកនេះបានរៀននិយាយមកពីសំណាក់**សោជិន, ទៀវយី**ឬ? អ្នកមកពោលពាក្យដូច្នេះ ប្រាថ្នានឹងបញ្ចុះបញ្ចូលពួកស្រុកកាំងតាំងឲ្យចុះចិត្តឬអ្វី? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា អ្នកដឹងតែថា **សោជិន, ទៀវយី**នោះ ជាមនុស្សពូកែជាងសម្ដីណាស់ ឯត្រង់តម្រិះប្រាជ្ញានិងគំនិតដែលរិះគិតរបស់**សោជិន** និង**ទៀវយី** ដែលចេះជ្រៅជ្រះប្រការម្ដេចនោះ អ្នកឥតដឹងសោះ អ្នកចរចាដូច្នេះបីដូចជាមនុស្សពាក់កណ្ដាលមនុស្ស ព្រោះថាដឹងមិនរហូត ឯ**សោជិន**នោះបានធ្វើជាឧបរាជដល់ប្រាំបីខេត្ត **ទៀវយី**សោតក៏បានជាឧបរាជដល់ពីរ

ផែនដី អ្នកទាំងពីរនេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយណាស់ ជួយទំនុកបម្រុងផែនដីឱ្យរាបទាបផង មួយទៀត ជាអ្នកក្លៀវក្លាក្នុងការសង្គ្រាម ដែលអ្នកមកនិន្ទាថាជាមនុស្សពូកែខាងសម្ដីមិនគួរសោះ យ៉ាងខ្លួនឯងរាល់គ្នា គ្រាន់តែឮដំណឹងថា**ចូឆ្វ**ប៉ុណ្ណោះ ក៏ខ្លាចញ័រខ្លួនទៅណាស់ លួងលោមឱ្យចៅហ្វាយជាម្ចាស់របស់ខ្លួនចេញទៅចំណុះចុះចូលសត្រូវមិនខ្មាសមាត់ទេឬ? នៅមកតិះដៀលអ្នកដទៃវិញ។ **ប៉ោថៅ**បានឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះក៏ទាល់នៅស្ងៀម។

ស៊ីហាងក៏ក្រោកឡើងសួរ**ខុងបេង**ថា **ចូឆ្វ**នោះជាមនុស្សម្ដេចអ្នកស្គាល់ឬទេ? **ខុងបេង**ថា **ចូឆ្វ**នោះជាសត្រូវនឹងព្រះចៅ**ហៀនតេ** នរណាៗក៏ស្គាល់បានទាំងអស់ ហេតុម្ដេចក៏អ្នកមកសួរដូច្នេះ? **ស៊ីហាង**ឆ្លើយថា កាលព្រះចៅ**ហាន់កោចោ**បានសោយរាជសម្បត្តិជាក្សត្រាធិរាជ ដែនដីក៏អាចបានសេចក្ដីសុខមកយូរអង្វែងជាប្រាកដ ឥឡូវដល់កំណត់ដែនដីនឹងកើតចលាចលហើយ **ចូឆ្វ**ក៏ប្រាបប្រាមខេត្តខណ្ឌសីមា ឱ្យនៅក្នុងអំណាចរបស់ខ្លួនដល់ពីរបីភាគហើយ **ឡៅពី**ចៅហ្វាយអ្នកមិនបានដឹងច្បាស់លក្ខណៈការធ្ងន់ស្រាលគួរឬ មកបណ្ដាលចិត្តគិតប៉ានតស៊ូនឹង**ចូឆ្វ**ដោយរួសរាន់ ដូចយកពងមាន់ទៅជល់នឹងថ្មក៏នឹងអន្តរាយទៅឯង។ **ខុងបេង**ថា អ្នកនិយាយដូច្នោះមិនត្រូវសោះ ឯ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំនោះប្រាកដជាមនុស្សសុចរិតកតញ្ញូនឹងផែនដីពិត ដែលខ្ញុំបានរិះគិតធ្វើការទាំងម្ល៉េះក៏ឃើញថាជាមនុស្សល្អត្រង់នឹងព្រះចៅ**ហៀនតេ**ជាមហាក្សត្រ ឃើញថា**ចូឆ្វ**ជាសត្រូវរាជសម្បត្តិ ទើបបណ្ដាលចិត្តឱ្យឈឺក្ដៅនៅពុំសុខ ខ្ញុំខំមករងទុក្ខវេទនាដើម្បីនឹងតបស្នងឆ្លងព្រះតេជព្រះគុណម្ចាស់ផែនដី ដូចយ៉ាងខ្លួនអ្នក ក៏ជាមន្ត្រីខ្ញុំផែនដីក្រោមព្រះបាទព្រះចៅ**ហៀនតេ**ដូចគ្នា ហេតុអ្វីក៏មិនមានសេចក្ដីស្នេហាភក្ដីស្រឡាញ់ម្ចាស់ ក្រឡះឃើញត្រូវខាងសត្រូវផែនដីវិញ គឺជាមនុស្សអកតញ្ញូអាក្រក់ណាស់ ទើបមកផ្លាស់កាន់យកថា ការផែនដីនោះនឹងសាបសូន្យនោះជាស្រួល ពាក្យសម្ដីរបស់អ្នកពោលដូច្នោះ ខ្ញុំមិនចង់ឮចង់ស្ដាប់តទៅឡើយ។ **ស៊ីហាង**បានឮដូច្នោះហើយ ក៏អត់ទ្រាំក្នុងចិត្តហាមាត់មិនរួច។

ឡុកចេកក៏ក្រោកឡើងសួរ**ខុងបេង**ថា ឯ**ចូឆ្វ**នោះទោះបីនឹងប្រព្រឹត្តអាក្រក់ អែបយកព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ដើរប្រាបប្រាមសង្កត់ខេត្តខណ្ឌទាំងពួងឲ្យផែនដីជាចលាចលក៏មែនចុះ តែព្រោះ**ចូឆ្វ**នោះជាពូជអំបូររបស់**ចូឆាំ**ដែលជាឧបរាជពីផែនដីមុនមក ឯ**ឡៅពី**វិញជាពូជក្សត្រវងឆ្មារតំណអំពីព្រះចៅ**ហៀនតេ** យ៉ាងម្ដេចយើងក៏មិនដឹង ដឹងតែថាត្រកូល**ឡៅពី**នោះជាមនុស្សអនាថា ខ្លួន**ឡៅពី**សោតក៏រកស៊ីត្បាញសំពត់លក់ជារបរតូចតាច គួរឬនឹងមកអង់អាចមិនគិតជៀមខ្លួន ហ៊ានតស៊ូនឹង**ចូឆ្វ**នោះយើងមិនឃើញផងសោះ។

ខុងបេងថា អ្នកនេះឬជាឈ្មោះ**ឡុកចេក** កាលនៅក្មេងតូចលួចទំគេយកទៅឲ្យម្ដាយ? អង្គុយចុះទៅយើងនឹងនិយាយផង ដែលអ្នករាប់អានថា **ចូឆ្វ**ជាបូជអំបូរនៃ**ចូឆាំ**ក៏មែនហើយ តែ**ចូឆាំ**នោះជាមនុស្សមានកតញ្ញូនឹងម្ចាស់ប្រាកដមកពីដើម ឯ**ចូឆ្វ**នេះជាមនុស្សបង់ជាតិបង់ត្រកូលមិនបានប្រព្រឹត្តតាមប្រវេណីម៉ែឪដូនតា ធ្វើឲ្យខុសចាកចោលមេបាររបស់ខ្លួន ដែលនឹងរាប់អានថាល្អសមសួននោះ ក៏តែមនុស្សអន្ធពាលប្រហែលអ្នកឯង ឯ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយយើងនោះ ប្រាកដជាពូជអំបូររបស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ហេតុម្ដេចអ្នកឯងមកដៀលថាជាមនុស្សអនាថា ទោះបីជាអ្នកត្បាញសំពត់លក់ក្ដីណា របរនេះជាធម្មតាប្រវេណីគេតែងធ្វើមក ជាផ្លូវរកចិញ្ចឹមជីវិតមិនជាអ្វីណាស់ ឯព្រះចៅ**ហាន់កោចោ**នោះសោត ក៏មិនសុទ្ធជាពូជព្រះរាជវង្សមកពីដើម គ្រាន់តែជានាយបន្ទុកឃុំប្រកបទៅដោយសេចក្ដីព្យាយាមក៏បានជាក្សត្រដ៏ធំប្រសើរ ទើបមានដំណព្រះរាជវង្ស បានសោយរាជសម្បត្តិតៗមកដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកឯងមកមើលងាយប្រមាថ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយយើងមិនគួរសោះ ព្រោះខ្លួនអ្នកឯងជាក្មេងនៅមិនទាន់អស់ក្លិនទឹកដោះនៅក្នុងមាត់សោះ នឹងមកអួតចេះដឹងជាងមនុស្សចាស់នោះកុំនិយាយតទៅឡើយ។ **ឡុកចេក**ឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះហើយ ក៏ទាល់ប្រាជ្ញាឈប់នៅស្ងៀម។

យៀមជុនបានឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយឡើងថា **ខុងបេង**និយាយនេះជាវោហារទេ យើងនឹងចរចាតបផងមិនបាន ត្រូវតែយកពាក្យដែលមានទុកក្នុងច្បាប់

មកចរចាផងទើបបាន។ **ខុងបេង**ថា ដែលអ្នកឯងនឹងឲ្យស្រាវជ្រាវយកពាក្យបុរាណគាត់តែងទុកនោះ ពីរោះមែនហើយ តែបើយកមកចរចាក្នុងសម័យនេះ ក៏គ្មាននរណានឹងរាប់អាន គេថាអ្នកនោះលួចយកកាកតម្រាចាស់មកសម្ដែង ឯអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញា គេរមែងរិះគិតដោយគំនិតរបស់ខ្លួន ទោះបីនឹងធ្វើការរណសង្គ្រាមយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ត្រូវតែអាស្រ័យបញ្ញាជាបច្ចុប្បន្ន ទើបនឹងកែខៃយកជ័យជម្នះបាន ដែលលោកអ្នកមានសតិបញ្ញាពីដើម បានជួយទំនុកបម្រុងផែនដីនោះ មិនមែននឹងយកតម្រាមកត្រដាងមើលទេ ឯខ្លួនអ្នកឯងនេះក៏ល្អតែមានក្រដាសនិងពិតទឹកខ្មៅ មកសរសេរតាក់តែងជាពាក្យនិយាយលេងតាមសប្បាយនោះមែន។

ធៀតុកក៏ស្រែកឡើងថា **ខុងបេង**នេះនិយាយខ្លាំងពេកណាស់ យើងក្រែងតែមិនមែនដូចពាក្យថា យូរទៅខាងមុខនឹងត្រឡប់ឲ្យយើងដែលថាមិនកើតជាអ្វីនោះនឹងនាំគ្នាសើចចំអកលេងទៀតទេដឹង? **ខុងបេង**ថា ឯលក្ខណៈមនុស្សដែលមិនកើតជាការមានពីរប្រការគឺ មនុស្សមិនកើតជាការតែល្អរមែងប្រកបដទៅដោយសេចក្ដីព្យាយាម ធ្វើការតបស្នងសងគុណចៅហ្វាយនាយដោយសុចរិតយុត្តិធម៌តាមតម្រិះប្រាជ្ញា ហើយក៏មធ្យ័តជៀមខ្លួនមិនបានរំលុបគុណអ្នកដទៃ ដែលយកជាការមិនបានមិនកើតជាអ្វីសោះនោះ គឺមនុស្សជាអ្នកចរចាក្រម៉ាច់ត្លុកកំប្លែងឲ្យគេសើចលេងការអ្វីនីមួយក៏ធ្វើមិនកើត មនុស្សជំពូកនេះបានឈ្មោះថាអាក្រក់ជួជាតិ ដែលអ្នកឯណេះថា ត្រូវយកពាក្យបុរាណមកចរចាជាមួយនឹងយើងនោះនឹងប្រយោជន៍អ្វី? យើងមិនត្រូវការទេ។ ទីប្រឹក្សាទាំងពួងឃើញ**ខុងបេង**ឆ្លើយតបពាក្យសម្ដីមិនបានភ្លាំងភ្លាត់ នឹងអ្នកឯណាទាំងអស់គ្នាក៏សម្លឹងមើលមុខគ្នាហើយនៅស្ងៀម។

អ៊ុយកាយស្រែកនិយាយតមកទៀតថា អ្នកទាំងអស់នេះគ្មានអធ្យាស្រ័យសោះ នឹងមកដេញដោលអ្វីតែនឹង**ខុងបេង** ដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញានោះនឹងប្រាថ្នាប្រយោជន៍អ្វី? **ចូឆូ**លើកកងទ័ពមកនឹងធ្វើអន្តរាយដល់ស្រុកភូមិហើយ នៅមិនជួយរិះគិតគ្នាការពារភ័យអន្តរាយ ក៏មកនាំចោមនិយាយតែនឹង**ខុងបេង**ជាភ្ញៀវមកពីក្រៅជាគួរហើយឬ? ហើយក៏បែរមុខនិយាយទៅនឹង**ខុងបេង**ថា ខ្ញុំក៏ដឹងថាអ្នកមានតម្រិះ

ប្រាជ្ញាហើយ ហេតុម្តេចឡើយអ្នកមិនយកពាក្យរបស់អ្នកទៅចរចានឹងចៅហ្វាយខ្ញុំ ក៏មកច្រឡំនិយាយតែនឹងអ្នកទាំងអស់នេះ នឹងជាប្រយោជន៍អ្វី? **ខុងបេង**ឆ្លើយថា អ្នកទាំងអស់នេះមិនបានដឹងស្គាល់លក្ខណៈល្អ និងអាក្រក់សោះ បានជានាំគ្នាមកស្រុះដេញដោលសួរសាក នឹងចង់ឲ្យខ្ញុំទាល់សម្តីនឹងដោះសាមិនរួច នឹងស្ងៀមមិនឆ្លើយក៏មិនបាន ៗជាឆ្លើយតបវិញខ្លះ។

ខណៈនោះ**អ៊ុយកាយ**និង**ឡោសុក** ក៏នាំ**ខុងបេង**ដើរចេញពីល្វែងក្រៅចូលទៅរក**ស៊ុនគួន**ដល់ល្វែងជាន់កណ្តាល ទទួលជួបនឹង**ជូកាត់កិន**ជាបង។ **ខុងបេង**ក៏គំនាប់តាមប្រវេណី។ **ជូកាត់កិន**សួរថា ប្អូនមកដល់ស្រុកកាំងតាំងនេះហើយ ហេតុម្តេចទើបមិនទៅរកបង? **ខុងបេង**ថា ឥឡូវខ្ញុំបាទទៅនៅនឹង**ឡៅពី** ដែលមកគ្រានេះជាផ្លូវរាជការត្រូវការយកព័ត៌មានជាដំណឹង បើនឹងទៅរកបងក៏ដូចជារំលងផ្លូវច្បាប់ទម្លាប់ សូមកុំឲ្យប្រកាន់ទោសខ្ញុំបាទឡើយ។

ជូកាត់កិនតបថា បើដូច្នេះឲ្យប្អូនចូលទៅជួបនឹង**ស៊ុនគួន**ចុះ ហើយ**ជូកាត់កិន**ក៏ដើរចេញមក។ **ឡោសុក**និយាយនឹង**ខុងបេង**ថា ដែលខ្ញុំបាទនិយាយមុននឹងលោក ៗកុំភ្លេច។ **ខុងបេង**ញាក់មុខហើយដើរចូលទៅខាងក្នុង។

ស៊ុនគួនក្រឡេកឃើញ**ឡោសុក** និង**អ៊ុយកាយ**នាំ**ខុងបេង**ចូលទៅ ក៏ក្រោកចេញមកទទួល**ខុងបេង** នាំចូលទៅអង្គុយជិតក្នុងចន្លោះនៃមន្ត្រីទាំងពួង។ **ខុងបេង**ក៏គំនាប់តាមប្រវេណីហើយគិតថា **ស៊ុនគួន**នេះមានលក្ខណៈស្អាតបាតណាស់ ភ្នែកក្រហម ពុកមាត់ក្រហម ជាមនុស្សមានបុណ្យ តែថាចិត្តរឹងរូស បើនឹងចរចាតាមសុភាពឃើញថាមិនត្រូវនឹងចរិត ប្រកបតែចរចាឲ្យខឹង ប្រសិនបើសាកសួរដល់រឿង**ចូឆូ** ក៏ត្រូវថាឲ្យច្រឡោតខឹងឡើងទើបបាន។ **ស៊ុនគួន**ក៏សួរ**ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបានឮ**ឡោសុក**ដំណាលសរសើរពីឈ្មោះអ្នកប្រាប់ខ្ញុំថា អ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញាចេះរិះគិតប្រាកដ ថ្ងៃនេះខ្ញុំឃើញមុខមាត់អ្នកមកជួប ក៏ជាបុណ្យភ័ព្វរបស់ខ្ញុំ អ្នកចូរអនុគ្រោះជួយណែនាំពន្យល់ការអ្វីដែលត្រូវឲ្យខ្ញុំដឹងខ្លះ។

ខុងបេងឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទក៏មានសតិបញ្ញាជាប្រមាណ ដែលនឹងអង់អាចណែនាំពន្យល់លោកប្រការម្ដេចនោះក៏មិនគួរ។ **ស៊ុនគួន**ថា កាលអ្នកនៅនឹង**ឡៅពី**ក្នុងស្រុកស៊ិនអៀនោះ អ្នកក៏បានធ្វើការតតាំងច្បាំងនឹង**ចូឆូ**ជាច្រើនគ្រា កិច្ចការអ្វីក្នុងកងទ័ព**ចូឆូ**នោះអ្នកក៏រមែងដឹងទាំងអស់។ **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទបាននៅនឹង**ឡៅពី**ក្នុងស្រុកស៊ិនអៀមែន តែថាស្រុកស៊ិនអៀនេះជាស្រុកតូចមនុស្សក៏តិច ទាំងស្រូវអង្ករចំណីត្រីសាច់ក៏ស្ដួចស្ដើង ដែលនឹងតស៊ូនឹង**ចូឆូ**នោះក៏ទញ់ទាល់ មនុស្សតិចឬតស៊ូនឹងមនុស្សច្រើនបាន។

ស៊ុនគួនសួរថា ទាហាន**ចូឆូ**នោះមានច្រើនឬតិចប៉ុន្មាន? **ខុងបេង**ថា ទាហាន**ចូឆូ**លើកមកគ្រានេះ ទាំងទ័ពគោកទ័ពទឹកប្រហែលមួយរយម៉ឺនប្លាយ។ **ស៊ុនគួន**ថា ដែលអ្នកនិយាយនេះពិតមែនឬ? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទជម្រាបលោកនេះនឹងវៀចក៏ទេ កាលដំបូង**ចូឆូ**វាយបានស្រុកស៊ុនជីវបានទាហានម្ភៃម៉ឺន លុះមកច្បាំងនឹង**អ៊ួនសៀវ** បានស្រុកកេងជីវបានទាហានឈ្លើយទៀតហុកសិបម៉ឺន ត្រឡប់មកនៅស្រុកហ៊ូតោបញ្ចុះបញ្ចូលបានទាហានទៀតសែសិបម៉ឺន ហើយលើកមកវាយស្រុកកេងជីវបានទាហានទៀតសាមសិបម៉ឺន រួមទាំងអស់ជាទាហានមួយរយហាសិបម៉ឺន នេះខ្ញុំបាទជម្រាបលោកថាតែទាហានមួយរយម៉ឺនប្លាយ ដើម្បីនឹងយកចិត្តអ្នកស្រុកកាំងតាំង បើនឹងថាច្រើនពេកខ្លាចទាហានស្រុកនេះភ័យតូចចិត្ត។ **ឡោសុក**ឈរនៅជិតពីក្រោយបានឮ**ខុងបេង**និយាយដូច្នោះ ក៏សម្លឹងមើលភ្នែកឲ្យដឹង។ **ខុងបេង**ក៏ក្លែងធ្វើជាមិនឃើញ។ **ស៊ុនគួន**សួរទៅទៀតថា ទាហានឯក**ចូឆូ**មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែនោះប្រហែលប៉ុន្មាន? **ខុងបេង**ឆ្លើយប្រាប់ទៅថា មានប្រហែលពីរពាន់នាក់។

ស៊ុនគួនថា ឥឡូវ**ចូឆូ**ដើរវាតត្បាតស្រុកទេស មកដល់ស្រុកកេងជីវហើយនឹងគិតធ្វើការម្ដេចតទៅទៀត? **ខុងបេង**ថា ឯ**ចូឆូ**នោះដែលនឹងមិនរិះគិតការតទៅនោះ លោកកុំសង្ស័យឡើយ។ ឥឡូវខ្ញុំបានឮថា **ចូឆូ**ឲ្យត្រៀមទ័ពគោកទ័ពទឹកទុកបានព្រមហើយ មុខជាលើកមកវាយយកស្រុកកាំងតាំងជាប្រាកដ។ **ស៊ុនគួន**ថា បើ**ចូឆូ**លើកទ័ពមកមែនតើយើងនឹតច្បាំងល្អឬកុំច្បាំងល្អជាង? សុំអ្នកជួយរិះគិតព្រាង

បំភ្លឺផ្លូវខ្ញុំដឹងបន្តិចចុះ។ **ខុងបេង**ថា ដែលលោកសួរដូច្នេះក៏ឃើញថា លោកមានសេចក្ដីរាប់អានខ្ញុំបាទដោយស្មោះត្រង់ប្រាកដ បើខ្ញុំបាទជម្រាបលោកតាមប្រាថ្នាដែលគិតឃើញ ក៏ខ្លាចលោកមិនជឿធ្វើតាមពាក្យខ្ញុំបាទ។

ស៊ុនគួនថា អ្នកកុំសង្ស័យនឹងចិត្តខ្ញុំឡើយ ប្រសិនបើអ្នកប្រាប់ខ្ញុំមកហើយផង ក៏ធ្វើតាមដែរ។ **ខុងបេង**ថា ឯ**ចូឆូ**និង**ឡៅពី**និងបិតារបស់លោក ក៏ខំប្រមូលទាហានរិះគិតធ្វើការប្រាបប្រាមស្រុកទេសដើម្បីនឹងតាំងខ្លួនធ្វើធំជាដរាបមកដូចគ្នា តែឥឡូវ**ចូឆូ**មានសេចក្ដីព្យាយាមខំធ្វើការបានស្រុកទេសជាច្រើន បានទាហានក៏បរិបូរដល់ប៉ុណ្ណោះហើយ លោកចូរប្រមាណមើលចិត្តចុះ បើឃើញថាល្មមតស៊ូនឹង**ចូឆូ**បាន ក៏ខំស្រូតរូតចាត់ចែងស្រុកទេស នឹងប្រមូលទាហានឲ្យបានត្រៀមទុកចុះ បើឃើញថាតស៊ូមិនបានទេ ក៏ចូរប្រែផ្លាស់ធ្វើតាមតម្រិះទីប្រឹក្សាលោកយល់ឃើញទៅចុះ គួរនឹងដោះក្រឹសបោះលំពែងចេញពីដៃ ចូរទៅពឹងប្រាស្រ័យខិនគំនាប់**ចូឆូ**នោះក៏តាមចិត្តលោក។ **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏នាំឲ្យរំជួលក្នុងចិត្តគិតមិនដាច់ស្រេចក៏នៅស្ងៀម។

ខុងបេងថា ឯការខាងក្រៅ លោកនៅបានប្រឹក្សាគិតថានឹងលំអុតលំឱន**ចូឆូ**តាមប្រវេណីហើយ តែការខាងក្នុងលោកមានសេចក្ដីរង្កៀស នឹងលើកយកស្រុកទៅធ្វើជាជំនូនឲ្យ**ចូឆូ**នោះ នឹងបានសេចក្ដីអប្បយសតទៅមុខដែរឬទេ? សេចក្ដីទាំងពីរប្រការនេះជាទទឹងគ្នាក្នុងអារម្មណ៍ ចិត្តលោកមិនទាន់ដាច់ស្រេចទៅខាងណា បើលោកមិនរិះគិតពិចារណាឲ្យដាច់ស្រេចទៅខាងណាទេ ខំតែបង្អែបង្អង់នៅដូច្នេះ មុខជាមានភ័យអន្តរាយមកដល់លោកជាឆាប់ៗមិនខាន។

ស៊ុនគួនសួរថា អ្នកនិយាយនេះពេញចិត្តខ្ញុំខ្លាំងណាស់ ចុះ**ឡៅពី**ថៅហ្វាយអ្នកតស៊ូនឹង**ចូឆូ**មិនបាន ហេតុម្ដេចអ្នកមិនពន្យល់ឲ្យទៅគំនាប់**ចូឆូ**ទៅ? **ខុងបេង**ថា ថៅហ្វាយខ្ញុំបាទក៏ជាពូជព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហៀនតេ** បណ្ដាមនុស្សម្នាមហាជនគ្រប់ស្រុកក៏ដឹងស្គាល់យល់បានថា ជាអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញា ទោះបីតស៊ូនឹង**ចូឆូ**មិនបានក្ដីណា នឹងឲ្យទៅលំអុតលំឱនគំនាប់**ចូឆូ**នោះកុំគប្បីនឹកនាឡើយ ហេតុនេះហើយគឺមកពីខ្លាចមានសេចក្ដីគរហានិន្ទាតទៅមុខដល់មនុស្សទាំងពួងផង សូម្បីដូច

ទៀនហងដែលជាទាហានរបស់ព្រះចៅ**ហ្លួនកុង** ក៏នៅមានសេចក្ដីមានៈមិនញញើតដល់សឹកសត្រូវស៊ូស្លាប់ក្នុងសង្គ្រាម ឯ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយខ្ញុំបាទមានមុខប៉ុណ្ណោះហើយ នឹងមិនមានសេចក្ដីអៀនខ្មាសនោះមិនមែនទេ ធ្វើម្ដេចនឹងប្រថុយកាត់ចិត្តទៅចំណុះ**ច្វូឆ្វូ**បាន ស៊ូតែស្លាប់ទៅជាខ្មោចទុកឈ្មោះតទៅមុខជាឃើញប្រាកដ។

ស៊ុនគួនឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះ ក៏ឈឺចិត្តរំជួលក្ដួលក្ដៅក្រោកដើរសំដៅចូលក្នុងបាត់ ទីប្រឹក្សាទាំងពួងឃើញ**ស៊ុនគួន**ខឹងក្រោកដើរចូលទៅក្នុងដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាសើចចំអកឲ្យ**ខុងបេង**។ **ឡោសុក**ក៏និយាយឲ្យ**ខុងបេង**ថា លោកចរចាគ្មានន័យដូច្នេះមិនគួរសោះ នេះហាក់ជាចៅហ្វាយខ្ញុំមានចិត្តនឹងនួន ទើបមិនបានយកទោសដល់លោក។ **ខុងបេង**សើចហើយថា ដែលខ្ញុំនិយាយឲ្យប៉ុណ្ណោះ ប្រាថ្នានឹងចង់ដឹងថាចៅហ្វាយនឹងស្គាល់យល់ជាក់មនុស្សល្អឬអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ លុះមិនបានពិគ្រោះឲ្យជាក់ជាមុនមក សុខចិត្តគិតខឹងដូច្នេះក៏ទាល់ដែរ ឯឧបាយដែលនឹងកម្ចាត់**ច្វូឆ្វូ**នោះ ខ្ញុំបានគិតទុកជាស្រេចអស់ហើយ តែថាចៅហ្វាយអ្នកមិនបានសាកសួរក៏មិនដឹង នឹងនិយាយដូចម្ដេចតទៅ។ **ឡោសុក**ថា បើលោកនិយាយឲ្យប្រាកដដូច្នោះ ខ្ញុំនឹងចូលទៅជម្រាបចៅហ្វាយខ្ញុំឲ្យជ្រាបជាម្ដងទៀត ឲ្យវិលមកចរចានឹងលោកវិញ។

ខុងបេងថា ឯទាហាន**ច្វូឆ្វូ**នោះទោះបីច្រើនក៏ដូចតិច ប្រៀបដូចស្រមោច បើនឹងឈ្លីកម្ទេចចេញដោយឧបាយក៏នឹងបានដោយងាយ។ **ឡោសុក**បានឮដូច្នោះក៏ចូលទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**ខាងក្នុង។ **ស៊ុនគួន**កំពុងខឹងនឹង**ខុងបេង**មិនទាន់រសាយ ក្រឡេកឃើញ**ឡោសុក**ចូលទៅក៏ថា **ខុងបេង**នេះនិយាយមើលងាយយើងពន់ពេកណាស់ គ្មានសេចក្ដីក្រែងចិត្តសោះ។ **ឡោសុក**ថា ដែល**ខុងបេង**ចរចាខុសនោះ កាលលោកអញ្ជើញមកក្នុងហើយ ក្រោយនោះខ្ញុំបាទក៏បានសាកសួរ**ខុងបេង** ៗត្រឡប់សើចចំអកឲ្យខ្ញុំបាទវិញទៀតថា ចៅហ្វាយអ្នកឯងមិនស្គាល់មនុស្សល្អនិងអាក្រក់ ឯការដែលនឹងកម្ចាត់**ច្វូឆ្វូ**នោះក៏មានផ្លូវនឹងរិះគិតកម្ចាត់បានដោយងាយណាស់ បីដូចជាផ្កាប់ផ្ងារដៃក៏គិតបាន ដែល**ខុងបេង**ថាដូច្នេះ សូមឲ្យលោកអញ្ជើញចេញទៅចរចាស្ដាប់ឡែបខាយមើលម្ដងទៀតសិន។

ស៊ុនគួនបានឮដូច្នោះក៏អស់កំហឹងនិយាយថា ដែល**ខុងបេង**ថាដូច្នោះប្រាថ្នានឹងរំឭក តែហាក់ថាចិត្តយើងរួសរាន់រហ័សខឹង នឹងការខូចការអសាររបង់ **ស៊ុនគួន** គិតហើយក៏ត្រឡប់ចេញមកវិញ និយាយនឹង**ខុងបេង**ថា អម្បាញ់មិញនេះខ្ញុំគិតមិនទាន់ ទើបប្រកាន់ខឹងនឹងអ្នកស្ទុះចូលទៅខាងក្នុង ខ្ញុំក៏សុំអភ័យទោសចុះ។ **ខុងបេង**ថា ដែលខ្ញុំបាទបានប្រមាថចរចាភ្លាត់ភ្លាំងទៅឲ្យលោកទាស់ចិត្តនោះ ទោសខ្ញុំបាទក៏ខុសណាស់ សុំកុំឲ្យលោកប្រកាន់ឡើយ។ **ស៊ុនគួន**ក៏នាំ**ខុងបេង**ចូលទៅខាងក្នុងមួយជាន់ទៀត ដើម្បីឲ្យផុតពីទីនាហ្មឺនមន្ត្រីទាំងពួង ហើយឲ្យរៀបតុលៀងភោជនាហារឲ្យ**ខុងបេង**បរិភោគ ទើបសួរថា **ចូឆូ**នោះ មានសេចក្ដីស្អប់គុំគួនគិតប្រទូសរ៉ាយ **លីប៉ោ, ឡៅពៀវ, អ៊ួនសៀវ, អ៊ួនសុត, ឡៅពី** និងខ្ញុំ ឯអ្នកឯទៀត **ចូឆូ**ក៏កម្ចាត់អស់ហើយ នៅតែ**ឡៅពី** និងខ្ញុំដូចថៅហ្វាយអ្នក ក៏ទើបតាំងខ្លួនជាថ្មី ទាហានក៏តិចបានគេចទៅ បានជាថ្កោះការនឹង**ចូឆូ** ខាងចំណែកខ្ញុំក៏ខំប្រឹងគិតនឹងរក្សាស្រុកកាំងតាំងទុកមិនឲ្យទៅនៅក្នុងបង្គាប់**ចូឆូ**ទេ តែឥឡូវនេះមិនដឹងបើនឹងរិះគិតការពារប្រការម្ដេចឡើយ ទាល់គំនិតហើយ។

ខុងបេងថា បើលោកនឹងគិតការពារ**ចូឆូ**នោះ តែចំពោះខ្លួនលោកក៏បានដែរ តែមិនសូវប្រពៃណាស់ទេ ខ្ញុំបាទនេះគិតថា**ឡៅពី**ថៅហ្វាយខ្ញុំបាទបែកទ័ពនឹង**ចូឆូ**រត់មកក៏មែន តែនៅមានទាហានឲ្យ**គួនអ៊ូ**រក្សាមួយម៉ឺនដែរ សូមឲ្យលោកនិង**ឡៅពី**ជាចិត្តគំនិតមួយនឹងគ្នា រួមពលយោធាទាំងសងខាងបញ្ចូលជួយគ្នារិះគិតកម្ចាត់**ចូឆូ**មុខជានឹងបាន ព្រោះទាហាន**ចូឆូ**សុទ្ធតែពួកអ្នកលើ ទោះបីមានពួកស្រុកកេងជីវដែលប្រសប់ខាងជើងទឹកនោះសោត ក៏សុទ្ធតែចាំចិត្តនឹងធ្វើការមិនពេញដៃ ឃើញថាល្មមតស៊ូគ្នាបាន ក៏គ្រានេះសូមឲ្យលោកខំត្រិះរិះមើលចុះ បើយើងឈ្នះក៏នឹងបានស្រុកកេងជីវទុកជាកម្លាំង។ **ស៊ុនគួន**មានសេចក្ដីត្រេកអរណាស់ និយាយថា ដែលអ្នកអធិប្បាយដូច្នេះក៏ឃើញថាមេត្តាខ្ញុំពិត បីដូចជាទាញដៃខ្ញុំចេញពីទីងងឹតមកកាន់ទីភ្លឺ ឯឧបាយរបស់អ្នកឲ្យខ្ញុំធ្វើប្រការម្ដេចនោះ ខ្ញុំក៏ខំធ្វើតាមគ្រប់ប្រការ ខ្ញុំនិង**ឡៅពី**ក៏ជាចិត្តមួយនឹងគ្នាគិតកម្ចាត់**ចូឆូ**ចេញឲ្យបាន។ និយាយហើយក៏ឲ្យ**ឡោសុក**ទៅប្រាប់

ទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា ឥឡូវនេះយើងត្រូវគិតចាត់ចែងកងទ័ពឲ្យព្រមចុះ បើ**ចូវឆ្វ**លើកទ័ពមកក៏នឹងតស៊ូមិនត្រូវខ្លាច ហើយក៏ឲ្យ**ឡោសុក**នាំ**ខុងបេង**ចេញទៅទីសំណាក់។

ខណៈនោះ**ទៀវចៀវ**ដឹងថា **ស៊ុនគួន**និងឲ្យត្រៀមបម្រុងទាហានទាំងពួងគិតតស៊ូ**ចូវឆ្វ**ដូច្នោះ ក៏ពិគ្រោះគ្នានឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា ចៅហ្វាយយើងឥឡូវនេះ ឃើញនឹងវង្វេងទៅដោយពាក្យ**ខុងបេង**ជាប្រាកដហើយ ទើបនាំគ្នាចូលទៅគំនាប់**ស៊ុនគួន**ហើយជម្រាបថា យើងខ្ញុំរាល់គ្នាដឹងថាលោកនឹងរិះគិតធ្វើការតតាំងច្បាំងនឹង**ចូវឆ្វ**ក្នុងគ្រានេះ ក៏មានសេចក្ដីវិតក្កណាស់ សូមឲ្យលោកត្រិះរិះគិតមើលសិន យ៉ាងខ្លួនលោកនឹង**អ៊ួនសៀវ**នោះនឹងប្រៀបគ្នាបានឬ? ព្រោះកាលគ្រាមុន**ចូវឆ្វ**នៅមានទាហានតិចម្ដេចក៏បានកម្ចាត់**អ៊ួនសៀវ**យកជ័យជម្នះបាន គ្រានេះ**ចូវឆ្វ**មានទាហានច្រើនពន្លឹកដល់មួយរយម៉ឺនប្លាយ លើកមកបីដូចនឹងធ្វើផែនដីឲ្យក្រឡាប់ គួរហើយឬហ៊ានតស៊ូនឹង**ចូវឆ្វ**នោះ ឧបមាដូចមមាចសុចទៅរោមខ្លួនគជសារ ឬពុំនោះសោតទេ ដូចរែកយកចំបើងទៅគរដាក់លើភ្នក់ភ្លើង នឹងអន្តរាយព្រោះតែលោកជឿស្ដាប់ពាក្យ**ខុងបេង**។

កោយ៉ុងឆ្លើយឡើងថា **ឡៅពី**តស៊ូនឹង**ចូវឆ្វ**មិនបាន រត់មករិះគិតនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលចិត្តសុំខ្ចីដៃទាហានក្នុងស្រុកកាំងតាំងឲ្យទៅតស៊ូនឹង**ចូវឆ្វ** ហេតុម្ដេចលោកមកជឿស្ដាប់ពាក្យ**ខុងបេង**ដូច្នេះ? លោកចូរត្រិះរិះគិតតាមពាក្យ**ទៀវចៀវ**ជម្រាបសិនចុះ។

ស៊ុនគួនឮទីប្រឹក្សាទាំងអស់និយាយដូច្នោះ ក៏មិនដឹងរិះគិតថាប្រការម្ដេចនៅស្ងៀមទ្រមឹងមិនឆ្លើយសោះ។ **ទៀវចៀវ** និងទីប្រឹក្សាទាំងអស់ ឃើញ**ស៊ុនគួន**ស្ងៀមនៅដូច្នោះក៏នាំគ្នាលាចេញមកវិញ។ **ឡោសុក**ក៏ចូលទៅជម្រាបសួរ**ស៊ុនគួន**ថា អម្បាញ់មិញទីប្រឹក្សាទាំងពួង និង**ទៀវចៀវ**នាំគ្នាមកឃាត់ទាស់ ហាមលោកមិនឲ្យរិះគិតធ្វើការកម្ចាត់**ចូវឆ្វ**នោះ ប្រាថ្នានឹងឲ្យលោកទៅចំណុះ**ចូវឆ្វ** ដើម្បីរក្សាគ្រប់គ្រួសាររបស់ខ្លួនឲ្យបានសេចក្ដីសុខ គ្មានចិត្តប្រាថ្នានឹងស្ដាយស្រុក និងចៅហ្វាយនាយសោះទេ ល្អតែនឹងហៅខ្យល់ឲ្យទូកលិច សូមកុំឲ្យលោកជឿស្ដាប់ពាក្យសម្ដីពួក

អ្នកអស់ទាំងនេះឡើយ។ **ស៊ុនគួន**ឮ**ឡោសុក**និយាយដូច្នោះហើយ ក៏នៅស្ងៀម។ **ឡោសុក**ថា ដែលលោកនឹងជឿស្ដាប់ពាក្យអ្នកទាំងអស់នោះ យូរទៅនឹងបានសេចក្ដីព្រួយទុក្ខ ក្ដៅក្រហាយជាច្រើន។

ក្នុងសម័យនោះ ពួកនាហ្មឺនដែលជាភ្នាក់ងារខាងសេនាទាហានក៏ឃើញតាមគំនិត**ឡោសុក** មិនព្រមនឹងឲ្យទៅចំណុះ**ចូឆូ** ថាត្រូវតែតស៊ូច្បាំង ឯភ្នាក់ងារខាងការរៀបរយក៏ស្រុះស្រួលគ្នាទៅគំនាប់**ចូឆូ** តាំងតែទទឹងទាស់អធ្យាស្រ័យគ្នាដូច្នេះក៏មិនចេះដាច់ស្រេច **ស៊ុនគួន**ក៏និយាយនឹង**ឡោសុក**ថា ឲ្យអ្នកទាំងអស់ចេញទៅក្រៅសិនចុះ យើងនឹងត្រិះរិះគិតសិន ថាហើយ**ស៊ុនគួន**ក៏ក្រោកចូលទៅក្នុង នាហ្មឺនទាំងពួងក៏ត្រឡប់ចេញទៅ។

ឯ**ស៊ុនគួន**កាលចូលទៅក្នុងនោះ ក៏មានបរិវិតក្កពន់ប្រមាណណាស់ មិនបានជាស៊ីដេកទេ ចេះតែរសាប់រសល់នៅជាយូរថ្ងៃ។

នាង**ង៉កុកថៃ**ជាម្ដាយឃើញដូច្នោះសួរថា ពីដើមមកយើងមិនធ្លាប់ឃើញកូនមានក្រវល់ក្រវាយ ឥឡូវហេតុដូចម្ដេចទើបដេកមិនបាន ស៊ីមិនបានដូច្នេះ? **ស៊ុនគួន**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទមានទុក្ខក្ដៅដូច្នេះ ព្រោះដឹងដំណឹងថា **ចូឆូ**លើកកងទ័ពមកតាំងនៅជាយទន្លេនឹងមកប្រទូសរ៉ាយស្រុកយើង។ ខ្ញុំបាទក៏បានប្រឹក្សានឹងមន្ត្រីភ្នាក់ងារទាំងពួងយល់ឃើញមិនព្រមគ្នា ចេះតែបែកខ្ញែកគ្នាទៅដោយខ្លួន ខ្លះថាឲ្យទៅចំណុះចុះចូល**ចូឆូ**ក៏មាន ខ្លះថាគិតតស៊ូច្បាំងក៏មាន។ ខ្ញុំបាទមិនដឹងនឹងរិះគិតដូចម្ដេចឲ្យដាច់ស្រេច បើតស៊ូនឹង**ចូឆូ** ទាហានយើងក៏មានគ្នាតិច ក្រែងស៊ូមិនបាន បើចេញទៅចំណុះចុះចូល**ចូឆូ**ក៏មិនទុកចិត្ត សេចក្ដីទាំងពីរប្រការនេះ ទើបខ្ញុំបាទវិតក្កកើតទុក្ខមិនសប្បាយ។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៣៩

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ជីវយី**ដឹងថា **ចូឆូ**លើកទ័ពមកក្នុងស្រុកកេងជីវ **ជីវយី**មកដល់ស្រុកកាំងតាំង សូមអាសា**ស៊ុនគួន**ឲ្យធ្វើមេទ័ពធំ លើកទៅកំពង់ស្រុកកាំងហែ **ឡៅពី**ទៅរក**ជីវយី**ដល់បន្ទាយ **ចូឆូ**មានសំបុត្រទៅដល់**ជីវយី**។)*

នាងង៉ូកុកថៃនិយាយថា កូនអើយ កាលបងឯងជិតនឹងមរណភាពបានផ្តាំទុកថា ការអ្វីៗខាងក្នុង បើមិនសម្រេចក៏ឲ្យប្រឹក្សាសាកសួរ**ទៀវចៀវ** ការអ្វីខាងមុខ បើមិនសម្រេចឲ្យសួរ**ជីវយី** សេចក្តីទាំងពីរនេះ កូនភ្លេចហើយឬ? **ស៊ុនគួន**ឮដូច្នោះក៏រឭកឃើញបានដូចគេស្វាងទុក្ខអស់ចេញ ប្រៀបដូចដេកលក់ហើយភ្ញាក់ឡើង មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់រកទីបំផុតគ្មាន ទើបបង្គាប់មនុស្សបម្រើឲ្យទៅប្រាប់**ជីវយី**ឯស្រុកគួនយ៉ុង លុះបម្រើមិនទាន់ចេញទៅ ទទួល**ជីវយី**ដឹងថា **ចូឆូ**លើកកងទ័ពមកតាំងនៅជាយទន្លេស្រុកកេងជីវ បំណងនឹងមកវាយយកស្រុកកាំងតាំង **ជីវយី**ក៏ស្រូតរូតចូលមក។

ឡោសុកដឹងថា **ជីវយី**មកដល់ក៏រួសរាន់ទៅសួរ ហើយប្រាប់សេចក្តីដែល**ស៊ុនគួន**ប្រឹក្សាពិគ្រោះរិះគិតតច្បាំងនឹង**ចូឆូ**នោះគ្រប់ប្រការ។ **ជីវយី**ថា ការនេះអ្នកកុំវិតក្កអ្វីឡើយ ទុកជាធុរៈលើខ្លួនខ្ញុំចុះ ខ្ញុំនឹងបានរិះគិតធ្វើការនោះ អ្នកចូរស្រូតជាប្រញាប់ទៅអញ្ជើញ**ខុងបេង**ឲ្យមកជួបនឹងខ្ញុំបន្តិចចុះ។ **ឡោសុក**ក៏ឡើងសេះប្រញាប់ទៅអញ្ជើញ**ខុងបេង**។

ខណៈនោះ**ទៀវចៀវ**, **កោះយ៉ុង**, **ទៀវហៀន**, **ប៉ោជិត** ចូលទៅសួរ**ជីវយី**គំនាប់គ្នាហើយ **ទៀវចៀវ**សួរថា អ្នកទៅធ្វើការឯស្រុកគួនយ៉ុងនោះ បានឮដំណឹង

កិច្ចការរាជការដូចម្ដេចខ្លះ? **ជីវយី**ឆ្លើយថា មិនដឹង។ **ទៀវចៀវ**ថា ឥឡូវ**ចូឆ្វ**លើកកងទ័ពមកតាំងនៅជាយទន្លេស្រុកកេងជីវ ឱ្យមានសំបុត្រមកបញ្ចុះបញ្ចូល**ស៊ុនគួន**ឱ្យចេញទៅទទួលចំណុះទើបមិនប្រទូសរ៉ាយ តែឃើញថាមិនមែនជាពាក្យសុចរិតគិតប្រទូសរ៉ាយយើងជាប្រាកដ អស់យើងខ្ញុំបានពិគ្រោះប្រឹក្សាថា ឱ្យ**ស៊ុនគួន**ចេញទៅទទួលចំណុះតាមប្រវេណី ឥឡូវ**ឡោសុក**ទៅនាំ**ខុងបេង**មកនិយាយនឹងចៅហ្វាយយើង នឹងឱ្យចេញទៅតស៊ូនឹង**ចូឆ្វ** ទាំងខ្លួន**ឡោសុក**ក៏យល់ឃើញដូច្នោះដែរ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាមិនពេញចិត្ត ព្រោះឃើញថា**ខុងបេង**នោះខុសគ្នានឹង**ចូឆ្វ** រិះគិតនឹងសងសឹកគ្នាជាដរាប នឹងជឿកាន់យកពាក្យនោះជាពិតប្រាកដមិនទាន់បាន សេចក្ដីទាំងអម្បាលនេះក៏នៅមិនទាន់ចុះសម្រុងគ្នា ទន្ទឹងចាំតែអ្នក ឥឡូវអ្នកមកដល់ហើយ ចូរទៅប្រឹក្សាឱ្យឃើញច្បាស់លាស់ខុសនិងត្រូវចុះ។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏សួរថា អស់អ្នករាល់គ្នាប្រឹក្សាយល់ថា ឱ្យចេញទៅគំនាប់**ចូឆ្វ**នោះព្រមគ្នាហើយឬ? **ទៀវចៀវ**ថា ទីប្រឹក្សាយល់ឃើញព្រមគ្នាហើយ។ **ជីវយី**ថា ដែលនឹងទៅគំនាប់**ចូឆ្វ**នោះ ខ្ញុំក៏យល់ឃើញផង តែវេលានេះអ្នកនាំគ្នាទៅវិញសិនចុះ ចាំព្រឹកស្អែកសឹមខ្ញុំទៅជួបនឹង**ស៊ុនគួន** រួចនឹងនិយាយឱ្យចុះសម្រុងគ្នាតែម្ដង។ ទីប្រឹក្សាទាំងអស់ក៏លាទៅវិញ។ **ទៀភៅ** និង**ហាន់តុង, អ៊ុយកាយ** ខាងពួកទាហានក៏ចូលទៅរក**ជីវយី**គំនាប់ហើយនិយាយថា លោកដឹងឬទេ ស្រុកកាំងតាំងនេះជារបស់អ្នកដទៃហើយ? **ជីវយី**តបថា ខ្ញុំមិនដឹងសោះ។ **ទៀភៅ**ឆ្លើយថា យើងខ្ញុំរាល់គ្នាជាខ្ញុំរាជការរបស់បិតា**ស៊ុនគួន** មានសេចក្ដីឧស្សាហ៍តាមមក ស៊ូធ្វើការច្បាំងមួយរយគ្រា មិនបានគិតដល់ជីវិត លុះបានមកតាំងខ្លួននៅស្រុកកាំងតាំងនេះ ឥឡូវចៅហ្វាយខ្ញុំជឿស្ដាប់ពាក្យសម្ដីទីប្រឹក្សាទាំងពួង នឹងលើកយកស្រុកទៅប្រគល់ឱ្យ**ចូឆ្វ**រកសេចក្ដីអៀនខ្មាសគ្មាន យើងខ្ញុំរាល់គ្នាខំទ្រាំអត់សង្កត់ចិត្ត គិតមិនឃើញផង

សោះ គ្រានេះអ្នកក៏អញ្ជើញមកហើយ សូមឲ្យទៅនិយាយជម្រាបដល់**ស៊ុនគួន** កុំឲ្យធ្វើតាមពាក្យអ្នកទាំងអម្បាលនោះ ត្រូវតែការពារស្រុកទុក ទោះបី**ចូវឆូ**លើកមកយើងខ្ញុំរាល់គ្នានឹងយកជីវិតដាក់ជាមុខ ស៊ូច្បាំងទាល់តែស្លាប់ទៅចុះ។

ជីវយីសួរថា អ្នកទាំងអស់យល់ឃើញព្រមគ្នាហើយឬ? **អ៊ុយកាយ**ឮហើយ ក្រោកឡើងយកដៃចាប់ក្បាលកន្ត្រាក់សក់ហើយថា ទោះបីក្បាលនេះនឹងធ្លាក់ចេញក៏មិនទៅសុំលំអុតលំឱន**ចូវឆូ**ឡើយ។ នាយទាហានទាំងពួងក៏ស្រែកឡើងព្រមគ្នា យើងក៏ជាចិត្តមួយនឹងគ្នាទាំងអស់។ **ជីវយី**ថា អ្នករាល់គ្នាយល់ឃើញព្រមគ្នាដូចម្ដេច យើងក៏យល់ឃើញតាមដែរ តែវេលានេះឲ្យត្រឡប់ទៅវិញសិនចុះ ព្រឹកស្អែកយើងនឹងទៅជួប**ស៊ុនគួន** ទើបនិយាយឲ្យចុះសម្រុងគ្នាបាន។ **ទៀវភៅ**នូវអស់នាយទាហានក៏គំនាប់លា**ជីវយី**ចេញទៅ។

វេលាល្ងាច **ឡោសុក**ក៏នាំ**ខុងបេង**ទៅជួបនឹង**ជីវយី** ៗឲ្យអង្គុយទីសមគួរ ហើយ **ឡោសុក**ក៏សួរ**ជីវយី**ថា ឥឡូវ**ចូវឆូ**គិតនឹងប្រទូសរ៉ាយយើង ៗនឹងចេញទៅគំនាប់ដោយល្អឬនឹងធ្វើប្រការម្ដេច សូមឲ្យលោកមានប្រសាសន៍ឲ្យច្បាស់ចុះ? **ជីវយី**ថា ឯ**ចូវឆូ**គិតធ្វើការទាំងនេះ គឺកាន់យកព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ជាធំ យើងនឹងរឹងទទឹងសោតក៏ដូចជាគិតក្បត់នឹងផែនដី មួយទៀតទាហាន**ចូវឆូ**ក៏ច្រើនសុទ្ធតែមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ខាងយើងក៏មានទាហានតិចស្ដួចស្ដើង ឃើញថាតស៊ូនឹង**ចូវឆូ**មិនបាន បើប្រសិនជាចេញទៅលំអុតលំឱន**ចូវឆូ**វិញប្រហែលជាបានសេចក្ដីសុខ។ ខ្ញុំយល់ឃើញដូច្នេះជាប្រាកដ វេលាព្រឹកស្អែកនឹងចូលទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**ឲ្យប្រើមនុស្សចេញទៅគំនាប់តាមប្រវេណី។ **ឡោសុក**បានឮដូច្នោះខឹងណាស់ឆ្លើយថា អ្នកនិយាយនេះខុសណាស់ ឯអាណាខេត្តស្រុកកាំងតាំងនេះបាននិយាយរាជការជាតំណមកលុះដល់បីជួរមនុស្សហើយ មិនដែលទៅចំណុះចុះចូល

អ្នកឯណា គ្រានេះអ្នកលើកទៅឲ្យ**ចូឆ្ង**នោះព្រោះឃើញប្រយោជន៍អ្វី កាល**ស៊ុនសេក**នឹងដល់សេចក្តីស្លាប់នោះបានផ្តាំទុកនឹងអ្នកថា ឲ្យជួយទំនុកបម្រុង**ស៊ុនគួន**ជាប្អូន ប្រាថ្នានឹងឲ្យស្រុកកាំងតាំងនៅខ្ជាប់ខ្ជួនដូចបានបង្អែកទៅលើភ្នំ ហេតុម្តេចបើការភ័យអាសន្នមកដល់ហើយ អ្នកត្រឡប់លះបង់មិនជួយទំនុកបម្រុងវិញ បណ្តោយទៅតាមពាក្យមនុស្សប្រចុបប្រចែងផ្តេសផ្តាសដូច្នេះ? **ជីវយី**ថា ស្រុកកាំងតាំងនេះមានអាណាខេត្តឡើងដល់ប្រាំមួយមណ្ឌល មនុស្សចំណុះស្រុកក៏ច្រើន បើយើងប្រាថ្នាឲ្យតស៊ូនឹង**ចូឆ្ង**គ្រានេះ ក៏ដូចជាធ្វើឲ្យអាណាប្រជានុរាស្ត្របានសេចក្តីទុក្ខក្តៅនឹងមានពាក្យគរហានិន្ទាដល់យើងម្នាក់ឯង ហេតុដូច្នេះទើបយើងឲ្យ**ស៊ុនគួន**ចេញទៅគំនាប់**ចូឆ្ង** ប្រាថ្នានឹងឲ្យបណ្តារាស្ត្របានសេចក្តីសុខ។

ខុងបេងឃើញ**ជីវយី**និង**ឡោសុក**ដេញដោលគ្នាមិនចុះរុះ ក៏អង្គុយញញឹមចាំស្តាប់។ **ជីវយី**ថា អ្នកសើចចំអកខ្ញុំឬ? **ខុងបេង**ថា ដែលខ្ញុំសើចដូច្នេះមិនមែនចំអកឲ្យអ្នកទេ ខ្ញុំអត់ញញឹមនឹង**ឡោសុក**មិនបាន ព្រោះគ្មានដឹងលក្ខណៈខុសត្រូវអ្វីសោះ មានតែមាត់និយាយហើយមកដេញដោលអ្នក។ **ឡោសុក**ថា ហេតុម្តេចបានជាលោកអាចារ្យសើចចំអកឲ្យខ្ញុំថាមិនដឹងអ្វីដូច្នេះ? **ខុងបេង**ថា ដែល**ជីវយី**និយាយនោះ គឺឲ្យទៅគំនាប់លន់តួ**ចូឆ្ង** ខ្ញុំក៏មិនឃើញដែរ។ **ឡោសុក**ថា ហេតុម្តេចបានជាលោកមកចរចាដូច្នេះវិញ? **ខុងបេង**ថា ឯ**ចូឆ្ង**នោះមានគំនិតដោយបញ្ញាយ៉ាងសុខុមជ្រៅទូលាយណាស់ ដឹងចាត់ចែងទាហានក្នុងការសង្គ្រាមថាធ្ងន់ឬស្រាល បើយើងទៅប្រឹងតស៊ូនឹង**ចូឆ្ង** ក៏រមែងដល់នូវសេចក្តីវិនាសដល់ជីវិតពុំខាន **ឡៅពី**ថៅហ្វាយខ្ញុំក៏កាន់ទិដ្ឋិមានៈប៉ានតស៊ូនឹង**ចូឆ្ង** ក៏ដល់នូវសេចក្តីព្រួយលំបាកទាល់តែភ្លាត់មកនៅស្រុកកាំងហែ ឯ**ជីវយី**ជាមនុស្សចេះគិតល្អិតល្អណាស់ ទើបអាចលះទិដ្ឋិទៅគំនាប់**ចូឆ្ង** ប្រាថ្នានឹងរក្សាបុត្រភរិយានិងអាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យបានសេចក្តីសុខនោះក៏គួរ

ហើយ។ **ឡោសុក**ខឹងណាស់ថា លោកនិយាយនេះដឹកដៃខ្ញុំទៅលុតជង្គង់គំនាប់**ចូឆ្វ**អាសត្រូវរាជសម្បត្តិ គួរហើយឬ?

ខុងបេងថា អ្នកកុំខឹងនឹងខ្ញុំឡើយ ដែលនឹងទៅគំនាប់**ចូឆ្វ**នោះ ខ្ញុំមិនឲ្យលំបាកទេ ចំពោះតែខ្លួនមួយត្រូវឆ្លងទឹកទន្លេទៅ បើលោកអ្នកមិនទៅក៏បានដូចគ្នា ហើយឧបាយរបស់ខ្ញុំ ៗនឹងយកតែមនុស្សពីរនាក់ ចុះទូកតូចមួយឆ្លងទៅរក**ចូឆ្វ** ៗក៏នឹងនាំទាហានមួយរយម៉ឺនលើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញភ្លាម។ **ជីវយី**សួរថា ដែលអ្នកនឹងឲ្យមនុស្សតែពីរនាក់ឆ្លងទៅរក**ចូឆ្វ** ក៏អាចនឹងឲ្យ**ចូឆ្វ**លើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញនោះដូចម្តេច? ចូរថាឲ្យច្បាស់សិន។ **ខុងបេង**ថា កាលខ្ញុំនៅឯភ្នំង៉ោឡាំងកាំងនៅឡើយនោះ ខ្ញុំដឹងថា**ចូឆ្វ**ឲ្យធ្វើប្រាសាទទុកនៅកន្លែងមួយប្របឆ្នេរសមុទ្រទៀងហោ ជាទីសប្បាយ ហើយចាត់យកស្រីដែលមានរូបល្អមកទុកជាច្រើន ព្រោះចិត្ត**ចូឆ្វ**នោះក្រាស់ក្នុងផ្លូវកាមគុណខ្លាំង ហើយដឹងថានាង**ទៀវកុកឡោ** នៅស្រុកកាំងតាំងមានបុត្រីពីរនាក់ មានរូបល្អស្អាតនឹងរកស្រីឯទៀតផ្ទឹមស្មើគ្មាន។ **ចូឆ្វ**មានចិត្តកំណាន់គួចកាន់ប្រតិព័ទ្ធ បាននិយាយទុកថា បើច្បាំងយកស្រុកកាំងតាំងបានហើយ នឹងទទួលយកស្រីទាំងពីរនាក់នោះទៅទុកជាទីបម្រើផ្ទាល់ខ្លួន ទោះបីនឹងស្លាប់ទៅក៏មិនបានវិលវល់ក្នុងសន្តានចិត្ត ដែល**ចូឆ្វ**លើកទ័ពមួយរយម៉ឺនមកនេះ ក៏ព្រោះប្រាថ្នាប្តូរយកស្រី ប្រសិនបើអ្នកយកមាសតែមួយតម្លឹងទៅជូននាង**ទៀវកុកឡោ** ទិញយកបុត្រីទាំងពីរនាក់នោះទៅជូន**ចូឆ្វ** បានដូចសេចក្តីប្រាថ្នារបស់**ចូឆ្វ**ហើយ **ចូឆ្វ**ក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញជាប្រាកដ សូមឲ្យអ្នកខំរិះគិតថ្នាក់ថ្នមធ្វើតាមពាក្យខ្ញុំនេះចុះ បើបានហើយមិនព្រួយជជែកគ្នាតទៅទៀតឡើយ។ **ជីវយី**ថា ដែល**ចូឆ្វ**មានសេចក្តីកំណាន់ចិត្តគិតប្រតិព័ទ្ធចំពោះស្ត្រីទាំងពីរនាក់នោះ ហេតុម្តេចបានជាអ្នកដឹងប្រាកដមានអ្វីជាភស្តុតាងនៅខ្លះ?

ខុងបេងថា ឯចិត្ត**ចូឆ្វ**ស្រឡាញ់ស្រីទាំងពីរនាក់នោះ បានសរសេរជាពាក្យកាព្យឃ្លោងទុក ខ្ញុំក៏បានចាំសេចក្តីជាសំខាន់ រួច**ខុងបេង**ក៏សូត្រពាក្យឃ្លោងនោះឲ្យ**ជីវយី**ស្តាប់ថា៖

អនិច្ចាទែនទីពីរឆ្វេងស្តាំ មកចាំរៀបទុកដាក់បំណាង
មួយឈ្មោះ**យ៉ុកឡុង**មួយ**គឹមហាង** នឹងបីត្រកងឱបថើបស្រី។
គឺនាមនាង**កៀវ**ស្រៀវស្រៀបស្រស់ ទាំងពីរឲ្យអស់ចិត្តបេតី
មួយឆ្វេងមួយស្តាំលើកថ្នមបី ឲ្យប្អូនប្រិមប្រិយសុខសម្រាន្ត។

ជីវយីបានឮចំឈ្មោះនាង**កៀវ**ទាំងពីរដូច្នោះ ក៏ខឹងខ្លាំងណាស់ ដូចគេយកភ្លើងទៅដុតចំលើថ្លើមប្រមាត់ ក៏ស្ទុះក្រោកឡើងលើកដៃចង្អុលទៅត្រង់ទិសឯជើងចំលើស្រុកកេងជីវថា ម៉ែអាសត្រូវផែនដី ម្តេចអាឯងព្រហើនហ៊ានចរចាប្រមាថមើលងាយអញជាល្បែងលេង។ **ខុងបេង**ឃើញ**ជីវយី**ច្រឡោតខឹងដូច្នោះ ក៏ក្រោកឡើងធ្វើជាហាមឃាត់ថា ហេតុម្តេចផែនដីអ្នកមិនស្រឡាញ់ ក៏ទៅស្រឡាញ់ឯស្រីពីរនាក់នោះវិញនឹងបានប្រយោជន៍អ្វី? **ជីវយី**ថា អ្នកមិនដឹងទេឬ នាង**តៃកៀវ**ជាបងនោះ គឺជាភរិយា**ស៊ុនសេក**ចៅហ្វាយខ្ញុំ នាង**សៀវកៀវ**ជាប្អូនក៏ជាភរិយារបស់ខ្ញុំ **ចូឆ្វ**ចរចាមើលងាយយ៉ាងនេះបានជាខ្ញុំខឹងក្តៅណាស់។ **ខុងបេង**ធ្វើជាភ័យតក់ស្លុត ចុះទៅគំនាប់ហើយថា ខ្ញុំមិនដឹងសោះឡើយបានជានិយាយហួសទៅ ដូច្នេះខុសខ្លាំងណាស់ សូមឲ្យអ្នកអាណិតអត់ទោសទៅចុះ។ **ជីវយី**ថា អាសត្រូវកញ្ចាស់នោះ ខ្ញុំមិនសុំជាន់ផែនដីរួមគ្នាឡើយ។

ខុងបេងថា អ្នកកុំធ្វើការដោយទោសោះដូច្នោះ ត្រូវតែគិតថ្នាក់ថ្នមឲ្យបានល្អ ដែលនឹងច្រឡោតតាមចិត្តខឹងដូច្នោះ តទៅមុខក៏នឹងថ្លោះការមិនខាន។ **ជីវយី**ថា អ្នកនិយាយនោះត្រូវហើយ ឯខ្លួនខ្ញុំក៏បានទទួលពាក្យ**ស៊ុនសេក**ពីដើមមក ដែលនឹងទៅ

លំឱន**ចូឆ្វ**នោះ ខ្ញុំស៊ូតែស្លាប់មិនព្រមទៅគំនាប់សោះឡើយ ខ្ញុំមកពីស្រុកគួនយ៉ុងក្នុងគ្រានេះ ក៏គិតថានឹងមកចាត់ចែងរៀបចំទាហានបម្រុងនឹងតស៊ូ តែថាកម្លាំងសេចក្ដីគិតរបស់ខ្ញុំតែម្នាក់ឯងឃើញមិនស្រួល សូមឲ្យអ្នកជួយអនុគ្រោះទំនុកបម្រុងផង។

ខុងបេងថា បើអ្នកមិនមានសេចក្ដីវង្វៀសក្នុងចិត្តទេ នឹងឲ្យខ្ញុំជួយក៏ល្មមនឹងគិតទៅបាន បើខុសត្រូវប្រការម្ដេចទៅខាងមុខសឹមជួយដាស់តឿនតាមតម្រិះប្រាជ្ញា។ **ជីវយី**ថា អ្នកនិយាយនេះក៏ត្រូវល្អហើយ បើដូច្នោះពេលព្រឹកស្អែក ខ្ញុំនឹងចូលទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន**នឹងនិយាយឲ្យរៀបចាត់ចែងទាហានទុកឲ្យស្រេច ដើម្បីនឹងលើកទៅកម្ចាត់**ចូឆ្វ**ឲ្យបាន។ **ខុងបេង**និង**ឡោសុក**បានស្ដាប់ហើយ ក៏គំនាប់លា**ជីវយី**មកកាន់ទីសំណាក់វិញ។

លុះពេលព្រឹក **ស៊ុនគួន**និងពួកនាហ្មឺនខាងក្រសួងរដ្ឋបាល និងពួកក្រុមព្រះនគរព្រមគ្នាទៅជួបជុំ។ **ជីវយី**ចូលទៅគំនាប់ ហើយនិយាយថា ឥឡូវនេះខ្ញុំបាទដឹងថា **ចូឆ្វ**លើកទ័ពមកធ្វើអន្តរាយដល់ស្រុកយើងនោះ តើលោកគិតប្រការម្ដេច? **ស៊ុនគួន**ឃើញ**ជីវយី**ចូលមកនិយាយដូច្នោះមានអំណរណាស់ ទើបយកសំបុត្រដែល**ចូឆ្វ**ឲ្យមកនោះហុចទៅឲ្យ**ជីវយី**មើល។ **ជីវយី**ហែកសំបុត្រមើលហើយថា អាសត្រូវផែនដីកញ្ឆាស់នោះវាគិតថា ស្រុកកាំងតាំងគ្មានមនុស្សល្អនឹងដឹងដល់វា វាប្រាថ្នានឹងបញ្ចុះបញ្ចូលឲ្យយើងស្លាប់ចិត្ត។ **ស៊ុនគួន**បានឮដូច្នោះក៏សួរថា សេចក្ដីទាំងអម្បាលនេះ អ្នកយល់ឃើញប្រការម្ដេច? **ជីវយី**ថា លោកបានប្រឹក្សានឹងអស់អ្នករាល់គ្នាហើយឬ? យល់ឃើញព្រមគ្នាប្រការម្ដេចខ្លះ?

ស៊ុនគួនថា ទីប្រឹក្សាមិនទាន់ចុះរុះគ្នាសោះ ដែលនឹងឲ្យយើងទៅគំនាប់ក៏ថានឹងឲ្យតស៊ូក៏ថា សេចក្ដីទាំងពីរនេះបែកខ្ញែកគ្នាដោយខ្លួន បានជាឲ្យអញ្ជើញអ្នកមកគ្រានេះប្រាថ្នានឹងឲ្យនិយាយឲ្យដាច់ស្រេច។ **ជីវយី**សួរថា ដែលប្រឹក្សាឃើញថានឹង

ឲ្យទៅចំណុះ**ចូឆ្ន**នោះគឺនរណាខ្លះ? **ស៊ុនគួន**រាប់ប្រាប់ឈ្មោះឲ្យស្ដាប់។ **ជីវយី**ក៏សួរ**ទៀវចៀវ**ថា ដែលអ្នកនឹងឲ្យចេញទៅគំនាប់**ចូឆ្ន**នោះ ដោយយល់ឃើញប្រការម្ដេច? ចូរថាឲ្យច្បាស់មកចុះ។ **ទៀវចៀវ**ថា ខ្ញុំឃើញថា**ចូឆ្ន**មកប្រាបប្រាមស្រុកទេសទាំងអស់នោះព្រោះកាន់ព្រះតម្រាស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ**ជាធំ មួយទៀត **ចូឆ្ន**បានស្រុកកេងជីវប្រមូលផ្ដុំទុកជាច្រើន ឃើញថាមានកម្លាំងធំទូលាយឆ្ងាយណាស់ យើងតស៊ូមិនបានទេ បានជាយល់ថាត្រូវទៅចំណុះចុះចូលតាមប្រវេណីសិន តទៅមុខសឹមគិតកែប្រែទៅតាមការ។ **ជីវយី**ថា អ្នករាល់គ្នាមកប្រឹក្សាឃើញត្រូវព្រមគ្នាដូច្នេះ សុទ្ធតែមនុស្សមិនកើតទាំងអស់ ព្រោះស្រុកកាំងតាំងនេះមានចៅហ្វាយស្រុកតគ្នាមកដល់បីជួរហើយ មិនដែលទៅចំណុះអ្នកណាសោះ ហេតុអ្វីគ្រានេះអ្នករាល់គ្នាប្រឹក្សាឲ្យលះបង់ប្រវេណីចេញដូច្នេះ នឹងជាប្រយោជន៍អ្វី?

ស៊ុនគួនថា កាលពួកអ្នកទាំងនេះប្រឹក្សាយល់ដូច្នោះហើយ បើខាងអ្នកមិនយល់ឃើញតាមទេ តើនឹងឲ្យធ្វើការម្ដេចទៅវិញ? **ជីវយី**ថា **ចូឆ្ន**នោះជាមហាឧបរាជក៏មែន តែជាសត្រូវរាជសម្បត្តិរបស់ព្រះចៅ**ហៀនតេ** ឯខ្លួនលោកក៏ជាមនុស្សមានប្រាជ្ញានិងតម្រិះត្រិះរិះ ហើយប្រកបដោយសេចក្ដីកតញ្ញូសុចរិតណាស់ មិនគួរនឹងទៅចំណុះចុះចូល**ចូឆ្ន** ដែលជាមនុស្សអកតញ្ញូប្រទូសក្បត់ផែនដីនោះទេ មួយទៀតស្រុកកាំងតាំងបរិបូរដោយស្រូវ អង្ករ ត្រីសាច់ ព្រមទាំងមនុស្ស ចំណុះស្រុកក៏ច្រើន គួរតែកម្ចាត់សត្រូវផែនដីឲ្យសូន្យចេញទើបប្រពៃ ដែល**ចូឆ្ន**លើកទ័ពមកនៅទីនោះក៏យូរហើយ ខាង**ម៉ាថេង**និង**ហាន់ស៊ុយ**ក៏ជាហរិគ្នាដែរ ឃើញថាហរិរវាងគ្នាជាខាងក្រោយ ប្រការមួយទៀត ទាហាន**ចូឆ្ន**សុទ្ធតែមនុស្សពួកអ្នកលើ មិនប៉ិនប្រសប់ខាងជើងទឹកសោះ ទោះលើកមកច្បាំងក៏មិនសូវស្ទាត់ ហើយវេលានេះជារដូវប្រាំង ស្មៅនិងចំបើងទាំងពួងក៏ឃើញថាមិនមានឲ្យធួនល្មមនឹងមាត់សេះបរិ

ភោគ ឯទាហានទាំងពួងសោតក៏សុទ្ធតែមនុស្សព្រៃ នឹងស៊ីផឹកប្រើទឹកទន្លេក៏ខុសទម្លាប់ច្រើនតែឈឺថ្កាត់គ្រប់គ្នា ឃើញថាកម្លាំងកងទ័ពនឹងថយៗចុះគ្រប់វេលា ទោះបីធ្វើការតដៃជាប់គ្នា ក៏គង់នឹងចាញ់ប្រៀបខាងយើង ការសឹកសង្គ្រាមជាធំនេះខ្ញុំគ្មានវិតក្កសោះឡើយ នឹងសូមអាសាលោកលើកទ័ពទៅតាំងនៅកំពង់ស្រុកកាំងហែកម្ចាត់**ចូវឆ្វ**ចេញឲ្យបាន។

ស៊ុនគួនបានស្ដាប់សព្វគ្រប់មានអំណរណាស់ ទើបនិយាយថា ដែលអ្នកគិតតស៊ូនឹង**ចូវឆ្វ**នោះក៏ដូចចិត្តរបស់ខ្ញុំ។ **ជីវយី**ថា ឯខ្លួនខ្ញុំបាទនេះ ទោះបីនឹងស្លាប់ក្នុងសង្គ្រាមក៏មិនបានគិតស្ដាយជីវិតសោះ ខ្ញុំបាទមកគិតមិនអស់ចិត្តតែនឹងលោកក្រែងមិនមាំមួន។ **ស៊ុនគួន**ហូតយកគ្រប៊ីចេញមកហើយក៏កាប់ចំមុមតុប្រកាសជាអាជ្ញាសិទ្ធិទុកថា នរណានឹងមកនិយាយឲ្យយើងចេញទៅចំណុះ**ចូវឆ្វ**ម្ដងនេះទៀត នឹងត្រូវកាត់ក្បាលចេញ។ និយាយហើយក៏ហុចគ្រប៊ីនោះទៅឲ្យ**ជីវយី**កាន់ជាអាជ្ញាសិទ្ធិ ក្នុងកងទ័ពសម្រាប់មុខងាជាមេកងធំ ទ័ពហ្លួងឲ្យ**ទៀវភៅ**ជាបាឡាត់ បើអ្នកឯណាមិនបាននៅក្នុងបង្គាប់បញ្ជាទេ ត្រូវឲ្យកាត់ក្បាលអ្នកនោះចេញ។ **ជីវយី**គំនាប់ហើយ ក៏ទទួលយកគ្រប៊ីលើកប្រកាសឡើងដល់បណ្ដាទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវយើងមានអាជ្ញាសិទ្ធិមកជាទីសម្រេចរាជការក្នុងកងទ័ពហើយ ចូរអ្នករាល់គ្នាតាំងចិត្តធ្វើការកុំបីប្រមាទ ដែលយើងលើកទ័ពទៅតតាំងច្បាំងនឹង**ចូវឆ្វ**គ្រានេះ ត្រូវទៅព្រមគ្នាឯក្បែរជាយទន្លេ បើនរណាយឺតយូរក្នុងកំណែនមិនទាន់ការរាជការ យើងនឹងឲ្យដាក់ទោសអ្នកនោះដោយរហ័ស។ និយាយហើយ ក៏លា**ស៊ុនគួន**ចេញទៅដល់ផ្ទះ ហើយឲ្យអញ្ជើញ**ខុងបេង**ចូលទៅប្រឹក្សាថា ឥឡូវចៅហ្វាយខ្ញុំព្រមឲ្យតស៊ូនឹង**ចូវឆ្វ**ហើយ សុំឲ្យអ្នកជួយគិតឧបាយដែលនឹងធ្វើការរាជការនោះផងចុះ។

ខុងបេងថា ដែលអ្នកនឹងឲ្យខ្ញុំជួយគិតការនោះក៏មិនជាអ្វីទេ ល្មមនឹងជួយគិតតាមតម្រិះប្រាជ្ញាបានខ្លះដែរ តែថានៅមិនទាន់ទុកចិត្ត ដោយឃើញអារម្មណ៍ចៅហ្វាយអ្នកនៅវិលវល់ណាស់។ **ជីវយី**ថា អ្នកឃើញយ៉ាងម្ដេចបានជាថាដូច្នេះ?

ខុងបេងថា ខ្ញុំឃើញចៅហ្វាយអ្នកបានឮដំណឹងថា ទាហាន**ចូឆ្វ**ច្រើនបារម្ភព្រួយថាទាហានខាងនេះតិចក្រែងតស៊ូមិនបាន សូមកុំឲ្យអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលធ្វើអ្វី ត្រឡប់ចូលទៅនិយាយយកចិត្តថ្លើមចៅហ្វាយអ្នកកុំឲ្យភ័យតក់ស្លុតរន្ធត់ដូច្នោះ ត្រូវតែខំប្រឹងឲ្យមាំមួនទើបខ្ញុំនឹងបានគិតការស្រួល។ **ជីវយី**ថា អ្នកនិយាយនេះត្រូវណាស់ ហើយ**ជីវយី**ក៏ត្រឡប់ចូលទៅជួបនឹង**ស៊ុនគ្វន** ៗក៏សួរថា ពេលយប់ងងឹតថ្មើរនេះ អ្នកចូលមកមានកិច្ចធុរៈអ្វី? **ជីវយី**ថា ខ្ញុំបាទនឹងកេណ្ឌទាហានទាំងពួងនោះ នៅគិតធ្ងន់ក្នុងចិត្តបន្តិចទើបត្រឡប់មកជួបនឹងលោក ប្រាថ្នានឹងចង់ដឹងថា លោកមានសេចក្ដីវិតក្កអ្វីខ្លះឬគ្មានទេ? **ស៊ុនគ្វន**ថា ដែលអ្នកត្រឡប់មកសួរខ្ញុំយ៉ាងនេះត្រូវហើយ ខ្ញុំក៏នៅមានសេចក្ដីវិតក្កបន្តិចដែរ ព្រោះ**ចូឆ្វ**មានទាហានច្រើន ខាងយើងមានទាហានតិចណាស់ ក្រែងតស៊ូនឹងគេមិនបាននឹងថ្លោះការទៅ។

ជីវយីថា ការនេះឯងហើយ បានជាខ្ញុំបាទចូលមកជម្រាបលោក ប្រាថ្នានឹងពន្យល់ឲ្យលោកចូលចិត្ត ព្រោះ**ចូឆ្វ**មានសំបុត្រមកថា មានទាហានមួយរយម៉ឺននោះ សេចក្ដីនេះមិនមែនទេ គឺជាកលឧបាយបញ្ឆោតទេតើ ឯទាហាន**ចូឆ្វ**នោះប្រហែលដប់ប្រាំទៅដប់ប្រាំមួយម៉ឺនប៉ុណ្ណោះ ដល់ទាហាន**អ៊ួនសៀវ**ជាមនុស្សចាំចិត្ត គិតតែនឹងដោះខ្លួនចេញពី**ចូឆ្វ**គ្រប់ពេលព្រឹកល្ងាច ទោះបីនឹងធ្វើការក៏មិនពេញដៃ មួយទៀតទាហាន**ចូឆ្វ**ក៏ដើរមកផ្លូវឆ្ងាយ សព្វសារពើអ្វីៗក៏ទញ់ទាល់ទាំងគ្រប់អស់ហើយ យើងនៅជិតស្បៀងអាហារក៏បរិបូរគ្រប់សព្វទាំងអស់ នឹងស៊ូមិនបានឬ? ទោះបីច្រើនក៏ដូចតិច លោកកុំវិតក្កឡើយ។ ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាយកទាហានយើងតែប្រាំម៉ឺន

នឹងគិតធ្វើការកម្ចាត់**ចូឆ្វ**ចេញឲ្យបាន។ **ស៊ុនគួន**បានស្តាប់ដូច្នោះក៏ពេញអំណរណាស់ លើកដៃស្ទាបអង្អែលខ្នង**ជីវយី**ហើយថា ដែលអ្នកពន្យល់ឲ្យយើងអស់សង្ស័យដូច្នេះ ជាគុណច្រើនណាស់ នេះហាក់ជាបានអ្នកជួយឧបត្ថម្ភ បើត្រឹមតែលើ**ទៀវចៀវ**ខ្ញុំក៏រំពឹងមិនបាន ពីថ្ងៃនេះទៅខ្ញុំអស់សេចក្តីព្រួយវិតក្កទៀតហើយ អ្នកនិង**ទៀវភៅ**, **ឡោសុក** ចូរខំចាត់ចែងប្រមូលទាហានស្រួតលើកទៅចុះ ខ្លួនខ្ញុំនឹងលើកទាហានជូនទៅតាមក្រោយ បើខ្វះខាតប្រការម្តេចចូរប្រើបម្រើឲ្យមកប្រាប់ខ្ញុំ សឹមខ្ញុំលើកទៅតស៊ូនឹង**ចូឆ្វ**ដោយខ្លួនឯង។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏អស់សង្ស័យគំនាប់លាត្រឡប់ចេញទៅវិញ ទើបគិតថា **ខុងបេង**នេះនិយាយវាងវៃមាំមួនណាស់ ដឹងចិត្តរបស់ចៅហ្វាយយើងជាជាងយើងទៅទៀត មួយទៀតនឹងគិតការអ្វីក៏ល្អត្រឹមត្រូវដូចនឹងដើរលើក្បាលយើងបាន បើយើងស្ងៀមទុកគ្រានេះ យូរទៅក៏នឹងត្រឡប់ជាសត្រូវ ត្រូវតែគិតកម្ចាត់ចេញឲ្យបាន។ ហើយឲ្យហៅ**ឡោសុក**ចូលមក ប្រាប់សេចក្តីស្ងាត់ដែលនឹងគិតសម្លាប់**ខុងបេង**ចេញឲ្យស្តាប់គ្រប់ប្រការ។

ឡោសុកថា អ្នកគិតដូច្នេះមិនត្រូវសោះ ព្រោះ**ចូឆ្វ**លើកទ័ពមកនឹងប្រទូសរ៉ាយដល់យើង តែនៅកម្ចាត់ចេញមិនទាន់បាន បើអ្នកទៅសម្លាប់**ខុងបេង**ចេញហើយ ការសឹកសង្គ្រាមក៏នឹងជាប់ដៃគ្នាតទៅថ្ងៃមុខជាអង្វែង តែខ្លួនអ្នកមួយគ្មាននរណាជួយគិតសោះ នឹងមិនធ្ងន់ក្នុងដើមទ្រូងណាស់ទៅឬ? ឯ**ខុងបេង**នោះមានតម្រិះប្រាជ្ញាគួរនឹងជួយអ្នកបាន មួយទៀត**ជូកាត់កិន**បង**ខុងបេង**ក៏នៅក្នុងស្រុកកាំងតាំងដែរ បើប្រែទៅនិយាយបបួលឲ្យចូលមកនៅជួយធ្វើរាជការខាងយើងនឹងមិនល្អទេឬ? **ជីវយី**ឮហើយក៏យល់ថាត្រូវ លុះវេលាព្រឹកក៏ឲ្យទៅហៅនាហ្មឺនមុខមន្ត្រីចូលមកព្រមគ្នាក្នុងទីប្រជុំ។ ខណៈនោះ**ទៀវភៅ**មានសេចក្តីតូចចិត្តថា ខ្លួនអញជាចាស់ជាង

អាយុ**ជីវយី** ៗនៅក្មេងឡើងអង្គុយទីខ្ពស់ នឹងឲ្យយើងជាចាស់ទាបមុខ ទៅអង្គុយប្រឹក្សាការក្នុងទីទាប ឲ្យបុត្រមកជំនួសហើយប្រាប់ថាឈឺ។

ជីវយីក៏និយាយនឹងនាហ្មឺនទាំងពួងថា កងទ័ព**ចូឆូ**លើកមកគ្រានេះធំសន្ធឹកសន្ធាប់ណាស់ ឯយើងនឹងគិតធ្វើការនោះនឹងធ្វើឲ្យឡេះឡោះពុំបានទេ អ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើការជាមួយនឹងយើង មិនត្រូវខ្ជិលច្រអូសមានពុតត្បុតគេចវេះ បើនរណាមិនពេញចិត្តប្រឹងធ្វើការទេ យើងនឹងកាត់ក្បាលចេញតាមអយ្យការសឹក។ ហើយ**ជីវយី**ក៏តាំង**អ៊ុយកាយ, ហាន់តុង** ជានាយកងទ័ពស្រួច លើកទាហានចុះទូកច្បាំងឲ្យព្រមព្រៀងគ្នា ឲ្យ**ជីវយឹម, ជីវថាយ** លើកទាហានមួយកង ឲ្យ**ឡុកសុន, តាំងស៊ិត** លើកទាហានមួយកង តាំង**លីហាង, ជូទី** លើកទាហានជាកងល្បាត។

លុះ**ជីវយី**ចាត់ចែងនាយទ័ពនាយកងសម្រេចហើយក៏បង្គាប់ថា អ្នករាល់គ្នាចូរស្រួតប្រញាប់ទៅត្រៀមប្រចាំឲ្យមូលគ្នា បើបានឫក្សពារវេលាល្អកាលណា យើងនឹងលើកទ័ពចេញទៅតាំងនៅមាត់ជ្រោយស្រុកសាំកាំង។ នាយទ័ពនាយកងទាំងពួងក៏គំនាប់លាចេញទៅចាត់ចែងទាហានត្រៀមទុកស្រេច តាមពាក្យ**ជីវយី**បង្គាប់។

ឯ**ទៀជូ**បុត្រ**ទៀភៅ** ឃើញ**ជីវយី**ចាត់ចែងទាហានព្រមទាំងទ័ពគោកទ័ពទឹកដូច្នោះក៏យកសេចក្ដីទៅជម្រាប**ទៀភៅ**ជាបិតាគ្រប់ប្រការ **ទៀភៅ**ឮដូច្នោះភ័យណាស់ យកដៃគក់ដើមទ្រូងហើយថា **ជីវយី**នេះអញគិតថាជាក្មេងមិនទាន់ដឹងអ្វីឥឡូវឃើញចេះដឹងជាងមនុស្សចាស់ទៅទៀត ត្រឡប់មានតម្រិះប្រាជ្ញាអង់អាច ដឹងរៀបចំទាហានក្នុងកងទ័ពត្រឹមត្រូវតាមក្បួនទ័ពក្នុងសង្គ្រាម ល្មមសមគួរដែលនឹងធ្វើជាមេកងធំបាន ដែលខ្លួនអញមកគិតប្រមាថមើលងាយខុសដូច្នេះមិនគួរសោះ។ **ទៀវភៅ**ក៏ទៅរក**ជីវយី**ដល់ទីលំនៅ ហើយក៏និយាយសូមទោសថា ខ្ញុំបានជាកាន់ទិដ្ឋិមានះព្រោះថាចាស់ មើលងាយអ្នកដ្បិតនៅក្មេងមិនបានមកប្រឹក្សាការរាជការ

គំនាប់អ្នកនោះខុសពេកណាស់ សុំឲ្យអ្នកអាណិតអត់ទោសខ្ញុំចុះ។ **ជីវយី**អស់សំណើចហើយថា ដែលអ្នកប្រមាថមើលងាយនោះ ខ្ញុំមិនប្រកាន់ទោសទេ កុំឲ្យព្រួយ។ **ទៀភៅ**បានឱកាសដូច្នោះហើយក៏លាត្រឡប់ទៅវិញ។

លុះវេលាព្រឹក **ជីវយី**ក៏ហៅ**ជូកាត់កិន**ចូលមកនិយាយថា **ខុងបេង**ប្អូនអ្នកជាមនុស្សមានតម្រិះប្រាជ្ញា ហេតុអ្វីទៅផ្ញើខ្លួននឹង**ឡៅពី**ដូច្នោះ មិនសមសោះ គួរតែនឹងមកនៅនឹង**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយយើង ក៏នឹងមានយសសក្តិជាសុខសាន្ត។ អ្នកចូរទៅនិយាយល្បួងលួងលោម**ខុងបេង**ប្អូនអ្នកឲ្យចោល**ឡៅពី**ទៅ មកនៅធ្វើរាជការរួមផែនដីជាមួយគ្នានឹងយើង ព្រោះខ្លួនអ្នកនៅទីនេះដែរ បងប្អូននឹងបានឃើញមុខគ្នាព្រឹកល្ងាចនឹងមិនល្អឬ? **ជូកាត់កិន**ថា ខ្ញុំមកនៅនឹង**ស៊ុនគួន**នេះ ក៏មិនទាន់មានសេចក្តីគាប់ប្រសើរអ្វីសោះ បើដូច្នោះខ្ញុំនឹងទៅនិយាយនឹងប្អូនខ្ញុំមើល បើព្រមមកនៅនឹងអ្នកជាសេចក្តីគាប់ប្រសើររបស់ខ្ញុំស្រាប់។ **ជូកាត់កិន**គំនាប់ហើយក៏ឡើងសេះស្រូតរូតទៅជួបនឹង**ខុងបេង**ដល់ទីសំណាក់។ **ខុងបេង**ឃើញ**ជូកាត់កិន**ជាបងមកដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ចេញមកគំនាប់ហើយនាំចូលទៅក្នុង។ អ្នកទាំងពីរក៏យំរឭកគ្នាព្រោះឃ្លាតចាកមកយូរ។

ជូកាត់កិនក៏និយាយនឹង**ខុងបេង**ថា **ប៉ែះអ៊ី, សុកថៃ** ពីដើមនោះដឹងឬទេ? **ខុងបេង**បានឮសម្តីដូច្នោះក៏ដឹងថា **ជីវយី**ប្រើឧបាយឲ្យមកនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលទើបឆ្លើយថា **ប៉ែះអ៊ី, សុកថៃ** ជាមនុស្សជាន់បុរាណ ត្រូវការអ្វីកុំមកនិយាយឡើយ។ **ជូកាត់កិន**ថា ប្អូននិយាយនេះដូចជារកគិតបងប្អូនគ្មានសោះឡើយ ឯ**ប៉ែះអ៊ី, សុកថៃ** បងប្អូនពីរនាក់កើតផ្ទៃជាមួយ ផឹកទឹកដោះគោជាមួយគ្នា ព្រោះមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចប្អូន និងបង កើតរួមឧទរជាមួយគ្នា បៅដោះជាមួយគ្នា ទោះនឹងធ្វើការអ្វីៗ នៅទីណាក៏ត្រូវតែទៅជាមួយគ្នា ទោះនឹងស្លាប់វេលាណាក៏ត្រូវតែស្លាប់ជាមួយ

គ្នាដែរ។ ដោយហេតុសេចក្ដីស្រឡាញ់ បើប្អូននិងបងកើតមកជាមួយគ្នា ហើយទៅធ្វើរាជការនៅទីទៃៗពីគ្នា មិនបានឃើញមុខគ្នាព្រឹកល្ងាចដូច្នេះ ក៏មិនដូចប្រវេណីបងប្អូនគេពីដើម នឹងមិនមានសេចក្ដីអប្បយសដល់គេទាំងពួងឬ?

ខុងបេងថា ដែលបងមានប្រសាសន៍នោះ ខ្ញុំបាទមិនទាន់ឃើញផងសោះ ព្រោះយើងបងប្អូនកើតក្នុងផែនដីព្រះចៅ**ហៀនតេ** គួរណាស់តែកាន់ចិត្តកតញ្ញូនឹងផែនដី ហេតុដូច្នេះបានជាខ្ញុំបាទ ស៊ូទៅនៅនឹង**ឡៅពី** ព្រោះឃើញថាជាពូជព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហៀនតេ** ដើម្បីមិនឲ្យបង់ប្រវេណីបុរាណ ហេតុម្ដេចបានជាបងលះបង់ចោលផែនដីព្រះចៅ**ហៀនតេ**ស្រឡះ ស្វះស្វែងមកនៅក្នុងស្រុកកាំងតាំងឲ្យរឹតតែឆ្ងាយបងប្អូនទៅទៀត ដូចជាគ្មានចិត្តគិតឆ្ងៀតរឭកអាល័យសោះឡើយ។ ពេលនេះឃើញគួរតែបងលះបង់ចោលស្រុកកាំងតាំងចេញ វិលទៅនៅធ្វើរាជការនឹងខ្ញុំបាទវិញ ឲ្យបានឃើញមុខគ្នាយប់ព្រឹកទើបគួរ។ **ជូកាត់កិន**បានស្ដាប់ដូច្នោះក៏គិតថា ខ្លួនអញសុំអាសាមកល្បងលួងលោម**ខុងបេង** ឥឡូវ**ខុងបេង**ត្រឡប់ល្បងលួងលោមឯងវិញដូច្នេះ ក៏ទាល់គំនិតមិនដឹងបើនឹងគិតនិយាយដូចម្ដេចទៅទៀត **ជូកាត់កិន**ក៏លា**ខុងបេង**ត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជីវយី**គ្រប់ប្រការ។

ជីវយីឮហើយក៏មិនបានថាប្រការម្ដេច ក៏ចេញទៅលា**ស៊ុនគួន**ហើយនិយាយថា ខ្ញុំនឹងសុំអាសាលើកទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ចូឆូ**។

ស៊ុនគួនថា អ្នកចូរស្រួតរូតលើកទ័ពឲ្យព្រមគ្នាចេញទៅចុះ ខ្ញុំនឹងលើកទ័ពជូនទៅជាខាងក្រោយ។ **ជីវយី**ក៏គំនាប់លា**ស៊ុនគួន**ចេញមកចាត់ចែងទាហាន ហើយបបួល**ខុងបេង**ថា ទ័ព**ចូឆូ**លើកមកគ្រានេះច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ពេកណាស់ ខ្ញុំនឹងចង់បបួលអ្នកទៅផង។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ឆ្លើយទទួលថា ខ្ញុំព្រមទៅជាមួយនឹងអ្នក។ **ជីវយី**ក៏នាំ**ខុងបេង**ចុះទូកចម្បាំងមួយទៅជាមួយគ្នា។ ឯ**ទៀវភៅ**

និង**ឡោសុក**ឲ្យធ្វើជាបាឡាត់កងលើកទាហានជាច្រើន នាំផ្លូវជ្រោយទៅដល់មាត់កំពង់ស្រុកកាំងហែ ចម្ងាយផ្លូវពីមាត់កំពង់ស្រុកសាំកាំងប្រាំមួយរយសិន (២៤គ.ម) **ជីវយី**ឲ្យឈប់កងទ័ពទូកបោះយុថ្កា ហើយឲ្យទាហានឡើងគោកតាំងបន្ទាយវាយគ្នាទៅតាមផ្លូវត្រង់ទៅទិសបស្ចិម។ ឯ**ខុងបេង**ក៏ចុះទូកតូចទៅបោះយុថ្កានៅប្របទូកមេទ័ព។

ជីវយីឲ្យហៅ**ខុងបេង**ឡើងមកលើទូកចម្បាំងធំ ហើយក្លែងប្រឹក្សាប្រាថ្នាប្រើ**ខុងបេង**ទៅឲ្យ**ចូឆ្វ**សម្លាប់ចេញ ហើយថា កាល**ចូឆ្វ**ច្បាំងនឹង**អ៊្វនសៀវ**នោះ **ចូឆ្វ**មានទាហានតិចជាង**អ៊្វនសៀវ**ណាស់ **ចូឆ្វ**ក៏ធ្វើសង្គ្រាមមានជ័យជម្នះ**អ៊្វនសៀវ**បាន ព្រោះបានស្ដាប់ពាក្យ**ខៅហ៊ីវ**ពន្យល់ឲ្យទៅវាយស្បៀងនៅតំបន់គួចៅបាន គ្រានេះ**ចូឆ្វ**លើកមកទាហានច្រើនដល់មួយរយម៉ឺនប្លាយ ឯទាហានយើងលើកមកក៏តិចបានតែប្រាំម៉ឺនប្លាយ ឃើញថានឹងច្បាំងយកជ័យជម្នះបានដោយកម្រណាស់ ត្រូវតែរិះគិតចាត់ទាហានទៅកាត់ស្បៀង**ចូឆ្វ**ឲ្យបានជាមុនសិន ទើបនឹងធ្វើការចម្បាំងនឹង**ចូឆ្វ**បាន ឥឡូវ**ចូឆ្វ**ប្រមូលទាហានស្បៀងទុកនៅភ្នំគីសាន់ ដែនស្រុកសុងយ៉ុង ឯខ្លួនអ្នកក៏នៅក្នុងដែនស្រុកសុងយ៉ុងដែរ ឃើញថាចំណានខាងផ្លូវព្រៃនិងភ្នំគ្រប់តំបន់ ការសង្គ្រាមគ្រានេះសោត ក៏មិនមែនតែជារបស់**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយខ្ញុំតែម្នាក់ឯងទេ គឺរបស់**ឡៅពី**ចៅហ្វាយរបស់អ្នកផងដែរ ខ្ញុំនឹងប្រគល់ទាហានឲ្យអ្នកមួយពាន់ស្រួតរួតលើកត្រឡប់ទៅប្រាប់**ឡៅពី** សុំយក**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង** ឲ្យលើកចេញទៅកាត់ស្បៀង**ចូឆ្វ**ចេញឲ្យបាន ខ្ញុំនឹងរិះគិតការតស៊ូច្បាំងឲ្យបានស្រួល។

ខុងបេងបានស្ដាប់ក៏គិតថា ដែល**ជីវយី**ឲ្យមកល្បួងលួងលោមអញមិនបានដូចប្រាថ្នា ទើបក្លែងឲ្យអញទៅធ្វើការនេះ ប្រាថ្នានឹងឲ្យ**ចូឆ្វ**ចាប់អញសម្លាប់ បើអញមិនស្ដាប់ ធ្វើព្រងើយកន្តើយមិនទៅគ្រានេះ **ជីវយី**ក៏ដំនៀលអញថាខ្លាច**ចូឆ្វ** បើ

អញនឹងទៅតាមបង្គាប់ **ជីវយី**ក៏នឹងសើចចំអកថា អញដឹងមិនដល់គំនិត បើដូច្នេះអញត្រូវគិតទទួលទៅចុះ តែចាំរកឧបាយកែខ្លួនឲ្យបាន លុះគិតស្រេចក៏ឆ្លើយទទួលពាក្យ ហើយលាចុះទៅទូកតូចវិញ។

ឡោសុកក៏សួរ**ជីវយី**ថា ដែលលោកប្រើ**ខុងបេង**ទៅវាយស្បៀង**ចូឆូ**នោះ លោកគិតឃើញបានការយ៉ាងម្ដេច? **ជីវយី**ថា យើងគិតនឹងសម្លាប់**ខុងបេង**ចេញក៏ខ្លាចគេគរហានិន្ទា បានជាក្លែងប្រើ**ខុងបេង**ទៅវាយស្បៀងនោះ ដោយប្រាថ្នានឹងខ្ចីអាវុធ**ចូឆូ**សម្លាប់វិញ តទៅមុខទើបយើងផុតភ័យអន្តរាយ ហើយមនុស្សទាំងឡាយក៏មិនតិះដៀលយើងបាន។ **ឡោសុក**ថា ខ្ញុំនឹងសុំទៅមើលកលការកិរិយា**ខុងបេង**ជានឹងដឹងខ្លួនឬទេ? ហើយក៏ចុះទៅទូក**ខុងបេង** ឃើញទឹកមុខ**ខុងបេង**គ្មានភិតភ័យអ្វីសោះ រៀបចាត់ចែងមនុស្សម្នាដែលនឹងទៅនោះបែបធម្មតាព្រងើយ។ **ឡោសុក**មានសេចក្ដីអាណិត**ខុងបេង**ណាស់ក៏សួរថា ដែល**ជីវយី**ប្រើលោកឲ្យទៅវាយស្បៀង**ចូឆូ**នោះ លោកយល់ឃើញថាបានការដូចម្ដេចខ្លះ?

ខុងបេងក៏អស់សំណើចហើយថា យ៉ាងខ្លួនខ្ញុំនេះចំណានក្នុងការសង្គ្រាមទាំងផ្លូវគោកផ្លូវទឹក ព្រមទាំងក្បួនសេះក្បួនរថថ្មើរជើងទាំងបួនយ៉ាងស្ទាត់ទាំងអស់ ទើបបានឈ្មោះថាជាប្រាជ្ញក្នុងចតុរង្គសង្គ្រាម ឯក្នុងស្រុកកាំងតាំងនេះ នឹងរកមនុស្សចំណានស្ទាត់ក្នុងចម្បាំងផ្លូវគោកដូចជាគ្មានឃើញ ចំណានតែខាងផ្លូវទឹក ទោះបីខ្លួន**ជីវយី**ឯងក៏ដូចគ្នា។ **ឡោសុក**ថា ហេតុម្ដេចបានជាលោកថា**ជីវយី**ចំណានតែផ្លូវទឹក? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបានឮក្មេងក្នុងស្រុកកាំងតាំងធ្វើភ្លេងច្រៀងទំនុកថា៖

ធម្មជាតិមេទ័ពគ្រប់រូបអង្គ ត្រូវចេះចតុរង្គក្នុងសង្គ្រាម
ទើបឈ្មោះមេទ័ពគ្រប់រូបនាម កុំធ្វើរីមរាមដូច**ជីវយី**។
ស្ទាត់តែចម្បាំងខាងជើងទឹក ជើងគោកវវើកភ្លឹកភ្លេចទី

នេះហៅទាហានគ្មានសំភី តាមប្រវេណីមិនស៊ីសួរ។

ឡោសុកក៏កំណត់ចាំពាក្យ ដែល**ខុងបេង**អធិប្បាយនោះទៅប្រាប់**ជីវយី**គ្រប់ប្រការ។ ឯ**ជីវយី**ឮដូច្នោះខឹងណាស់និយាយថា **ខុងបេង**នេះចរចាមើលងាយប្រមាថយើងថាមិនចំណានខាងផ្លូវគោក បើយើងមិនទៅក្នុងគ្រានេះ **ខុងបេង**ក៏នឹងថែមតិះដៀលយើងទៀត បើដូច្នោះយើងមិនឲ្យ**ខុងបេង**ទៅឡើយ យើងនឹងលើកទាហានមួយម៉ឺនទៅខ្លួនឯងចុះ ប្រយោជន៍នឹងកាត់យកស្បៀង**ចូឆូ**ឲ្យបាន។ **ឡោសុក**ឮដូច្នោះក៏ត្រឡប់ទៅប្រាប់**ខុងបេង**តាមពាក្យ**ជីវយី**និយាយគ្រប់ប្រការ។

ខុងបេងក៏អស់សំណើចហើយថា ឯសេចក្ដីរិះគិត**ជីវយី**នោះ នឹងប្រើខ្ញុំដោយសុចរិតក៏ទេ គឺក្លែងឲ្យខ្ញុំទៅស្លាប់ដោយថ្វីដៃនិងសេចក្ដីគិតរបស់**ចូឆូ**ពិត ដែលខ្ញុំថា**ជីវយី**មិនស្ទាត់ក្នុងសង្គ្រាមខាងផ្លូវគោកនោះ ព្រោះខ្ញុំក្លែងញុះចិត្ត**ជីវយី**ល្បងមើលប្រាជ្ញានឹងឲ្យយល់ថា ខ្ញុំក៏អាចដឹងដល់គំនិត**ជីវយី**ដែរ។ គ្រានេះខ្ញុំក៏ត្រូវគិតឲ្យ**ស៊ុនគួន** និង**ឡៅពី**រួមគំនិតគិតធ្វើការជាចិត្តមួយនឹងគ្នា ដើម្បីនឹងកម្ចាត់រាជសត្រូវចេញប៉ុណ្ណោះ យើងទាំងអស់គ្នាជាបាវព្រាវក៏ត្រូវតែតាំងចិត្តជួយគ្នា ជួយគិតការឲ្យបានសម្រេច ហេតុម្ដេច**ជីវយី**មកគិតមិត្តទ្រូសនឹងខ្ញុំវិញ? បើដូច្នោះការរបស់ចៅហ្វាយនាយនឹងមិនអន្តរាយទៅទេឬ? ប្រការមួយទៀត ឯគំនិតរបស់**ចូឆូ**នោះចំណានក្នុងការសង្គ្រាមណាស់ រមែងធ្វើកលសឹកផ្សេងៗតែងតែកាត់ស្បៀងអាហារជាដើម ដែល**ចូឆូ**លើកទ័ពមកគ្រានេះ នឹងរិះគិតការពារស្បៀងអាហារឲ្យមាំមួន បើ**ជីវយី**នឹងលើកទៅខាងណោះមុខជាថ្លោះការរបស់**ចូឆូ**ជាប្រាកដ ចូរអ្នកទៅនិយាយនឹង**ជីវយី**ឲ្យខំអត់នៅរិះគិតច្បាំងតទល់តែខាងជើងទឹកទៅចុះ ព្រោះទាហាន**ចូឆូ**នោះស្ទាត់តែខាងផ្លូវគោក មិនសូវប្រសប់ខាងផ្លូវជើងទឹកទេ ប្រសិនបើកងទ័ពយើងតទល់ច្បាំងខាងផ្លូវទឹក ឲ្យទាហាន**ចូឆូ**ថ្លោះការរបស់យើងឲ្យបាន។ **ឡោសុក**ឮដូច្នោះ

ក៏សរសើរតម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**ថា ដឹងយល់ស្គាល់ការជ្រៅទូលាយនឹងរកអ្នកឯណាមួយផ្ទឹមស្មើគ្មាន។

លុះវេលាយប់ **ឡោសុក**ក៏នាំយកសេចក្ដីនោះទៅប្រាប់**ជីវយី**គ្រប់ប្រការ។ **ជីវយី**ដឹងដូច្នោះ ក៏គ្រវីក្បាលហើយថា គំនិតរបស់**ខុងបេង**នោះជ្រៅទូលាយវៃវាងលើសជាងខ្ញុំដប់ភាគ បើប្រសិនខ្ញុំមិនគិតយកគំនិតនឹងកម្ចាត់ចេញឲ្យបាន តទៅមុខក៏នឹងជាសត្រូវដល់ខ្លួនខ្ញុំជាយ៉ាងខ្លាំង។ **ឡោសុក**ក៏លួងលោមចិត្ត**ជីវយី**ថា គ្រានេះការសង្គ្រាមក៏បង្កើតមាន លោកនឹងមកធ្វើដូច្នេះមិនគួរទេ បើសិនណាជា**ខុងបេង**ភ្ញាក់ផ្អើលឡើង គំនិតនិងកម្លាំងរបស់យើងក៏នឹងថយចុះវិញ ឃើញថាស្រុកកាំងតាំងនឹងវិនាសអន្តរាយ ការនេះយើងត្រូវតែគិតច្បាំងឲ្យបានជ័យជម្នះ**ចូឆូ**សិន តទៅមុខសឹមគិតធ្វើប្រការម្ដេចនឹងបានដោយងាយ។ **ជីវយី**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ឲ្យតាំងទ័ពទឹកទុកឲ្យខ្ជាប់ខ្ជួន។

ឯទូកកងក្រវែលស្រុកកាំងហែ ក៏នាំយកសេចក្ដីទៅប្រាប់**ឡៅពី**ឲ្យដឹង។ **ឡៅពី**បានស្ដាប់ក៏គិតថា កងទ័ពស្រុកកាំងតាំងលើកមកនឹងធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**។ **ឡៅពី**ក៏ចាត់ចែងទាហានក្នុងស្រុកកាំងហែនោះប្រមូលយកទាំងអស់ ហើយលើកចេញចាកស្រុកកាំងហែទៅតាំងនៅតំបន់ហែខៅ ហើយប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា **ខុងបេង**ទៅស្រុកកាំងតាំងយើងក៏មិនបានដឹងដំណឹងថាល្អ ឬអាក្រក់ប្រការម្ដេច ឥឡូវកងទ័ពទូកស្រុកកាំងតាំងលើកមកចតនៅកំពង់ស្រុកនេះ នរណានឹងអាចលុះលះទៅស្ដាប់ដំណឹង**ខុងបេង**ឲ្យដឹងជាកាចប្រការម្ដេចបាន? **ប៊ីតុក**ថា ខ្ញុំបាទនឹងសូមអាសាចេញទៅ។ **ឡៅពី**ក៏ចាត់ចែងរបស់ទៅគំនាប់**ជីវយី** ប្រាថ្នានឹងបានស្ដាប់ដំណឹង**ខុងបេង**ផង។ **ប៊ីតុក**ទទួលរបស់ហើយក៏ចុះទូកទៅដល់កងទ័ពចម្បាំងទូក ក៏ឡើងទៅគំនាប់**ជីវយី**ហើយជម្រាបថា របស់ទាំងនេះ**ឡៅពី**ឲ្យខ្ញុំបាទនាំមកជូនលោក

ទុកចែកទាហាន។ **ជីវយី**ក៏ទទួលអំណរសាទរណាស់ ទទួលយករបស់ទាំងនោះទុក។ **ប៊ីតុក**ក៏ជម្រាបថា ដ្បិត**ឡៅពី**បានផ្ដាំមកថា **ខុងបេង**មកទីនេះក៏យូរហើយ នឹងឲ្យទទួលត្រឡប់ទៅវិញ។ **ជីវយី**ថា ការសង្គ្រាមកំពុងតែរៀបចំ ដែល**ខុងបេង**មកនៅផងក៏ស្រួល ព្រោះនឹងបានជួយចាត់ការតតាំងច្បាំងនឹង**ចូឆូ** ដែល**ឡៅពី**នឹងឲ្យ**ខុងបេង**ត្រឡប់ទៅវិញនោះ កុំអាលសិនចុះ ឯខ្លួនយើងសោតក៏មានចិត្តនឹករឭកដល់**ឡៅពី**ណាស់ដែរ បើយើងនឹងទៅក៏ពុំបានព្រោះជាមេទ័ពនឹងព្រួយការខាងត្រួតបង្គាប់ទាហាន អ្នកចូរស្រូតត្រឡប់ទៅជម្រាប**ឡៅពី**ឲ្យអញ្ជើញមករកយើង នឹងបានប្រឹក្សាការសង្គ្រាមផង។ **ប៊ីតុក**ទទួលគំនាប់ហើយក៏លាត្រឡប់ទៅវិញ។

ឡោសុកក៏សួរ**ជីវយី**ថា លោកនឹងឲ្យ**ឡៅពី**មកជួបនោះតើនឹងប្រយោជន៍អ្វី? **ជីវយី**ថា ឯចិត្ត**ឡៅពី**នោះជាអ្នកមិនសូវដឹងគុណគេសោះ ប្រសិននឹងស្ម័គ្រសមាគមនឹង**ឡៅពី**យូរទៅ ក៏នឹងធ្វើអន្តរាយដល់យើងវិញ។ បើសម្លាប់**ឡៅពី**បាន ទ្រព្យយើងទើបនឹងគង់នៅ។ ហើយ**ជីវយី**ក៏ឡើងទៅលើបន្ទាយ ហើយលបចាត់ទាហានដែលមានថ្វីដៃហាសិបនាក់ ឲ្យកាន់អាវុធបង្កប់នៅក្នុងឆាកហើយផ្ដាំថា កាលណាបើឃើញ**ឡៅពី**មកស៊ីលៀងនឹងយើង ហើយអ្នករាល់គ្នាឃើញយើងចោលពែងស្រាចុះកាលណា ក៏ឲ្យស្រុះគ្នាចេញមកចាប់**ឡៅពី**សម្លាប់ចេញ។ ឯ**ប៊ីតុក**កាលត្រឡប់ទៅដល់ក៏ប្រាប់**ឡៅពី**តាមរឿងសព្វគ្រប់ហើយថា **ជីវយី**ផ្ដាំថាឲ្យអញ្ជើញទៅជួបនឹងបានប្រឹក្សាការរាជការ។ **ឡៅពី**ឮហើយក៏រៀបចំទាហានដែលនឹងចុះទូកទៅរក**ជីវយី**។ **គួនអ៊ូ**ក៏និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា ដែលលោកនឹងទៅរក**ជីវយី**នោះមិនស្រួលទេ ព្រោះ**ជីវយី**ជាមនុស្សពូកែសម្ដីវៃគំនិតណាស់ ខ្លាចក្រែងគេគិតប្រទូសរ៉ាយលោកទេដឹង? មួយទៀត**ខុងបេង**ក៏មិនមានដំណឹងឲ្យលោកអញ្ជើញទៅជាល្អឬអាក្រក់ សូមឲ្យលោកអែអង់រង់ចាំស្ដាប់ការសិន។

ឡៅពីថា យើងនឹង**ស៊ុនគួន**ជាក៏ជាចិត្តមួយជាមួយគ្នា នឹងរិះគិតកម្ចាត់**ចូឆូ**ចេញ ឥឡូវ**ជីវយី**ធ្វើមេទ័ពឲ្យមកអញ្ជើញយើងចូលទៅប្រឹក្សាការរាជការផង បើយើងនឹងមិនទៅតែម្តង ក្រែង**ស៊ុនគួន**សន្និះចិត្តនឹងយើងថាដូច្នេះដូច្នោះ ឯការដែលរួមគិតមកហើយនោះក៏នឹងខូចទៅ។ **គួនអ៊ូ**ថា ប្រសិនបើលោកមិនព្រមស្តាប់នឹងប្រញាប់ទៅឲ្យបាន ខ្ញុំបាទក៏សូមយកទាហានទៅជាមួយនឹងលោកខ្លះ ដើម្បីនឹងជួយការពារអន្តរាយផ្សេងៗ។ **ឡៅពី**ក៏បង្គាប់ឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**និង**ជូឡុង**នៅរក្សាបន្ទាយ ហើយនាំយក**គួនអ៊ូ**និងកូនទាហានដប់ពីរនាក់ចុះទូកទៅដល់កងទ័ព**ជីវយី**។ **ឡៅពី**ឃើញទូកចម្បាំង និងបន្ទាយរាយជាក្បួនពិជ័យសង្គ្រាមត្រឹមត្រូវក៏មានសេចក្តីត្រេកអរណាស់។ ទាហានល្បាតក៏នាំយកសេចក្តីទៅប្រាប់**ជីវយី**ថា **ឡៅពី**មកដល់ហើយៗ**ជីវយី**ក៏សួរថា **ឡៅពី**មកនេះមានទាហានតិចច្រើនប៉ុន្មាន? ទាហានប្រាប់ថា **ឡៅពី**ចុះទូកតូចមកនឹងទាហានប្រហែលម្ភៃនាក់។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយគិតថា គ្រានេះ**ឡៅពី**នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ព្រោះគំនិតអញគិតក្នុងថ្ងៃនេះហើយ ទើបឲ្យចាត់ចែងទាហានដែលបង្កប់ទុកនោះ ព្រមគ្នាហើយក៏លើកគ្នាមកទទួល**ឡៅពី**ឯក្រៅបន្ទាយ។ គំនាប់គ្នាតាមប្រវេណី **ជីវយី**ក៏នាំ**ឡៅពី**, **គួនអ៊ូ** និងទាហាននោះចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ហើយអញ្ជើញ**ឡៅពី**ឲ្យបរិភោគអាហារ។ **ឡៅពី**ក៏និយាយនឹង**ជីវយី**ថា ខ្លួនអ្នកនេះ មនុស្សទាំងអស់នាំគ្នានិយាយសរសើរឮទូទៅថា អ្នកមានសេចក្តីរិះគិតល្អិតជ្រៅទូលាយណាស់ ទាំងបានធ្វើជាមេទ័ព ហើយមករាប់ខ្ញុំជាមនុស្សបុណ្យតិចនេះមិនសមគួរទេ។

ខណៈនោះទទួល**ខុងបេង**ដើរមកដល់ក្បែរបន្ទាយ ក៏ដឹងថា**ឡៅពី**មកជួបនឹង**ជីវយី**បរិភោគអាហារជាមួយគ្នាក្នុងបន្ទាយដូច្នោះក៏នឹកភ័យណាស់ **ខុងបេង**ក៏ចូលទៅលបមើល ឃើញមុខ**ជីវយី**នោះមាំដូចជាខឹង ហើយទាហានក្នុងឆាកនោះខ្សឹប

ខៀវគ្នា ក៏រឹតតែស្កុតចិត្តជាខ្លាំង តែឃើញកិរិយា**ឡៅពី**និយាយស្តីយ៉ាងព្រងើយកន្តើយ ហើយឃើញទាំង**គួនអ៊ូ**ឈរពីក្រោយកាន់គ្រប៊ីយ៉ាងអង់អាច។ **ខុងបេង**ក៏អស់ភ័យខ្លាចគិតឃើញថា **ឡៅពី**នឹងមិនអន្តរាយទេ។ ហើយក៏ត្រឡប់ទៅចាំ**ឡៅពី**នៅក្បែរមាត់ទឹក។

ខណៈកាល**ជីវយី**ផឹកស្រានឹង**ឡៅពី**នោះ ក្រឡេកទៅឃើញ**គួនអ៊ូ**ឈរកាន់គ្រប៊ីពីក្រោយ**ឡៅពី**។ **ជីវយី**ក៏សួរថា អ្នកនោះទាហានពីណា? **ឡៅពី**ក៏ប្រាប់ថា **គួនអ៊ូ**ជាប្អូនខ្ញុំ។ **ជីវយី**សួរថា អ្នកនេះឬដែលទៅនៅនឹង**ចូអូ** បានយកអាសាទៅសម្លាប់**ង៉ាន់លៀង, ប៊ុនធីវ** ជាទាហានឯករបស់**អ៊ួនសៀវ**នោះ? **ឡៅពី**ក៏ទទួលថា នេះឯងហើយ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏តក់ស្លុតក្នុងចិត្ត ចេញញើសហូរជ្រួតជ្រាបសព្វសព៌ាង្គកាយ ហើយក៏ចាក់ស្រាហុចទៅឲ្យ**គួនអ៊ូ**ផឹក។ ទទួល**ឡោសុក**ចូលមក **ឡៅពី**ក៏សួរថា **ខុងបេង**នៅឯណា? សុំឲ្យអ្នកប្រាប់ឲ្យមកជួបនឹងខ្ញុំបន្តិចបានសន្ទនាគ្នា។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ថា នឹងអស់ថ្ងៃទៅហើយឬ បើសម្រេចការសង្គ្រាមហើយសឹមត្រូវការជួបគ្នាចុះ។ **ឡៅពី**មិនបានតបថាប្រការម្តេច **គួនអ៊ូ**បានឮដូច្នោះក៏ចោលចុងភ្នែកទៅឲ្យ**ឡៅពី**ដឹង **ឡៅពី**ក្រឡេកទៅប្រទះភ្នែក**គួនអ៊ូ**ក៏យល់អធ្យាស្រ័យជាមិនស្រួល ទើបក្រោកឡើងគំនាប់**ជីវយី**ហើយថា ខ្ញុំសុំលាទៅសិនចុះ បើស្រេចការសង្គ្រាមវេលាណាសឹមមកជួបសន្ទនាគ្នាទៀត ហើយ**ឡៅពី**ក៏នាំ**គួនអ៊ូ**និងទាហានចេញពីបន្ទាយ លុះទៅដល់ទូកក៏ក្រឡេកឃើញ**ខុងបេង**ចូលទៅនិយាយគ្នាក្នុងទូក។

ខុងបេងឃើញ**ឡៅពី**ចេញមកក៏មានអំណរណាស់និយាយថា ដែលលោកមករក**ជីវយី**វេលានេះ កុំតែបាន**គួនអ៊ូ**មកផង កុំអី**ជីវយី**នឹងប្រទូសរ៉ាយលោកឲ្យអន្តរាយជីវិត។ **ឡៅពី**ថា ដែល**ជីវយី**នឹងគិតគំនិតអាក្រក់ដូចម្តេចនោះខ្ញុំឥតដឹងសោះ ដែលខ្ញុំមកវេលានេះ ប្រាថ្នានឹងទទួលលោកយកទៅទុកក្នុងបន្ទាយហៃខៅវិញប៉ុណ្ណោះ។

ខុងបេងតបថា លោកកុំព្រួយនឹងខ្ញុំឲ្យសោះ ទោះបីខ្លួនខ្ញុំបាទនឹងមកចូលនៅក្នុងមាត់ខ្លាមាត់ក្រពើក្តី ក៏នៅតែមានសេចក្តីសប្បាយជាជាងនៅក្នុងបន្ទាយទៅទៀត។ លោកចូរស្រួតរូតទៅចាត់ចែងទាហានទូកចម្បាំងទុកឲ្យព្រម នឹងបានធ្វើការស្រួល បើដល់ខែបុស្សប្រាំកើតវេលាណា ឲ្យលោកប្រើ**ជូឡុង**យកទូកតូចមកចាំទទួលខ្ញុំបាទនៅត្រើយទន្លេ ខាងទិសទក្សិណកុំខាន។ **ឡៅពី**សួរថា គំនិតរបស់លោកឃើញប្រការម្តេច បានជាផ្តាំទុកដូច្នេះ។ **ខុងបេង**ឆ្លើយថា លោកចាំតែមើលទៅចុះ បើឃើញខ្យល់ជំនោរបក់មកពីទិសអគ្នេយ៍វេលាណា ខ្ញុំបាទនឹងទៅជួបនឹងលោកវេលានោះ ហើយ**ខុងបេង**ក៏លា**ឡៅពី**ទៅទូកតូច។ **ឡៅពី**ក៏ត្រឡប់ទៅវិញជួបនឹង**តៀវហ៊ុយ**នាំទូកចម្បាំងហាសិបមកតាម ក៏នាំគ្នាចូលទៅក្នុងបន្ទាយហែខៅ។

ឯ**ឡោសុក**លុះ**ឡៅពី**វិលទៅវិញហើយ ក៏ចូលទៅសួរ**ជីវយី** ៗថា ខ្ញុំបាទឮគេនិយាយថា **គួនអ៊ូ**នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ដូចទាហានខ្លា មកជាមួយនឹង**ឡៅពី** បើយើងនឹងចុះដៃធ្វើអន្តរាយ**ឡៅពី** **គួនអ៊ូ**ដែលឈរជិតនឹងធ្វើអន្តរាយដល់យើងវិញ។ **ឡោសុក**យល់ឃើញផង។ ខណៈនោះទទួលមានបម្រើ**ចូឆូ**នាំសំបុត្រមកឲ្យ**ជីវយី** ៗទទួលយកសំបុត្រនោះមកមើលឃើញការខ្ទងថា មហាឧបរាជព្រះចៅ**ហៀនតេ**ឲ្យមកដល់**ជីវយី**ជាមេទ័ព។ **ជីវយី**ឃើញដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ល្មីហែកសំបុត្រនោះខ្ទេចខ្ទីអស់ទៅ ហើយបង្គាប់ឲ្យចាប់ខ្លួនអ្នកកាន់សំបុត្រទៅសម្លាប់ចេញ។

ឡោសុកថា ពាក្យបុរាណពោលទុកថា ទោះបីស្រុកណាជាសឹកសត្រូវនឹងគ្នាក្តីលោកមិនឲ្យធ្វើអន្តរាយដល់អ្នកកាន់សំបុត្រ ឬមនុស្សបម្រើទៅមកក្រៅពីមនុស្សប្លែកប្លមនោះជាដាច់ខាតតែម្តង ហេតុម្តេចលោកក៏មកសម្លាប់អ្នកកាន់សំបុត្រចេញដូច្នេះ? **ជីវយី**តបថា ដែលខ្ញុំឲ្យសម្លាប់អ្នកកាន់សំបុត្រនោះ ព្រោះហេតុថា នឹងឲ្យដឹងដល់**ចូឆូ**ថា យើងមិនបានញញើតខ្លាច ទោះបីបើនឹងសម្លាប់វាចេញ ព្រោះគិត

ខ្លាច មនុស្សទាំងពួងនឹងត្រឡប់ថា ឲ្យចៅហ្វាយយើងទៅសុំចំណុះដល់សឹកសត្រូវ សំបុត្រប្រគល់ឲ្យមនុស្សដែលមកជាមួយ ឥឡូវខ្ញុំតាំងចិត្តធ្វើរាជការនឹងកម្ចាត់**ចូវឆ្វ** ចេញឲ្យបាន ទើបខ្ញុំឲ្យសម្លាប់អ្នកកាន់សំបុត្រប្រគល់ឲ្យមនុស្សដែលមកជាមួយនាំក្បាលត្រឡប់ទៅឲ្យ**ចូវឆ្វ**វិញ។ ហើយ**ជីវយី**ឲ្យចាត់ចែងទ័ពទូក ប្រើ**កាំឡេង**ជាទ័ពស្រួច **ជៀវឃីម**ជាប៉ែកឆ្វេង ខ្លួន**ជីវយី**ជាមេកងធំក្នុងទ័ពហ្លួង។ លុះវេលាព្រឹកឡើងក៏នឹងលើកចេញទៅវាយទ័ព**ចូវឆ្វ**។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៤០

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដាក៉

*(តាំងពី**ចូឆូ**ប្រើ**ឈ្លួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**លើកទ័ពទូកទៅច្បាំងនឹង**កាំឡេង** ៗចាញ់ **ឈ្លួហ៊ុន**ស្លាប់ **ជៀវកាន**មកបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី** ៗគ្រួតកល**ចូឆូ** ៗសម្លាប់**ឈ្លួម៉**, **ទៀវអ៊ុន**។ **ខុងបេង**ទទួលអាសាធ្វើព្រួញ **ជីវយី**វាយ**អ៊ុយកាយ**បែកខ្នង។)*

ឯមនុស្សបម្រើក៏នាំក្បាលអ្នកកាន់សំបុត្រទៅឲ្យ**ចូឆូ** ហើយប្រាប់សេចក្តីដល់**ចូឆូ**គ្រប់ប្រការ។ **ចូឆូ**បានស្តាប់ក៏ខឹងពេញកម្លាំង ទើបប្រើ**ឈ្លួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**លើកទាហានស្រុកកេងជីវ ស្រុកសៀងជីវជាទ័ពទូក ចេញទៅជាទ័ពស្រួច **ចូឆូ**ជាទ័ពហ្លួងលើកទៅដល់តំបន់សាំកាំង ឃើញ**កាំឡេង**ជាទ័ពទូកចេញទៅជាទ័ពមុខ លើកទ័ពទូកមកជាច្រើន។ **កាំឡេង**ក៏ស្រែកសួរថា ទ័ពនរណាអាចស៊ូនឹងយើង? **ឈ្លួម៉**និង**ទៀវអ៊ុន**ក៏ឆ្លើយថា យើងឈ្មោះ**ឈ្លួម៉**, **ទៀវអ៊ុន** ជាកងមុខមហាឧបរាជ លើកមកតច្បាំងនឹងអ្នកជាមុន ហើយ**ឈ្លួម៉**ក៏ឲ្យ**ឈ្លួហ៊ុន**ជាប្អូនមកអង្គុយក្បាលទូក ដេញទាហានឲ្យចែវទូកទៅ។ **កាំឡេង**ក៏យកធ្នូបាញ់ត្រូវ**ឈ្លួហ៊ុន**ស្លាប់។

ក្នុងខណៈនោះទាហានកងមុខ និងប៉ែកខាងឆ្វេងស្តាំ**កាំឡេង**ក៏បង្ខំទូកចូលទៅ ហើយបាញ់ចម្រុះព្រួញទៅដូចគ្រាប់ភ្លៀង។ កងទ័ព**ឈ្លួម៉**, **ទៀវអ៊ុន**ក៏បែកខ្ចាត់ខ្ចាយទៅប្រទះនឹងទ័ព**ចូឆូ**។ **កាំឡេង** និង**ហាន់តុង**, **ជៀវឃីម** ក៏បង្ខំទូកចម្បាំងដេញចូលទៅចាក់កាប់សម្លាប់ទាហាន**ចូឆូ**ជាច្រើនទាល់តែថ្ងៃត្រង់។ **ជីវយី**ឃើញដូច្នោះក៏វាយគងឃ្មោះឲ្យទាហានវិលត្រឡប់មកវិញ។ **កាំឡេង**ក៏សួរ**ជីវយី**ថា ទ័ព**ចូឆូ**បែកទាហាន យើងបានកលការដេញតាមទៅ ហេតុម្តេចបានជាលោកវាយឃ្មោះឲ្យត្រឡប់មកវិញ? **ជីវយី**ថា ទាហានយើងតិចជាងទាហាន**ចូឆូ**បើនឹងបណ្តោយឲ្យ

តាមទៅ ក្រែងចូឆ្វូនឹងបង្កប់ទូកចម្បាំងនៅកៀនជ្រោយ យើងនឹងថ្លោះការ បានជាវាយឃ្មោះឲ្យត្រឡប់មកវិញប្រាថ្នានឹងយកឫក្សជ័យជម្នះទុក ហើយក៏ឲ្យទូកចម្បាំងទាំងពួងចតនៅតាមរបៀប។

ឯ**ចូឆ្វូ** លុះបែកទ័ពត្រឡប់មកក៏ឡើងទៅក្នុងបន្ទាយ ហើយនិយាយនឹង**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ថា ទាហានស្រុកកាំងតាំងតិចជាងយើង ហេតុម្តេចក៏បែកមក? ឬខ្លួនអ្នកទាំងពីរមិនបានតាំងចិត្តធ្វើរាជការដោយសុចរិត ក្លែងឲ្យចាញ់មកទេឬ? **ឈួម៉**ថា ទាហានស្រុកកេងជីវក៏មិនបានហ្វឹកហាត់ ចោលបំបាត់ជាយូរហើយ។ ប្រការមួយសោត ទាហានរបស់លោកក៏សុទ្ធតែជាពួកអ្នកលើមិនប៉ិនប្រសប់ខាងជើងទឹក បានជាថ្លោះការនឹង**ជីវយី** ព្រោះហេតុដូច្នេះ សុំឲ្យលោករិះគិតយកទូកមកចតតគ្នាជាទ័ពជាបន្ទាយទុកកណ្តាលទឹក រួចឲ្យទាហានស្រុកឈីជីវ ស្រុកឆៀងជីវចូលទៅខាងក្នុង ឲ្យទាហានស្រុកកេងជីវនៅពីក្រៅ ហ្វឹកហាត់ឲ្យស្ទាញស្ទាត់ក្នុងការចម្បាំងជើងទឹកឲ្យបាន រួចសឹមគិតការធ្វើសឹកសង្គ្រាមនឹង**ជីវយី**តទៅ។

ចូឆ្វូបានស្តាប់ដូច្នោះក៏ថា ខ្លួនអ្នកទាំងពីរក៏ចំណានក្នុងការសង្គ្រាមទាំងទ័ពគោក ទ័ពទឹក យើងក៏ទុកចិត្តាំងឲ្យធ្វើមេទ័ពធំ ហើយទោះបីអ្នកយល់ឃើញការល្អប្រពៃប្រការយ៉ាងណា ក៏ចូរហ្វឹកហាត់ឲ្យបានប្រាកដទៅចុះ។ **ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន** បានឮដូច្នោះ ក៏លា**ចូឆ្វូ**ចេញទៅ ឲ្យយកទូកធំទៅចតវង់ជាបន្ទាយរៀងតាមជាយទន្លេ ទុកប្រឡោះសម្រាប់នឹងចូលចេញម្ភៃបួនទ្វារ ហើយចាត់ទាហានឲ្យចុះទូកចម្បាំង ចែវរត់ដេញចេញទូកបង្ហាត់ឲ្យព្រម ប្រាថ្នានឹងឲ្យរហ័សចំណានក្នុងទីចម្បាំងនោះ។ លុះវេលាកណ្តាលយប់ ទាហានក្នុងទ័ពទឹកទ័ពគោកខាង**ចូឆ្វូ**ក៏ដុតគប់ភ្លើងភ្លឺស្វាងរុងរឿងដូចជាពេលថ្ងៃ ឯបន្ទាយគោកនោះ**ចូឆ្វូ**ឲ្យទាហានតាំងរាយគ្នារៀងទៅ ចម្ងាយផ្លូវប្រហែលបីពាន់សិន (១២០ គ.ម)។

ឯ**ជីវយី**លុះបានជ័យជម្នះត្រឡប់មកដល់បន្ទាយ ក៏ឲ្យបំណាច់រង្វាន់ដល់ទាហានធំតូចទាំងពួង ហើយធ្វើសំបុត្រជាផ្លូវការទៅដល់**ស៊ុនគួន** តាមដែលបានតតាំងច្បាំងឈ្នះគ្រប់ប្រការ។ ក្នុងពេលយប់នោះ **ជីវយី**ក្រឡេកឃើញពន្លឺភ្លើងខាងទិសបស្ចិមជាច្រើន ក៏សួរទាំហានទាំងពួងថា ពន្លឺភ្លើងអ្វី? ទាហានប្រាប់ថា ពន្លឺភ្លើងនោះគឺបន្ទាយ**ចូឆូ**។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ភ័យស្លុតចិត្ត លុះព្រឹកឡើង**ជីវយី**ក៏ចាត់ទាហានដែលមានថ្វីដៃ និងគ្រឿងភ្លេងមួយវង់ គឺចាប៉ី ប៉ី ទ្រ គ្រប់ប្រដាប់ ចុះទូកមួយចែវទៅជិតកងទ័ព**ចូឆូ** ហើយក៏ឲ្យធ្វើភ្លេងមហោរី ចែវបន្លំនឹងពួកអ្នកលក់ទំនិញវិលទៅវិលមក ឃើញទាហាន**ចូឆូ**តាំងក្បួនទ័ពទូក **ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**ជាមេបង្គាត់ទាហានទាំងពួង **ជីវយី**ឃើញដូច្នោះក៏ភ័យស្លុតចិត្ត ទើបសួរទាហានទៅជាមួយនោះថា នរណាជាមេបង្គាត់ប្រិតប្រៀនខាងទ័ពទឹក**ចូឆូ**នោះ? ទាហានដែលស្គាល់ច្បាស់ក៏ឆ្លើយថា ឯមេទ័ពទូក**ចូឆូ**នោះគឺឈ្មោះ**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ជាអ្នកបង្ហាត់ទាហានទាំងពួង។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏គិតថា **ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**នោះពីដើមជាពួកអ្នកស្រុកកាំងតាំង ចំណានក្នុងការចម្បាំងជើងទឹកណាស់ ចាំនឹងគិតកលឧបាយកម្ចាត់**ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**ចេញឲ្យបាន ទើបយើងនឹងបានធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**ទៅខាងមុខ មិនព្រួយលំបាក។

ក្នុងខណៈនោះទាហាន**ចូឆូ**ឃើញ ក៏យកសេចក្តីទៅប្រាប់**ចូឆូ**ថា **ជីវយី**លបមកមើលទាហានយើងដែលកំពុងហ្វឹកហាត់នោះ **ចូឆូ**ក៏ប្រើទាហានទាំងពួងស្រូតរូតចែវទូកទៅនឹងចាប់**ជីវយី** ៗក្រឡេកឃើញទូកចម្លែកចែវចេញមក ក៏ឲ្យទាហានទាំងពួងខំចែវរត់ត្រឡប់ទៅចូលបន្ទាយ។ ទាហាន**ចូឆូ**ឃើញ**ជីវយី**ចែវរត់ទៅឆ្ងាយប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) នឹងដេញតាមមិនទាន់ ក៏ត្រឡប់វិលទៅប្រាប់**ចូឆូ** ៗក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា គ្រាមុនយើងក៏បែកនឹង**ជីវយី**រត់មក លុះយើងនឹងឲ្យហ្វឹកហាត់ទាហាន **ជីវយី**ក៏កាន់តែកំរើបចិត្តលបមកមើលទ័ពយើងទៀត គ្រានេះ

យើងក៏បានសេចក្ដីអប្បយសណាស់ អ្នករាល់គ្នានឹងយល់ឃើញប្រការម្ដេច ទើបនឹងបានសងសឹក**ជីវយី**ឲ្យបាន?

ជៀវកានទីប្រឹក្សានិយាយថា ខ្ញុំបាទនិង**ជីវយី**នោះកាលនៅពីតូចនៅឡើយបានរៀនសំបុត្រគ្រូជាមួយគ្នា ហើយក៏មានចិត្តស្ម័គ្រស្រឡាញ់រាប់អានគ្នាជាច្រើន ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាចេញទៅបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**ឲ្យស្ម័គ្រនៅនឹងលោក។ **ចូឆ្វ**បានឮដូច្នោះក៏ពេញចិត្តណាស់និយាយថា ដែលអ្នកនឹងទៅនោះមុខជានឹងបានការឬ? **ជៀវកាន**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាទៅបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**ឲ្យខាងតែបាន។ **ចូឆ្វ**ថា ដែលអ្នកនឹងទៅនោះនឹងត្រូវការអ្វីខ្លះ? **ជៀវកាន**ថា ខ្ញុំបាទសូមតែមនុស្សពីរនាក់ឲ្យល្មមតែចែវទូកទៅបាន ហើយនិងក្មេងម្នាក់តាមក្រោយទៅផង។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យចាត់ទូកនិងមនុស្សបានគ្រប់គ្រាន់ហើយ **ជៀវកាន**ក៏លា**ចូឆ្វ**ទៅដល់បន្ទាយ**ជីវយី** ហើយប្រាប់ទាហានយាមថា យើងជាភឿនសម្លាញ់**ជីវយី** ឥឡូវរឭកនឹកដល់**ជីវយី**ទើបមកសួរ ឲ្យអ្នកឯងចូលទៅជម្រាប**ជីវយី**ឲ្យដឹង។ ទាហាននោះក៏ចូលទៅជម្រាប**ជីវយី**តាមការ។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា ដែល**ជៀវកាន**មករកយើងនេះប្រាថ្នានឹងបញ្ចុះបញ្ចូលយើង **ជីវយី**ឱនខ្សិបបង្គាប់ទាហានជាការស្ងាត់ទុកជាច្រើនខរួច**ជីវយី**ក៏ចេញទៅទទួល**ជៀវកាន**នាំចូលមកក្នុងបន្ទាយ ទាំងសងខាងក៏គំនាប់ប្រាស្រ័យទៅវិញទៅមក **ជីវយី**ក៏សួរ**ជៀវកាន**ថា ខ្លួនអ្នកនៅនឹង**ចូឆ្វ**ជាសត្រូវរបស់យើង ដែលអ្នកមកគ្រានេះនឹងមកបញ្ចុះបញ្ចូលយើងឬ? **ជៀវកាន**ឮដូច្នោះក៏ស្ដុតស្លុងក្នុងចិត្តទើបឆ្លើយតបថា ខ្ញុំមកនេះនឹងបានមកបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកក៏ទេ តែខ្ញុំនឹងអ្នកប្រាសនិរាសគ្នាមកយូរហើយ ខ្ញុំមានចិត្តរឭកនឹកដល់រឿងកម្សត់ ដឹងថាអ្នកមកនៅធ្វើការក្នុងទីនេះ បានជាខ្ញុំមកប្រាថ្នានឹងសួរសុខទុក្ខប៉ុណ្ណោះ បើអ្នកសង្ស័យ

ដូច្នោះខ្ញុំក៏សូមលាអ្នកទៅវិញឥឡូវនេះ។ **ជីវយី**ចាប់ទាញដៃ**ជៀវកាន**ទុកហើយនិយាយថា ខ្ញុំគិតថាអ្នកទទួលអាសា**ចូឆ្វ**មកបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំទេតើ បើអ្នកមកសួរសុខទុក្ខតាមធម្មតាទេ នឹងប្រញាប់វិលទៅថ្វី។

ជីវយីធ្វើជារួសរាយហើយដឹកដៃ**ជៀវកាន**ចូលទៅក្នុង អញ្ជើញឲ្យបរិភោគអាហារ ហើយប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា **ជៀវកាន**នេះជាភឿនសម្លាញ់ស្និទ្ធរបស់យើង បានរៀនសំបុត្រគ្រូជាមួយគ្នាពីក្មេង អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវសន្ទិះសង្ស័យនឹង**ជៀវកាន**ដោយប្រការអ្វីនីមួយឡើយ។ ខណៈកាល**ជីវយី** និង**ជៀវកាន**កំពុងផឹកស្រាស្រវឹងនោះ **ជីវយី**ក៏ហូតគ្របីដែលស្ពាយនោះ បង្គាប់ឲ្យ**ថៃស៊ូជូ**យកទៅកាន់ហើយថា **ជៀវកាន**ភឿនសម្លាញ់យើងមកសួរយើងផឹកស្រាលេងឲ្យសប្បាយចិត្តម្តងចុះ បើបានឮនរណានិយាយសេចក្តីចេញឈ្មោះដល់**ចូឆ្វ**ក្តី **ស៊ុនគួន**ក្តី ឲ្យយកគ្របីនេះកាត់ក្បាលចេញកុំឲ្យកោតញញើតឡើយ។ **ថៃស៊ូជូ**ក៏ទទួលយកគ្របីនោះឈរចាំនៅទីនោះ។

ជៀវកានឮដូច្នោះក៏ខ្លាចមិនបាននិយាយចេញសេចក្តីអ្វី។ **ជីវយី**ក៏ក្លែងនិយាយនឹង**ជៀវកាន**ថា ខ្លួនខ្ញុំតាំងពីត្រឹមបានជាមេទ័ពមកគ្រានេះ ស្រាសូម្បីតែមួយតំណក់ក៏មិនចូលក្នុងបំពង់កសោះ ទើបតែថ្ងៃអ្នកជាមិត្តសម្លាញ់មកសួរខ្ញុំ ៗក៏បានផឹកស្រាលេងបន្តិច ហើយ**ជីវយី**ក៏ដឹកដៃ**ជៀវកាន**ចេញទៅដល់មុខទ័ព ឃើញទាហានទាំងពួងពាក់ក្រោះកាន់អាវុធផ្សេងៗ ឈរនៅជាជួររៀងគ្នា ទើបសួរ**ជៀវកាន**ថា ទាហានរបស់យើងនេះ អ្នកឃើញបែបយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ? **ជៀវកាន**តបថា ខ្ញុំបាទបានឮដំណឹងគេនិយាយថា ទាហានស្រុកកាំងតាំងនេះល្អច្រើនណាស់ ហើយប្រកបដោយថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក្នុងការសង្គ្រាម។ ខ្ញុំមកឃើញថ្ងៃនេះក៏ឃើញស្នាញស្នាត់បីដូចជាទាហានខ្លា សមនឹងពាក្យដែលល្បីឮជាប្រាកដណាស់ គួរនឹងធ្វើសង្គ្រាមតទៅ។

ជីវយីក៏នាំ**ជៀវកាន**ទៅខាងក្រោយបន្ទាយ ហើយចង្អុលឲ្យមើលដោកជង្រុកស្រូវដែលដាក់ស្បៀងអាហារថា អ្នកឃើញប្រការម្ដេច? **ជៀវកាន**ថា អ្នកទុកស្បៀងអាហារនោះ ឃើញថាបរិបូរមាំមួនណាស់ សមគួរជាមេទ័ពមេកងណាស់។ **ជីវយី**ក្អែងថា ខ្លួនខ្ញុំនេះពីគ្រាដែលនៅរៀនសំបុត្រជាមួយនឹងអ្នកនោះមិនបានគិតឡើយថា ខ្លួននឹងតាំងបានជាធំដល់ប៉ុណ្ណេះ។ **ជៀវកាន**តបថា ឯតម្រិះប្រាជ្ញារបស់អ្នកនោះមានច្រើនណាស់ ដែលបានជាទីនាយទាហាននេះក៏គួរសមណាស់ហើយ។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ដឹកដៃ**ជៀវកាន**ដើរចូលទៅ ហើយនិយាយនឹង**ជៀវកាន**ថា ឯពាក្យបុរាណបានពោលទុកថា ធម្មតាកើតមកជាប្រុសប្រសិននឹងស្វែងរកចៅហ្វាយនាយដែលនឹងយកជាទីពឹងនោះ ក៏ត្រូវឲ្យពិគ្រោះមើលចិត្តថ្លើម ជាអ្នកមានអធ្យាស្រ័យប្រណីអ្នកតូច ហើយទៀងត្រង់ជាសច្ចធម៌ប្រាកដ ទើបលោកឲ្យចូលទៅនៅផង ហើយឲ្យតាំងចិត្តធ្វើរាជការដោយសុចរិតពិតត្រង់ ឲ្យឃើញស្នាដៃជាគុណគាប់ប្រសើរ ទើបនឹងបានសេចក្ដីសុខតទៅ ប្រការមួយ ឲ្យមានចិត្តមេត្រីដល់ញាតិបងប្អូនភឿនសម្លាញ់ចាស់ថ្មីកុំឲ្យដាច់ ប្រសិនបើនឹងមានភ័យអ្វីមកដល់ខ្លួន ក៏នឹងបណ្ដាលឲ្យមានអ្នកមកជួយឈឺឆ្អាល កែខៃឲ្យរួចបាត់ភ័យអន្តរាយបាន បើនឹងគិតការអ្វីជាលំអានក៏នឹងបានសម្រេចតាមប្រាថ្នា ហើយ**ជីវយី**ក៏អស់សំណើច។ **ជៀវកាន**បានឮ**ជីវយី**និយាយជាពាក្យវាំងរាដូច្នោះ ក៏គិតថា នឹងបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**នោះមិនសម្រេច ឲ្យមានចិត្តនោះមិនដាច់ស្រេចនឹងនិយាយ រឹតតែមិនសប្បាយក្រហល់ក្រហាយក្នុងចិត្តណាស់។ **ជីវយី**នាំ**ជៀវកាន**ចូលទៅបរិភោគអាហារ ហើយអួតថា ទីប្រឹក្សានិងទាហានក្នុងស្រុកកាំងតាំងនេះមានគំនិតរិះគិតការវាងវៃ ប្រកបទាំងថ្វីដៃក៏ខ្លាំងពូកែជាច្រើន។

លុះដល់ពេលព្រលប់ **ជីវយី**ក៏អុជទៀនជាច្រើនដួង ហើយក្លែងធ្វើជារាំគ្រប៊ីធ្វើភ្លេងថា៖

ធម្មជាតិកើតមកជាប្រុសប្រាជ្ញ ត្រូវធ្វើអង់អាចកុំខ្លាចស្លាប់
ឧស្សាហ៍រៀនរិះចេះចាំចាប់ ក្បួនច្បាប់សឹកសាមសង្គ្រាមជ័យ។
ទើបមានយសសាបណ្តាស័ក្តិ ឯកអគ្គជាធំមាំប្រពៃ
វិជ្ជាដែលចេះឲ្យរិះលៃ វាងវៃសម្តែងថ្លែងបដិហារ្យ។
ឲ្យអស់មនុស្សម្នាមហាជន គយគន់ឃើញឫទ្ធិសិទ្ធិសក្កា
មួយឲ្យសម្តែងថែងប្រាជ្ញា វោហារដោះស្រាយឧបាយគិត។
ខ្លួនយើងទំនើងនឹងចេះដឹង ថ្វីបើស្រវឹងគង់ដឹងមិត្ត
ដឹងមើលយល់មិនភ័ន្តភាំងគិត តាំងចិត្តធ្វើភ្លេងលេងសប្បាយ។

ទីប្រឹក្សាទាំងពួងឃើញ**ជីវយី**រាំភ្លេងគ្រប៊ីពោលដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាបិទមាត់សើច។ **ជៀវកាន**និយាយថា ខ្លួនខ្ញុំកម្លាំងខ្សោយ ផឹកស្រាទៀតមិនបានទេ ទីប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងក៏លាចេញទៅក្រៅអស់។

ខណៈកាល**ជីវយី**ស្រវឹងស្រា តែនៅមានស្មារតីមាំមួនណាស់ ទើបក្លែងបបួល**ជៀវកាន**ថា អ្នកនិងខ្ញុំមិនបានដេកជាមួយគ្នាមកយូរហើយ ថ្ងៃនេះចូរអ្នកទៅដេកនឹងខ្ញុំមួយយប់ចុះ ហើយក៏ដឹកដៃ**ជៀវកាន**ចូលទៅដេកជាមួយគ្នា។ ក្នុងខណៈនោះ **ជីវយី**ក៏ក្អួតចេញមកពេញខ្នើយនិងពូកកន្ទេល ហើយក្លែងធ្វើជាដេកលក់ទៅវិញ។ **ជៀវកាន**ដេកមិនលក់សោះ ព្រោះជាទុក្ខនឹងទទួលពាក្យ**ចូឆូ**មកថា នឹងបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**ក៏មិនសមដូចសេចក្តីប្រាថ្នា កាលបើឃើញ**ជីវយី**ដេកលក់សន្លប់សន្លិនហើយ **ជៀវកាន**ក៏គិតថា **ជីវយី**អស់ដឹងខ្លួនហើយ ក៏ក្រោកទៅជក់បារីនៅចង្កៀងប្របគ្រែដេក ឃើញសំបុត្រមួយច្បាប់បិទស្រោម ការខ្ទង់សេចក្តីថា "ខ្ញុំបាទ**ឈ្វម៉**,

ទៀវអ៊ុន” ហើយ**ជៀវកាន**ក៏ហែកស្រោមចេញ ដកយកមកមើលឃើញសេចក្តីថា “**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន** គំនាប់មកដល់**ជីវយី** ដ្បិតខ្ញុំបាទមកនៅនឹង**ចូឆូ**នេះព្រោះសេចក្តីថា ចិត្តតែគិតខឹងមិនរសាយ បើបានឱកាសវេលាណា ខ្ញុំបាទនឹងកាត់ក្បាលមកជូនលោក បើមិនសមដូចបំណងដែលគិតនោះទេ ខ្ញុំបាទនឹងឲ្យមនុស្សលបចេញទៅជម្រាបលោករឿយៗ” លុះឃើញសំបុត្រដូច្នោះហើយក៏ដឹងថា **ឈួម៉**និង**ទៀវអ៊ុន**ប្រែចិត្តចេញពី**ចូឆូ** ក៏យកសំបុត្រនោះលាក់ទុកក្នុងដៃអាវ លុះឃើញ**ជីវយី**ប្រែខ្លួន **ជៀវកាន**ក៏លត់ចង្កៀងចេញ ហើយក្លែងចូលទៅដេកធ្វើជាលក់ស្និទ្ធលើគ្រែ។ ឯ**ជីវយី**ធ្វើជាមមើរវើរវាយនិយាយថា នៅប្អូនប្រាំថ្ងៃទៀត **ជៀវកាន**ចូលមកយកក្បាល**ចូឆូ**ក្នុងបន្ទាយយើងចុះ។ **ជៀវកាន**ក៏សួរបញ្ជាក់ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់។ **ជីវយី**ក៏ធ្វើជាលក់ស្និទ្ធទៅវិញ។ លុះវេលាប្រហែលជាយាមពីរប្លាយ ទាហានចូលមកស្រែកហៅ**ជីវយី** ៗធ្វើជាភ្ញាក់ឡើង ហើយក្លែងសួរថា នរណាហៅអី? ក្រឡេកទៅម្ខាងឃើញ**ជៀវកាន**ដេកនៅនោះក៏ថា នរណាមកដេកលើគ្រែនេះជាមួយនឹងអញ? **ជៀវកាន**ក៏ធ្វើជាលក់ស្និទ្ធនៅស្ងៀម។ ទាហានដែលហៅ**ជីវយី**ជម្រាបថា **ជៀវកាន**ភឿនសម្លាញ់លោកមកដេកជាមួយ លោកភ្លេចទៅហើយឬ?

ជីវយីក៏ធ្វើជាភ្ញាក់ខ្លួនគិតហើយថា យូរមកហើយ យើងមិនដែលផឹកស្រាសោះ ថ្ងៃនេះផឹកច្រើនលើសលុបត្រឡប់ស្រវឹងវង្វេង និយាយផ្តេសផ្តាស ប្រហែលជាការអាថ៌កំបាំងទាំងប៉ុន្មានបាននិយាយអស់ទៅក៏មិនដឹងឡើយ។ ទាហាននោះក៏ប្រាប់**ជីវយី**ថា ឥឡូវមានមនុស្សចម្លែកមករកលោក ឮថាពួកទាហាន**ចូឆូ**។ **ជីវយី**ក៏ធ្វើជាទៅហៅដាស់**ជៀវកាន** ៗក៏ធ្វើជាមិនដឹងខ្លួនសោះ **ជីវយី**ក៏ចេញទៅដល់ក្រៅទ្វារបន្ទាយ **ជៀវកាន**ក៏ប្រឹងលបស្តាប់ក៏ឮទាហានប្រាប់**ជីវយី**ថា **ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ឲ្យបម្រើលបមកជម្រាបលោក ពីកិច្ចការដែលគិតធ្វើនោះ នៅមិនទាន់បានសម្រេច

តាមគំនិតគិតទេ **ជីវយី**ក៏ចូលមកដាស់**ជៀវកាន** ៗក៏ធ្វើជាដេកលក់ **ជីវយី**ក៏ក្លែងដេកលក់ទៅវិញ ប្រាថ្នានឹងឲ្យ**ជៀវកាន**រត់ចេញទៅ។

ជៀវកានក៏គិតក្នុងចិត្តថា **ជីវយី**នេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយណាស់ បើនឹងរង់ចាំនៅឲ្យដល់ព្រឹក មុខជា**ជីវយី**នឹងស្រាវជ្រាវរកសំបុត្រ បើមិនឃើញនឹងបៀតបៀនដល់ខ្លួនអញមិនខាន។ គិតហើយក៏ប្រុងស្មារតី លុះដល់ពេលយាមបីប្លាយ **ជៀវកាន**ក៏ប្រែកាយដោះឡើងស្លៀកពាក់រួច ហើយលបបើកទ្វារវេះគេចរត់ពីក្នុងបន្ទាយចេញទៅ។

ទាហាន**ទៀវយី**ដែលយាមផ្លូវឃើញ**ជៀវកាន**ក៏ធ្វើជាសួរថា លោកទៅណាភ្លាម? **ជៀវកាន**ប្រាប់ថា បើនឹងនៅដល់ព្រឹកព្រហាមក្រែងនាំឲ្យ**ជីវយី**ព្រួយរវល់មិនបានចាត់ចែងការសង្គ្រាមដោយស្រួល ពេលនេះមានទំនួលគួរហើយ យើងសុំលាទៅខាងណោះវិញ ទាហានក៏បើកឲ្យទៅ។

ជៀវកានដើរចេញទៅដល់ទូកក៏ចែវចេញទៅ កាល**ជៀវកាន**ទៅដល់បន្ទាយ **ចូឆ្វ**ក៏ល្មមពេលថ្ងៃរះ **ចូឆ្វ**ក្រឡេកឃើញ**ជៀវកាន**ដើរឡើងបែបរូតរះចូលមកក៏សួរថា ដែលអ្នកទទួលអាសាទៅគិតការនោះបានដូចបំណងដែរឬទេ? **ជៀវកាន**ក៏ឆ្លើយថា ឯ**ជីវយី**នេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាឆ្លាតណាស់ បាននិយាយល្បួងលួងលោមមិនសមប្រកបតាមគំនិតសោះ។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងច្រឡោតស្រែកថា ទទួលអាសាទៅគ្មានបានប្រយោជន៍អ្វីសោះ បើម្ល៉ឹង**ជីវយី**មិនសើចឲ្យយើងអប្បយសទៀតទេឬ? **ជៀវកាន**ថា ខ្ញុំបាទក៏នឹកឈឺក្នុងចិត្តណាស់ដែរ តែថាបើទៅបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**មិនបានសមដូចគិត ខ្ញុំបាទក៏មានគំនិតយកការណ៍មួយបានមកដែរ គឺជាការធំចម្លែកណាស់ បើនឹងជម្រាបលោកឲ្យជ្រាបច្បាស់ក្នុងគ្រានេះក៏មិនគួរ។

ចូឆូក៏ដេញទាហាននិងមនុស្សម្នាក្នុងទីនោះចេញអស់។ **ជៀវកាន**ក៏ហូតយកសំបុត្រ**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ជូនទៅ**ចូឆូ**មើល។ **ចូឆ**ក៏ទទួលមើលដឹងសេចក្ដីហើយខឹងខ្លាំងណាស់ថា យើ! **ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ប៊ានគិតធ្វើកាចនឹងអញដល់ទីនេះម្ដឹងឬ? **ចូឆូ**ឈឺចិត្តខ្លាំងណាស់ ឲ្យហៅ**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ចូលមកហើយសួរថា យើងនឹងឲ្យខ្លួនទាំងពីរនាក់លើកកងទ័ពទូកទៅច្បាំងនឹង**ជីវយី**វេលានេះ។ **ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**ឆ្លើយថា ទាហានទាំងពួងដែលខ្ញុំបាទបានប្រៀនបង្ហាត់នោះនៅមិនទាន់ស្ទាញស្ទាត់សោះ សូមលោកអនុគ្រោះបង្អង់ឈប់បន្តិចសិន នឹងបានខំប្រឹងបង្ហាត់ឲ្យប្រសប់ខាងទូក ទើបនឹងលើកទៅធ្វើការសង្គ្រាមបាន។ **ចូឆូ**បានឮដូច្នោះក៏រឹតតែមានសេចក្ដីក្រេវក្រោធជាខ្លាំងណាស់ ហើយថា ដែលខ្លួននឹងឲ្យបង្អង់ទុកទម្រាំទាហានបានចេះស្ទាត់ក្នុងក្បួនទូកនោះ ក្បាលអញនឹងមិនទៅនៅក្នុងបន្ទាយ**ជីវយី**ទេឬ? **ឈួម៉** និង**ទៀវអ៊ុន**មិនបានដឹងសេចក្ដីអ្វីសោះ ក៏នៅស្ងៀមមិនឆ្លើយតបដូចម្ដេច **ចូឆូ**ឲ្យចាប់ខ្លួន**ឈួម៉**និង**ទៀវអ៊ុន**ទៅប្រហារជីវិតមួយរំពេច។ ទាហានក៏នាំទៅសម្រេចហើយកាត់យកក្បាលមកជូន**ចូឆូ** ៗក្រឡេកឃើញក្បាលនាយទាហានទាំងពីរ ក៏មានសតិនឹករឭកឃើញបានថា យើងចាញ់កលឧបាយ**ជីវយី**ព្រោះមិនទាន់ត្រិះរិះ ក៏ឲ្យសម្លាប់**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ចេញ នោះជាខុសទទេសោះ។ លុះនឹងហាមាត់និយាយឲ្យដឹងថាគិតខុស ក៏ខ្លាចអាក្រក់ឈ្មោះដល់ពួកទាហានក្រោមបង្គាប់ នឹងមិនកោតក្រែងតទៅ។

ទីប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួង ឃើញ**ចូឆូ**ឲ្យសម្លាប់នាយទាហានទាំងពីរដូច្នោះ ក៏មានសេចក្ដីសង្ស័យ ទើបនាំគ្នាចូលទៅជម្រាប**ចូឆូ**ថា **ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ខុសពីអ្វីបានជាលោកឲ្យប្រហារជីវិតដូច្នេះ? **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ក្លែងឆ្លើយថា **ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ជាមនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រើការមិនកើត បានជាឲ្យសម្លាប់ចោលទៅ។ ទាហានទាំងពួងឮដូច្នោះក៏ដកដង្ហើមធំរាល់គ្នាហើយគិតថា អម្បាល**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ឧស្សាហ៍ធ្វើ

ការរាជការទាំងម្ល៉េះ មេចក៏គង់នៅខ្ជិលច្រអូសទៀត? ចំណង់បើរូបយើងរាល់គ្នាដឹងជាយ៉ាងម្ដេច? ទាហានទាំងពួងក៏នៅស្ងៀមមិនបានថាប្រការម្ដេច។ **ចូឆូ**ក៏តាំងឲ្យ**អ៊ីគឹម** និង**ម៉ាកាយ**ជានាយទាហានទូកឲ្យប្រៀនបង្ហាត់កូនទាហានតមក។

ឯបម្រើដែលយាមល្បាត លុះដឹងដំណឹងថា **ចូឆូ**សម្លាប់**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ហើយក៏យកសេចក្ដីនោះទៅជម្រាប**ជីវយី**គ្រប់ប្រការ **ជីវយី**ដឹងការដូច្នោះក៏មានសោមនស្សត្រេកអរណាស់អស់ព្រួយវិតក្ក។ ទទួល**ឡោសុក**ចូលទៅសួរ**ជីវយី**ថា គំនិតប្រាជ្ញារបស់លោកដែលគិតធ្វើកលឧបាយបានយ៉ាងនេះ នឹងញញើតខ្លាចអ្វីដល់ថ្វីដៃរបស់**ចូឆូ**នោះ។ **ជីវយី**ថា ដែលខ្ញុំគិតធ្វើកលគ្រានេះ បណ្ដាទាហានពួកយើងគ្មាននរណាអាចដឹងដល់ទេ ខ្លាចមួយតែ**ខុងបេង**ម្នាក់ ក្រែងនឹងចេះគិតគំនិតល្អជាងយើងបាន ហើយបង្គាប់**ឡោសុក**ឲ្យទៅនាំនិយាយមើលកលការ**ខុងបេង** នឹងអាចកន្លងដឹងកលការដែលយើងគិតនេះដែរឬទេ? **ឡោសុក**ទទួលពាក្យហើយក៏លាទៅជួបនឹង**ខុងបេង**ក្នុងទូកតូចហើយថា ខ្ញុំនឹងមកសួរលោកក៏មិនចេះទំនេរ ព្រោះមានការចែកចាយស្បៀងអាហារឲ្យទាហានជានិច្ច។ **ខុងបេង**ថា គ្រានេះ**ជីវយី**ធ្វើការមានគាប់ប្រសើរ ខ្ញុំក៏បណ្ដោយពេញចិត្តណាស់ តែនៅមិនទាន់បាននៅគំនាប់**ជីវយី**ទទួលអំណរ។ **ឡោសុក**សួរថា លោកត្រេកអរថា **ជីវយី**មានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរនោះដោយហេតុអ្វី? **ខុងបេង**ថា **ជីវយី**ប្រើអ្នកមកសង្កេតស្ដាប់ខ្ញុំថាដែលគិតធ្វើការនោះខ្ញុំនឹងដឹងដែរឬទេ ខ្លួនខ្ញុំដឹងអស់ហើយ បានជាមានសេចក្ដីត្រេកអរផង។ **ឡោសុក**ដឹងសេចក្ដីដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតក្នុងចិត្តមុខនោះជ្រីវស្វិតទៅហើយសួរថា ហេតុម្ដេចបានជាលោកដឹងសេចក្ដីដូច្នេះ? **ខុងបេង**តបថា គំនិតរិះគិតរបស់**ជីវយី**នោះកន្លងបានតែយ៉ាង**ជៀវកាន** ១ទៅប្រាប់**ចូឆូ** ១មិនទាន់គិតក៏សម្លាប់**ឈួម៉, ទៀវអ៊ុន**ទៅ លុះ**ចូឆូ**គិតឃើញជាក្រោយក៏មានមានះមិនបានហើបហាមាត់និយាយថាខ្លួនធ្វើ

ខុស ឯដែល**ឈ្លូម៉, ទៀវអ៊ុន**ស្លាប់នោះ គឺជាភ័ព្វរបស់ស្រុកកាំងតាំងនឹងមិនអន្តរាយបានជាខ្ញុំព្រមគ្រេកអរផង ដោយហេតុនេះ។ ឥឡូវ**ចូឆូ**ប្រើ**អ៊ីគឹម, ម៉កាយ**ជានាយទ័ពទូករិញនោះ យើញថានឹងនាំឲ្យទាហានទាំងឡាយមកអន្តរាយស្លាប់ទាំងអស់ព្រោះ**អ៊ីគឹម** និង**ម៉កាយ**នោះមិនចំណានក្នុងទ័ពទូកសោះឡើយ។ **ឡោសុក**ឮហើយក៏គ្រវីក្បាលមិនឆ្លើយថាប្រការម្ដេចសោះ។

ខុងបេងក៏ក្លែងជាហាម**ឡោសុក**ថា ពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយទាំងនេះ អ្នកកុំនាំទៅប្រាប់**ជីវយី**ឡើយ ព្រោះចិត្តថ្លើម**ជីវយី**នោះជាមនុស្សឫស្យា គិតតែប្រហារជីវិតខ្ញុំមិនឈប់។ **ឡោសុក**ទទួលពាក្យហើយលា**ខុងបេង**ទៅ ក៏នាំយកសេចក្ដីនេះទៅអធិប្បាយប្រាប់**ជីវយី**គ្រប់ប្រការ តែខដែល**ខុងបេង**ថាចិត្ត**ជីវយី**ឫស្យាគិតប្រទូសរ៉ាយ**ខុងបេង**នោះ **ឡោសុក**មិននិយាយ **ជីវយី**ឮពាក្យអភិប្រាយដែល**ឡោសុក**ប្រាប់ដូច្នោះ ក៏ស្ដុតក្នុងចិត្ត ហើយថា គំនិតគិតរបស់**ខុងបេង**នេះជ្រៅទូលាយឆ្ងាយណាស់ ត្រូវតែខំរិះគិតសម្លាប់ចេញឲ្យបាន ទើបនឹងអស់ចម្រូងចម្រាសក្នុងចិត្តទៅ។ **ឡោសុក**ថា **ខុងបេង**នេះគ្មានសេចក្ដីខុសអ្វីសោះ លោកនឹងសម្លាប់**ខុងបេង**នោះគំនិតរបស់លោកគិតយ៉ាងម្ដេច? **ជីវយី**ថា អ្នកកុំបាច់សួរតម្រិះគិតរបស់ខ្ញុំឡើយចាំតែមើលទៅមុខចុះ។

លុះវេលាព្រឹកឡើង **ជីវយី**ក៏ឲ្យប្រមូលនាយទាហានទាំងពួងចូលទៅព្រមគ្នាហើយឲ្យអញ្ជើញ**ខុងបេង**ទៅជំនុំគិតការរាជការផែនដី។ **ខុងបេង**ដឹងដូច្នោះក៏មានសេចក្ដីសោមនស្សណាស់ ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ។ **ជីវយី**ក៏សួរ**ខុងបេង**ថា ដែលយើងនឹងធ្វើសង្គ្រាមជើងទឹកតនឹងទ័ព**ចូឆូ**គ្រានេះ ត្រូវយកអាវុធអ្វីជាប្រធាន? **ខុងបេង**ថា បើចម្បាំងជើងទឹកត្រូវដាក់ទាហានឲ្យកាន់ធ្នូគ្រប់ដៃ **ជីវយី**ក៏ធ្វើជាត្រេកអរប្រាស្រ័យទៅទៀតថា អ្នកនិយាយនេះត្រូវនឹងគំនិតខ្ញុំគិត តែថាក្នុងកងទ័ពយើងនេះមានព្រួញ

ក៏តិចណាស់ ការទាំងអម្បាលនេះសឹងជាធុរៈរបស់ចៅហ្វាយយើងទាំងសងខាងដូចគ្នា អ្នកចូរជួយរិះគិតធ្វើជានាយកងកេណ្ឌឲ្យជាងធ្វើព្រួញឲ្យទាន់ក្នុងរវាងដប់ថ្ងៃឲ្យបានចំនួនដប់ម៉ឺន។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏ដឹងដល់ក្នុងយោបល់របស់**ជីវយី** ទើបឆ្លើយថា លោកនឹងយកព្រួញដប់ម៉ឺនក្នុងរវាងដប់ថ្ងៃនោះយូរណាស់។

ជីវយីឆ្លើយថា ការសឹកមកប្រទាល់តួដូច្នេះ អ្នកមកនិយាយជាល្បែងលែងមិនគួរ ការចៅហ្វាយយើងនឹងខូចទៅ។ **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំនិយាយនេះជាពាក្យពិត ព្រោះថាដប់ថ្ងៃនោះយូរណាស់ កងទ័ព**ចូឆូ**ក៏មកតាំងជិតគ្នានៅនេះខ្លាចនឹងលើកមកច្បាំងឆាប់ ព្រួញក៏គ្មានស្រាប់ នឹងថ្ពោះការទេឬ? ខ្ញុំនឹងគិតឲ្យបានព្រួញតែត្រឹមរវាងបីថ្ងៃ ចូរឲ្យលោកប្រើមនុស្សឲ្យទៅចាំទទួលយកចុះ។ **ជីវយី**ថា បើមិនបានក្នុងដប់ថ្ងៃ អ្នកនឹងឲ្យធ្វើម្ដេច? **ខុងបេង**ក៏ឲ្យសញ្ញាទុកជាបន្ទាល់ថា បើប្រសិនក្នុងបីថ្ងៃមិនបានព្រួញដប់ម៉ឺនទេ សូមឲ្យលោកសម្លាប់ខ្ញុំចេញចុះ តែថាបើខ្ញុំខ្វះខាតអ្វីនីមួយនឹងត្រូវការមករកលោកមិនជួប ខ្ញុំនឹងប្រាប់ត្រឹម**ឡោសុក** សូមឲ្យលោកព្រមអនុញ្ញាតផង។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ទទួលពាក្យ ទើបផ្ដាំទុកដាក់ឲ្យ**ឡោសុក**ដឹងហើយក៏ឲ្យចុះពាក្យជាកំណត់កត់សម្ដី**ខុងបេង**ជាសម្គាល់។ **ជីវយី**ក៏នាំ**ខុងបេង**ផឹកស្រាហើយថា ការទាំងអម្បាលនេះ បើបានសម្រេចហើយអ្នកក៏នឹងបានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរប្រពៃណាស់។

លុះ**ខុងបេង**បរិភោគហើយក៏លា**ជីវយី**ចុះទូកទៅ។ **ឡោសុក**ក៏សួរ**ជីវយី**ថា ដែល**ខុងបេង**ទទួលនឹងធ្វើព្រួញដប់ម៉ឺនឲ្យទាន់ក្នុងបីថ្ងៃនោះ ខ្ញុំឃើញថាមុខជាមិនទាន់។ **ជីវយី**ថា **ខុងបេង**ទទួលអាសាខ្លួនឯង បើមិនបានដូចពាក្យថា យើងក៏ត្រូវសម្លាប់ចេញ មនុស្សទាំងពួងក៏រកផ្លូវគរហានិន្ទាគ្មានសោះ គ្រានេះមុខជា**ខុងបេង**នឹងអស់អាយុហើយ ទោះបីមានស្លាបហើរក៏មិនផុតពីដៃយើងបាន។ ហើយ**ជីវយី**បង្គាប់ទាហានឲ្យស្រូតទៅប្រាប់ជាងដែលធ្វើព្រួញ ឲ្យក្លែងធ្វើជាយឺតយូរកុំឲ្យទាន់

ក្នុងបីថ្ងៃ យើងនឹងចង់ដឹងមើល ប្រាជ្ញា**ខុងបេង**នឹងគិតយ៉ាងម៉េច ហើយ**ជីវយី**ប្រើ**ឡោសុក**ទៅស្តាប់ការ តើ**ខុងបេង**នឹងរិះគិតដូចម្តេចខ្លះ?

ឡោសុកក៏ទៅជួបនឹង**ខុងបេង** ៗឃើញហើយក៏និយាយថា ខ្ញុំបានហាមប្រាមអ្នកថា កុំឲ្យយកសេចក្តីដែលនិយាយគ្នានោះ ទៅស្រាយប្រាប់**ជីវយី**ឲ្យសោះ អ្នកក៏មិនស្តាប់ ឥឡូវ**ជីវយី**ក្លែងគិតសម្លាប់ខ្ញុំចេញ បានជាឲ្យខ្ញុំនេះ ធ្វើជានាយកងសាងព្រួញដប់ម៉ឺនឲ្យទាន់ក្នុងបីថ្ងៃ ឯការនេះមុខជាធ្វើមិនទាន់ទេ មុខជាខ្ញុំនឹងមានទោសហើយ អ្នកចូរជួយគិតដោះសារធ្វើម្តេចឲ្យខ្ញុំបានរួចពីទោសនេះផងចុះ។ **ឡោសុក**ថា ចិត្តរបស់ខ្ញុំជាមនុស្សទៀងត្រង់ បាននាំរឿងទៅប្រាប់**ជីវយី**នោះ វាខុសណាស់ទៅហើយ តែថាពីដើម**ជីវយី**ឲ្យធ្វើព្រួញឲ្យបានក្នុងដប់ថ្ងៃ លោកទទួលកាត់ស្រួតឲ្យតិចថ្ងៃទៅវិញ មិនតែប៉ុណ្ណោះថែមចុះសញ្ញាថានឹងធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាងបីថ្ងៃ ដែលថាឲ្យខ្ញុំជួយកែខៃនោះឃើញថាទញ់ទាល់ពេកណាស់។ **ខុងបេង**ថា បើអ្នកមិនអាសូរករុណាក៏ទាល់គំនិតនឹងគិតហើយ តែនៅមួយខទៀត សុំឲ្យអ្នកអាណិតរកចំបើងឲ្យបានច្រើន និងសំពត់ខ្មៅឲ្យបានច្រើនផាប់ ហើយនិងខ្លាញ់សម្រាប់ដុសលាងជួតព្រួញ រួចសុំឲ្យរកទូកម្ភៃ និងមនុស្សចំណុះទូកសាមឬសែសិបនាក់ក្នុងទូកមួយ ដើម្បីនឹងបានជួយផ្ទុកព្រួញនាំទៅឲ្យ**ជីវយី**ចុះ។

ឡោសុកបានស្តាប់ក៏ទទួលពាក្យ តែនៅមានសេចក្តីសង្ស័យមិនស្រឡះក្នុងចិត្តសោះ ព្រោះមិនបានដឹងតម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**នឹងធ្វើយ៉ាងម្តេច ហើយក៏លា**ខុងបេង**ទៅប្រាប់**ជីវយី**ថា មិនបានឃើញ**ខុងបេង**ចាត់ចែងឲ្យធ្វើព្រួញទេ តែ**ខុងបេង**សុំឲ្យយកទូកទៅផ្ទុកដឹកយកព្រួញមកជូនលោកឲ្យទាន់ពេលវេលា។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏អរណាស់ថា **ខុងបេង**គ្រានេះមិនរួចពីស្លាប់។ ហើយក៏បង្គាប់**ឡោសុក**ថា **ខុងបេង**ត្រូវការយករបស់អ្វីក៏ឲ្យយកទៅឲ្យចុះ។ **ឡោសុក**ក៏ចេញទៅចាត់ចែងរកទូកបានម្ភៃ

និងទាហាននូវរបស់ទាំងពួងត្រៀមទុក។ លុះគម្រប់ថ្ងៃក៏មិនឃើញ**ខុងបេង**នឹងធ្វើអ្វីសោះ **ឡោសុក**ក៏រឹតតែមានសេចក្ដីសង្ស័យខ្លាំងណាស់ លុះពេលកណ្ដាលយប់ក្នុងថ្ងៃនោះ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យទៅអញ្ជើញ**ឡោសុក**មកហើយនិយាយថា ព្រួញនោះខ្ញុំធ្វើទុកបានគ្រប់ចំនួនហើយ ឲ្យយករបស់ដែលខ្ញុំបង្គាប់នោះមកឲ្យឆាប់ នឹងបានធ្វើការទាំងទូកនិងមនុស្សជញ្ជូនព្រួញយកទៅចុះ។ **ឡោសុក**ឆ្លើយថា លោកកុំរិតក្ដឡើយ ការទាំងអស់ខ្ញុំបានត្រៀមទុកជាស្រេចហើយ។

ឡោសុកក៏ឲ្យទូកមក។ **ខុងបេង**ចុះទូកហើយក៏បបួល**ឡោសុក**ថា អ្នកចូរទៅជាមួយនឹងខ្ញុំចុះ ដើម្បីទៅទទួលយកព្រួញឲ្យ**ជីវយី**។ **ឡោសុក**ក៏សួរថា លោកនឹងទៅយកព្រួញនៅឯណា? **ខុងបេង**ថា អ្នកកុំបាច់សួរខ្ញុំឡើយ ចូរទៅជាមួយគ្នាចុះ ទើបនឹងដឹង។ ហើយ**ខុងបេង**ក៏ថយទូកចម្បាំងនោះទៅ ទើបឲ្យចងចំបើង និងស្មៅភ្ជាប់រៀងគ្នាតាមគែមទូកទាំងសងខាង ហើយយកសំពត់ខ្មៅរុំបាច់ចំបើងនិងបាច់ស្មៅទាំងម្ភៃទូក ដូចជារូបមនុស្សអង្គុយតាមគែមទូកជិតគ្នា លុះរៀបចំស្រេចកាលណា ក៏ឲ្យយកពួរចងសណ្ដោងភ្ជាប់ទូកទាំងអស់ ហើយចែវឡើងទៅដល់កងទ័ព**ចូឆូ**វេលាប្រហែលយាមបីប្លាយ។

សម័យនោះ ជាខែកត្តិកខាងរនោច មេឃងងឹតពពកចុះអ័ព្ទ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យទាហានកងទ័ពទាំងពួងវាយគងស្គរ ស្រែកហ៊ោអឺងកងឡើង។ **ឡោសុក**ឃើញដូច្នោះក៏តក់ស្លុតស្មារតីញ័រអស់ទាំងខ្លួន បីដូចគេអង្គុយក្នុងគំនរភ្លើង ព្រោះមិនទាន់ដឹងហេតុផលជាប្រការម្ដេច ទើបសួរ**ខុងបេង**ថា ទាហានយើងមកនេះតិចណាស់ បើប្រសិន**ចូឆូ**លើកទ័ពទូកមកច្បាំងលោកនឹងគិតតាំងយ៉ាងម្ដេច? **ខុងបេង**អស់សំណើចហើយថា វេលានេះមេឃចុះអ័ព្ទងងឹតណាស់ កាលណា**ចូឆូ**នឹងអាចលើក

ទ័ពទូកចេញមក អ្នកនិងខ្ញុំត្រូវនាំងគ្នាផឹកស្រាឲ្យសប្បាយចិតទម្រាំតែភ្លឺស្វាង សឹមយើងថយទូកបណ្តែតត្រឡប់មកវិញ។

ឯ**ចូឆ្វ**លុះឮសំឡេងហ៊ោកញ្ជ្រៀវអឺងកងដូច្នោះ ក៏ដឹងថាទាហាន**ជីវយី**លើកមកលុកកងទ័ព នឹងឲ្យទូកចម្បាំងចេញទៅតយុទ្ធប្រញាប់ ព្រោះមេឃងងឹតណាស់មើលមិនឃើញច្បាស់ ក្រែង**ជីវយី**ឲ្យទាហានពួកបង្កប់នៅខាងណាក៏មិនដឹង ទើបប្រើ**អ៊ុគឹម** និង**ម៉ាកាយ**យកទូកចម្បាំងចតទុកឲ្យជាប់ ឲ្យតែទាហានទាំងពួងបាញ់ធ្នូចម្រុះទៅ ហើយឲ្យ**ទៀវលៀវ, ស៊ីឡុង** លើកទាហានជាច្រើនចុះទៅបាញ់ទាហានទូក**ជីវយី**តាមច្រាំងទន្លេ ឯទាហានជើងគោកនិងទឹកទាំងពីរកង ឃើញតែទូករៀងគ្នាហែៗមក មិនបានឃើញទាហានជាច្រើនឬតិច ក៏ឲ្យទាហានបាញ់ព្រួញចម្រុះសំដៅទៅទូកចម្បាំងនោះដូចគ្រាប់ភ្លៀង។ **ខុងបេង**ឲ្យទាហានក្រាបបំបាំងនឹងរូបចំបើងស្មៅមិនឲ្យត្រូវនឹងព្រួញសោះ លុះឃើញព្រួញដែលបាញ់ធ្លាក់មកជាប់នឹងរូបចំបើងរូបស្មៅជាច្រើនហើយ ក៏ឲ្យបង្អង់ឈប់វាយស្គរទៅវិញ ហើយឲ្យត្រឡប់បង្វិលទូកពីម្ខាងដើម្បីនឹងទទួលព្រួញម្ខាងទៀត ហើយឲ្យវាយគងស្គរអឺងកងឡើងឃើញព្រួញចាប់ច្រើនហើយទទួលភ្លឺស្រាង។

ខុងបេងក៏បង្គាប់ទាហានឲ្យស្រែកចំអកថា សូមអរគុណនឹងមហាឧបរាជដែលបានឲ្យព្រួញមកយើងជាច្រើន ឯព្រួញនេះក៏គង់នឹងត្រឡប់វិលទៅតបគុណវិញទេ ហើយក៏ស្រួតថែវទូកត្រឡប់ឡើងទៅវិញ។ ឯទាហាន**ចូឆ្វ**ឃើញទូកចម្បាំង**ជីវយី**ត្រឡប់ទៅវិញដូច្នោះ ក៏យកសេចក្តីទៅប្តឹង**ចូឆ្វ**គ្រប់ប្រការ។ **ចូឆ្វ**ក៏ប្រើទាហានចុះទូកតូចស្រួតតាមទៅមើល ចម្ងាយផ្លូវប្រហែលពីររយសិន (៨ គ.ម) ក៏មិនទាន់។

ខណៈនោះ**ចូឆ្វ**នឹកតូចចិត្តថា ចាញ់សេចក្តីគិតរបស់សត្រូវបានសេចក្តីអប្បយសណាស់។ ឯ**ខុងបេង**កាលបណ្តោយទូកមកវិញ ក៏និយាយនឹង**ឡោសុក**ថា ខ្ញុំរិះ

គិតការនេះមិនបានឲ្យខូចទាហានដល់ម្នាក់ និងព្រួយការជាងធ្វើ ឯទូកម្ភៃនេះបានព្រួញក្នុងទូកមួយប្រហែលប្រាំពាន់ទៅប្រាំមួយពាន់ ទាំងម្ភៃទូក គិតជាព្រួញប្រហែលជាងដប់ម៉ឺនទៅទៀត។ **ឡោសុក**បានឃើញដូច្នោះ ក៏លើកដៃឡើងគំនាប់ ហើយសរសើរ **ខុងបេង**ថា មានតម្រិះប្រាជ្ញាដូចទេវតាតាមបញ្ចូលចិត្ត ឲ្យដឹងថាថ្ងៃនេះពពកនឹងចុះអ័ព្ទប្លែកមេឃងងឹត ទើបរិះគិតធ្វើការដូច្នេះបាន។

ខុងបេងថា ធម្មតាជាជាតិទាហាន បើមិនដឹងគ្នេរការឃើញឫក្សថោកខ្ពស់ និងទាបហើយ ក៏មិនត្រូវហៅថាជាអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញា ដែលខ្ញុំមកធ្វើការនេះ ព្រោះដឹងថាថ្ងៃនេះមេឃងងឹតខ្លាំង ខ្ញុំក៏តាំងចុះសញ្ញាទទួលខុសត្រូវនឹង**ជីវយី**មិនមានបារម្ភ។ **ជីវយី**ប្រើខ្ញុំជានាយកងធ្វើព្រួញក្នុងរវាងដប់ថ្ងៃឲ្យបានដប់ម៉ឺននោះ ទោះបីនឹងជ្រើសរើសឲ្យជាងធ្វើដូចម្តេចក៏មិនស្រេចទាន់ការ ហេតុទាំងនេះក៏ព្រោះ**ជីវយី**ឫស្យា គិតនឹងប្រហារជីវិតខ្ញុំចេញ តែហាក់មានទេវតាចុះមកជួយខ្ញុំមិញ ខ្ញុំក៏ដឹងថាថ្ងៃនេះមេឃនឹងងងឹត ខ្ញុំក៏អាចគិតបន្ថយមកឲ្យត្រូវនឹងបីថ្ងៃ។ ឥឡូវសំណាងខ្ញុំថ្លៃបានជារួចខ្លួនតាមសញ្ញា។ **ឡោសុក**ក៏សរសើរតម្រិះប្រាជ្ញាដែល**ខុងបេង**រិះគិតនោះជាអនេកកប្បការ។ លុះទូកទាំងអស់លឿនមកដល់បន្ទាយកាលណា **ឡោសុក**ក៏ឡើងទៅអធិប្បាយប្រាប់**ជីវយី**តាមដំណើរសព្វគ្រប់ ហើយថា ព្រួញនេះបានគ្រប់អស់ហើយ ឲ្យទាហានចុះទៅជញ្ជូនពីទូកយកមកចុះ។ **ជីវយី**ក៏ប្រើទាហានស្រូតស្រុះចុះទៅជញ្ជូនព្រួញឡើងមក ហើយឲ្យរាប់ត្រួតមើល ក៏ឃើញច្រើនជាងដប់ម៉ឺនទៅទៀត។

ឡោសុកក៏ពណ៌នាសេចក្ដីដែល**ខុងបេង**ប្រើឧបាយកល ឲ្យ**ជីវយី**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ **ជីវយី**ដឹងដូច្នោះក៏គ្រវីក្បាលដកដង្ហើមធំហើយថា គំនិតរបស់**ខុងបេង**នេះជ្រៅទូលាយលើសហួសខ្ញុំច្រើនណាស់។ ទទួលឃើញ**ខុងបេង**ដើរចូលមក **ជីវយី**ក៏

ក្រោកចេញទៅទទួលឲ្យអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយទើបសរសើរថា តម្រិះប្រាជ្ញារបស់អ្នកទៅធ្វើការទាំងអម្បាលនេះ នឹងរកអ្នកឯណាស្មើក៏ពុំបាន។ **ខុងបេង**តបថា គំនិតដែលគិតអានត្រឹមប៉ុណ្ណោះនឹងរាប់ថាចេះជ្រៅជ្រះនោះមិនបានទេ។ **ជីវយី**ក៏បបួល**ខុងបេង**ផឹកស្រាហើយប្រាប់ថា ពេលថ្ងៃម្សិលមិញមានសំបុត្រ**ស៊ុនគួន**មកដល់ខ្ញុំថា ឲ្យខ្ញុំរិះគិតយកជ័យជម្នះ**ចូឆូ**ឲ្យបាន។ ចុះអ្នកចូរឃើញដល់កិច្ចរាជការជួយរិះគិតចាត់ការនឹងទៅច្បាំងឲ្យបានជ័យជម្នះចុះ។ **ខុងបេង**ក្លែងតបថា ដ្បិតតម្រិះប្រាជ្ញាខ្ញុំនេះតិចណាស់ ដែលនឹងឲ្យជួយរិះគិតការសង្គ្រាមនោះ ខ្លាចក្រែងមិនផ្គុះផ្គាយការសម្លាយខូចអសារទៅ។

ជីវយីថា ឯកងទ័ព**ចូឆូ**គ្រានេះ ធំសន្ធឹកសន្ធាប់ណាស់ បើនឹងចូលកាច់កិនប៉ះច្បាំងតទល់មុខគ្នានោះ ឃើញថាកម្រក្រក្រៃណាស់ ខ្ញុំបានគិតឃើញកលឧបាយច្បាស់មួយយ៉ាង អ្នកនឹងឃើញដូចខ្ញុំដែរឬប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំនឹងសុំគិតល្បងមើល លោកនិងខ្ញុំចូរសរសេរអក្សរតាមគំនិតដែលគិតនោះ ដាក់ក្នុងបាតដៃ ហើយបែរចេញមកមើលឲ្យព្រមគ្នា នឹងត្រូវដូចគ្នាឬទេ? **ជីវយី**យល់ឃើញត្រូវ ទាំងពីរនាក់ក៏សរសេរអក្សរមួយតួចុះក្នុងបាតដៃថា “ភ្លើង” ហើយបែរត្រឡប់ផ្ងាដៃទល់គ្នាមើលឃើញត្រូវគ្នា **ជីវយី**និង**ខុងបេង**ក៏អស់សំណើចទាំងពីរនាក់។ **ជីវយី**ថា យើងទាំងពីរនាក់គិតត្រូវគ្នាណាស់ អ្នកកុំឲ្យខ្ចរខ្ចាយសេចក្ដីនេះទៅឲ្យខូចការឡើយ។ **ខុងបេង**ថា លោកកុំវិតក្កឡើយ ខ្ញុំមិនឲ្យសេចក្ដីនេះបែកសារទៅឯណាទេ លោកចូរខំរិះគិតធ្វើឲ្យឆាប់ទៅចុះ។ ហើយ**ខុងបេង**ក៏លាត្រឡប់ចុះទៅវិញ។

ឯ**ចូឆូ**ខូចសេចក្ដីគិត ខាតបង់ទាំងព្រួញជាច្រើនដូច្នោះ ក៏មានសេចក្ដីអប្បយសមិនសប្បាយ។ **ស៊ុនហ៊ីវ**ក៏និយាយនឹង**ចូឆូ**ថា ឥឡូវ**ជីវយី**និង**ខុងបេង**មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាច្រើន ជួយរិះគិតគ្នាធ្វើការសង្គ្រាម ហើយយើងនឹងច្បាំងយកជ័យជម្នះ ក៏

ឃើញថាកម្រក្រៃក្រៃណាស់ សូមឲ្យលោកប្រើទាហានធ្វើជារត់ទៅចុះចូលនៅក្នុងកងទ័ព**ជីវយី**ឲ្យរិះគិតជាកលសឹក ទើបយើងនឹងធ្វើការសង្គ្រាមបានមាំ។ **ចូឆ្វ**យល់ឃើញត្រូវផង ទើបនិយាយថា អ្នកឃើញមាននរណាដែលល្មមនឹងយកអាសាទៅធ្វើការទាំងនេះបាន? **ស៊ុនហ៊ីវ**ក៏និយាយថា ឥឡូវលោកឲ្យសម្លាប់**ឈួម៉**ស្លាប់ទៅហើយ នៅតែ**ឈួតុង, ឈួហោ**ជាប្អូន ដែលជាពលទាហាន លោកចូរយកខ្លួនមកនិយាយពន្យល់ឲ្យចូល ហើយឲ្យធ្វើជារត់ទៅចុះចូលនៅនឹង**ជីវយី**សិន ឃើញថា**ជីវយី**ក៏នឹងមិនមានសេចក្ដីសង្ស័យ ដោយឃើញថា**ឈួតុង, ឈួហោ**មានចិត្តឈឺចាប់ថា លោកសម្លាប់**ឈួម៉**ជាបង។ **ចូឆ្វ**យល់ឃើញត្រូវក៏ហៅ**ឈួតុង, ឈួហោ**ចូលមក ហើយតាំងឲ្យធ្វើជានាយទាហាន ឲ្យមានប្រាក់គ្រឿងសម្លៀកបំពាក់តាមសមគួរ។

លុះកន្លងមកថ្ងៃមួយនោះ **ចូឆ្វ**ក៏និយាយនឹង**ឈួតុង, ឈួហោ**ថា អ្នកចូរតាំងចិត្តគិតធ្វើរាជការនឹងយើងដោយសុចរិត កុំគិតឈឺចិត្តឆ្អិតឆ្អើមថាយើងសម្លាប់បងអ្នកស្លាប់។ ឥឡូវយើងចាត់ចែងទាហានឲ្យអ្នកធ្វើជារត់ទៅនៅនឹង**ជីវយី** បើប្រសិន**ជីវយី**គិតកលសឹកយ៉ាងណា អ្នកចូរឲ្យដំណឹងយ៉ាងស្ងាត់មកឲ្យយើងដឹងផង បើការសម្រេចហើយ យើងនឹងចិញ្ចឹមអ្នកដល់ខ្មាត។ **ឈួតុង, ឈួហោ**ឆ្លើយថា មហាឧបរាជកុំបីគិតសង្ស័យឆ្ងល់នឹងយើងខ្ញុំឡើយ ឯបុត្រភរិយារបស់យើងខ្ញុំក៏នៅក្នុងស្រុកកេងជីវទាំងអស់ បីដូចនៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃលោក ទោះបីយើងខ្ញុំគិតធ្វើការជាចិត្តពីរ ក៏ឲ្យសម្លាប់បុត្រភរិយាយើងខ្ញុំទាំងអស់ទៅចុះ ខ្ញុំសូមតាំងចិត្តនឹងយកអាសាចេញទៅធ្វើរាជការ យកក្បាល**ជីវយី**និង**ខុងបេង**មកជូនលោកឲ្យបាន។ **ចូឆ្វ**មានសេចក្ដីត្រេកអរពន់ប្រមាណ ទើបចាត់ចែងទាហានស្រុកកេងជីវប្រាំរយនិងទូកចម្បាំងប្រាំឲ្យ**ឈួតុង, ឈួហោ**។ លុះពេលកណ្ដាលយប់ស្ងាត់ **ឈួតុង, ឈួហោ**ចុះទូកហើយបើកក្ដោងតាមខ្យល់ចុះទៅដល់បន្ទាយ**ជីវយី**។

ក្នុងខណៈនោះ **ជីវយី**កំពុងប្រឹក្សាការសង្គ្រាមនឹងទាហានទាំងពួង ទទួលទាហានយាមចូលមកប្រាប់សេចក្ដីថា ដ្បិតឃើញ**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**ប្អូន**ឈ្មូម៉**នាំទាហានប្រហែលប្រាំរយរត់ពី**ចូឆ្វ**មក សូមមកនៅធ្វើរាជការនឹងលោក។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ប្រើទាហានចេញទៅទទួល**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**ឲ្យចូលមកក្នុងបន្ទាយ អ្នកទាំងពីរក៏គំនាប់**ជីវយី**ហើយយំជម្រាបថា **ឈ្មូម៉**បងខ្ញុំបាទទាំងពីរនាក់ គ្មានទោសខុសពីអ្វីសោះ ស្រាប់តែ**ចូឆ្វ**ឲ្យសម្លាប់ចេញ។ ខ្ញុំបាទមានសេចក្ដីឈឺចិត្តគិតព្យាបាទ**ចូឆ្វ**មិនភ្លេច តែមិនដឹងធ្វើម្ដេចនឹងសម្លាប់**ចូឆ្វ**បាន ទាល់គំនិតនឹងគិតអានមិនសម្រេចតាមប្រាថ្នា ទើបនាំគ្នារត់មកជ្រកបុណ្យលោក ប្រាថ្នានឹងយកជាទីពឹងធ្វើរាជការតទៅ ប្រសិនបើលោកនឹងលើកទ័ពចេញទៅច្បាំងវេលាណា ខ្ញុំបាទទាំងពីរនឹងសូមយកអាសាចេញទៅជាទ័ពស្រួច។ **ជីវយី**ដឹងសម្ដីក៏នឹកព្រួចដឹងកលឧបាយ ក៏ធ្វើជារួសរាយត្រេកអរហើយថ្លែងថា ដែលចិត្តអ្នកស្មោះសរមកនៅនឹងយើងព្រោះមានកំហឹងនឹង**ចូឆ្វ**នោះ យើងក៏គាប់ចិត្តណាស់ហើយ រួច**ជីវយី**ក៏យកមាសប្រាក់គ្រឿងសម្លៀកបំពាក់ឲ្យ**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**តាមសមគួរ រួចចាត់ឲ្យ**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**ទៅនៅក្នុងកងទ័ពស្រួច**កាំឡេង**។ **ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**ក៏នាំទាហានរបស់ខ្លួនទៅនៅក្រោមបង្គាប់**កាំឡេង** ហើយគិតតែក្នុងចិត្តថា គ្រានេះយើងយកអាសា**ចូឆ្វ**មកមុខជានឹងបានសមប្រកបនឹងគំនិតគិតជាប្រាកដហើយ។

ឯ**ជីវយី**ក៏ឲ្យហៅខ្លួន**កាំឡេង**ទៅជួប ហើយខិនខ្សឹបប្រាប់ថា ដែល**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**មកនៅនឹងយើងនេះ មិនមែននឹងពិតត្រង់ដូចមាត់និយាយនោះទេ ព្រោះមិនបានយកគ្រួសារមកផង ឯពាក្យដែលវានិយាយទាំងអស់នោះ ជាកលឧបាយ**ចូឆ្វ**ប្រើមក ត្រូវយើងគិតកលត្រួតលើកកល**ចូឆ្វ** យកខ្លួន**ឈ្មូតុង**, **ឈ្មូហោ**ទុកឲ្យត្រឡប់ទៅបញ្ឆោត**ចូឆ្វ**វិញដោយមិនដឹងខ្លួន ទើបយើងនឹងធ្វើការបានមាំ។ ដែលយើងឲ្យ

ឈ្លូតុង, **ឈ្លូហោ**ទៅនៅនឹងអ្នកនោះ អ្នកត្រូវតែជួយទំនុកបម្រុងកុំឲ្យមន្ទិលចិត្តទាស់ចិត្តឡើយ ហើយឲ្យរវាំងគយគន់ហេតុការណ៍ទម្រាំយើងរិះគិតឲ្យបានចម្លោះយកជ័យជម្នះ**ចូឆ្វូ**វិញ រួចសឹមយើងកាត់ក្បាល**ឈ្លូតុង**, **ឈ្លូហោ**សែនទង់ជ័យ។ **កាំឡេង**ទទួលពាក្យហើយក៏ត្រឡប់ទៅបន្ទាយវិញ។

ឡោសុកក៏ជម្រាបសួរ**ជីវយី**ថា **ឈ្លូតុង** , **ឈ្លូហោ**មកនៅនឹងលោកនេះ ជាកលឧបាយទេ កុំឲ្យលោកយកទុកឡើយ។ **ជីវយី**ឮហើយក៏ខឹងណាស់ស្រែកគំហកឲ្យ**ឡោសុក**ថា ពីដើម**ឈ្លូម៉**ជាបងគេគ្មានទោសខុសអ្វីសោះ **ចូឆ្វូ**ឲ្យសម្លាប់បង់ទៅ ឥឡូវ**ឈ្លូតុង**, **ឈ្លូហោ**មានសេចក្តីតូចចិត្តរត់មកនៅនឹងយើង ប៉ងនឹងសងសឹក**ចូឆ្វូ**វិញ ហេតុម្តេចខ្លួនអ្នកមកមន្ទិលសង្ស័យនឹងគេដូច្នេះ យូរទៅមានអ្នកណាដែលមានគំនិតនិងថ្វីដៃនឹងអាចនឹងហ៊ានចូលមកនៅនឹងយើងបានទៀត? ហើយធ្វើជាក្រោកដើរចូលទៅក្នុង។

ឡោសុកក៏នាំយករឿងរ៉ាវដែល**ជីវយី**និយាយនោះ ទៅដំណាលឲ្យ**ខុងបេង**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ **ខុងបេង**ឮហើយក៏អស់សំណើច មិននិយាយថាអ្វីសោះ។ **ឡោសុក**ឃើញដូច្នោះក៏សួរថា ហេតុម្តេចបានជាលោកសើច? **ខុងបេង**តបថា ខ្លួនអ្នកត្រង់ពេកណាស់ មិនចេះរិះគិតឲ្យឃើញគំនិត**ជីវយី**សោះ ឥឡូវ**ជីវយី**ដឹងក្នុងកលឧបាយ**ចូឆ្វូ** ដែលចាត់ប្រើ**ឈ្លូតុង**, **ឈ្លូហោ**មកស្ម័គ្រនៅផងនោះ ព្រោះហេតុថា កងទ័ព**ជីវយី**និង**ចូឆ្វូ**តាំងនៅទីនេះ ជាជាយទន្លេពិបាកនឹងប្រើមនុស្សទៅមកតាមល្បាតស៊ើបការណ៍ បានជា**ចូឆ្វូ**ក្លែងឲ្យ**ឈ្លូតុង**, **ឈ្លូហោ**ធ្វើជារត់មកនៅនឹង**ជីវយី**ប្រាថ្នានឹងបានដំណឹងការទៅ**ចូឆ្វូ** ឯ**ជីវយី**បានជាយកទុកនោះ ព្រោះនឹងគិតកលត្រួតលើកល**ចូឆ្វូ**វិញ ដែលអ្នកទៅនិយាយហាមរំឭក**ជីវយី**មិនឲ្យទទួលយក**ឈ្លូតុង**, **ឈ្លូហោ**ទុកនោះ **ជីវយី**ក៏ក្លែងធ្វើជាខឹងសម្បារប្រាថ្នាមិនឲ្យអ្នកយល់ទេ។ **ឡោសុក**ថា កាល

ជីវយីខឹងនោះ ខ្ញុំក៏មិនទាន់បានដឹងយោបល់សោះ លុះតែលោកមានប្រសាសន៍បំភ្លឺ ទើបគិតទៅឃើញគំនិត**ជីវយី**តាមលោកហើយ។ **ឡោសុក**ក៏លា**ខុងបេង**ទៅកាន់ទីកន្លែង។

លុះពេលកណ្ដាលយប់ **ជីវយី**ចេញមកអង្គុយគិតរាជការ ទទួលឃើញ **អ៊ុយកាយ**ដើរចូលមក **ជីវយី**សួរថា អ្នកចូលមកនឹងដាស់តឿនស្មារតីយើងឬប្រការម្ដេច? **អ៊ុយកាយ**ថា បណ្ដាទាហាន**ចូឆ្វ**ដែលលើកមកធ្វើសង្គ្រាមគ្រានេះច្រើនជាងយើងណាស់ បើជាលោកនឹងតាំងនៅឲ្យយូរ មិនគិតទម្លុះទម្លាយរកឧបាយនឹងច្បាំងជាប្រញាប់ទេ ខ្ញុំបាទឃើញថានឹងថ្លោះការរបស់សត្រូវជាប្រាកដមិនខាន ហេតុម្ដេចលោកមិនគិតអានយកភ្លើងដុតទ័ព**ចូឆ្វ**ឲ្យឆាប់ទៅ?

ជីវយីឮដូច្នោះក៏សួរថា យោបល់ដែលអ្នកគិតដូច្នេះ តើនរណាប្រាប់អ្នកឲ្យមកនិយាយ? **អ៊ុយកាយ**ឆ្លើយថា សេចក្ដីនេះខ្ញុំបាទគិតឃើញខ្លួនឯងគ្មាននរណាមកពន្យល់ទេ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏គិតថា យោបល់របស់អ្នកនេះត្រូវនឹងគំនិតយើង ហើយថា យើងក៏គិតឃើញដូចអ្នកដែរ តែថានៅមិនទាន់មានឱកាសល្អមនឹងធ្វើបាន ឥឡូវ **ឈួតុង, ឈួហោ**មកនៅនឹងយើងហើយ គឺជាកលល្បិចរបស់**ចូឆ្វ** ប្រាថ្នាចង់ដឹងហេតុការណ៍ក្នុងកងទ័ពយើង ដែលយើងទទួល**ឈួតុង, ឈួហោ**នៅនោះ ព្រោះចង់ធ្វើកលត្រួតលើកល**ចូឆ្វ**។ **អ៊ុយកាយ**ថា លោកកុំវិតក្កឡើយ បើលោកនឹងប្រើខ្ញុំបាទៗក៏សូមទទួលអាសា។ **ជីវយី**ថា បើអ្នកព្រមទទួលយកអាសាហើយ ត្រូវតែអត់ធន់អាជ្ញារបស់យើងឲ្យជាយ៉ាងរហ័ស ទើបការទាំងពួងនឹងសមតាមគំនិតបាន ព្រោះដ្បិត**ចូឆ្វ**ក៏មិនមានមន្ទិលសង្ស័យ។ **អ៊ុយកាយ**ថា **ស៊ុនគួន**មានឧបការគុណជាទម្ងន់លើខ្លួនខ្ញុំបាទ ព្រោះលោកឧបត្ថម្ភទំនុកបម្រុងផ្គងផ្គើមឲ្យជាសុខរៀងរាបដរាបមក។ ខ្ញុំបាទក៏នៅមិនទាន់បានធ្វើគុណបំណាច់អ្វីជាទីតបស្នងសងគុណលោកសោះ

គ្រានេះទោះបីបើលោកនឹងត្រូវការឲ្យខ្ញុំបាទយកអាយុជីវិតទៅប្តូរ ខ្ញុំបាទក៏សូមស៊ូ ដោយអង់អាចពុំខ្លាចស្លាប់ ហេតុនេះសូមឲ្យលោកចាត់ប្រើខ្ញុំបាទចុះ ខ្ញុំបាទនឹងប្រាកដកេរ្តិ៍ឈ្មោះចំពោះទៅខាងមុខ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏សោមនស្សសាទរក្រោកឡើងឈរ ហើយលុតជង្គង់ចុះគំនាប់**អ៊ុយកាយ**និយាយថា បើអ្នកតាំងចិត្តធ្វើការដោយសុចរិតប្រាកដ យើងក៏ឃើញថាការសឹកសង្គ្រាមគ្រានេះ អាចសន្មតបានថានឹងមានជ័យជម្នះ ព្រោះខ្លួនអ្នកជាបឋម។ អ្នកគប្បីខំផ្តាច់ចិត្តគិតប្រថុយខ្លួនប្រាណតាមដែលយើងត្រូវធ្វើក្នុងគ្រានេះចុះ។ លុះនិយាយហើយក៏ចុះសញ្ញាទុកជាទីសំខាន់។ **អ៊ុយកាយ**ក៏ទទួលប្រកាន់តាមពាក្យសម្តីស្រេច ក៏លា**ជីវយី**ទៅកាន់ទីសំណាក់វិញ។

លុះពេលព្រឹកឡើង **ជីវយី**ក៏ចេញនិយាយរាជការ ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានទាំងពួងក៏ទៅជួបជុំព្រមគ្នា ហើយអញ្ជើញ**ខុងបេង**ចូលទៅប្រឹក្សាផង។ **ជីវយី**ក្លែងនិយាយថា **ចូវឆូ**លើកទ័ពមកគ្រានេះ មានទាហានប្រមាណមួយរយម៉ឺនប្លាយ រៀបតាំងបន្ទាយរៀងគ្នាជាលំដាប់ប្រហែលបីពាន់សិន (១២០ គ.ម) ឯទាហានយើងមានតិចជាងគេណាស់ ដែលនឹងរិះគិតច្បាំងឲ្យរហ័សនោះ មិនបានសម្រេចទុកក្នុងមួយថ្ងៃទេ យើងនឹងចែកស្បៀងអាហារឲ្យបណ្តាទាហានគ្រប់នាយទ័ពនាយកងទាំងពួង ឲ្យលើសកំណត់ក្នុងកំណត់បីខែ ទើបនឹងកែប្រែលើកទៅច្បាំងបានស្រួល។ **អ៊ុយកាយ**ឮដូច្នោះក៏ក្លែងឆ្លើយថា កុំថាលោកចែកស្បៀងឲ្យតែត្រឹមបីខែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីលោកគ្មេរគិតចែករំលែកឲ្យលើសគម្រប់ដល់សាមសិបខែទៀតក៏ដោយ ក៏គង់នឹងធ្វើការសឹកសង្គ្រាមពុំសម្រេច គំនិតរបស់ខ្ញុំបាទបានគិតទុករួចជាស្រេចហើយថា ត្រូវតែចែកឲ្យអស់ក្នុងមួយខែ ទើបនឹងខំគិតកែខៃតតាំងច្បាំងនឹងកងទ័ព**ចូវឆូ**ឲ្យបរាជ័យបាន បើមិនដូចគំនិតដែលគិតអានដូច្នេះទេ ត្រូវតែកែប្រែធ្វើតាម

ពាក្យ**ទៀវចៀវ**និយាយ អស់យើងខ្ញុំទាំងឡាយក៏ត្រូវដោះក្រោះបោះអាវុធពីដៃ នាំគ្នាទៅពឹងអាស្រ័យចំណុះចុះចូលនឹង**ចូឆ្វ**តែម្ដងទៅ នឹងនៅឲ្យអំពល់វវល់ធ្វើអ្វីទៀត?

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ក្លែងធ្វើជាខឹងខ្លាំងណាស់ ដើម្បីមិនឲ្យមនុស្សទាំងអស់មន្ទិលសង្ស័យ និយាយថា សព្វថ្ងៃ**ស៊ុនគួន**ឲ្យយើងកាន់អាជ្ញាសិទ្ធិ លើកទាហានមកធ្វើមេកងទ័ព អាចនឹងប្រើបង្គាប់ចាត់ការក្នុងការសង្គ្រាមតនឹង**ចូឆ្វ** បើមានអ្នកណារឹងទទឹងពាលាត្រូវតែប្រហារជីវិតតាមអាជ្ញាសិទ្ធិស្រេចលើយើង។ ឥឡូវយើងនិយាយជាការរាជការដោយយល់ឃើញត្រឹមត្រូវដូច្នេះ ហេតុអ្វី**អ៊ុយកាយ**នេះអង់អាច មិនបានកោតខ្លាចយើងជាមេទ័ព មកនិយាយពន្យល់បង្អាប់យើងកណ្ដាលទីប្រជុំ ដើម្បីឲ្យពលទាហានតូចធំមានសេចក្ដីរួញរាញញ៉ើតនឹងធ្វើការ បើតាមសម្ដីរោហារដែលពោលនេះ ហាក់បីដូចជាណែនាំពន្យល់ឲ្យរេហ៍ពល ប្រែខ្វៃចិត្តមិនហ៊ានគិតតច្បាំងហើយជាទីញ៉ាំងសត្រូវឲ្យដឹងការណ៍ អាចនឹងក្លៀវក្លាលើកទ័ពមកសង្កត់សង្កិនយើងដោយពលាការ។ **ជីវយី**ក៏ស្ទុះផ្ដាទៅបង្គាប់ទាហានឲ្យចោមចាប់ខ្លួន**អ៊ុយកាយ**ទៅប្រហារជីវិត។

អ៊ុយកាយឮដូច្នោះក៏ក្លែងធ្វើជាខឹងតបយ៉ាងខ្លាំងស្រែកថា ខ្លួនអញក៏បានតាំងចិត្តគិតធ្វើការយកអាសាក្នុងសឹកសង្គ្រាម តាំងពីគ្រា**ស៊ុនគៀន**ជាបិតា**ស៊ុនគួន**ផ្ទួនជាប់មកបីតហើយ ទាល់តែស្រុកកាំងតាំងតាំងទីខ្ជាប់ខ្ជួន លុះ**ស៊ុនគៀន**ស្លាប់ទៅអញក៏មកនៅនឹង**ស៊ុនសេក**រហូតមកដល់**ស៊ុនគួន** គ្រានេះមកប្រជួនឲ្យអភ័ព្វធ្លាក់មកនៅក្រោមបង្គាប់**ជីវយី**ជាមនុស្សថ្មី មានសេចក្ដីរំលោភគ្របសង្កត់និយាយឲ្យឯងបាត់មាត់កុំឲ្យឆ្លើយបាន បើត្រូវស្លាប់ អញក៏មិនខ្ចីស្ដាប់នឹងខ្លាចប៉ុន្មាន កើតមករមែងស្លាប់មិនខានតាមយថាកម្មទៅចុះ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏រឹងរឹតតែធ្វើជាខឹងពន់ប្រមាណណាស់ បង្គាប់ទាហានឲ្យរហ័សយកខ្លួន**អ៊ុយកាយ**ទៅសម្លាប់។

កាំឡេងក៏និយាយឃាត់ថា **អ៊ុយកាយ**នេះជាខ្ញុំរាជការចាស់មកយូរហើយ វេលានេះបាននិយាយដោយពាក្យល្មើសលើសលោះ ខ្ញុំសូមឲ្យលោកអនុគ្រោះលើកទោសចោលម្តងទៅចុះ ឯកំហុសនោះព្រោះវិស័យមនុស្សចាស់ រមែងមានយ៉ាងនេះឯងជាធម្មតា។ **ជីវយី**បានស្តាប់ក៏ឆ្លើយថា ដែលអ្នកមកសូមទោស**អ៊ុយកាយ**នេះ ដូចជានាំឲ្យមនុស្សទាំងពួងរឹតតែមានចិត្តគិតមើលងាយយើងតទៅមុខទៀត ហើយក៏បង្គាប់ឲ្យទាហានបណ្តេញ**កាំឡេង**ចេញទៅ។ ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាគំនាប់**ជីវយី**ហើយជម្រាបថា ដែល**អ៊ុយកាយ**បានជានិយាយដូច្នេះ ក៏ឃើញថាជាពាក្យទ្រគោះផរុសវាចាទៅហើយ យើងខ្ញុំសូមឲ្យរួចអាយុជីវិតម្តងចុះ បើលោកនឹងសម្លាប់តាមទោសកំហុសក៏សឹងតែបាន តែថាគ្រានេះជាពេលនៅក្នុងរវាងកងទ័ព ក្រែងនឹងកើតអពមង្គលដល់ការដែលកំពុងធ្វើ បើកាលណាយើងបានកម្ចាត់**ចូឆ្វ**ស្រេចហើយ សឹមលោកសម្លាប់**អ៊ុយកាយ**ចេញចុះ។

ជីវយីតបថា អស់អ្នករាល់គ្នានិយាយនេះក៏គួរហើយ តែបើយើងនឹងលើកទោស**អ៊ុយកាយ**ឲ្យរួចតែម្តង តទៅមុខមនុស្សផងក៏នឹងកំរើបរឹងទទឹងទៀត ថាទោសដែលត្រូវសម្លាប់នោះ ក៏យើងអនុញ្ញាតទុកមួយអន្លើសិនចុះ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យយក**អ៊ុយកាយ**ទៅវាយមួយរយខ្វាប់។ ទាហានក៏ចាប់ទៅចងវាយបានហាសិបខ្វាប់ឈប់មួយលើក ទីប្រឹក្សាទាំងពួងក៏ចេះតែអង្វរសុំទោស។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៤១

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ជីវយី**ចាប់**អ៊ុយកាយ**ទៅវាយហាសិបខ្វាប់ **ខុងបេង**ឃើញក៏មិនស្តី ព្រោះដឹងថា**ជីវយី**ធ្វើកលឧបាយ រហូតដល់**ចូឆ្វូ**និងទីប្រឹក្សាសេនាទាហានប្រជុំគ្នាស៊ីផឹកក្នុងដែនទ័ព រឹតជាសប្បាយក្នុងវេលាយប់។)*

ជីវយីក៏ក្រោកឡើងជេរ**អ៊ុយកាយ**ជាពាក្យអសុរោះផ្សេងៗ ហើយថា គ្រានេះអញឲ្យវាយតែហាសិបខ្វាប់ តទៅមុខបើឯងនៅមិនរាងចាលអាចរឹងទទឹងម្តងទៀត អញនឹងឲ្យកាត់ក្បាលឯងដោតផ្គាល ហើយក៏ដើរចូលទៅខាងក្នុង។ ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាចូលទៅគ្រាប់**អ៊ុយកាយ**នាំទៅទីកន្លែងដែលនៅ។ ឯរបួសដែលវាយនោះក៏បែករលុះរលួយហូរឈាមពេញអស់ទាំងខ្លួន **អ៊ុយកាយ**ក៏សន្លប់បាត់ស្មារតីដល់ពីរបីដង។ មនុស្សទាំងពួងក៏មានសេចក្តីអាណិតអានាថទាំងអស់គ្នា ហើយនាំគ្នាចាប់រឹតរួតទាល់តែដឹងខ្លួនឡើងវិញ។ ឯ**ខុងបេង**ឃើញដូច្នោះ ក៏មិនបាននិយាយថាដូចម្តេច ត្រឡប់ចុះទៅទូកវិញ។ **ឡោសុក**ក៏ចុះតាម**ខុងបេង**ដល់ទូកហើយសួរថា ខ្លួនខ្ញុំនៅក្រោមបង្គាប់**ជីវយី** ឃើញ**ជីវយី**ឲ្យវាយ**អ៊ុយកាយ** ក៏មានសេចក្តីអាណិតខ្លោចចិត្ត តែនឹងនិយាយសុំទោសក៏នឹកបារម្ភខ្លាច លោកជាភ្ញៀវមកពីចម្ងាយ ហេតុម្តេចមិនជួយសុំទោស**អ៊ុយកាយ**ផង បានជានៅស្ងៀម?

ខុងបេងស្តាប់ហើយក៏អស់សំណើចថា ខ្លួនអ្នកគិតថាយើងមិនដឹងដល់ឬ បានជាមកនិយាយមើលងាយយើងដូច្នេះ? **ឡោសុក**តបថា តាំងពីខ្ញុំទៅនាំលោកមកនៅក្នុងស្រុកកាំងតាំង រហូតមកដល់ធ្វើការទ័ពច្បាំងនេះ ខ្ញុំបាទក៏មិនដែលនិយាយមើលងាយប្រមាថលោកឲ្យទាស់ចិត្តពីរឿងអ្វីសោះ ហេតុម្តេចបានជាលោកមាន

ប្រសាសន៍ថា ខ្ញុំមើលងាយលោកដូច្នោះ? **ខុងបេង**ថា កាល**ជីវយី**ឲ្យវាយ**អ៊ុយកាយ**នោះ គឺជាឧបាយកលរបស់**ជីវយី**គិតត្រួតលើកល**ចូឆ្វ** បានជាខ្ញុំនៅស្ងៀមមិនបាននិយាយសុំទោស**អ៊ុយកាយ** ដែល**ជីវយី**ប្រើឧបាយដូច្នោះ ប្រាថ្នានឹងឲ្យ**ឈូតុង, ឈូហោ**ឃើញពិត នឹងបានប្រើល្បិចទៅប្រាប់**ចូឆ្វ**ឲ្យដឹង ហើយនឹងឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ធ្វើជាទៅចំណុះចុះចូលនឹង**ចូឆ្វ**។ ប្រសិនបើជាអ្នកនឹងទៅជួបនឹង**ជីវយី** កុំបីប្រាប់**ជីវយី**ថាខ្ញុំដឹងដល់កលទាំងនេះឡើយ ចូរប្រាប់ថា ខ្ញុំឃើញ**ជីវយី**ឲ្យវាយ**អ៊ុយកាយ**នោះ ខ្ញុំមានសេចក្ដីតូចចិត្តណាស់ ព្រោះ**ជីវយី**មិនបានរាប់អានស្រឡាញ់ទាហាន។

ឡោសុកក៏ឆ្លើយទទួលពាក្យ ហើយលា**ខុងបេង**ត្រឡប់ទៅជួបនឹង**ជីវយី** ៗក៏នាំ**ឡោសុក**ចូលទៅខាងក្នុង **ឡោសុក**ក្លែងសួរ**ជីវយី**ថា **អ៊ុយកាយ**ជាខ្ញុំរាជការជាន់ចាស់ បានជានិយាយភ្លាំងភ្លាត់ទៅប៉ុណ្ណោះ ហេតុម្ដេចលោកមិនអធ្យាស្រ័យក៏ឲ្យធ្វើទោសដល់ទីនេះ? **ជីវយី**ត្រឡប់សួរ**ឡោសុក**វិញថា ដែលខ្ញុំឲ្យវាយ**អ៊ុយកាយ**នោះ អ្នកមានឮមនុស្សទាំងអស់គ្នានិយាយថាម្ដេចខ្លះ? **ឡោសុក**ថា ខ្ញុំបានឮគេរាល់គ្នានិយាយថា គួរឲ្យអាណិត**អ៊ុយកាយ**ណាស់ ដោយហេតុថា លោកធ្វើទោស**អ៊ុយកាយ**វាយដំជាដំណាំគ្រាំគ្រា។ **ជីវយី**សួរថា អ្នកបានឮ**ខុងបេង**និយាយដូចម្ដេចខ្លះដែរឬទេ? **ឡោសុក**ថា **ខុងបេង**មានសេចក្ដីតូចចិត្តច្រើន ពីព្រោះថាលោកមិនមានអាណិតមេត្តាទាហាន។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ទះដៃអស់សំណើចហើយថា ខ្ញុំធ្វើកលគ្រានេះ**ខុងបេង**គ្មានដឹងអ្វីសោះ។ **ឡោសុក**ថា លោកមានប្រសាសន៍ថា**ខុងបេង**មិនដឹងនោះ គឺលោកធ្វើយ៉ាងម្ដេច?

ជីវយីថា ដែល**ខុងបេង**មិនដឹងកលឧបាយយើង ៗគិតធ្វើទោស**អ៊ុយកាយ**នោះ ព្រោះហេតុថានឹងត្រួតកល**ចូឆ្វ** ដើម្បីឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ទៅចុះចូលនឹង**ចូឆ្វ** ឯឧបាយដែលខ្ញុំគិតនេះ **ឈូតុង, ឈូហោ** ដឹងក៏ដឹងលបទៅប្រាប់**ចូឆ្វ** ៗក៏គង់យល់ថាពិត ខ្ញុំ

នឹងយកភ្លើងដុតទ័ព**ចូវឆ្វ**ឲ្យមានជ័យជម្នះ។ **ឡោសុក**បានឮដូច្នោះក៏នឹកតែក្នុងចិត្តថា ឯតម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**នោះជ្រៅឆ្ងាយទូលាយយ៉ាងវិសេស លើស**ជីវយី**ទៅទៀត ដែល**ខុងបេង**ផ្តាំនោះ **ឡោសុក**ក៏មិនបាននិយាយឲ្យ**ជីវយី**ដឹងការណ៍សោះ ហើយលាទៅវិញ។

ឯ**អ៊ុយកាយ**ដែលត្រូវគេវាយរបួសដំណំគ្រាំគ្រា ក៏ដេកឈឺនៅក្នុងបន្ទាយ មនុស្សទាំងឡាយក៏នាំគ្នាទៅសួរជាច្រើន **អ៊ុយកាយ**ក៏មិនបានសាស្រាយដោយកិច្ចការអ្វី ធ្វើជាខាំធ្មេញមុខមាត់បែបខឹងប្រាកដនឹង**ជីវយី**ធ្វើបាបខ្លួននោះ។

ក្នុងខណៈនោះ **ងាំតេក**ដែលជាទីប្រឹក្សា**ជីវយី** ជាភឿនសម្លាញ់នឹង**អ៊ុយកាយ** **ងាំតេក**ជាមនុស្សទៀងត្រង់សុចរិតណាស់ មានវោហារចេះនិយាយចេញទៅអស់ ក៏ចូលទៅជួបនឹង**អ៊ុយកាយ** ៗក៏បណ្តេញបាវព្រាវរបស់ខ្លួនឲ្យចេញអស់ទៅ ហើយហៅ**ងាំតេក**ចូលទៅជិត។ **ងាំតេក**ក៏សួរសាកថា ពីដើមរៀងមកខ្លួននិង**ជីវយី**មានសាហេតុអ្វីនឹងគ្នាដែរឬទេ បានជា**ជីវយី**ឲ្យធ្វើទោសទណ្ឌកម្មអ្នកដល់ម្ល៉េះ? **អ៊ុយកាយ**ឆ្លើយថា គ្មានសាហេតុអ្វីនឹងគ្នាទេ។ **ងាំតេក**ថា បើគ្មានទោសហេតុព្យាបាទគ្នាទេ ដែល**ជីវយី**ឲ្យធ្វើទោសអ្នកជាសហ័សដូច្នេះ គឺជាឧបាយឬ? **អ៊ុយកាយ**ថា អ្នកបានដឹងឬ? **ងាំតេក**ថា ដែល**ជីវយី**ធ្វើទោសអ្នកដូច្នេះ ខ្ញុំយល់ឃើញថាផ្លូវដប់ចំណែក តែខ្ញុំដឹងដល់តែពាក់កណ្តាល មិនដឹងដល់ពាក់កណ្តាល។

អ៊ុយកាយថា ពីដើម**ចូវឆ្វ**គិតកលឧបាយឲ្យ**ឈួតុង**, **ឈួហោ**មកនៅនឹង**ជីវយី** ៗក៏ប្រឹក្សានឹងខ្ញុំថា នឹងគិតត្រួតកល**ចូវឆ្វ** ឯខ្លួនខ្ញុំនេះគឺ**ស៊ុនគៀន**, **ស៊ុនសេក**, **ស៊ុនគួន** ក៏បានចិញ្ចឹមរក្សាតមកទៀត គុណឧបការក៏មានជាទម្ងន់ ខ្ញុំមិនទាន់មានគុណបំណាច់អ្វីសោះ បានជាយកខ្លួនស៊ូប្តូរជីវិតតបគុណ ទទួលអាសាធ្វើការជាកលឧបាយ ប៉ងនឹងឲ្យកងទ័ព**ចូវឆ្វ**បរាជ័យ ខ្ញុំក៏ស៊ូតទ្រាំលំបាករូបកាយឲ្យឈឺដំណំគ្រាំ

គ្រាជាសហ័ស គ្រានេះខ្ញុំក៏ពិគ្រោះឃើញថា បណ្ដាទាហានដែលមានក្នុងកងទ័ពយើង គ្មាននរណាល្អមនឹងទុកចិត្តបានឡើយ ខ្ញុំគិតទៅហើយឃើញតែអ្នកមួយ នឹងជួយធុរៈដោយសុចរិតប្រាកដនឹងនាយចៅហ្វាយ ខ្ញុំក៏សុំនិយាយប្រាប់ការអាថ៌កំបាំងនេះឲ្យអ្នកជ្រាបទៅចុះ គ្រានេះបើអ្នកទទួលជួយយកអាសាបាន ខ្ញុំក៏នឹងបានប្រាប់ឲ្យអស់សេចក្ដី។

ង៉ាំតេកថា ដែលអ្នកមានប្រសាសន៍នោះ នឹងចង់ឲ្យខ្ញុំទៅល្បួងបញ្ឆោត**ចូឆ្វ**ឬ? **អ៊ុយកាយ**តបថា ប្រសាសន៍នេះត្រូវនឹងគំនិតដែលខ្ញុំគិតនោះឯង តែថាចិត្តអ្នកនឹងយល់ព្រមតាមឬដូចម្ដេច? **ង៉ាំតេក**ថា ចៅហ្វាយនាយមានឧបការគុណមកហើយ មានតែផ្លូវជួយ តែថាខ្លួនខ្ញុំសព្វថ្ងៃមានតែរូបនិងចិត្តវិញ្ញាណ បើត្រូវការយ៉ាងណា ខ្ញុំក៏អាចហ៊ានស៊ូប្ដូរឲ្យមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះទុកក្នុងផែនដី ដើម្បីនឹងទទួលអាសាទៅល្បួងបញ្ឆោត**ចូឆ្វ**តាមការ បើប្រសិនណា**ចូឆ្វ**នឹងដឹងដល់កលដែលគិត នឹងប្រហារផ្ដាញជីវិតក៏តាមការចុះ ខ្ញុំមិនទញ់តុះនិងញញើតខ្លាចទេ សូមតែឲ្យមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះប្រាកដទុក។

អ៊ុយកាយឮដូច្នោះក៏រសាយជំងឺក្នុងខ្លួន ខំផ្ទប់ខ្លួនក្រោកឡើងអង្គុយ ឱនគំនាប់**ង៉ាំតេក**ហើយថា ដែលអ្នកទទួលសារភាពជួយទំនុកបម្រុងការទាំងអម្បាលនេះ ខ្លួនអ្នកមិនបង់កម្លាំងដែលបានតាំងខ្លួនមកធ្វើជាទាហានទេ។ **ង៉ាំតេក**ថា ការនេះនឹងបង្អង់ឲ្យយូរមិនបាន បើអ្នកមានកិច្ចត្រូវពន្យល់បំភ្លឺយ៉ាងម្ដេច ក៏ឲ្យប្រញាប់ប្រាប់ឬធ្វើជាសំបុត្រចុតហ្មាយឲ្យមកចុះ ខ្ញុំនឹងអាលទៅរិះគិតឲ្យបានប្រយោជន៍ក្នុងរាជការរបស់នាយចៅហ្វាយយើង។ **អ៊ុយកាយ**ក៏ខំប្រឹងសរសេរសំបុត្រហើយបិទស្រោម ហុចទៅឲ្យ**ង៉ាំតេក**ហើយប្រាប់ថា ចូរអ្នកខំទៅគិតឲ្យបានសម្រេចការរាជការរបស់នាយចៅហ្វាយយើងចុះ។ **ង៉ាំតេក**ទទួលសំបុត្រហើយក៏លាទៅកាន់ទី

សំណាក់។ លុះវេលាយប់ក៏តែងខ្លួនស្លៀកពាក់បន្លំជាព្រានប្រម៉ង់ ចុះទូកចែវតម្រង់ទៅជិតបន្ទាយ**ចូឆូ**។

ខណៈនោះ ទទួលពួកទាហានយាមល្បាតកងទ័ព**ចូឆូ**ឃើញមនុស្សប្លែកឆ្វែលទូកតូចចូលទៅ ក៏ចាប់យកខ្លួនទៅសាកសួរ ហើយចូលប្ដឹងដល់**ចូឆូ**តាមការថា យើងខ្ញុំចាប់បានមនុស្សបង់ត្រីបានម្នាក់ បានសួរបញ្ជាក់ថាឈ្មោះ**ដាំតេក**ទីប្រឹក្សា**ស៊ុនគួន** នឹងចង់ចូលមកជម្រាបការអាថ៌កំបាំងដល់លោក។ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ថា **ដាំតេក**មកនោះប្រាថ្នានឹងស៊ើបការណ៍ក្នុងកងទ័ពយើង ទើបឱ្យយកខ្លួន**ដាំតេក**ទៅក្នុងបន្ទាយ ប្រហែលយាមបីប្ដាយសួរថា ខ្លួនអ្នកមកក្នុងទីនេះដោយហេតុអ្វី? **ដាំតេក**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទបានឮគេនិយាយជាច្រើនគ្នាថា មហាឧបរាជនេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយណាស់ ប្រកបទាំងចិត្តក៏សុចរិតល្អ មានអធ្យាស្រ័យសុភាពរៀបរយគួរសមនឹងខ្ញុំរាជការតូចធំមិនរើសមុខ ខ្ញុំបានដឹងទំនុកដូច្នេះបានជាចូលមកដល់លោក ឧបមាដូចមនុស្សទញ់ទាល់ដើរផ្លូវហើយស្រេកទឹកណាស់ លុះបានទៅប្រទះឃើញស្រះមានទឹករងថ្លា ក៏ប្រាថ្នានឹងដងទទួលទានដោយអំណរ នេះដូចខ្ញុំបាទបានមកឃើញមុខមហាឧបរាជដ៏ល្អប្រកបដោយអំណាច ខ្ញុំឃើញថា ជាអ្នកប្រកាន់ទិដ្ឋិមានៈ មិនបានស្គាល់ច្បាស់ជាមនុស្សល្អនិងអាក្រក់សោះ ដែលគំនិត**អ៊ុយកាយ**និងខ្ញុំបាទបានរិះគិតចាត់ប្រើឱ្យខ្ញុំបាទមកនេះ ក៏ព្រួយការអសារប្រយោជន៍ទៅទទេ។

ចូឆូឮដូច្នោះក៏សួរថា យើងនិង**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយស្រុកកាំងតាំង ក៏ជាខ្មាំងសត្រូវធ្វើសឹកសង្គ្រាមនឹងគ្នា ខ្លួនអ្នកឯងក៏ជាទីប្រឹក្សារបស់**ស៊ុនគួន**ដូចជាសត្រូវនឹងយើងដែរ ដែលអ្នកឯងមកនេះ ហេតុម្ដេចក៏មិនសាកសួរឱ្យដឹងសេចក្ដីក្រៅឱ្យច្បាស់ថាចូលមកនេះនឹងល្អឬអាក្រក់ជាមុនសិន ឬនឹងមកសង្កត់សង្កិនបង្ខំឱ្យយើងរត់ចុះទៅទទួលអ្នកឯងនោះ ជាគួរសមនឹងអធ្យាស្រ័យនៃមេទ័ពជាធំហើយឬ? **ដាំតេក**ឮ

ដូច្នោះក៏ធ្វើជាសរសើរ**ចូឆូ**ថា លោកមានប្រសាសន៍នេះត្រូវណាស់ ហើយថា **អ៊ុយកាយ**នោះបាននៅធ្វើរាជការតាំងពីគ្រា**ស៊ុនគៀន** និង**ស៊ុនសេក**រហូតដល់**ស៊ុនគួន** ត្រឹមអំណាច**ស៊ុនគួន**ក៏នៅមិនដែលមានចាប់ទោសខ្លួនពីអ្វីសោះ ឥឡូវធ្លាក់មកដល់មុខងារ**ជីវយី**បានធ្វើជាមេទ័ពប៉ុណ្ណោះ ដោយ**ស៊ុនគួន**លើកមុខរាប់ថាមានតម្រិះប្រាជ្ញា **ជីវយី**ក៏ក្តៀវក្តាកំរើបចិត្តឥតកោតក្រែង តាំងតែបញ្ចេញវោហារកំហែងប្រើបង្គាប់**អ៊ុយកាយ**ដែលជាខ្ញុំរាជការចាស់ ឲ្យលុះក្នុងអំណាចខ្លួនបានសេចក្តីអប្បយសផ្សេងៗ ទាល់តែបណ្តាលចិត្តវង្វេងឲ្យជាប់អាឃាតព្យាបាទ**ជីវយី**វិញ ឯ**អ៊ុយកាយ**និងខ្ញុំបាទនោះ គឺជាភឿនសម្លាញ់គ្នាដ៏ស្និទ្ធ ធ្លាប់ស្គាល់ចិត្តរាក់ជ្រៅនៅនឹងគ្នាដូចបងប្អូនបង្កើតមកយូរហើយ គ្រានេះ**អ៊ុយកាយ**ក៏មានទុក្ខទោមនស្ស លុះនឹងលបរត់មកនៅជ្រកកោននឹងលោក ក៏ពុំអាចដឹងថាចិត្តលោកមានសេចក្តីអាណិតអាសូរករុណាដែរឬយ៉ាងម្តេច ទាល់គំនិតគិតមិនដាច់ស្រេច ព្រោះត្រូវទណ្ឌកម្មដោយអាជ្ញា**ជីវយី**វាយដំគ្រាំគ្រាជាទម្ងន់ណាស់ ចេះតែគិតមិនស្រេចស្រឡះជាយូរថ្ងៃណាស់មកហើយ ទើបវេលានេះក៏ប្រថុយប្រើខ្ញុំបាទឲ្យមកជំនួស មានទាំងសំបុត្រមួយច្បាប់មកផង ដើម្បីនឹងគំនាប់ជូនលោក។

ចូឆូឮដូច្នោះសួរថា សំបុត្រ**អ៊ុយកាយ**ដែលឲ្យមកនោះឥឡូវនៅឯណា? **ងាំតេក**ក៏ដកជូនទៅ**ចូឆូ** ៗទទួលហើយក៏ហែកស្រោមលាមើលឃើញសេចក្តីថា៖

“ខ្ញុំបាទ**អ៊ុយកាយ** សូមគំនាប់មកដល់មហាឧបរាជជ្រាប ព្រោះខ្ញុំបាទបាននៅធ្វើរាជការតាំងពី**ស៊ុនគៀន** និង**ស៊ុនសេក** រហូតមកដល់**ស៊ុនគួន** បីចៅហ្វាយនាយនេះហើយ មិនដែលបានទទួលនូវទុក្ខភ័យអន្តរាយអ្វីសោះ គុណរបស់**សៃស៊ុន**ជាទម្ងន់រកអ្វីប្រៀបពុំបាន ខ្ញុំបាទតាំងចិត្តនឹងគិតធ្វើរាជការតបស្នងសងគុណគេជានិច្ច ដែលលោកលើកកងទ័ពមកគ្រានេះ មានទាហានជាងរយម៉ឺន តម្រិះប្រាជ្ញាលោក

ក៏ជ្រៅទូលាយ ឧបមាដូចដុំសិលាដ៏ធំមិនរលំកម្រើក ឯទាហានក្នុងស្រុកកាំងតាំងក៏មានតិច ឧបមាដូចពងមាន់ដ៏តូច។

អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាខ្លះ គេគិតថាស៊ូច្បាំងនឹងកងទ័ពលោកតទៅ ដែលគិតដូច្នេះ ដូចគេយកពងមាន់ទៅជល់នឹងថ្ម មុខជានឹងបែកខ្ទេចខ្ទីអស់ ទើបប្រឹក្សាព្រមគ្នាថា នឹងចេញមុខមកសុំចំណុំចុះចូលលោកយកសេចក្ដីសុខតទៅ នៅតែ**ជីវយី**មួយមានចិត្តអង់អាចមិនខ្លាចក្រែង គិតសុំទាហាន**ស៊ុនគួន**លើកមកធ្វើសង្គ្រាមនឹងលោក។ **ជីវយី**នោះជាមនុស្សភ្លើនចិត្តគិតតែតាំងខ្លួនហ៊ឺហា ថាមានប្រាជ្ញាស្មារតីនឹងរកអ្នកឯណាត្រឹមស្មើគ្មាន តាំងតែបង្គាប់បញ្ជាការសង្គ្រាមទៅតាមអំពើចិត្ត។ ខ្ញុំបាទគ្មានទោសអ្វីសោះ ក៏ចុះទណ្ឌកម្មវាយដំទាល់តែគ្រាំគ្រាជាទម្ងន់។ ឥឡូវខ្ញុំបាទនឹងធន់ទ្រាំតទៅទៀតពុំបាន ព្រោះមានសេចក្ដីក្ដៅរំជួលឈ្ងួលឆេះស្មើរប្រេះទ្រូងស្លាប់ បានឮកិត្តិស័ព្ទថា លោកមានចិត្តអាសូរករុណាដល់សត្វ ឧបមាដូចញាតិសន្ដានបងប្អូន មនុស្សទាំងឡាយតែងចូលមកជ្រកកោនពឹងបុណ្យលោកនៅជាសុខក្សេមក្សាន្ត បីដូចជាគ្រាប់ភ្លៀងធ្លាក់មកលើឋានមនុស្សលោក ជោកត្រជាក់ព្រៃព្រឹក្សាលតាវល្លិ៍ទាំងពួងដូច្នោះ។ គ្រានេះខ្លួនខ្ញុំបាទនឹងមកសុំចំណុះចុះចូលនៅនឹងលោកតទៅ តែថាគ្រានេះនឹងមកពុំទាន់បាន ព្រោះមានរបួសរលុះរលួយអស់ទាំងខ្លួនដោយ**ជីវយី**ឲ្យវាយ បើរបួសទាំងឡាយសះជាគ្រាន់បើថ្ងៃណា ខ្ញុំបាទនឹងនាំយកស្បៀងអាហារផ្ទុកទូកលបរត់មកចូលនឹងលោកឲ្យបាន កុំឲ្យលោកមានមន្ទិលសង្ស័យនឹងខ្ញុំបាទឡើយ”។

លុះមើលសំបុត្រចប់ហើយ **ចូឆូ**ខឹងណាស់ គិតត្រឡប់ទៅត្រឡប់មកប្រហែលបួនដប់សា ក៏ស្រែកគំហកហើយថា **ជីវយី**គិតកលឧបាយឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ធ្វើជាសំបុត្រប្រើខ្លួនឲ្យកាន់មកនេះជាទីឡកចំអកឲ្យយើង ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យ

ចាប់ខ្លួន**ងាំតេក**ទៅសម្លាប់។ ខណៈនោះទាហានក៏ចូលទៅចាប់**ងាំតេក** ៗក៏មិនបានកោតញញើត ធ្វើអាការជាងើយមុខឡើងមើលទៅលើអាកាស ហើយអស់សំណើចនិយាយថា **អ៊ុយកាយ**មិនចេះមើលមនុស្សល្អអាក្រក់ ចេះឬល្ងង់សោះ។ **ចូឆូ**ឃើញដូច្នោះក៏សង្ស័យ ទើបហៅទាហានឲ្យយកខ្លួន**ងាំតេក**មកវិញ ហើយគំរាមសួរថា យើងដឹងថា **ជីវយី**និង**អ៊ុយកាយ**រួមគំនិតគ្នា ក្លែងធ្វើកលឧបាយមកបញ្ឆោតយើង ៗត្រូវតែសម្លាប់ខ្លួនចេញ ហេតុម្តេចបានជាថា **អ៊ុយកាយ**មិនមែនស្គាល់មនុស្សចេះល្ងង់ និងល្អ អាក្រក់ដូច្នោះ? **ងាំតេក**ឆ្លើយថា លោកកុំបាច់សួរជជីកឲ្យយូរការធ្វើអ្វី នឹងសម្លាប់ខ្ញុំបាទក៏សម្លាប់ឲ្យឆាប់ទៅចុះ។

ចូឆូថា ខ្លួនយើងរៀនពិជ័យសង្គ្រាមជំនាញមកតាំងពីក្មេងច្រើនណាស់ ឥឡូវយើងក៏ដឹងក្នុងការសឹកផ្សេងៗ បានជាធ្វើធំជាមេគេដល់ទីនេះ ដែលខ្លួនមករិះគិតកលឧបាយបញ្ឆោតយើង ៗក៏អាចដឹងលើសគំនិតខ្លួនទៅទៀត បើខ្លួននឹងគិតលេងដូច្នោះ ចូរទៅល្បួងបញ្ឆោតក្មេងគង្វាលគោទៅចុះ។ **ងាំតេក**ឆ្លើយថា លោកក៏មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាចម្បងលើមនុស្សទាំងអស់ ដែល**អ៊ុយកាយ**ឲ្យសំបុត្រមកនោះ លោកពិគ្រោះឃើញថាជាយ៉ាងម្តេច បើថាមិនពិតនោះចូរលោកមានប្រសាសន៍ទៅចុះ។ **ចូឆូ**ថា បើយើងនឹងមិនប្រាប់វេលានេះឲ្យអស់ ហើយស្រាប់តែសម្លាប់ខ្លួនជាមុនទៅ ខ្លួនក៏នៅគិតតូចចិត្តថាយើងមិនបានពន្យល់បំភ្លឺឲ្យឃើញទោសកំហុស ឯសំបុត្រដែលឲ្យមកនោះ បើ**អ៊ុយកាយ**និងខ្លួនមានចិត្តស្ម័គ្រមកសុំនៅនឹងយើងដោយសុចរិតមែនៗ គង់មានកំណត់ពេលយប់ថ្ងៃខែឆ្នាំ ដែលនឹងនាំគ្រួសារនូវសារពើទ្រព្យជាតឹកតាង នេះមិនឃើញមានថាផងសោះ បានជាយើងយល់ថា **អ៊ុយកាយ**និងខ្លួននោះបញ្ឆោតយើង។ **ងាំតេក**ឮដូច្នោះ ក៏អស់សំណើចម្តងទៀត ហើយថា ដែលលោកអួតខ្លួនលោកថា បានចេះដឹងតម្រាពិជ័យសង្គ្រាមស្ទាត់ជំនាញនោះ ខ្ញុំបាទក៏ឃើញថា

លោកចេះតែមាត់ខាងក្រៅទេ ខ្ញុំបាទនឹកស្ដាយណាស់ ព្រោះលោកបានធ្វើជាមហាឧបរាជហើយ នៅមិនដឹងទីបង់ទីបាន ខ្ញុំបាទនឹងជួយដាស់តឿនស្មារតីលោកទុក សុំឲ្យលោកលើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ បើលោកមិនស្ដាប់ពាក្យខ្ញុំបាទទេ **ជីវយី**នឹងចាប់ខ្លួនលោកបានជាប្រាកដ ឯខ្លួនខ្ញុំបាទជាមនុស្សឆោតខ្លៅ ទោះបីនឹងស្លាប់ទៅដោយអាជ្ញារបស់លោក ក៏គ្មានល្បីឈ្មោះជាអ្វីប៉ុន្មាន។ **ចូឆ្វ**តបថា ហេតុម្ដេចបានជាខ្លួនមកមើលងាយយើងដូច្នេះ? **ង៉ាំតេក**ថា លោកមិនចេះគិតអ្វីសោះបានជាមិនដឹងកិច្ចការល្អិតល្អន់ក្នុងកិច្ចកលសឹកសង្គ្រាមទាំងពួង គឺមិនដឹងរបៀបរៀចនិងត្រង់ពិត នឹងគ្នេរចិត្តគំនិតមនុស្សថាជាពិតឬត្រង់។

ចូឆ្វសួរថា ដែលថាយើងមិនដឹងការនោះយ៉ាងម្ដេច? **ង៉ាំតេក**ថា លោកជាទីមហាឧបរាជ មនុស្សល្អមានតម្រិះប្រាជ្ញាមករកលោកក៏មិនបានរាប់អានស្រឡាញ់ ខ្ញុំបាទនឹងថាតទៅធ្វើអ្វីឲ្យព្រួយការ ព្រោះខ្លួនខ្ញុំបាទក៏ត្រូវស្លាប់ទៅហើយ។ **ចូឆ្វ**តបថា ដែលខ្លួនអ្នកថាមានតម្រិះប្រាជ្ញានោះ ចូរនិយាយឲ្យអស់សេចក្ដីដើម្បីនឹងឲ្យឃើញច្បាស់យ៉ាងម្ដេច យើងនឹងបានស្រឡាញ់រាប់អានខ្លួនតទៅ? **ង៉ាំតេក**ថា លោកមិនជ្រាបទេឬ ធម្មតាមនុស្សដែលនឹងរត់ចោលចៅហ្វាយនាយទៅនៅទីឯទៀត យកអ្នកដទៃជាទីពឹងនោះ នរណានឹងចេះទៅកំណត់ពេលថ្ងៃខែឆ្នាំបាន? គ្មានទំនៀមទម្លាប់សោះឡើយ បើសិនណានឹងឲ្យកំណត់ថ្ងៃឬយប់នឹងមក ក៏ក្រែងគ្មានចន្លោះឱកាស បើថាទៅហើយលុះដល់កំហិតសញ្ញាត្រឡប់ជាមិនបានមកវិញ អ្នកដែលចាំមើលផ្លូវនោះនឹងមិនខាតពេលវេលាទេឬ? សូម្បីទាំងអ្នកដែលទទួលសំបុត្រចុតហ្មាយសោត ក៏គង់ត្រឡប់ទៅជាខុសអស់ទៅ។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះក៏យល់ឃើញត្រូវ រសាយសេចក្ដីខឹងបន្តិចទៅវិញ ទើបក្រោកទៅដឹកដៃ**ង៉ាំតេក**ឲ្យចូលទៅអង្គុយទីសមគួរហើយសូមខមាទោសថា ដែលយើងបានប្រមាថភ្លាំងភ្លាត់ទៅហើយនោះ អ្នកកុំបី

គិតតូចចិត្តខឹងនឹងយើងឡើយ អត់ទោសយើងចុះ។ **ងាំតេក**ថា ឯចិត្ត**អ៊ុយកាយ**និងខ្ញុំបាទនោះឧបមាដូចទារកស្រេកទឹកដោះ ឯខ្លួនលោកដូចជាមាតា **អ៊ុយកាយ**និងខ្ញុំបាទដែលតាំងចិត្តគិតប្រាថ្នាមកជ្រកនៅនឹងលោកនោះ ដូចទារកមានចិត្តអំណរនឹងចង់បៅដោះមាតាដូចម្ដេចមិញ ក៏ឧបមាដូច្នោះ **អ៊ុយកាយ**និងខ្ញុំបាទនោះនឹងបានគិតជាកលឧបាយដូចម្ដេចក៏ទេ។

ចូឆ្ងឮដូច្នោះក៏អស់សង្ស័យហើយថា ដែល**អ៊ុយកាយ**និងអ្នកឯងបានតាំងចិត្តសុចរិតមកជ្រកនៅធ្វើរាជការនឹងយើងនោះ បើបានសម្រេចការសឹកវេលាណា យើងនឹងទំនុកបម្រុងអ្នកទាំងពីរជាធំជាងទាហានទាំងពួង។ **ងាំតេក**ថា ឯខ្លួនខ្ញុំបាទដែលរិះគិតប្រុងនឹងមកជ្រកនៅនឹងលោកនោះ មិនមែនប្រាថ្នាតែត្រឹមយសសក្តិប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះឃើញថា ការផែនដីសព្វថ្ងៃនេះនឹងរៀវរោយអស់ហើយ ហាក់បានលោកមកទំនុកបម្រុងអាណាប្រជានុរាស្ត្រ ទើបបានស្ថិតនៅដល់ប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំបាទតាំងចិត្តរិះគិតថា នឹងមកប្រាថ្នាតែជ្រកកោនផ្ញើខ្លួននឹងលោកឲ្យបានសេចក្ដីសុខប៉ុណ្ណោះទេ។

ចូឆ្ងឮដូច្នោះក៏សោមនស្សត្រេកអរ ហៅ**ងាំតេក**ឲ្យចូលបរិភោគអាហារជាមួយ។ ទទួលមានមនុស្សបម្រើស្និទ្ធចូលមកខ្សឹបប្រាប់**ចូឆ្ង**ថា ឥឡូវ**ឈួតុង, ឈួហោ**ប្រើឲ្យនាំព័ត៌មានជាអាថ៌កំបាំងមកដល់លោក ហើយយកសំបុត្រហុចទៅឲ្យ**ចូឆ្ង** ៗមើលមិនឲ្យ**ងាំតេក**ឃើញ។ ក្នុងសំបុត្រនោះសេចក្ដីថា **ឈួតុង, ឈួហោ**សូមប្ដឹងពីកិច្ចការកងទ័ព**ជីវយី**មកជូនមហាឧបរាជជ្រាប ព្រោះ**ជីវយី**ធ្វើទោស**អ៊ុយកាយ**វាយដំមានរបួសជាដំណំគ្រាំគ្រា។ **ចូឆ្ង**ឃើញដូច្នោះក៏គិតថា សមប្រកបនឹងពាក្យ**ងាំតេក**និយាយ **ចូឆ្ង**ក៏រឹតតែរួសរាយរីកមុខជ្រះថ្លា។ **ងាំតេក**ឃើញកិរិយា**ចូឆ្ង**ត្រេកអរសប្បាយ ក៏គិតឃើញថា សំបុត្រនេះប្រហែលជារបស់**ឈួតុង, ឈួហោ**បកប្ដឹងមក

អំពី**ជីវយី**ធ្វើទោស**អ៊ុយកាយ**ជាប្រាកដ ឃើញថាសំបុត្រនេះត្រូវនឹងពាក្យយើង ការទាំងពួងដែលគិតទុកមុខជានឹងសម្រេចមិនខាន។

ចូឆ្វូក៏និយាយនឹង**ឃាំតេក**ថា ចូរអ្នកវិលត្រឡប់ទៅប្រាប់**អ៊ុយកាយ**ឲ្យរំសាយទុក្ខក្តៅក្រហាយចុះ ហើយឲ្យ**អ៊ុយកាយ**សប្បាយចិត្តខំគិតរកពេលដែលនឹងលបរត់មកនោះ ជាយប់ឬថ្ងៃណាបានហើយ ឲ្យដំណឹងមកយើង ៗនឹងឲ្យពួកទាហាននាំគ្នាទៅទទួល។ **ឃាំតេក**ថ្លែងតបថា ខ្ញុំបាទគិតនឹងនៅក្នុងទីនេះមិនចង់ត្រឡប់ទៅវិញទេ ព្រោះការដែលទៅមកនោះមានសេចក្តីលំបាកណាស់ បើទៅមកញឹកញយដូចគេនាំឲ្យ**ជីវយី**ដឹង ការទាំងពួងក៏នឹងបែកទៅជាអសារឥតការ។ សុំលោកប្រើទាហានក្នុងកងទ័ពនេះ លបទៅយកកំណត់**អ៊ុយកាយ**វិញស្រួលល្អជាង។

ចូឆ្វូថា ទាហានរបស់យើងច្រើនតែពួកអ្នកលើ បើនឹងប្រើទៅមកក្រែង**ជីវយី**ដឹង ព្រោះឃើញចម្លែកនឹងបែកការ បើអ្នកឯងទៅវិញនឹងបានជាការស្រួល។ **ឃាំតេក**ធ្វើបែបជាព្រងើយកន្តើយឲ្យយូរហើយថា បើលោកនឹងឲ្យខ្ញុំទៅក៏ត្រូវប្រញាប់កុំឲ្យបង្អង់។ **ចូឆ្វូ**ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ ទើបចាត់យកព្រែយ៉ាងល្អ និងមាសប្រាក់ឲ្យជារង្វាន់**ឃាំតេក** ៗក៏ថា ដែលមហាឧបរាជឲ្យបំណាច់រង្វាន់ខ្ញុំបាទទាំងអស់នេះ ព្រះគុណជាទម្ងន់ខ្លាំងណាស់ លុះខ្ញុំបាទនឹងទទួលយកទៅឥឡូវនេះក៏ឃើញថាមិនស្រួល ព្រោះការជាប្រញាប់នឹងរៀបត្រឡប់វិលមកវិញ ក្រែងមនុស្សទាំងពួងឃើញនឹងសង្ស័យ។ **ឃាំតេក**ក៏បង្វិលរបស់ទាំងនោះឲ្យ**ចូឆ្វូ**វិញ ហើយក៏លាចុះទូកទៅរក**អ៊ុយកាយ**ក្នុងបន្ទាយ**ជីវយី**។ **ឃាំតេក**ក៏និយាយរ៉ាយរ៉ាប់រឿងដែលបានដោះស្រាយនឹង**ចូឆ្វូ**នោះឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ **អ៊ុយកាយ**ឮដូច្នោះក៏សោមនស្សណាស់ និយាយនឹង**ឃាំតេក**ថា គ្រានេះបើកុំតែបានអ្នកមកជួយជាធុរៈ ខ្ញុំក៏បានចំណេញតែឈឺសាច់ទៅទទេ។ **ឃាំតេក**ថា ខ្ញុំនឹងលាទៅបន្ទាយ**កាំឡេង**មើល

កិរិយា**ឈ្លូតុង, ឈ្លូហោ** តើនឹងរិះគិតប្រការដូចម្ដេចខ្លះ? **អ៊ុយកាយ**យល់ឃើញផង។ **ងាំតេក**ក៏ចុះទៅឯបន្ទាយ**កាំឡេង** ហើយក្លែងនិយាយនឹង**កាំឡេង**ប្រាថ្នានឹងឲ្យ**ឈ្លូតុង, ឈ្លូហោ**ដឹងថា កាល**ជីវយី**ធ្វើទោសទណ្ឌកម្ម**អ៊ុយកាយ**នោះគឺមិនមានសេចក្ដីខុសអ្វីសោះ អស់លោកមុខមន្ត្រីឃើញសេចក្ដីមិនគាប់ក៏បបួលគ្នាគំនាប់សុំទោស **ជីវយី**ត្រឡប់ខឹងស្រែកគំហកឲ្យលោកវិញ ហើយនិយាយជាពាក្យទ្រគោះមើលងាយឲ្យលោកមានសេចក្ដីឈឺចិត្តថ្លើមថែមទៀត ខ្ញុំបាទក៏នឹកខឹងណាស់ទៅដែរ។

កាំឡេងឮដូច្នោះក៏អស់សំណើច មិនទាន់នឹងឆ្លើយថាប្រការម្ដេច ទទួល**ឈ្លូតុង, ឈ្លូហោ**ដើរចូលមក។ **ងាំតេក**ក៏មិចភ្នែកឲ្យ**កាំឡេង**ដឹងកល **ងាំតេក**ក៏ធ្វើជានិយាយថា **ជីវយី**នោះជាមនុស្សអួតចេះ អួតដឹង និងអួតថា ខ្លួនមានប្រាជ្ញាមិនមានអ្នកឯណាស្មើ ហើយក៏មិនបានស្រឡាញ់រាប់អានយើងជាមនុស្សខ្ញុំរាជការចាស់ រមែងពោលពាក្យទ្រគោះមើលងាយឲ្យយើងបានសេចក្ដីអៀនខ្មាសដល់មន្ត្រីទាំងពួង ហើយ**កាំឡេង**ក៏ធ្វើជាសង្កៀតធ្មេញថា មិនប៉ុន្មានទេ។ **ងាំតេក**ក្លែងធ្វើជាខ្សឹបផ្ទាប់ត្រចៀក**កាំឡេង**បីដូចនឹងហាមប្រាមថាកុំឲ្យនិយាយ ក្រែងសេចក្ដីនោះនឹងលាន់ឮរន្ទឺទៅ។ **កាំឡេង**ក៏ធ្វើជាងក់ក្បាលទទួល ហើយសង្កៀតធ្មេញ។ **ឈ្លូតុង, ឈ្លូហោ**ឃើញកិរិយា**ងាំតេក**ចេញមកដូច្នោះក៏គិតថា ប្រហែលអ្នកទាំងនេះប្រែចិត្តគិតដោះចេញពី**ជីវយី**ដោយកំហឹងខឹងគុំគួនហើយបានជានិយាយគ្នាយ៉ាងនេះ ក៏ក្លែងល្បួងសួរថា ខ្ញុំឃើញលោកទាំងពីរមិនសប្បាយដោយទុក្ខធុរៈក្នុងចិត្តយ៉ាងម្ដេចខ្លះ? **ងាំតេក**ឆ្លើយថា យើងមានសេចក្ដីខឹងដុះនៅក្នុងចិត្ត ដែលអ្នកនឹងមកចង់ដឹងនោះមិនត្រូវទេ។ **ឈ្លូតុង, ឈ្លូហោ**ថា យើងដឹងអស់ហើយថាលោកទាំងពីរនាក់នេះគិតស្ម័គ្រទៅនៅនឹង**ចូអ្វូ**ជាមហាឧបរាជ តែគិតមិនសមតាមប្រាថ្នាទើបមិនសប្បាយ យើងនឹងនាំរឿងនេះទៅជម្រាប**ជីវយី**ឲ្យជ្រាប។

ងាំតេកឮដូច្នោះក៏ធ្វើជាតក់ស្លុតភ័យស្លក់មុខ សម្លឹងមើលមុខ**កាំឡេង**ធ្មឹងនៅនោះ **កាំឡេង**ក៏ធ្វើជាខឹងហូតគ្រប៉ីចេញហើយថា ការរបស់យើងគិតទុកជាអាថ៌កំបាំង ហេតុម្តេចមកនាំឲ្យបែកសាយសុសទៅដូច្នេះ? បើនឹងសំងំទុកឲ្យយូរ វាក៏នឹងយកព័ត៌មានទៅប្រាប់**ជីវយី**មែន យើងក៏នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ ហេតុនេះ ត្រូវតែយើងសម្លាប់វាចេញសិន ហើយក៏ធ្វើជាស្ទុះទៅគំរាមនឹងកាប់**ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ** ៗភ័យតក់ស្លុតក៏ស្ទុះរត់ចេញ ហើយថាលោកកុំអាលខឹង ខ្ញុំនឹងជម្រាបការពិតឲ្យជ្រាប។ **កាំឡេង**ថា សេចក្តីពិតរបស់អ្នកទាំងពីរដូចម្តេចខ្លះ ឲ្យឆ្លើយមកឆាប់ បើមិនឆ្លើយទេ យើងនឹងសម្លាប់ឥឡូវនេះ។ **ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ**ថា ដែលខ្ញុំស្ម័គ្រមកនៅនឹង**ជីវយី**នេះ មិនមែននឹងតាំងចិត្តមកនៅដោយសុចរិតទេ មហាឧបរាជប្រើកលឧបាយឲ្យធ្វើជារត់មកចុះចូលនៅនឹង**ជីវយី** ប្រាថ្នានឹងយកការណ៍រាក់ជ្រៅនិងធ្ងន់ស្រាលក្នុងកងទ័ព**ជីវយី** លបទៅប្រាប់ខាងនោះឲ្យដឹងនឹងគិតការតទៅ បើលោកនឹងស្ម័គ្រទៅនៅនឹងមហាឧបរាជមែន យើងខ្ញុំនឹងនាំទៅ។ **កាំឡេង**សួរថា ដែលអ្នកនិយាយនេះជាសេចក្តីពិតត្រង់ឬ? **ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ**ក៏ទទួលស្បថស្បែថា មែនណាស់។ **កាំឡេង, ងាំតេក**ធ្វើជាទទួលអំណរក្រោកឈរគំនាប់**ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ** ហើយឱបរឹតជិតខ្លួនទៅវិញទៅមក ហើយថា ដែលអ្នកទាំងពីរនិយាយនេះ ឧបមាដូចទេព្តាមកបញ្ចូលចិត្តឲ្យជួយយើង គ្រានេះយើងក៏អស់កំហឹងខឹងនឹងអ្នកហើយ ឯសេចក្តីដែល**ជីវយី**ធ្វើទោស**អ៊ុយកាយ** យើងក៏ឲ្យលបទៅជម្រាបមហាឧបរាជហើយ។ **ងាំតេក**ថា ខ្លួនខ្ញុំឯងជាអ្នកបានទៅដល់មហាឧបរាជ ៗឲ្យខ្ញុំវិលត្រឡប់មកឲ្យកំណត់ពេលយប់ថ្ងៃដែល**អ៊ុយកាយ**នឹងចូលទៅនៅខាងនោះ ឥឡូវ**អ៊ុយកាយ**ឲ្យខ្ញុំមកបបួល**កាំឡេង**។

កាំឡេង, **ងាំតេក**ក៏បបួល**ឈ្មួតុង**, **ឈ្មួហោ**បរិភោគអាហារ ទាំងអស់គ្នាក៏ប្រឹក្សាទៅវិញទៅមក។ លុះបរិភោគរួចហើយ **ឈ្មួតុង**, **ឈ្មួហោ**ក៏លាទៅកាន់ទីសំណាក់វិញ ហើយតែងជាសំបុត្រសម្ងាត់ប្រើមនុស្សស្និទ្ធលបចេញទៅប្រាប់**ចូឆូ**ថា ខ្ញុំបាទ**ឈ្មួតុង**, **ឈ្មួហោ**ដែលទៅនៅក្នុងកងទ័ព**ជីវយី** បានបញ្ចុះបញ្ចូល**កាំឡេង**ដែលជាមេទ័ពស្រួចមានចិត្តកំហឹង**ជីវយី**ផ្សេងៗ **កាំឡេង**ទទួលធ្វើជាកលសឹកខាងក្នុង បើមហាឧបរាជនឹងលើកកងទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ជីវយី**វេលាណា **កាំឡេង**ក៏នឹងលើកទាហានចេញវាយខ្នប់**ជីវយី**។ ឯ**ងាំតេក**ក៏តែងសំបុត្រប្រើទាហានយកទៅដល់**ចូឆូ**សេចក្ដីថា ខ្ញុំបាទ**ងាំតេក** និង**អ៊ុយកាយ**នឹងចាត់ចែងទូកផ្ទុកស្បៀងអាហារចូលមកដល់បន្ទាយមហាឧបរាជឲ្យចាំមើលសម្គាល់ បើឃើញទង់ក្អែបខៀវដោតមកនឹងក្បាលទូក គឺជាទូកខ្ញុំបាទហើយ សូមឲ្យលោកចាត់ទាហានទៅទទួលចុះ។

ឯ**ចូឆូ**ដឹងតាមសំបុត្រទាំងពីរច្បាប់ដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងមុខមន្ត្រីទាំងពួងថា គ្រានេះ**ឈ្មួតុង**, **ឈ្មួហោ**បកសំបុត្រមកដល់យើងថា **កាំឡេង**ជាមេទ័ពស្រួច នឹងទទួលជាកលសឹកក្នុងទ័ព**ជីវយី** មួយទៀត**អ៊ុយកាយ**ឲ្យ**ងាំតេក**មកដល់យើងថា **អ៊ុយកាយ**នឹងមកចុះចូលនៅនឹងយើង។ ឥឡូវ**ងាំតេក**ក៏ឲ្យសំបុត្រមកថា **អ៊ុយកាយ** និង**ងាំតេក**កំពុងរៀបទូកផ្ទុកស្បៀងអាហារ ដោតទង់ក្អែបខៀវជាសម្គាល់នៅក្បាលទូកចេញមក ជាសម្គាល់ឲ្យយើងចាំទទួល តើសេចក្ដីទាំងពីរប្រការនេះយ៉ាងម្ដេច? យើងនៅមន្ទិលសង្ស័យណាស់ បើអ្នកឯណាដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាអាចហ៊ានបន្លំចូលទៅស្ដាប់ដំណឹងមើល ជារៀចឬត្រង់ក្នុងកងទ័ព**ជីវយី**បាន។ **ជៀវកាន**ឆ្លើយថា កាលមុនខ្ញុំបាទបានទទួលអាសាទៅនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូល**ជីវយី**ក៏មិនបានសម្រេចដូចប្រាថ្នា ដែលលោកមិនយកទោសនោះក៏ល្អហើយ តែខ្ញុំបាទនៅមានវិតក្កព្រួយក្នុង

ចិត្តខ្លាំងណាស់ គ្រានេះខ្ញុំបាទសុំយកអាសាកែខ្លួនទៅស៊ើបយកការណ៍មកឲ្យបានច្បាស់។

ចូឆ្វឮដូច្នោះត្រេកអរណាស់ ទើបចាត់ចែងទូកតូចរហ័សឲ្យ**ជៀវកាន** ៗក៏ចុះទូកនោះទៅដល់ក្នុងកងទ័ព**ជីវយី** ហើយប្រាប់ទាហានថា យើងសុំចូលទៅជួបនឹង**ជីវយី**មេទ័ព។ ទាហានក៏ចូលទៅប្រាប់សព្វសេចក្ដី ឥឡូវ**ជៀវកាន**ចូលមករកលោកទៀត។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរ តែគិតក្នុងចិត្តថា ដែល**ជៀវកាន**មានការមកម្ដងទៀតឃើញថា ការរបស់យើងដែលគិតធ្វើមកនោះក៏នឹងបានសម្រេច ព្រោះ**ជៀវកាន**នេះឯង។ **ជីវយី**ក៏ប្រើទាហានត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជៀវកាន**ថា យើងនៅដេក។ ទាហានក៏ទៅប្រាប់**ជៀវកាន**តាមពាក្យដែល**ជីវយី**បង្គាប់។ **ជៀវកាន**ក៏ចេញទៅនៅក្រៅបន្ទាយ។

ក្នុងខណៈកងទ័ព**ចូឆ្វ** លើកចុះមកដល់ដែនស្រុកកេងជីវនោះ **បាំងថង**ខ្លាចទាហាន**ចូឆ្វ**ធ្វើអន្តរាយ ក៏រត់ចេញទៅនៅក្នុងស្រុកកាំងតាំង។ **ឡោសុក**បានទៅសួរ**បាំងថង**ថា នឹងរិះគិតតាំងច្បាំងនឹង**ចូឆ្វ**យ៉ាងម្ដេច ទើបនឹងបានជ័យជម្នះ**ចូឆ្វ**? **បាំងថង**ថា ឲ្យយកច្រវាក់លាមចាក់សោទូកចម្បាំង**ចូឆ្វ**ភ្ជាប់គ្នា ហើយយកពួរចងទូកឲ្យនឹងគ្រប់ទូក ហើយឲ្យយកភ្លើងដុតបំផ្លាញទើប**ចូឆ្វ**នឹងបែក។ សេចក្ដីទាំងនេះ**ឡោសុក**ក៏បានទៅប្រាប់**ជីវយី** ៗក៏សរសើរថា **បាំងថង**មានតម្រិះប្រាជ្ញា **ជីវយី**ក៏រាប់អាន**បាំងថង**ថាចេះដឹងយ៉ាងវិសេស លុះ**ជីវយី**លើកកងទ័ពមកគ្រានេះ **បាំងថង**ក៏រៀបចំចងទូកនៅជាមួយនឹង**ជីវយី**។

កាល**ជៀវកាន**ទៅរក**ជីវយី**នោះ **ជីវយី**ក៏ប្រើទាហានទៅប្រាប់**ជៀវកាន**ថា **ជីវយី**នៅដេកមិនទាន់ភ្ញាក់ **ជៀវកាន**ក៏នៅចាំខាងក្រៅបន្ទាយ។ **ជីវយី**ក៏ឲ្យហៅ**ឡោសុក**មកជួប ហើយបង្គាប់ថា ឥឡូវ**ជៀវកាន**មកបញ្ឆោតទៀតហើយ គឺមក

មើលហេតុភេទធូន់ស្រាលក្នុងកងទ័ពយើង ៗនឹងក្លែងឲ្យយកខ្លួន**ជៀវកាន**ទៅបង្ខាំងទុក ចូរអ្នកទៅនិយាយអង្វរ**បាំងថង**ឲ្យនិយាយនឹង**ជៀវកាន**ជាមេត្រីគ្នា បើឃើញ**ជៀវកាន**នាំ**បាំងថង**រត់ទៅចូល**ចូឆូ**ក្នុងបន្ទាយ ឲ្យ**បាំងថង**គិតឧបាយបញ្ឆោត**ចូឆូ**ឲ្យយកច្រវាក់វាយចងភ្ជាប់ទូកចាក់សោឲ្យជាប់គ្នាទាំងអស់ យើងនឹងបានយកភ្លើងដុតឲ្យឆេះទូកក្នុងកងទ័ពឲ្យអស់កុំឲ្យសល់។ **ឡោសុក**ក៏ចេញទៅទទួល**ជៀវកាន**។

ជៀវកានក៏គិតឃើញថា ចិត្ត**ជីវយី**មិនបានជាប្រក្រតីដូចពីដើម ទើបឲ្យទាហានដែលជូនទូកមកនោះ នាំទូកទៅចតផុតកងទ័ព**ជីវយី** ហើយ**ជៀវកាន**ក៏ដើរចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ឃើញមុខ**ជីវយី**បែបក្រញ៉ូវ។ ឯ**ជីវយី**ក៏ធ្វើជាខឹងហើយនិយាយនឹង**ជៀវកាន**ថា អ្នកឯងគ្មានគិតដល់ផ្លូវមេត្រីរាប់អាននឹងយើងសោះ ហ៊ានមើលងាយយើង។ **ជៀវកាន**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើច ហើយតបថា ខ្លួនខ្ញុំនិងលោកប្រាកដជាភឿនសម្លាញ់គ្នាមកពីក្មេង គ្រានេះខ្ញុំនៅចាំចិត្តស្រឡាញ់ពេញពោះទុកដូចប្អូនបង្កើត បានជាឧស្សាហ៍ទៅមកបានសួរសុខទុក្ខ ដែលលោកថាខ្ញុំបង្អាប់មើលងាយប្រមាថនោះគឺយ៉ាងម្ដេច? **ជីវយី**ថា កាលអ្នកឯងមកពីថ្ងៃមុន ខ្ញុំក៏ដឹងន័យថា **ចូឆូ**ឲ្យមកបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំ ឯគំនិតរបស់ខ្ញុំនេះ ក្រែងតែទឹកក្នុងមហាសមុទ្ររីងស្ងួត ទើបខ្ញុំព្រមទៅចុះចូល**ចូឆូ** តែថាខ្ញុំគិតអាណិតអ្នកព្រោះជាភឿនសម្លាញ់ បានជាខ្ញុំហាមប្រាមអ្នកមិនឲ្យអ្នកយកឈ្មោះ**ចូឆូ**មកនិយាយ ប្រយោជន៍នឹងកាត់បំបិទផ្លូវសេចក្ដីដែលអ្នកប្រុងនឹងនិយាយបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំនោះ ខ្ញុំក៏បបួលអ្នកផឹកស្រាហើយនាំគ្នាចូលទៅដេកលើគ្រែជាមួយ កាលដែលនឹងទៅក៏មិនបានលាខ្ញុំសោះ លបរត់ទៅក្នុងពេលអាធ្រាត្រស្ងាត់ ហើយយកសំបុត្រនោះទៅឲ្យ**ចូឆូ** ៗក៏សម្លាប់**ឈួម៉**, **ទៀវអ៊ុន**ខូចអសារ ការធំរបស់ខ្ញុំដែលគិតគ្នាទុកក៏ខូចទាំងអស់ព្រោះតែខ្លួនអ្នកមួយ។ ឥឡូវខ្លួនគិតមកនឹងធ្វើប្រទូសរ៉ាយយើងទៀតឬ? បើយើងគិតមិនដល់ថាខ្លួនជាភឿនសម្លាញ់

មកពីដើម ក៏នឹងឲ្យកាត់ក្បាលផ្គាលទុកនៅមុខបន្ទាយ បើនឹងបណ្ដោយទៅដោយយោគយល់ ខ្លួនក៏នាំយកសេចក្ដីទៅប្ដឹងផ្ដល់ឲ្យ**ចូឆូ**ដឹងក្នុងកងទ័ពយើងទាំងអស់ យើងនឹងធ្វើសឹកតទៅក៏គ្មានចន្លោះនឹងយកការណ៍ឲ្យបាន។ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យយកខ្លួន**ជៀវកាន**ទៅឃុំទុកប្រាប់ថា បើកាលណាវាយទ័ព**ចូឆូ**បែក ទើបបើកលែងខ្លួនកាលណោះ។ **ជីវយី**ក៏ដើរចូលទៅខាងក្នុង។ ឯទាហានពីរនាក់ក៏នាំខ្លួន**ជៀវកាន**ទៅឃុំទុកក្នុងវត្តលើកំពូលភ្នំ។

ខណៈនោះ**ជៀវកាន**ក៏មានទុក្ខព្រួយស៊ីមិនបានដេកមិនលក់ លុះដល់កណ្ដាលយប់ស្ងាត់ឃើញខែភ្លឺ ក៏ដើរចេញទៅលេងខាងក្រោយវត្តប្រាថ្នានឹងឲ្យស្វាងទុក្ខព្រួយបន្តិច ទទួលឮសំឡេងមនុស្សក្នុងខ្ទមប្របនោះ ដេកមើលក្បួនពិជ័យសង្គ្រាមដ៏ជ្រៅទូលាយ ហើយអធិប្បាយចេញទៅជាច្រើន ខ។ **ជៀវកាន**ផ្ទៀងស្ដាប់ក៏ចាប់ចិត្តគិតថា អ្នកមើលតម្រានេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាច្រើនណាស់ ក៏ដើរចូលទៅគោះទ្វារប្រាថ្នានឹងចូលទៅសន្ទនាផង។ ឯ**បាំងថង**បានឮសូរគោះទ្វារក៏មិ្ទម្នាសួរថា នរណាមានការអ្វី? **ជៀវកាន**ឆ្លើយថា ខ្ញុំឈ្មោះ**ជៀវកាន**មានការមករកអ្នក។ **បាំងថង**ក៏បើកទ្វារហៅឲ្យចូលទៅ។ **ជៀវកាន**ឱនគំនាប់ហើយសួរថា អ្នកឈ្មោះអ្វី? **បាំងថង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំឈ្មោះ**បាំងថង**។ **ជៀវកាន**សួរថា អ្នកនេះឬដែលគេហៅថាអាចារ្យ “ហងស៊ូ” នោះ? **បាំងថង**ថា ខ្ញុំនេះឯង។ **ជៀវកាន**ថា មនុស្សច្រើនគ្នាឮល្បីកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកថាមានតម្រិះប្រាជ្ញាច្រើនណាស់ ហេតុម្ដេចអ្នកមកនៅទីមិនសមគួរដូច្នេះ? **បាំងថង**ថា **ជីវយី**នោះជាមនុស្សកាន់ខ្លួនអួតចេះអួតដឹងនឹងរកនរណាស្មើគ្មាន ហើយមើលងាយប្រមាថមនុស្សទាំងពួង បានជាខ្ញុំលបគេចមកលាក់ខ្លួនពួនក្នុងទីនេះ ប្រាថ្នាឲ្យបានសេចក្ដីសប្បាយ។

ជៀវកានថា ខ្លួនអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញា ហើយចំណានក្នុងពិជ័យសង្គ្រាម ដែលមកស្វែងនៅដូច្នេះ ក៏ដូចជាអប្បឥតប្រាជ្ញាសោះ ឯចិត្ត**ចូវឆ្វ**នោះស្រឡាញ់អ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញាណាស់ នឹងចង់សន្ទនាផង ប្រសិនបើអ្នកទៅនៅនឹង**ចូវឆ្វ**ហើយគង់នឹងបានសេចក្តីសុខ។ ខ្ញុំនឹងនាំអ្នកយកទៅ ហើយនឹងស្នើសេចក្តីគាប់ប្រសើរឲ្យអ្នកទៀត។ **បាំងថង**ក្លែងតបថា ខ្ញុំក៏គិតនៅជាដរាបថា នឹងគេចវេះចេញទៅឲ្យផុតដែនស្រុកកាំងតាំង តែមិនមាននរណានឹងជួយណែនាំទៅបាន ឥឡូវបើអ្នកមកទទួលធុរៈពិតហើយ ខ្ញុំក៏ទទួលអំណរជាទីបំផុត បើនឹងបង្អង់ឲ្យយូរខ្លាចក្រែង**ជីវយី**ដឹងការណ៍នឹងធ្វើឲ្យអន្តរាយយើងទាំងពីរមានសេចក្តីលំបាក។ **ជៀវកាន**ថា អ្នកកុំព្រួយឡើយ ហើយក៏នាំ**បាំងថង**លបរត់ចេញទៅចុះទូក ស្រូតចែវទៅដល់បន្ទាយ**ចូវឆ្វ**។ **ជៀវកាន**ក៏ចូលទៅថ្លែងព័ត៌មានប្រាប់**ចូវឆ្វ**ដែលបានតបឆ្លើយគ្នានឹង**ជីវយី** ហើយនិយាយពីបានបញ្ចុះបញ្ចូល**បាំងថង**នាំមកផងនោះឲ្យ**ចូវឆ្វ**ស្តាប់។

ចូវឆ្វឮហើយក៏ពេញអំណរណាស់ ទើបចេញមកគំនាប់ទទួល**បាំងថង**នាំចូលទៅអង្គុយទីសមគួរ ហើយថា អាយុ**ជីវយី**ក៏នៅក្មេងណាស់ តែចិត្តទាហានអង់អាចមិនខ្លាចអ្វីសោះ លើកតម្កើងខ្លួនថាមានតម្រិះប្រាជ្ញាតែម្នាក់ឯង មិនបានយកគំនិតប្រឹក្សាអ្នកដែលមានតម្រិះប្រាជ្ញាសោះ។ ឥឡូវខ្លួនអ្នកបានមកដល់ខ្ញុំហើយ ចូរអាណិតចុះ ការអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើបើឃើញត្រូវខុសក៏ឲ្យអ្នកដាស់តឿនប្រាប់។ **បាំងថង**ថា ខ្ញុំបាទបានឮកិត្តិស័ព្ទដោយគេនិយាយឮល្បីថា មហាឧបរាជមានតម្រិះប្រាជ្ញាស្មារតីវាងវៃក្នុងការសង្គ្រាម ខ្ញុំបាទមកឥឡូវនេះ ក៏នៅមិនទាន់បានឃើញច្បាស់ដូចពាក្យគេនិយាយ បើបានឃើញរបៀបបន្ទាយហើយទើបអាចថាខុសនិងត្រូវបាន។

ចូវឆ្វក៏ឲ្យរៀបចងសេះមួយគូឲ្យ**បាំងថង**ជិះមួយ ជិះខ្លួនឯងមួយ ហើយនាំបរឡើងទៅមើលលើកំពូកភ្នំ។ **បាំងថង**ពិគ្រោះមើលហើយ ក៏ក្លែងសរសើរថា ដែល

មហាឧបរាជតាំងបន្ទាយនេះ ជាជាន់ជើងបន្ទាយរាយអែបនឹងមាត់ព្រៃ យកជើងភ្នំជាទីពឹងគ្រប់បន្ទាយ ហើយមានទ្វារចេញចូលរហូតដល់គ្នាយ៉ាងស្រួល ឯក្បួនទ័ពដែលតាំងបន្ទាយនេះ មាំមួនជាងលើសគ្រា**ស៊ុនប៊ិន**តាំងក្បួនទ័ពដូច្នោះ នឹងរកអ្នកឯណាស្មើគ្មាន ទោះបី**ស៊ុនប៊ិន**នោះនឹងមានជីវិតរស់ឡើងវិញ ហើយមកធ្វើការតនឹងលោកគ្រានេះ ក៏មិនឈ្នះលោកឡើយ។ **ចូឆ្វូ**តបថា អ្នកកុំលើកបញ្ចោរខ្ញុំហួសពេក បើឃើញទាស់ខុសត្រង់កន្លែងណា ត្រូវតែអ្នកជួយណែនាំរំឭក ខ្ញុំនឹងសុំយកតម្រិះប្រាជ្ញាអ្នកតទៅ ហើយ**ចូឆ្វូ**ក៏នាំ**បាំងថង**ចុះមើលទ័ពទឹកទៀត។ **បាំងថង**ក្រឡេកឃើញទូកចម្បាំងធំៗ ចេញទៅចតជាបន្ទាយរាយជាប់គ្នាពីខាងក្រៅ ទុកចន្លោះទ្វារម្ភៃអន្លើ ឯទូកតូចៗក៏ចតពេញពីខាងក្នុង មានទូកឃាមល្បាតសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាការរហ័សនោះច្រើន។ **បាំងថង**ក៏អស់សំណើចហើយថា ដែលមហាឧបរាជចាត់របៀបបន្ទាយទ័ពគោក ទ័ពទឹកនេះ ត្រឹមត្រូវនឹងក្បួនពេញខ្នាតទាំងអស់ សមដូចពាក្យមនុស្សនិយាយសរសើរឲ្យឮល្បីចេញទៅប្រាកដមែន។ **ជីវយី**គ្រានេះ មុខជានឹងស្លាប់នៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃរបស់មហាឧបរាជប្រាកដមិនខាន។ **ចូឆ្វូ**បានឮដូច្នោះក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរពន់ប្រមាណ ទើបនាំ**បាំងថង**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយបរិភោគអាហារ ហើយ**ចូឆ្វូ**ក្លែងដេញដោល**បាំងថង**ក្នុងការសង្គ្រាមច្រើនណាស់។ **បាំងថង**ក៏អធិប្បាយកែខៃពន្យល់បំភ្លឺឲ្យចូលចិត្តគ្រប់ប្រការ មិនបានឆ្លើយឲ្យទាស់អធ្យាស្រ័យអ្វីមួយសោះ។ **ចូឆ្វូ**ក៏រឹតតែមានចិត្តត្រេកអរណាស់ទៅទៀត រាប់អាន**បាំងថង**បីដូចគ្រូអាចារ្យ។ **បាំងថង**ក៏សួរ**ចូឆ្វូ**ថា លោកលើកទ័ពមកគ្រានេះ មានពេទ្យសម្រាប់កងទ័ពដែរឬទេ? **ចូឆ្វូ**តបថា អ្នកសួររកពេទ្យនោះនឹងប្រាថ្នាប្រយោជន៍អ្វី? **បាំងថង**ថា ខ្ញុំខុសភេទគ្នា ខ្លាចក្រែងឈឺថ្កាត់គ្រុនរងា បើមានពេទ្យនឹងបានព្យាបាលរក្សា។ **ចូឆ្វូ**ឆ្លើយថា ពេទ្យនោះមានសម្រាប់ទ័ពជាច្រើនណាស់។ **បាំងថង**ក្លែងសួរ

ថា កងទ័ពគោកទ័ពទឹកដែលលោកចាត់ចែងនេះល្អត្រឹមត្រូវហើយ តែទ័ពទឹកនោះពុំបានគិតស្តាយការម្យ៉ាង លោកនៅមិនទាន់បានធ្វើផង។ **ចូឆ្វ**ក៏សួរដេញដោលដល់ពីរបីដងថា ការអ្វីដែលខ្វះ? **បាំងថង**ធ្វើជាព្រងើយកន្តើយបីដូចជារឹងទទឹងពុំបាន ក៏ឆ្លើយតបទៅវិញថា គំនិតរបស់ខ្ញុំបាទដែលឃើញនៅខ្វះនោះព្រោះទាហានទូកចម្បាំងរបស់លោកច្រើនតែពួកអ្នកព្រៃលើ មិនសូវប៉ិនប្រសប់ខាងការទន្លេ ឯការខាងទន្លេនោះសឹងប្រកបទៅដោយរលកខ្យល់ជាច្រើន ទាហានពួកនោះមិនធ្លាប់ក៏គង់នឹងមានពុលរលកបែកខ្ញែកអស់ទៅ ព្រោះទូកចម្បាំងនោះឃ្លោងផ្អៀងជាដរាប ការដែលច្បាំងនឹងប្រយុទ្ធគ្នាក៏នឹងចាត់មិនបានស្រួលរហ័ស បើប្រសិនជាយកទូកធំៗមកដាក់ផ្គុំជាប់គ្នានឹងទូកតូច ហើយគាបចងឲ្យរឹងទៅជាផែនមួយដុំសែ មួយដុំហា ហើយយកឈើមកគាបធ្វើជាក្បូន គេចងខាងក្បាលនិងកន្សៃឲ្យជាប់គ្នា ហើយយកសោច្រវាក់ចាក់ភ្ជាប់ជាលំដាប់រៀងទៅ រួចយកក្តារមកក្រាលពីលើឲ្យរហូតផុតទូកទាំងអស់ គាបឃ្នាបឲ្យរឹងណែនដូចផែនដី ទើបឲ្យតាំងបន្ទាយឡើងទុកសម្រាប់ការពារ កាលបើទូកចម្បាំងទាំងពួងនឹងណែនល្អហើយ ទាហានរបស់យើងក៏អស់ភ័យនឹងពុលរលក ទោះបីសេះឬមនុស្សក៏ដើររហូតទៅមកបាន នឹងបានជួយការពារគ្នាជាយ៉ាងចំណាប់។

ចូឆ្វឮដូច្នោះ ក៏មិនទាន់គិតរឹតតែមានសេចក្តីត្រេកអរណាស់ ក្រោកឡើងគំនាប់**បាំងថង**ហើយថា ឯតម្រិះដែលរិះគិតរបស់អ្នកនេះល្អណាស់ គ្រានេះមុខជានឹងបានស្រុកកាំងតាំង ព្រោះអ្នកប្រាប់កិច្ចកលឲ្យយើង។ ហើយបង្គាប់**អ៊ីគឹម** និង**ម៉ាកាយ**ដែលជានាយទ័ពទឹកឲ្យខំស្រូតធ្វើការទាំងពួងតាមបង្គាប់**បាំងថង** តែទូកចម្បាំងតូចៗឲ្យដកទុកប្រើប្រាស់មួយរយ ឬពីរបីរយ។ **អ៊ីគឹម, ម៉ាកាយ**ក៏បង្ខំទាហានឲ្យធ្វើការតាម**ចូឆ្វ**បង្គាប់។ **បាំងថង**ក៏ក្លែងថា ខ្ញុំបានឃើញទីប្រឹក្សានិង

សេនាទាហានទាំងពួងដែលមកក្នុងទ័ព**ជីវយី**នោះ មានសេចក្តីតូចចិត្តនឹង**ជីវយី**ជាច្រើន។ ខ្ញុំបាទនឹងសូមអាសាទៅបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សទាំងអម្បាលនោះឲ្យមកនៅនឹងមហាឧបរាជ ឯ**ជីវយី**នឹងអស់តម្រិះរិះគិតចុះជាលំដាប់ លោកក៏នឹងចាប់ខ្លួនបានដោយងាយ ប្រសិនបើបានខ្លួន**ជីវយី**ហើយ ឯ**ឡៅពី**និង**ខុងបេង**ក៏ដូចជានៅក្នុងកណ្តាប់ដៃលោក។ **ចូឆូ**មិនបានដឹងកលមានចិត្តត្រេកអរហើយនិយាយថា បើអ្នកនឹងជួយភារៈគ្រានេះសម្រេចហើយ ខ្ញុំនឹងបានទូលស្នើសេចក្តីគាប់ប្រសើរឲ្យព្រះចៅ**ហៀនតេ**តាំងអ្នកជានាហ្មឺនធំ។

បាំងថងឆ្លើយថា ខ្ញុំមករកលោកនេះមិនមែននឹកឃើញដល់បណ្តាស័ក្តិទេ ព្រោះអាណិតអាណាប្រជានុរាស្ត្រនឹងឲ្យជាសុខ ប្រសិនបើលោកបានស្រុកកាំងតាំងហើយ សុំកុំសម្លាប់ញាតិសន្តានបងប្អូនខ្ញុំបាទដែលនៅក្នុងស្រុកនោះឡើយ។

ចូឆូថា ខ្ញុំធ្វើការសឹកសង្គ្រាមនៅទីណាតំបន់ណាក្តី មិនមែននឹងឲ្យរាស្ត្របានសេចក្តីក្តៅក្រហាយសោះឡើយ គិតតែបម្រុងឲ្យបានសេចក្តីសុខថែមទៀត ដែលខ្ញុំកាប់សម្លាប់ខ្លះនោះ ព្រោះតែមនុស្សនោះរឹងទទឹង បើប្រសិនជាអ្នកខ្លាចក្រែងញាតិបងប្អូនអន្តរាយ ខ្ញុំនឹងធ្វើសំបុត្រទៅឃុំរក្សាទុកជាសម្គាល់។ **បាំងថង**ធ្វើជាត្រេកអរឱនគំនាប់ហើយថា បើមហាឧបរាជអាណិតមេត្តាឲ្យសំបុត្រទៅឃុំរក្សាទុក ខ្ញុំបាទក៏អស់សេចក្តីវិតក្កទុក្ខព្រួយ។ **ចូឆូ**ក៏តែងសំបុត្រឲ្យ។ **បាំងថង**ក៏ទទួលយកសំបុត្រហើយផ្តាំនឹង**ចូឆូ**ទុកថា បើខ្ញុំបាទទៅហើយឲ្យមហាឧបរាជខំប្រញាប់ចាត់ចែងកងទ័ពទៅច្បាំងនឹង**ជីវយី**ជាមុន កុំចាំឲ្យ**ជីវយី**មកទាន់ ហើយ**បាំងថង**ក៏លា**ចូឆូ**ចេញមកចុះទូក។

ខណៈនោះ**ឈីស៊ី**ដែលនៅជិតទីនោះ ក៏ស្ទុះទៅចាប់ដាយអាវ**បាំងថង**ទុកហើយឱនខ្សឹបថា ខ្លួនអ្នកនេះអង់អាចណាស់ ខ្លាចថាភ្លើងនោះឆេះមិនអស់ទាហាន

ចូឆ្ងូឬ បានជាក្លែងគិតជាកលឧបាយមកបញ្ឆោត**ចូឆ្ងូ**ឲ្យចងក្បួនទូកចម្បាំងទុកទៀត ប្រាថ្នានឹងឲ្យដុតទាហាន និងទូកចម្បាំងចេញឲ្យអស់រលីងតែម្តងឬ? ដែលតម្រិះរិះគិតរបស់អ្នកនោះនឹងមិនយល់ធ្លុះបានតែ**ចូឆ្ងូ**មួយ ឯខ្លួនខ្ញុំអាចដឹងដល់ទាំងអស់។ **បាំងថង**ឮដូច្នោះក៏តក់ស្លុតភ័យរន្ធត់ស្មារតី ក្រឡេកមើលមកក្រោយក៏ឃើញ**ឈីស៊ី**តែម្នាក់ឯង ក៏ដូចជាធូរទូលាយក្នុងចិត្ត ព្រោះ**ឈីស៊ី**ជាភឿនសម្លាញ់ស្និទ្ធនឹងគ្នាមកពីក្មេង ហើយថា ដែលខ្ញុំរិះគិតមកនិយាយនឹង**ចូឆ្ងូ**នេះ ព្រោះស្តាយស្រុកកាំងតាំងជាខេត្តឯក ហើយមានខេត្តឡើងដល់ប៉ែតសិបមួយមណ្ឌល ក្រែងមានអន្តរាយ ទាំងប្រជានុរាស្ត្រចំណុះស្រុក ក៏នឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់គ្នា បានជាខ្ញុំមកបញ្ឆោត**ចូឆ្ងូ** ប្រាថ្នានឹងជួយជីវិតអ្នកស្រុកទាំងអស់ឲ្យរស់នៅ។ **ឈីស៊ី**ក៏ធ្វើជាតបថា ខ្លួនអ្នកមានចិត្តអាណិតស្តាយអ្នកស្រុកកាំងតាំងខ្លាចអន្តរាយ ទើបមកខ្វល់ខ្វាយខំរិះគិតបានការយ៉ាងនេះ ចុះទាហាន**ចូឆ្ងូ**ដល់ប៉ែតសិបបីម៉ឺននោះ អ្នកគ្មានចិត្តអាណិតថានឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ទាំងអស់ទេឬ?

បាំងថងថា ការទាំងអម្បាលនេះ មិនមែនជាការរបស់**ស៊ុនគួន**តែម្នាក់ឯងទេ គឺជាការរបស់**ឡៅពី**ចៅហ្វាយចាស់អ្នកនោះដែរ ដែលអ្នកថាដូច្នេះមុខជាយកសេចក្តីដែលខ្ញុំរិះគិតនេះទៅប្រាប់**ចូឆ្ងូ**ឲ្យដឹងដល់ម្ល៉ឹងឬ? **ឈីស៊ី**តបថា ដែលខ្ញុំបានផុងខ្លួនមកនៅនឹង**ចូឆ្ងូ**ដូច្នេះ គឺមកដោយសេចក្តីថាចិត្ត លុះមាតាខ្ញុំស្លាប់ទៅ ខ្ញុំក៏មានចិត្តនឹកខឹងនឹង**ចូឆ្ងូ**ដរាបសព្វថ្ងៃនេះ ខ្ញុំក៏មានចិត្តរឮកអាល័យ**ឡៅពី**មិនភ្លេចសោះ ព្រោះគិតដល់គុណ**ឡៅពី**ដែលមានមកពីដើម កាលដែលនឹងឃ្លាតចាកមកក៏បានស្បថស្បែទុកនឹង**ឡៅពី**ថា ទោះបីមកនៅទ័ពនេះក្តី ក៏មិនបានប្រាប់កលសឹកអ្វីនីមួយឲ្យ**ចូឆ្ងូ**ដឹង ឥឡូវខ្លួនអ្នកក៏បានរិះគិតនឹងដុតទ័ព**ចូឆ្ងូ**ឲ្យអស់ ហើយនឹងចង់ដុតទាំងខ្លួនខ្ញុំផងទៀតឬ? **បាំងថង**ថា ហេតុម្តេចអ្នកមកចរចាដូច្នេះ **ឯធម្មតាអ្នកមានតម្រិះប្រាជ្ញា បើមាន**

ភ័យមកដល់ខ្លួនហើយ មិនគិតនឹងយកខ្លួនឲ្យរួច ក៏មិនហៅថាអ្នកមានប្រាជ្ញាបាន។ ហើយ**បាំងថង**ក៏លាចុះទូកទៅ។

ឯ**ឈីស៊ី** លុះ**បាំងថង**ទៅហើយក៏គិតថា បើយើងនៅក្នុងទ័ព**ចូឆ្វ**តទៅក៏គង់នឹងបានសេចក្ដីលំបាកវេទនា គួរតែម្នីម្នាប្រែប្រួលគិតឲ្យរួចភ័យ ទើបប្រើមនុស្សស្និទ្ធស្នាលឲ្យដើរទៅនិយាយឮល្បីថា មានអ្នកជំនួញមកប្រាប់ដំណឹងថា **ម៉ាថេង**និង**ហាន់ស៊ុយ**ដែលនៅស្រុកសេលៀងនោះ នឹងលើកកងទ័ពមកវាយយកស្រុកហ៊ូតោ។ បណ្ដាទាហាន**ចូឆ្វ**ដឹងឮដូច្នោះក៏ព្រួយចិត្ត ភិតភ័យគិតដល់គ្រប់គ្រួ ទើបនាំគ្នាចូលទៅប្រាប់**ចូឆ្វ**តាមកិត្តិស័ព្ទដែលបានឮនោះ។ **ចូឆ្វ**ដឹងដូច្នោះទើបប្រឹក្សាសេនាទាហានទាំងពួងថា កាលណាយើងនឹងលើកកងទ័ពមកប្រាបប្រាមអាណាខេត្តមាត់ទន្លេ ក៏គិតខ្លាចតែ**ម៉ាថេង**និង**ហាន់ស៊ុយ**ប៉ុណ្ណោះ ឥឡូវឮដំណឹងមកថា **ម៉ាថេង**និង**ហាន់ស៊ុយ**លើកកងទ័ពមកវាយស្រុកហ៊ូតោហើយ គួរនឹងឲ្យនរណាដែលមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែទទួលអាសាចេញទៅការពារបាន។

ឈីស៊ីឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទមកនៅនឹងលោកនេះក៏មិនទាន់បានធ្វើការអ្វីឲ្យជាគុណបំណាច់ឡើយ ឥឡូវមានសត្រូវមកប៉ងហើយ ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាលើកទាហានបីពាន់ទៅចាត់ចែងដាក់គយល្បាតប្រុងប្រយ័ត្នស្កាត់តាមច្រកផ្លូវដែលទៅ ត្រូវលើស្រុកហ៊ូតោជាមុន បើសិនណាសឹកសត្រូវមកលើសលុបនឹងទប់ពុំបាន ខ្ញុំបាទនឹងមានសំបុត្រប្ដឹងមកលោកឲ្យបានជ្រាប។ **ចូឆ្វ**បានឮថា **ឈីស៊ី**សុំអាសាទៅក៏មានចិត្តត្រេកអរថា ដែលអ្នកទទួលទៅនោះយើងគាប់ចិត្តណាស់ ព្រោះទាហានខាងនេះក៏សល់នៅជាច្រើន ចូរអ្នកចាត់ចែងបែងរំលែកយកទៅចុះ ហើយក៏ប្រមូលទាហានបីពាន់ឲ្យ**ចោប៉ា**ជាទ័ពស្រួច **ឈីស៊ី**និង**ចោប៉ា**ក៏លា**ចូឆ្វ**ចេញទៅដល់ស្រុកហ៊ូតោ។

ឯ**ចូឆ្ង** លុះវេលាព្រឹកក៏ឡើងសេះនាំទាហានដើរត្រួតមើលបន្ទាយជើងគោក ឃើញមាំមួនទាំងអស់ ហើយក៏ត្រឡប់មកវិញ លុះវេលាល្ងាចក៏ចុះទូកចេញទៅត្រួតកងទ័ពទឹកដែល**អ៊ីគឹម, ម៉ាកាយ**រៀបចំឲ្យចងជាក្បួនទុកជាកងៗ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យចាត់ចែងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធ និងធ្នូទុកតាមសើនបន្ទាយ ហើយតែងតុលៀងសេនាទាហានទាំងពួង។ ក្នុងខណៈនោះព្រះចៅ**ហៀនតេ**សោយរាយសម្បត្តិបានដប់ពីរឆ្នាំ (ព.ស ៧៤៤)។ កាល**ចូឆ្ង**ចុះមកត្រួតកងទ័ពទូកជាខែបុស្សដប់ប្រាំកើត ព្រះចន្ទពេញវង់ត្រចង់ត្រចះជ្រះថ្លា វាតាក៏ស្ងប់ស្ងាត់ឈឹង សមុទ្រធំល្វឹងល្វើយគ្មានរលកសោះ ទូកខ្នានទាំងអស់នឹងដូចផែនដី ទោះបីនឹងមានរលកខ្យល់បក់បោកមកធំយ៉ាងណា បណ្ដាទូកចម្បាំងទាំងអស់នោះក៏មិនរំភើបនឹងប្រែប្រួលទៅណា ទាំងបណ្ដាទាហានក៏មិនមានពុលរលក។

ឯចៅភ្នាក់ងារគ្រឿងលេងភ្លេងតូរ្យតន្ត្រី ក៏នាំគ្នាដេញចាប៉ីក្លួតទ្រសូរទ្រហឹងអឹងអាប់។ **ចូឆ្ង**ឃើញទាហានស៊ីលៀងតាមរបៀបថែវខ្នាន់ខ្នាប់ មើលប្រហែលបីរយប្លាយ នាំគ្នានិយាយពីការសង្គ្រាមទៅវិញទៅមក ខណៈកាលដែល**ចូឆ្ង**កំពុងសេពសុរានៅកណ្ដាលទូកផែ ជាមួយសេនាទាហានទាំងពួងនោះ ក៏ក្រឡេកមើលទៅលើអាកាស ឃើញខាងស្រុកកាំងតាំងនៅទិសបូព៌ា និងស្រុកកាំងហែក្បែរមាត់ទន្លេទិសបស្ចិម មើលទៅទិសឧត្តរ ទិសទក្សិណក៏ភ្លឺដោយពន្លឺព្រះចន្ទ **ចូឆ្ង**ក៏មានសេចក្ដីសោមនស្សរីករាយ ហើយនិយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា ពីដើមយើងគិតថា នឹងទំនុកបម្រុងផែនដីឲ្យជាសុខ យើងក៏បានធ្វើការប្រាបប្រាមសត្រូវរៀងមកជាច្រើនតំបន់ហើយ ឥឡូវនៅសល់តែស្រុកកាំងតាំងមួយខ្លាំងពូកែជាងគេ ឲ្យអ្នកទាំងពួងរួមប្រមូលឲ្យមូលចិត្តគំនិតគ្នាជួយយើងឲ្យបាន នឹងកម្ចាត់**ស៊ុនគួន, ជីវយី**ចេញ ហើយស្រុកទេសក៏នឹងនៅជាសុខ យើងទាំងឡាយក៏នឹងបានឃើញមុខគ្នាជាទី

សប្បាយ។ ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានទាំងឡាយបានឮច្ចូរ្ចថាដូច្នោះ ក៏នាំគ្នាគំនាប់ហើយថា សូមឲ្យទេវតាជួយឲ្យបានសម្រេចដូចសេចក្ដីប្រាថ្នាចុះ យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងបានជាទីពឹងតទៅ។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៤២

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ជាង

*(តាំងពី**ចូឆូ**ជួបជុំនឹងសេនាទាហានស៊ីផឹកក្នុងផែទ័ពទឹក **ចូឆូ**ស្រវឹងស្រាប្រមាថគុំគួនថា **ជីវយី** និង**ឡោសុក**នឹងដល់នូវសេចក្ដីអន្តរាយ លុះដល់**អ៊ុយកាយ**ចូលទុកទៅផុត ទ័ព**ចូឆូ**ឆេះអស់។)*

ខណៈនោះ **ចូឆូ**ផឹកស្រាស្រវឹងជាមួយនឹងពួកមន្ត្រីខុំរាជការ លុះដល់ពេលយាមពីរយប់ **ចូឆូ**ស្រវឹងស្រាខ្លាំងណាស់ ក៏កំរើបចិត្តគិតប្រមាថ ទើបក្រោកឡើងលើកដៃចង្អុលទៅទាហានទាំងពួងថា ឯ**ជីវយី**និង**ឡោសុក**នោះ មិនបានដឹងថាអាកាសនឹងសម្ដែងហេតុឲ្យឃើញថា ខ្លួនទាំងពីរនឹងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ក៏ឥតអង្គឹមាន ប្រការមួយទៀតបណ្ដាពួកកងទាហានក្នុងកងទ័ពវាក៏ប្រែចិត្តគិតតែដោះភៀសចេញមកចូលនៅខាងយើងជាច្រើនណាស់ បីដូចនឹងឃើញច្បាស់ថា ទេពតាទាំងឡាយមកបញ្ចូលចិត្តគិតនាំមក ប្រាថ្នានឹងឲ្យយើងយកនូវជ័យជម្នះលើវា។ **ស៊ុនហ៊ីវ**ក៏ឃាត់ហាម**ចូឆូ**ថា លោកកុំមានប្រសាសន៍ឲ្យឮខ្ចរខ្ចាយទៅធ្វើអ្វី ក្រែងបែកសេចក្ដីនេះដឹងទៅដល់**ជីវយី**នឹងខូចការរបស់យើង។

ចូឆូតបថា បណ្ដាពួកទាហានដែលបានមកប្រជុំគ្នានៅទីនេះ ក៏សុទ្ធតែជាពួកម៉ាករបស់យើងរួមចិត្តគំនិតមួយ អ្នកកុំគប្បីព្រួយថាការនោះនឹងដឹងដល់ទៅ**ជីវយី**ឡើយ ហើយលើកដៃចង្អុលទៅត្រង់ទិសស្រុកកាំងហែថា **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**គ្រានេះគឺមិនមែនចេះគ្នេរប្រមាណក្នុងកម្លាំងរបស់ខ្លួនសោះ ប្រៀបដូចកណ្ដៀរពូនដំបូកអាចគិតលូនទៅទម្លាយភ្នំដ៏ធំខ្ពស់ គួរនឹងទប់ទល់បានឃើញឬ ឯអាយុរបស់យើងក៏បានហាសិបឆ្នាំហើយ បើសិនណាយើងបានស្រុកកាំងតាំង ក៏នឹងមានសេចក្ដីត្រេកអរសប្បាយមួយពេល ព្រោះពីដើមយើងក៏ដឹងច្បាស់ថា នាង**កៀវកុកឡោ**មានបុត្រីសម្បុរល្អស្អាតពីរនាក់ ប្រកបដោយលក្ខណ៍ស័ក្ដិសមជាឯកលើសស្រីក្នុងផែនដីនេះ

យើងក៏បានត្រិះរិះទុកមកជាយូរហើយ តែថាជាហេតុទេពតាបណ្ដាលឲ្យព្រាត់ភ្លាត់បានទៅជាភរិយា**ស៊ុនសេក** និង**ជីវយី**ទាំងពីរនាក់ កាលយើងច្បាំងបានស្រុកកេងជីវនោះ យើងក៏បានឲ្យកសាងស្រុកជាថ្មី ធ្វើប្រាសាទកំពូលបីទុកត្រង់ឆ្នេរទន្លេជៀងហោ គ្រានេះបើយើងបានស្រុកកាំងតាំងគង់នឹងឃើញមុខកូនស្រីនាង**កៀវកុកឡោ** យើងនឹងទៅទ្របីស្ត្រីទាំងពីរ នាំទៅនៅលើប្រាសាទស្រុកកេងជីវ ឲ្យធ្វើវដ្តប្រតិបត្តិយើងតាមត្រូវការ ដើម្បីជាទីស្នេហាត្រាតែអស់ជីវិតក្នុងទីនោះ ហើយ**ចូឆ្នូ**ក៏អស់សំណើចសើចក្អាកក្អាយ ទទួលក្រឡេកទៅឃើញក្អែកមួយហ្វូង ហើរព្រាងព្រាតតម្រង់ទៅទិសទក្សិណ **ចូឆ្នូ**ក៏សួរទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា ហេតុម្ដេចបានជាក្អែកហើរស្រែកខុសវេលាដូច្នេះ នឹងកាចឬជាប្រការម្ដេច?

ទីប្រឹក្សាទាំងពួងឆ្លើយថា ឯក្អែកដែលហើរស្រែកមកនេះ ព្រោះឃើញខែភ្លឺស្រឡះវាសម្គាល់ច្បាស់ជាជិតភ្លឺ ប្រាថ្នានឹងហើរទៅរកស៊ី ដែលលោកមកសម្គាល់ថាជាឬកាចនោះមិនត្រូវទេ។ **ចូឆ្នូ**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើច ហើយលើកពែងស្រាផឹកថែមទៀតពីរទៅបីពែង ស្រវឹងខ្លាំងណាស់ រឹតតែមានសេចក្ដីកំរើបឡើង ក៏កន្ត្រាក់យកលំពែងចេញទៅឈរនៅក្បាលទូក ហើយស្រែកប្រកាសទាហានទាំងពួងថា ផ្តែលំពែងនេះយើងកាន់សម្រាប់ដៃមកពីដើមកាលនៅជាកូនទាហាន ទាល់តែតាំងខ្លួនបានដល់ទីនេះ បានប្រាបប្រាមពួកចោរជូតក្បាលលឿង និង**លីប៉ោ**, **អ៊ួនសៀវ**, **អ៊ួនសុត** ហើយបានហាមប្រាមអាណាខេត្តទាំងពួងមកទៀត ក៏មិនដែលថ្លោះការកើតមកជាជាតិទាហានហើយត្រូវតែមានចិត្តក្លៀវក្លាដូច្នេះ រួច**ចូឆ្នូ**ក៏ច្រៀងភ្លេងមានទំនុកថា៖

វិស័យកំណើតកើតគួរស្ដាប់ កាលរស់គួរត្រាប់ត្រេងភិប្រាយ
ត្រូវលេងល្បែងអីឲ្យសប្បាយ សម្រាប់រូបកាយដែលត្រូវការ។
តែមកឃើញប្លែកក្អែកទាំងហ្វូង ផ្អើលហើរទៅត្បូងជាអស្ចារ្យ
សូម្បីព្រៃឈើវល្លិ៍លតា គ្មានសោះបក្សាទំមិនបាន។
បានជាហើរប្លែកបែកបាក់អស់ គួរឲ្យស្រណោះសត្វតិរច្ឆាន

ធម្មជាតិភ្នំធំដុំដែនដាន មែនមានកំពូលស្រួចខ្ពង់ខ្ពស់។
រីឯសមុទ្រជ្រៅផុតដែន ដីដែលទ្រង់ទ្រទ្រូទិសទស
ចិត្តយើងចិត្តគេគ្នេរចង់រស់ គឺមោះចៀសទុក្ខទើបសុខា។

ឡៅហុកទីប្រឹក្សាឮដូច្នោះក៏និយាយថា លោកលើកទ័ពមកប្រាថ្នានឹងធ្វើការសង្គ្រាមយកជ័យជម្នះ ហេតុម្តេចបានជាពោលពាក្យថាបរាជ័យដូច្នេះ? **ចូអ្វ**ក៏សួរថា អញធ្វើភ្លេងលេង ហេតុម្តេចមកថាបរាជ័យវិញ? **ឡៅហុក**ថា ខ្ញុំបាទបានឮភ្លេងថា ហ្វូងក្អែកគ្មានសំបុក និងមែកឈើទំអាស្រ័យ នាំគ្នាហើរស្រែកទៅឲ្យខុសវេលា បានជាខ្ញុំបាទថាជាពាក្យបរាជ័យដូច្នេះ។ **ចូអ្វ**ឮដូច្នោះក៏ខឹងច្រឡោត ខ្លួនឯងនេះហ៊ាននិយាយមើលងាយប្រមាថអញ ហើយក៏យកលំពែងចាក់**ឡៅហុក**ដួលចុះដាច់ខ្យល់ស្លាប់។ ទាហានទាំងពួងឃើញដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតរន្ធត់ស្មារតី ទើបនាំ**ចូអ្វ**ចូលក្នុងបន្ទាយ។

លុះព្រឹកឡើង **ចូអ្វ**ស្វាងស្រវឹងស្រា ភ្ញាក់ពីដេកឡើងក៏គិតឃើញថា យប់មិញអញសម្លាប់**ឡៅហុក**ចេញនោះខុសសោះ។ ឯ**ឡៅហ៊ី**ជាកូន**ឡៅហុក**ក៏ចូលទៅស្រែកទ្រហោយំឲ្យ**ចូអ្វ**ថា បិតាខ្ញុំគ្មានទោសខុសអ្វីសោះ លោកមកសម្លាប់ចេញ។ ឥឡូវខ្ញុំបាទសូមយកសពបិតាទៅដាក់តាមទំនៀម។ **ចូអ្វ**ឮដូច្នោះក៏មានសេចក្តីអាណិតអានាថ យំស្រក់ទឹកភ្នែកហើយថា កាលពីយប់មិញយើងផឹកស្រាស្រវឹងខឹងខ្លាំងណាស់ ដែលសម្លាប់បិតាអ្នកស្លាប់នោះ គឺយើងធ្វើរំលោភបំពានទៅហើយ អ្នកកុំតូចចិត្តនឹងយើងឡើយ ចូរយកបិតាទៅរៀបចំចាត់ចែងតាមតំណែងកូនស្តេចក្នុងក្រុងហ៊ូតោចុះ ហើយក៏ចាត់ទាហានឲ្យ**ឡៅហ៊ី**ជួយនាំសពទៅជាមួយ។

លុះវេលាព្រឹកឡើង **អ៊ីគឹម**និង**ម៉ាកាយ**ដែលជានាយទ័ពទឹក ក៏ឡើងទៅជម្រាបប្តឹង**ចូអ្វ**ថា ទូកចម្បាំងទាំងធំទាំងតូច ក៏បានចាត់ចែងត្រៀមបម្រុងព្រមទាំងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធសព្វគ្រប់ហើយ លោកនឹងលើកកងទ័ពទៅវេលាណាសុំឲ្យកំណត់ថ្ងៃចុះ ខ្ញុំបាទនឹងចាត់ចែងរៀបចំឲ្យព្រមគ្នា។ **ចូអ្វ**ឮដូច្នោះក៏ចុះទៅកាន់ទូកចម្បាំង តាំងឲ្យប្រមូលទាហានទាំងទ័ពទឹកមកបញ្ចូលគ្នា ហើយចាត់ឲ្យមានទង់ពណ៌ផ្សេងៗប្រាំ

យ៉ាង សម្រាប់កងទ័ពគោកទ័ពទឹក និងបានដោតសម្គាល់ទាំងប្រាំកង ឯទូកខ្នានមេកងធំទ័ពហ្លួងត្រូវដោតទង់ពណ៌លឿង ទូកខ្នាន**អ៊ីគឹម**និង**ម៉ាកាយ**ជានាយទ័ពស្រួចទង់ពណ៌ក្រហម ឲ្យ**លីយ៉ាយ**ជាប៉ែកស្តាំនាំទូកខ្នានដោតទង់ពណ៌ខៀវ **ប៊ុនផេង**នាំទូកខ្នានជាប៉ែកឆ្វេងដោយទង់ពណ៌ស ឲ្យ**ទៀវខាប់**នាំទូកខ្នាតជាកងទ័ពក្រោយដោតទង់ពណ៌សេត។

ឯទ័ពគោកនោះសោត ចាត់ឲ្យ**លីកង**ជានាយទ័ពស្រួចដោតទង់ពណ៌ក្រហម ឲ្យ**លីទៀន**ជាប៉ែកស្តាំដោតទង់ពណ៌ខៀវ ឲ្យ**ង៉ាក់ជិន**ជាប៉ែកឆ្វេងដោតទង់ពណ៌ស ឲ្យ**ហែហ៊ួអៀន**ជានាយកងទ័ពហ្លួងដោតទង់ពណ៌លឿង ឲ្យ**ស៊ីឡុង**ជានាយកងទ័ពក្រោយដោតទង់ពណ៌សេត ហើយឲ្យ**ហែហ៊ួទុន**និង**ចោហាង**ជាកងឈ្លូន សម្រាប់ជួយបំពេញកម្លាំងទាំងទ័ពគោកទ័ពទឹក ហើយនិងឲ្យយកដំណឹងជាផ្លូវរាជការមកប្តឹងពន្យល់គ្រប់ពេល។ ឯ**តៀវលៀវ** និង**ខៅធូ**ឲ្យកាន់អាជ្ញាសិទ្ធិជាសារវ័ត្រធំសម្រាប់ត្រួតទ័ព បណ្តាទាហានឯក ទោទាំងឡាយក៏ចាត់ឲ្យជានាយពួកនាយកងទ័ពទឹកទាំងអស់។ លុះចាត់ការស្រេចហើយ នាយទាហានទាំងអស់ក៏ទៅចាប់ស្លាកតាមកេណ្ឌទ័ពគោកទ័ពទឹក។

ក្នុងខណៈនោះទទួលផ្តាក់ខ្យល់បក់មក **ចូឆូ**ក៏ដកយុថ្កាបើក្តោងទូកខ្នានទាំងអស់ ឡើងលឿនគ្រឿនតាមមាត់ទន្លេ បណ្តាទាហានធំតូចទាំងពួងក៏រត់ទៅមកជាទីជួយគ្នាច្បាំងតយុទ្ធ នោះទូកខ្នានទាំងអស់ដែលត្រូវខ្យល់វល់និងរលក ក៏នឹងថ្កល់ដូចគេនៅលើផែនដី គ្មានផ្អៀងផ្អងឃ្លោងដល់តិចសោះ ពួកទាហានស្រុកលើក៏មិនមានពុលរលក នាំគ្នាធ្វើការជាប្រក្រតី។

ចូឆូឃើញដូច្នោះក៏មានចិត្តរំភើបថា គ្រានេះនឹងមានជ័យជម្នះសឹកសត្រូវជាប្រាកដ ហើយក៏បង្គាប់ឲ្យទូកខ្នានទាំងពួងមូរក្តោងទុក ចូលទៅចតនៅទីដដែលដូចដើម។ **ចូឆូ**ក៏ត្រឡប់ឡើងទៅលើបន្ទាយគោក ហើយនិយាយនឹងទីប្រឹក្សាទាំងពួងថា គ្រានេះទេពតាជួយយើង ទើបបណ្តាលចិត្ត**បាំងថង**មកប្រាប់ឲ្យយើងធ្វើការយកច្រវាក់វាយគាបទូកចម្បាំងចងភ្ជាប់គ្នា ជាផែខ្នានដូច្នេះ ក៏នឹងថ្កល់ដូចផែនដី នឹង

តតាំងច្បាំងគ្នាបានយ៉ាងចំណាប់ណាស់។ **ផៀយ៉ុក**ឆ្លើយថា ការដែលរៀបចំចាត់ចែងទាំងពួងនេះក៏ឃើញថាជាស្រួលមែនហើយ តែនៅបារម្ភក្រែងសឹកសត្រូវនឹងលបយកភ្លើងមកដុតឲ្យឆេះឡើង នោះឃើញថាទូកចម្បាំងទាំងពួងដែលចងភ្ជាប់គ្នានោះនឹងកែខៃថយចេញពីគ្នាមិនទាន់នឹងថ្ដោះការ។ សុំឲ្យលោករិះគិតចាត់ចែងប្រយ័ត្នខាងការពាររក្សាភ្លើងឲ្យមាំមួន ទើបនឹងមិនមានអន្តរាយ។ **ចូឆូ**អស់សំណើចហើយថា ដែលអ្នកគិតបង្ខាំងរាំងរាការពារទុកដូច្នេះក៏ល្អហើយ តែថាដូចជាមិនដឹងផ្លូវសេចក្តីបានជាបារម្ភភ័យដូច្នេះ ដែលអ្នកថាខ្លាចសត្រូវនឹងយកភ្លើងមកដុតនោះកុំព្រួយបារម្ភឡើយ ព្រោះហេតុថា ជាទេសកាលខែប្រាំង ឥឡូវនេះមានតែខ្យល់ជំនោរ និងខ្យល់បក់មកពីទិសឯលិច ឯកងទ័ពយើងនេះក៏តាំងនៅពីលើខ្យល់ ខាងទ័ព**ជីវយី**នៅពីក្រោមខ្យល់ ទោះបី**ជីវយី**ឲ្យទាហានមកលបដុតភ្លើង ខ្យល់ក៏ផាត់បក់បោកមិនឲ្យភ្លើងឆេះមកបាន គង់ត្រឡប់ឆេះឆាបតាមចុងខ្យល់បក់ច្រានទៅលើកងទ័ព**ជីវយី**វិញ។ បើជាទេសកាលខែកត្តិកខាងខ្នើត ចុងរដូវភ្លៀវក៏នឹងកើតខ្យល់ព្យុះឈ្មោះសលាត័នមកខ្លះ គ្រានេះកន្លងមកដល់ខែបុស្សហើយ ផុតទេសកាលភ្លៀងហើយ យើងក៏មិនត្រូវខ្លាចអ្វី។ ទីប្រឹក្សាទាំងពួងឮដូច្នោះក៏គ្រវីក្បាលនាំគ្នាគំនាប់**ចូឆូ**សរសើរថា តម្រិះប្រាជ្ញាជ្រៅទូលាយឆ្ងាយណាស់ ដឹងការទេសកាលភ្លៀងខ្យល់មិនសល់ត្រង់ណា។

ចូឆូក៏និយាយថា ទាហានរបស់យើងសុទ្ធតែពួកអ្នកលើក្នុងព្រៃ បើមិនបានតម្រិះរិះគិតគំនិត**បាំងថង**មកពន្យល់ឲ្យធ្វើដូច្នេះ ឃើញថាមិនបានឆ្លងកាត់ជ្រោយបណ្តោយចូលទៅក្នុងស្រុកកាំងតាំងបានឡើយ។

ជៀវហៀនិង**ជៀវឡាំ** ដែលជាទាហាន**អ៊ួនសៀវ**ឆ្លើយជម្រាប**ចូឆូ**ថា ខ្ញុំបាទជាពួកអ្នកលើក៏មែន តែចំណានការខាងទូកគ្រាន់បើដែរ ខ្ញុំបាទនឹងសុំទូកចម្បាំងម្តៅផ្ទុកទាហានឲ្យព្រម លើកទៅវាយកងទ័ព**ជីវយី**វេលានេះយកជ័យជម្នះជាដំបូងឲ្យប្រាកដកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ថាជាមនុស្សអ្នកលើក៏ចំណានក្នុងការទូកក្តារ។

ចូវអ្វូតបថា ដែលអ្នកទាំងពីរចំណានការទូកក៏មែន តែបានខាងឯក្នុងស្ទឹងនិងព្រែក ឯពួកស្រុកកាំងតាំងខ្លាំងពូកែខាងទូកនោះរួសរហ័សណាស់ បីដូចត្រីហែលឆ្លាស់គ្នាក្នុងទឹក អ្នកទាំងពីរកុំបីមើលងាយ ដែលនឹងអាសាទៅនោះក៏គាប់ចិត្តខ្ញុំណាស់ហើយ តែយើងនឹងឲ្យទៅនោះ បីដូចក្លែងធ្វើឲ្យអ្នកទាំងពីរស្លាប់អសារឥតការ។ **ជៀវហៀ**, **ជៀវឡាំ**ថា តែត្រឹមទូកតូចក៏បានដែរ នឹងបានធ្វើការរហ័សបើនឹងប្រោសហើយ បែងទូកឲ្យ**ជៀវឡាំ**ពាក់កណ្ដាល លើកឆ្លងទៅវាយខ្ទប់យកកងទ័ព**ជីវយី**កាត់យកក្បាល**ជីវយី**ឲ្យបាន។ **ចូវអ្វូ**ថា បើនឹងអាសាទៅក៏ទៅចុះ យើងនឹងឲ្យទាហានប្រាំរយ ហើយនិងឲ្យ**ប៊ុនផេង**នាំទូកចម្បាំងសាមសិបលើកជូនទៅក្រោយ តែអ្នកទាំងពីរធ្វើតែល្មមឲ្យឃើញថ្វីដៃ កុំរំលោភបំពានចូលទៅឲ្យថ្លោះការ។ **ជៀវហៀ**, **ជៀវឡាំ**មានសេចក្ដីត្រេកអរក៏គំនាប់លា**ចូវអ្វូ**ចេញមក ហើយចាត់ចែងទាហាន និងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធឲ្យចុះទូកម្ភៃប្រាំលើកតម្រង់ទៅកងទ័ព**ជីវយី**។

ឯទាហាន**ជីវយី** កាលថ្ងៃដែល**ចូវអ្វូ**ឲ្យបណ្ដែតផែទូកចម្បាំងនោះ ដឹងដំណឹងហើយក៏ចូលទៅប្រាប់**ជីវយី** ៗក៏នាំទាហានឡើងទៅមើលលើកំពូលភ្នំខ្ពស់ ឃើញទាហានក្នុងកងទ័ព**ចូវអ្វូ**បណ្ដែតផែទូកចម្បាំងវាយស្គរ ស្រែកហ៊ោកញ្ជ្រៀវអឺងកងទើប**ជីវយី**ត្រឡប់មកបន្ទាយវិញ។ កាល**ជៀវហៀ**, **ជៀវឡាំ**លើកទ័ពទូកទៅនោះ ទាហានយាមល្បាតក៏ចូលទៅប្រាប់**ជីវយី** ៗក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ទាហាន**ចូវអ្វូ**លើកកន្លងចូលមកដល់មុខកងទ័ពទូកយើងហើយ នរណានឹងអាចទទួលអាសាចេញទៅតនឹងសឹកសត្រូវបាន? **ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ក៏លា**ជីវយី**ចេញទៅចុះទូកព្រមទាំងទាហានគ្រប់ទូកទាំងប្រាំ។

ឯ**ជៀវហៀ**, **ជៀវឡាំ** ឃើញទាហាន**ជីវយី**ចេញមកក៏ស្រែកថា អញទាំងពីរមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ នរណាអាចហ៊ានមកតស៊ូនឹងអញ ក៏ចេញមុខមកចុះ។ ឯ**ជៀវហៀ**កាន់លំពែងឡើងទៅឈរខាងក្បាលទូក ឲ្យទាហានស្រូតចែវហើយឲ្យបាញ់ធ្នូចម្រុះទៅជាច្រើន ឯ**ហាន់តុង**ក៏យកខែលរងព្រួញ លុះទូកចម្បាំងចូលទៅជិតគ្នា **ហាន់តុង**ក៏យកលំពែងចាក់ត្រូវ**ជៀវហៀ**ស្លាប់ ហើយលោតឡើងលើទូកកាប់

សម្លាប់ទាហានក្នុងទូកនោះស្លាប់អស់រលីង។ **ជៀវឡាំ**ឃើញដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានស្រូតចែវទូកជំនួយចូលទៅតយុទ្ធទៀត។ **ជីវថាយ**ក៏ដេញទូកទាហានចូលទៅជិតគ្នា ហើយលោតឡើងទៅលើទូក យកគ្រប៊ីកាប់**ជៀវឡាំ**ស្លាប់ ហើយកាប់ចាក់ទាហានក្នុងទូកនោះ ស្លាប់អស់គ្មានសល់ ឯទូកទាហាន**ជៀវហៀ**, **ជៀវឡាំ**ដែលសល់នោះក៏ស្រូតចែវថយរត់ទៅក្រោយវិញ **ហាន់តុង**ក៏លើកទូកដេញតាម ទទួលប្រទះនឹងទ័ពទូក**ប៊ុនផេង**លើកជាជំនួយមកតាមពីក្រោយ ក៏ចូលច្បាំងប្រយុទ្ធគ្នាជាកោលាហល។

ក្នុងខណៈ**ជីវយី**ឡើងទៅលើកំពូលភ្នំ ក្រឡេកទៅខាងជើងឃើញទូកកងទ័ព**ចូឆូ**ដោតទង់ច្រូងច្រុះជាច្រើន ហើយក្រឡេកមកត្រង់មុខបន្ទាយរបស់ខ្លួន ឃើញទង់ទូកចម្បាំង**ហាន់តុង**, **ជីវថាយ**កំពុងច្បាំងគ្នានឹង**ប៊ុនផេង**ជាសន្ធឹកណាស់ ឃើញទូកទ័ព**ប៊ុនផេង**ទប់ទល់ពុំឈ្នះក៏ថយរត់ទៅ ឃើញទូកទ័ព**ហាន់តុង**, **ជីវថាយ**នៅចែវដេញតាម **ជីវយី**បារម្ភខ្លាចក្រែងទ័ព**ចូឆូ**នឹងបង្កប់ចាំធ្វើអន្តរាយ**ហាន់តុង** និង**ជីវថាយ**ឲ្យថ្លោះការ **ជីវយី**ក៏ប្រឹក្សានឹងនាយទ័ពនាយកងទាំងពួងថា ទូកចម្បាំង**ចូឆូ**ច្រើនលើសលុបបហួសវិស័យដែលនឹងគណនារាប់ ឧបមាដូចស្លឹកឈើដែលនៅលើដើម យើងនឹងរិះគិតតតាំងច្បាំងប្រការម្ដេចទើបនឹងបានជ័យជម្នះ។

ទីប្រឹក្សានិងសេនាទាហានទាំងពួង ក៏មិនទាន់ឆ្លើយថាប្រការម្ដេច ទទួលកើតខ្យល់ព្យុះរលកបោកមកខ្លាំងណាស់ **ជីវយី**ក្រឡេកទៅឃើញទង់លឿងក្នុងកងទ័ព**ចូឆូ**បាក់ដងរលំចុះ **ជីវយី**ក៏សើចហើយថា ដែលទង់ជ័យ**ចូឆូ**បាក់ដងនោះ ជាការអពមង្គលដល់**ចូឆូ**ល្មមផុតពាក្យហើយ ចុងខ្យល់ក៏បក់បោកមកទៀត ត្រូវទង់ជ័យក្នុងកងទ័ព**ជីវយី**របូតចេញពីដង អណ្ដែតឡើងទៅធ្លាក់លើភ្នំចំពោះមុខ**ជីវយី**។

ជីវយីឃើញដូច្នោះក៏ភ័យស្លុតចិត្តគិតថា ឥឡូវកងទ័ព**ចូឆូ**ជាដើមខ្យល់ ឯខាងទ័ពយើងជាចុងខ្យល់ ការដែលគិតទុកថានឹងដុតទ័ព**ចូឆូ**នោះឃើញថា មិនបានសម្រេច ព្រោះខ្យល់មិនបានបក់ត្រឡប់ទៅខាងទ័ព**ចូឆូ** តើនឹងរិះគិតប្រការម្ដេចអេះ មិនឃើញច្រកល្អកសោះដូច្នេះ មិនដឹងជាយ៉ាងណា? **ជីវយី**ក៏មានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយព្រួយទុក្ខទោមនស្សមិនសប្បាយ ចេះតែក្រហល់ក្រហាយញ័រអស់សព្វ

សាច់ តែគិតទៅគិតមកមិនដាច់ស្រេច រឹតតែទុក្ខខ្លាំងឡើង ទាល់តែក្អួតធ្លាក់មកសុទ្ធតែឈាម ហើយដួលសន្លប់នៅទីនោះ ទាហានទាំងអស់ក៏ភ័យស្លុតស្មារតី ជួយគ្នាគ្រាហ៍នាំខ្លួន**ជីវយី**ត្រឡប់ចុះទៅបន្ទាយ លុះរឹតរួតច្របាច់ដឹងខ្លួនហើយ ទាហានទាំងពួងក៏ប្រឹក្សាគ្នាថា គ្រានេះ**ជីវយី**ជាមេកងធំក្នុងទ័ពត្រឡប់ជាឈឺដូច្នេះ បើសិនណាជា**ចូឆូ**ដឹងក៏នឹងលើកទ័ពមកច្បាំងគ្របសង្កត់ យើងក៏នឹងបានសេចក្ដីភ្លាំងភ្លាត់បរាជ័យ ហេតុនេះត្រូវយើងនាំសេចក្ដីទៅជម្រាប**ស៊ុនគួន** សូមខ្លួនហ្មពេទ្យដែលឯកនាំមកព្យាបាលរក្សារោគ**ជីវយី**ឲ្យសះជា ទើបនឹងបានធ្វើការជាឆាប់តទៅ។

ខណៈនោះ**ឡោសុក**ឃើញ**ជីវយី**ក្រោកមិនរួចដូច្នោះ ក៏មិនមានសេចក្ដីសប្បាយទើបនាំរឿងរ៉ាវទៅប្រមាណប្រាប់**ខុងបេង**ថា **ជីវយី**ក្អួតឈាម ឥឡូវនៅដេកឈឺមិនទាន់ជា។ **ខុងបេង**ក៏ក្លែងសួរថា កាលបើ**ជីវយី**ឈឺអួលនៅដូច្នេះ តើអ្នកបានឃើញការទាំងពួងនោះនឹងជាប្រការម្ដេច? **ឡោសុក**ថា ដែល**ជីវយី**ជាមេកងធំក្នុងទ័ពបង្គាប់បញ្ជាការទាំងពួង ឥឡូវមកឈឺដូច្នេះក៏ជាបុណ្យរបស់**ចូឆូ** ជាកម្មរបស់ស្រុកកាំងតាំង។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា ឯរោគ**ជីវយី**នេះខ្ញុំក៏ល្មមនឹងរក្សាព្យាបាលឲ្យសះជាបាន។

ឡោសុកថា បើលោករក្សារោគ**ជីវយី**ឲ្យសះជាបាន ក៏ជាបុណ្យរបស់អ្នកស្រុកកាំងតាំង ហើយ**ឡោសុក**ក៏នាំ**ខុងបេង**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ឲ្យ**ខុងបេង**នៅខាងក្រៅ ខ្លួន**ឡោសុក**ឯងក៏ចូលទៅខាងក្នុង ឃើញ**ជីវយី**កំពុងដេកឈឺ **ឡោសុក**សួរថា ដែលលោកឈឺនេះបណ្ដាលមកពីរោគអ្វី? **ជីវយី**ថា រោគក្នុងខ្លួនខ្ញុំ ៗមិនដឹងប្រាប់ថាឈឺនោះយ៉ាងម្ដេចទេ តែក្នុងដើមទ្រូងត្រង់ថ្លើមប្រមាត់នោះញាប់ញ័រ ចាប់ដូចជាត្រូវអាវុធផ្សេងៗ។ **ឡោសុក**សួរថា លោកបានពិសាថ្នាំអ្វីខ្លះដែរឬទេ? **ជីវយី**ប្រាប់ថា ថ្នាំមានគ្រប់មុខ តែផឹកមិនបាន ព្រោះហេតុថាខ្យល់មកស្ទះប៉ះដរាប។ **ឡោសុក**ថា រោគដែលលោកឈឺនេះ **ខុងបេង**ថានឹងមើលឲ្យជា ឥឡូវ**ខុងបេង**មកដែរនៅខាងក្រៅ។ **ជីវយី**ក៏ឲ្យអញ្ជើញ**ខុងបេង**ចូលទៅ ហើយឲ្យមនុស្សដែលថែរោគលើកគ្រាហ៍ឲ្យអង្គុយ។ **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំមិនបានមកសួរលោកពីរបីថ្ងៃនេះ លោកក៏បង្កើត

បច្ចុប្បន្នរោគមកភ្លាម ខ្ញុំមិនដឹងសោះ។ **ជីវយី**ថា ធម្មតាកើតមកជាមនុស្សនេះ កម្រនឹងដឹងការក្នុងអាកាស។

បាត់ឃ្លាមួយចំនួន ក្នុងច្បាប់ដើមត្រង់ទំព័រ ៦៨៧ មិនដឹងថា តើខុងបេងនិយាយយ៉ាងណាខ្លះទៅជីវយី។

ជីវយីឮ**ខុងបេង**ថាដូច្នោះក៏នឹកខឹងណាស់ តែមិនចេញស្តីថាប្រការម្តេច ធ្វើជាស្រួល តែរោគនោះក៏រឹតតែកម្រើកខ្លាំងឡើងទៀត។ **ខុងបេង**ថា ក្នុងដើមទ្រូងលោកក៏សឹងប្រកបដោយសេចក្តីវិតក្កចេះតែប្រមូលគ្នាជាច្រើនឡើង បានជាបណ្តាលទៅជារោគដូច្នេះ ត្រូវតែប្រកបថ្នាំត្រជាក់ទើបសះជា។ **ជីវយី**ថា ថ្នាំត្រជាក់ក៏បានផឹកលេបច្រើនមុខមកហើយ រោគមិនអន់ស្រន់ចុះ។ ហើយ**ខុងបុង**សួរថា ថ្នាំត្រជាក់របស់អ្នកឈ្មោះអ្វី? ក្រែងផឹកទៅក្រកបនឹងរោគខ្ញុំ?

ខុងបេងក៏បណ្តេញមនុស្សបម្រើទាំងអស់ចេញទៅ ហើយក៏យកពិតមកសរសេរអក្សរដប់ប្រាំមួយតួជាសេចក្តីថា ដែលនឹងគិតកម្ចាត់**ចូឆូ**នោះបាន ចាត់របៀបរៀបទុកជាស្រេចអស់ហើយ គឺប្រាថ្នានឹងយកភ្លើងដុតទ័ព**ចូឆូ** នៅខ្វះតែខ្យល់សលាតន់មួយមុខ ដែលមិនបានបក់មកដូចបំណងប្រាថ្នាលោក។ លុះសរសេរហើយក៏ហុចទៅឲ្យ**ជីវយី** ក៏ថា ឯរោគដែលឈឺនេះឧបមាដូចធាតុទាំងបួនក្នុងរូបកាយរបស់លោក ឯធាតុដីធាតុទឹកក៏មានជាប្រក្រតីមកហើយ នៅខ្វះតែធាតុខ្យល់និងធាតុភ្លើងនៅទន់ណាស់ បើខ្យល់បក់មកត្រូវភ្លើងកម្រើកឡើងក្លាហើយ រោគលោកក៏នឹងជាស្រឡះ។

ជីវយីឃើញសំបុត្រនិងស្តាប់ពាក្យ**ខុងបេង**និយាយឧបមាដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតស្មារតីគិតថា **ខុងបេង**នេះកន្លងដឹងតម្រិះរិះគិតរបស់យើងដូចទេពតាមកបញ្ចូលចិត្ត **ជីវយី**ក៏សាស្រាយអធិប្បាយសេចក្តីទាំងពួង ដែលគិតនោះឲ្យ**ខុងបេង**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ ហើយសួរ**ខុងបេង**ថា គំនិតរបស់អ្នកនឹងគិតឃើញប្រការម្តេច នឹងឲ្យកើតខ្យល់សលាតន់មកបាន? ឯ**ខុងបេង**នោះបានដឹងក្នុងតម្រាថា ដល់ថ្ងៃប្រាំរោច ខែបុស្សនោះនឹងកើតខ្យល់សលាតន់ជាប្រាកដ តែគិតថា ខ្លាចក្រែង**ជីវយី**និងយើងធ្វើ

ការជាមួយគ្នាតទៅ **ជីវយី**មិនកោតខ្លាចគំនិតដែលគិត នឹងនាំឲ្យ**ជីវយី**មើលងាយ យើងត្រូវប្រើកលឧបាយនិយាយប្រាប់ឲ្យ**ជីវយី**គិតធ្វើការ ហើយនឹងលបរត់ទៅ។

លុះគិតហើយ**ខុងបេង**ថា ខ្លួនខ្ញុំនេះមានតម្រិះប្រាជ្ញាតិច តែបានប្រទះឃើញក្បួនតម្រាអាចារ្យម្នាក់ ប្រដៅឲ្យរៀនសុំខ្យល់សុំភ្លៀង បើលោកនឹងប្រាថ្នាចង់បានខ្យល់សលាត័ន ត្រូវឲ្យចាត់សង់រានបីជាន់ កម្ពស់មួយជាន់បីហត្ថប្លាយ នៅលើកំពូលភ្នំឡាំពិនសាននេះ ហើយសូមទាហានមួយរយម្ភៃនាក់កាន់ទង់ផ្សេងៗ អង្គុយព័ទ្ធរោងពិធីជុំវិញ ដើម្បីនឹងបានបម្រុងប្រើការ។ ខ្ញុំនឹងឡើងទៅសែកគាថាមន្តតាមតម្រាគ្រប់បីថ្ងៃបីយប់ សុំឲ្យខ្យល់សលាត័នមានមកបីថ្ងៃបីយប់បាន លោកនឹងបានលើកកងទ័ពទៅបំផ្លាញទ័ពទឹក**ចូឆូ**បានយ៉ាងមាំ។ **ជីវយី**ថា អ្នកកុំបាច់ធ្វើឲ្យដល់បីថ្ងៃបីយប់ឡើយ សូម្បីតែមួយថ្ងៃ ឬមួយយប់នេះ ឬស្អែក បើបង្អង់ទុកឲ្យយូរតទៅ សេចក្ដីដែលគិតនោះក៏នឹងសាយសុសទៅដល់**ចូឆូ**។ **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំនឹងធ្វើការហៅខ្យល់ឲ្យបានក្នុងថ្ងៃប្រាំរោចខែបុស្ស ពេលយាមមួយប្លាយ ឲ្យខ្យល់សលាត័នធ្លាក់មកជាយ៉ាងខ្លាំង លុះដល់ថ្ងៃប្រាំពីររោចទើបស្ងប់។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏មានចិត្តសោមនស្សត្រេកអរ ដូច**ខុងបេង**យកថ្នាំទិព្វមកលាយលាបឲ្យរោគដែលឈឺនោះសះជាមួយរំពេច ទើបក្រោកឡើងគំនាប់**ខុងបេង** ហើយក៏បង្គាប់ឲ្យពួកមេការទៅរៀបចំធ្វើរានពិធី ឲ្យទាហានយាមរក្សាតាមពាក្យ**ខុងបេង**បង្គាប់។ **ខុងបេង**ថា ដែលមុននឹងឲ្យទៅសុំខ្យល់នោះ ខ្ញុំត្រូវសុំអាជ្ញាសិទ្ធិទៅផង ទើបនឹងធ្វើការបានស្រួល។ **ជីវយី**មិនទាន់គិត ក៏យកគ្រប៊ីដែល**ស៊ុនគួន**បានឲ្យមកនោះ ប្រគល់ទៅ**ខុងបេង** ៗទទួលយកគ្រប៊ីហើយក៏នាំ**ឡោសុក**និងទាហានទាំងពួងឡើងលើកំពូលភ្នំឡាំពិនសាន ហើយធ្វើជាមើលភូមិឋាន ដែលនឹងឲ្យទាហានសង់រោងពិធីនោះគ្រប់បីជាន់ ក្នុងមួយជាន់កម្ពស់បីហត្ថប្លាយ ជាន់ដើមទំហំម្ភៃព្យាមបួនជ្រុង ហើយឲ្យជីកយកដីខាងទិសអាគ្នេយ៍ មកប៉ាន់ជារូបមករតម្កល់ទុកខាងទិសបូព៌ ក្នុងរានជាន់ដើមឲ្យដោតទង់ខៀវប្រាំពីររួត ប៉ាន់ជារូបទេវតា ឈ្មោះ**ហៀនប៊ូ**តម្កល់ទុកខាងទិសឧត្តរដោតទង់ខ្មៅប្រាំពីររួត ប៉ាន់ជារូបខ្លាតម្កល់ទុកខាង

ទិសបស្ចិមដោតទង់សប្រាំពីររូត ប៉ាន់ជារូបក្អែកតម្កល់ទុកខាងទិសទក្សិណដោតទង់ក្រហមប្រាំពីររូតដូចគ្នា ឯជាន់កណ្ដាលនោះមានមនុស្សកាន់ទង់លឿងប្រចាំទិសទាំងប្រាំបី ទិសនីមួយៗមានមនុស្សប្រាំបីនាក់ ជាន់លើបង្អស់មានមនុស្សប្រាំបីនាក់ ម្នាក់នៅទិសបូព៌កាន់គោមរ៉ៃយ៉ាប្រាំពីរដួង ម្នាក់នៅទិសឧត្តរកាន់ឈើចងឆ្អឹងមាន់ ម្នាក់នៅទិសបស្ចិមកាន់គ្រប៊ី ម្នាក់នៅទិសទក្សិណកាន់គោករងធូបទៀន លុះចាត់ការស្រេចហើយ **ខុងបេង**ក៏ធ្វើជានិយាយនឹង**ឡោសុក**ថា អ្នកចូរជួយត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជីវយី**ថា ដែលខ្ញុំមកសុំខ្យល់ឲ្យនេះបើមិនបានដូចសេចក្ដីគិតទេ ក៏កុំឲ្យ**ជីវយី**យកទោសខ្ញុំឡើយ។ **ឡោសុក**ទទួលពាក្យហើយក៏លាចុះទៅ។

ឯ**ខុងបេង**នោះ កាលថ្ងៃបីរោចខែបុស្សវេលាព្រឹក ក៏តាំងទៅងូតទឹកជម្រះកាយ ហើយតែងខ្លួនស្លៀកពាក់ដណ្ដប់សំពត់ឆៀងស្មាម្ខាងរំសាយសក់ចុះ ហើយនិយាយនឹងទាហានទាំងពួងថា គ្រានេះយើងនឹងធ្វើការតាំងពិធីជាធំ ឯបណ្ដាទាហានដែលយើងបានរៀបចំចាត់ចែងទុកទាំងប៉ុន្មាន បើឃើញយើងធ្វើប្រការម្ដេចក៏កុំឲ្យនិយាយគ្នាឬដើរទៅមកចាកទីកន្លែងឡើយ ត្រូវតែនៅឲ្យស្ងៀមជាប្រក្រតីទម្រាំយើងធ្វើការឲ្យបានសម្រេច បើនរណាហើយមិនស្ដាប់ យើងនឹងយកគ្រប៊ីអាជ្ញាសិទ្ធិដែល**ជីវយី**ឲ្យមកនេះកាត់ក្បាលចេញ។ លុះផ្ដាំទាហានរួចហើយ **ខុងបេង**ក៏ឡើងទៅលើរានពិធីជាន់លើ ទើបតាំងអុជធូបទៀនបូជាទេវតា ហើយធ្វើជាអង្គុយភាវនាសែកមន្តគាថាហៅខ្យល់ លុះវេលាសមគួរហើយក៏នាំទាហានទាំងអស់ចុះមកងូតទឹកបរិភោគអាហារ ហើយក៏ត្រឡប់ឡើងទៅធ្វើការដូចដើម។

ឯ**ជីវយី**ក៏បង្គាប់ឲ្យ**ឡោសុក**និង**ទៀអៅ**ចាត់ចែងកងទ័ពទូកឲ្យព្រម បើកើតខ្យល់សលាត័នមកកាលណា ក៏ឲ្យលើកទាហានទៅធ្វើការឲ្យទាន់ពេល ហើយធ្វើសំបុត្របកទៅដល់**ស៊ុនគួន**ឲ្យលើកកងទ័ពមកជួយ។ ឯ**អ៊ុយកាយ**ក៏រៀបចាត់ចែងទូកម្ភៃ យកស្មៅនិងចំបើងផ្ទុកពេញទូកទាំងអស់ ហើយក៏យកខ្លាញ់ត្រីបាចសាចទៅលើស្មៅនិងចំបើង ឲ្យទទឹកជាប្រឆេះភ្លើង ហើយយករំសេវ និងស្ពាន់ធ័របាចសាចទៅលើស្មៅនិងចំបើងថែមទៀតគ្រប់ទាំងម្ភៃទូក ហើយយកទង់ក្អែបខៀវដោតលើ

ក្បាលទុកជាសម្គាល់ លុះត្រៀមស្រេចហើយក៏ចតទូកចាំស្ដាប់**ជីវយី**មានបង្គាប់វេលាណា ក៏នឹងបានលើកចែវទៅដោយរហ័សវេលានោះ។

កាល**កាំឡេង**និង**ដាំតេក**បានសេចក្ដីជាក់លាក់ហើយ ក៏ក្លែងរក្សា**ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ**ទុកជាប់នឹងខ្លួន ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យរវាំងមើល**ឈ្មួតុង, ឈ្មួហោ**កុំឲ្យវេះវត់រួចទៅបាន បើ**ជីវយី**លើកទ័ពចេញទៅកាលណា នឹងបានធ្វើការតាម**ជីវយី**បង្គាប់ទុក។ ឯទាហានយាមល្បាតក៏ចូលទៅជម្រាប**ជីវយី**ថា ឥឡូវ**ស៊ុនគួន**លើកកងទ័ពមកឈប់នៅចម្ងាយផ្លូវពីបន្ទាយនេះប្រហែលប្រាំបីរយសិន (៣២ គ.ម) **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏អរណាស់ ទើបប្រើ**ឡោសុក**ទៅប្រកាសប្រាប់ទាហានទាំងពួងថា ឲ្យរៀបចំទូកចម្បាំងទុកឲ្យព្រម បើនឹងលើកចេញទៅកាលណាឲ្យទាន់ការ បើកងណាមេណាធ្វើឲ្យយឺតយូរត្រូវប្រហារជីវិត។ **ឡោសុក**ក៏ចេញទៅប្រកាសតាមពាក្យ**ជីវយី**បង្គាប់នោះ នាយកងនាយទ័ពក៏ប្រុងប្រៀបរៀបចំព្រមស្រេច ទាំងទូកទាំងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធតាំងពីព្រលប់ លុះដល់ភ្លឺក៏មិនបានឃើញខ្យល់ធ្លាក់មកសោះ។ **ជីវយី**ក៏និយាយនឹង**ឡោសុក**ថា **ខុងបេង**ទៅធ្វើការអស់មួយថ្ងៃមួយយប់ទៅហើយ ក៏មិនទាន់ឃើញមានខ្យល់សលាត័នធ្លាក់មកសោះ។ **ឡោសុក**ថា **ខុងបេង**ធ្វើការនោះមុខជាកើត។ លុះនិយាយគ្នាដូច្នោះហើយក៏នាំគ្នាចាំមើលពីព្រឹក លុះដល់ពេលយប់យាមពីរប្លាយក៏ឮសូរសំឡេងសន្ធឹកសន្ធាប់ពីខាងទិសអាគ្នេយ៍។ **ជីវយី**ក៏នាំ**ឡោសុក**ចេញទៅមើលកណ្ដាលវាល ក៏មិនឃើញមានខ្យល់អ្វីសោះ ស្ងប់ឈឹងទាំងអស់ លុះមួយស្របក់ក៏ធ្លាក់ខ្យល់ព្យុះសលាត័នបក់បោកមក។ **ជីវយី**ក៏មានអំណរណាស់ និយាយនឹង**ឡោសុក**ថា ឯតម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**ដឹងតម្រាហៅខ្យល់ក្នុងអាកាសបានដូច្នេះ នឹងរកអ្នកឯណាប្រៀបផ្ទឹមឲ្យត្រឹមស្មើគ្មាន ឧបមាដូចនឹងរាប់ផ្កាយតារានៅលើអាកាសបានទាំងអស់ ពុំនោះនឹងញ៉ាំងព្រះមហាសមុទ្រដ៏ជ្រៅឲ្យមើលឃើញរបស់ទាំងពួងបាន។ បើយើងទុក**ខុងបេង**ឲ្យនៅតទៅខាងមុខ ទុក្ខក៏នឹងមានដល់ស្រុកកាំងតាំងគង់អន្តរាយ ត្រូវតែរិះរកកលឧបាយសម្លាប់**ខុងបេង**ចេញ ទើបស្រុកយើងនឹងបានសេចក្ដីសុខតទៅ។ លុះនិយាយហើយក៏បង្គាប់**តេងហង** និង**ឈីសេង**ឲ្យលើក

ទាហានម្នាក់មួយរយ ចេញទៅចាប់ខ្លួន**ខុងបេង**សម្លាប់។ ឯ**ឈីសេង**ក៏លើកទាហានស្រូតទៅចុះទូក លើកស្កាត់ខាងមាត់ទន្លេ ថាបើឃើញ**ខុងបេង**នឹងចាប់ខ្លួនសម្លាប់ចេញ។ ខណៈនោះ**ខុងបេង**ដែលបានឃើញខ្យល់សលាត័នបោកបក់មកជាខ្លាំង ក៏សម្លឹងមើលទាហានទាំងពួង ឃើញកាន់ទង់ និងគ្រឿងប្ដីការគ្រប់ដៃជាប្រក្រតីតាមបង្គាប់ **ខុងបេង**ក៏លបរត់ចុះពីលើរានពិធី ស្រូតរូតទៅកាន់កំពង់ទឹកដែលបានកំណត់ទុកឲ្យ**ជូឡុង**មកទទួលនោះ។ ទាហានទាំងអស់ក៏មិនបានសម្គាល់ជា**ខុងបេង**នឹងរត់ទេ។ លុះ**តេងហង**ទៅដល់កណ្ដាលផ្លូវ ទទួលខ្យល់សលាត័នបោកបក់មកយ៉ាងខ្លាំង **តេងហង**ក៏បង្ខំបរសេះឡើងទៅដល់ទីរានពិធី ឃើញទាហានទាំងពួងកាន់ទង់ប្រុងខ្លួនមិនកម្រើក **តេងហង**ក៏ចុះពីលើសេះកាន់គ្រប៊ីឡើងទៅលើរាន ស្រាប់តែរកខ្លួន**ខុងបេង**មិនឃើញសោះ ក៏ត្រឡប់ចុះមកសួរពួកទាហានដែលនៅក្នុងទីនោះថា **ខុងបេង**នៅឯណាទៅហើយ? ទាហានដែលកាន់ទង់ប្រាប់ថា **ខុងបេង**ចុះទៅមុនលោកអម្បាញ់មិញទៅហើយ។ **តេងហង**ក៏ចុះទៅដល់ដី ឡើងសេះបំផាយចុះមកទៀត លុះទៅដល់មាត់ទន្លេ ប្រទះនឹង**ឈីសេង**ក៏សាកសួរគ្នាទៅវិញទៅមកមិនបានសេចក្ដី ទទួលមានកូនទាហានម្នាក់មកប្រាប់ថា កាលពេលព្រលប់ខ្ញុំបាទបានឃើញទូកតូចមួយ មកចតនៅក្បាលជ្រោយត្រង់ឆ្នេរខ្សាច់មាត់ទន្លេ លុះវេលាយាមពីរប្លាយ ឃើញ**ខុងបេង**ដើរមកចុះទូកនោះ ហើយចែវលឿនទៅទិសឯជើង។ **តេងហង**និង**ឈីសេង**ក៏ចុះទូកហើយបើកក្ដោងញែកគ្នាតាមទៅ។

ឈីសេងចែវតាមទៅទាន់ហើយស្រែកហៅ**ខុងបេង**ឲ្យឈប់នៅសិន ហើយប្រាប់ថា **ជីវយី**ឲ្យតាមមកអញ្ជើញទៅវិញ។ **ខុងបេង**ឮទាហានស្រែកហៅដូច្នោះ ក៏ឆ្លើយតបទៅវិញថា អ្នកឯងត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជីវយី**វិញចុះថា ខ្យល់ដែលយើងសូត្រស្រែកហៅនោះបានធ្លាក់មកហើយ ឲ្យខំធ្វើការនឹង**ចូឆូ**ឲ្យល្អចុះ ឯខ្លួនយើងនឹងលា**ជីវយី**ត្រឡប់ទៅស្រុកកាំងហែសិន ដល់ថ្ងៃក្រោយសឹមត្រឡប់មកសួរ**ជីវយី**វិញ។ **ឈីសេង**ក៏ថែមថា ឲ្យឈប់សិន ខ្ញុំនឹងជម្រាបសេចក្ដីដែល**ជីវយី**បង្គាប់មកជាការសម្ងាត់។ **ខុងបេង**ថា ដែលអ្នកមកនេះ យើងក៏ដឹងជាមុនទៅទៀត គឺ**ជីវយី**គិតទុក

នឹងធ្វើអន្តរាយដល់យើង ៗក៏ឲ្យ**ជូឡុង**មកចាំទទួល អ្នកឯងចូរវិលត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជីវយី**ចុះ បើមិនព្រមស្ដាប់ខំតែចូលមក នឹងរកកម្លាំងតនឹងយើងមិនបានទេ។

ឈីសេងឃើញទូក**ខុងបេង**មិនបានបើកក្ដោង ក៏ឲ្យទាហានចែវស្រូតតាមទៅ។ **ជូឡុង**ឃើញ**ឈីសេង**តាមមកជិតក៏ស្រែកថា អញឈ្មោះ**ជូឡុង** បានទទួលពាក្យ**ខុងបេង**បង្គាប់ឲ្យអញឡើងមកទទួល វេលានេះ**ខុងបេង**ក៏បាននិយាយហាមប្រាមខ្លួន ៗមិនស្ដាប់ចេះតែតាមមកប្រុងនឹងធ្វើអន្តរាយ**ខុងបេង** បើយើងមិនយកធ្នូមកបាញ់ឲ្យស្លាប់ឥឡូវនេះទេ **ឡៅពី**ចៅហ្វាយយើងនិង**ស៊ុនគួន**ក៏ខឹងខុសអធ្យាស្រ័យមិនស្រួល យើងក៏បាញ់ឲ្យតែល្មមនឹងថ្វីដៃចុះ ថាហើយក៏យឹតធ្នូបាញ់ត្រូវខ្សែក្ដោងដាច់ធ្លាក់ក្ដោងចុះ ទូក**ឈីសេង**ក៏វិលត្រឡប់ស្ទើរតែនឹងភ្លូកលិច។ **ជូឡុង**ក៏ឲ្យទាហានបើក្ដោងចេញទៅ។

ឯ**ឈីសេង** លុះឃើញទូក**តេងហង**តាមទៅទាន់ ក៏ប្រាប់អាថ៌សេចក្ដីទាំងពួងឲ្យស្ដាប់ហើយថា **ជូឡុង**នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ កាលគ្រាច្បាំងនៅវាលប័នបោនោះ ក៏បានសម្លាប់ទាហាន**ចូឆូ**អស់ជាច្រើន ដែលយើងនឹងតាមជិតដោយទៅមុខជាតស៊ូនឹង**ជូឡុង**មិនបាន។ លុះប្រឹក្សាគ្នាហើយក៏ត្រឡប់ទៅប្រាប់**ជីវយី** តាមដំណើរដើមរហូតដល់ចប់សព្វគ្រប់ប្រការ។ **ជីវយី**បានឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ហើយថា តម្រិះរិះគិតរបស់**ខុងបេង**នោះជ្រៅទូលាយឆ្ងាយណាស់ បើមិនគិតសម្លាប់ឲ្យហើយទេ ខ្លួនយើងក៏នឹងដេកធ្មេចភ្នែកមិនជិត ឧបមាដូចបន្លាមុតជាប់ក្នុងដើមទ្រូង។ **ឡោសុក**ក៏និយាយឃាត់ថា លោកកុំបង្ខំគិតឲ្យកើតវឹកវរឡើយ ចូរតាំងចិត្តខំគិតធ្វើការកម្ចាត់**ចូឆូ**ចេញឲ្យបាន ឯការខាង**ខុងបេង**នោះសឹមគិតតទៅជាងក្រោយ។

ខណៈកាលកើតខ្យល់ព្យុះសលាត័ននោះ **ជីវយី**ក៏បង្គាប់**កាំឡេង**ឲ្យលើកទាហានទៅផ្លូវគោកដល់តំបន់ប៉ូលឹម ហើយឲ្យចូលលុកដុតបន្ទាយ**ចូឆូ** កាលបានឫក្សនឹងលើកទៅឲ្យសម្លាប់**ឈួតុង**ចេញ ហើយកាត់យកក្បាលសែនទង់ជ័យ ឲ្យជាអំណាចកងទ័ព ឯខ្លួន**ឈួហោ**នោះឲ្យយកទុកប្រើធ្វើរាជការខាងទ័ពទឹកនឹងបានធ្វើការ ឲ្យ**លីបង**លើកទាហានបីពាន់ជាកងជំនួយ**កាំឡេង** ហើយ**ថៃស៊ូជូ**លើកទាហាន

បីពាន់ខាងជើងគោកទៅតំបន់ហ័បស៊ុយ ចោមវាយកាត់ទាហាន**ចូឆូ**កុំឲ្យលើកជាជំនួយមកបាន បើឃើញភ្លើងឆេះឡើងក្នុងកងទ័ពទូក**ចូឆូ** ត្រូវឲ្យមើលទង់ក្រហមជាសម្គាល់ ហើយឲ្យបង្ខំទាហានលើកមកប្រសព្វគ្នា។ **កាំឡេង, លីបង** និង**ថៃស៊ូជូ**ក៏លាទៅចាត់ចែង លុះបានឫក្សល្អក៏លើកញែកគ្នាទៅខាងមុខកងទ័ពទូក ព្រោះជាផ្លូវឆ្ងាយ។ កាល**កាំឡេង**លើកទ័ពទៅនោះ ក៏ចាប់យកខ្លួន**ឈួហោ**ទៅប្រគល់ទុកក្នុងទ័ពទូក ហើយយក**ឈួតុង**ទៅសម្លាប់ចេញ រួចកាត់ក្បាលទៅសែនទង់ជ័យទើបលើកទ័ពទៅ។

ជីវយីក៏ឲ្យ**ឡេងថង**លើកទាហានបីពាន់ទៅតំបន់អ៊ីឡេង បើឃើញពន្លឺភ្លើងនោះតំបន់ហ្វ៊ីលឹមឆេះឡើង ក៏ឲ្យទាហានចាំស្កាត់វាយកងទ័ព**ចូឆូ** ហើយឲ្យ**តាំងសិត**លើកទាហានបីពាន់ទៅប្លន់បន្ទាយ**ចូឆូ**នៅតំបន់ក្បែរស្ទឹងហ័នឈួន ហើយឃើញទង់សជាសម្គាល់ត្រូវលើកទាហានទៅប្រសព្វគ្នា កងមួយឲ្យ**ភូជៀវ**លើកទាហានបីពាន់ទៅដែនស្រុកហ័នយ៉ុង ឲ្យទាហានដោតទង់សជាសម្គាល់ បើទញ់ទាល់ប្រការម្ដេចនឹងបានបំពេញជាជំនួយគ្នាទៅខាង**តាំងសិត**។ នាយទាហានទាំងបីកង ក៏លើកពលបែកញែកគ្នាទៅផ្លូវគោកតាមពាក្យ**ជីវយី**បង្គាប់។

ឯ**ជីវយី** ក៏ឲ្យ**អ៊ុយកាយ**សរសេរសំបុត្រជាកំណត់ពេលទៅដល់**ចូឆូ**សេចក្ដីថា ខ្ញុំបាទ**អ៊ុយកាយ**គិតបានឱកាសហើយ ព្រោះ**ជីវយី**ប្រើខ្ញុំបាទឲ្យទៅទទួលទូកស្បៀងឯស្រុកហ្វ៊ីនយ៉ុង ខ្ញុំបាទនឹងកាត់យកក្បាលនាយទូកដែលនាំស្បៀង និងទូកប្រចាំជូនមកជាជំនូនមហាឧបរាជ ក្នុងវេលាយប់យាមពីរក្នុងថ្ងៃនេះ សុំឲ្យមហាឧបរាជចាំទទួលចុះ។ ហើយ**ជីវយី**ឲ្យរៀបទូកចម្បាំងបួន ផ្ទុកកូនទាហានដែលមានថ្វីដៃនិងនាយទូកទាំងបួននាក់នោះឈ្មោះ **ហ័នតុង, ជីវថាយ, ជីវឃីម, តាន់ប៊ូ** ឯទាហានទាំងបួននាក់នេះ ឲ្យនាំទូកចម្បាំងម្នាក់បីរយរួមជាមួយពាន់ពីររយទូក សម្រាប់ការពារ**អ៊ុយកាយ**ចូលដុតភ្លើងនោះ បើឃើញសត្រូវមានកម្លាំងប្រការម្ដេច នឹងបានជួយច្បាំង ឲ្យ**ឡោសុក, ងាំតេក**នៅរក្សាបន្ទាយ។ **ទៀវភៅ**ឃើញ**ជីវយី**ចាត់ចែងទ័ពគោកទ័ពទឹកជាក្បួនមួនមាំដូច្នោះ ក៏គិតខ្លាច**ជីវយី**ជាច្រើន។

ខណៈនោះ មានសំបុត្រ**ស៊ុនគួន**មកដល់**ជីវយី**សេចក្ដីថា **ស៊ុនគួន**ឲ្យ**ឡុកស៊ុន**លើកទាហានជាកងមុខ ខ្លួន**ស៊ុនគួន**ជាទ័ពហ្លួង នឹងលើកជាជំនួយទៅផ្លូវអ៊ុយតេ។ **ជីវយី**ឃើញសំបុត្រ**ស៊ុនគួន**ដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ បង្គាប់ទាហានឲ្យយកផាវឡើងទៅចាំនៅលើកំពូលភ្នំឡាំពិនសាន ហើយដល់ពេលព្រលប់ឲ្យអុជផាវជាសម្គាល់កងទ័ពទូកនឹងបានលើកព្រមគ្នាចូលទៅ។

ឯ**ឡៅពី**ដែលតាំងទ័ពនៅបន្ទាយហែខៅនោះ លុះបានឃើញខ្យល់សលាត័នធ្លាក់បក់មក ក៏តាំងចិត្តគិតទន្ទឹងមើលផ្លូវ**ជូឡុង** ដែលទៅទទួល**ខុងបេង** លុះឃើញ**ឡៅគី**ក៏លើកទ័ពទូកមកដល់ ហើយឡើងទៅជួបនឹង**ឡៅពី** ៗក៏ប្រាប់ថា យើងឲ្យ**ជូឡុង**ទៅទទួល**ខុងបេង**ក៏នៅមិនទាន់ឃើញត្រឡប់មកវិញសោះ នឹងថាប្រការម្ដេចក៏ឥតដឹងដំណឹងឡើយ **ឡៅគី**មិនទាន់នឹងឆ្លើយតបថាប្រការម្ដេច។ ទទួលឃើញ**ជូឡុង**នាំ**ខុងបេង**ចូលទៅដល់។ **ឡៅពី**ក៏មានចិត្តអរណាស់ ទើបសាកសួរថា លោកទៅធ្វើការអ្វីខ្លះ? **ខុងបេង**ថា នឹងឆ្លើយជម្រាបមិនទាន់បានទេ នាំឲ្យយូរការ។ ហើយសួរ**ឡៅពី**ថា កិច្ចដែលខ្ញុំបង្គាប់ទុកនោះ បានរៀបចំជាស្រេចហើយឬម្ដេច? **ឡៅពី**ឆ្លើយថា ការទាំងអស់បានរៀបចំទុកព្រមអស់ហើយ។ **ខុងបេង**ក៏ប្រើ**ជូឡុង**លើកទាហានបីពាន់ឆ្លងទន្លេស្រូតកាត់ទៅពួនបង្កប់នៅជិតតំបន់ហ៊្លួលឹម ពេលយាមបីថ្ងៃនេះកងទ័ព**ចូឆូ**នឹងវិនាសមិនអស់ ក៏គង់ស្លាប់ប្រហែលពាក់កណ្ដាល គង់នឹងបានសេះនឹងអាវុធជាច្រើន។ **ជូឡុង**ថា តំបន់ហ៊្លួលឹមនោះជាផ្លូវបំបែកពីរអន្លើ ផ្លូវមួយទៅស្រុកឡាំគុន ផ្លូវមួយទៅស្រុកកេងជីវ ខ្ញុំបាទមិនដឹងជា**ចូឆូ**នឹងលើកទៅខាងផ្លូវណា។ **ខុងបេង**ថា ផ្លូវទៅស្រុកឡាំគុនជិតខាងកងទ័ព**ជីវយី** ទាហាន**ជីវយី**គង់នឹងដេញតាម មុខជា**ចូឆូ**នឹងបែកទៅផ្លូវស្រុកកេងជីវ អ្នកចូរទៅចាំនៅផ្លូវនោះ ហើយឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**លើកទាហានបីពាន់ ទៅបង្កប់នឹងភ្នំក្បែរផ្លូវនឹងទៅតំបន់ហោលោកុក វេលាព្រឹកនេះភ្លៀងនឹងធ្លាក់ បើភ្លៀងរាំងហើយ **ចូឆូ**ទៅដល់តំបន់នោះ នឹងឈប់សម្រាកឲ្យទាហានដាំបាយស៊ី បើអ្នកបានឃើញផ្សែងភ្លើងកាលណា ក៏ឲ្យដេញទាហានចេញចោមរោមវាយកុំឲ្យដណ្ដាំបាយឆ្អិនទាន់ ទោះបីនឹងចាប់**ចូឆូ**មិនបាន

អ្នកក៏នឹងមានសេចក្ដីគាប់ប្រសើរ ព្រោះបានកាប់សម្លាប់ទាហាន**ចូឆូ**អស់ជាច្រើន។ **ជូឡុង** និង**តៀវហ៊ុយ**ទទួលពាក្យ**ខុងបេង**ហើយ ក៏លើកទាហានចេញទៅ។

ខុងបេងក៏ប្រើ**ប៊ីតុក, ប៊ីហាង** លើកទាហានទូកទៅចាំនៅតាមមាត់ទន្លេ ចាំចាប់ទាហាន**ចូឆូ**ដែលរត់ចុះមក ហើយឲ្យ**ឡៅគី**នាំទូកចម្បាំងទៅតាំងនៅតំបន់ជូហៀង ដែលជាទីសំខាន់ បើឃើញ**ចូឆូ**បែកទៅផ្លូវនោះ ល្មមការដែលនឹងចាប់បានក៏ព្រួតចាប់ទុកមួយទៀតអ្នកនឹងបានការពារស្រុកកាំងហែផង។ **ឡៅគី**និងទាហានទាំងបីកងក៏ទទួលពាក្យ**ខុងបេង** ហើយលើកទូកចម្បាំងញែកគ្នាទៅ។ **ខុងបេង**ក៏និយាយនឹង**ឡៅពី**ថា ឲ្យលោកនាំទាហានទៅចាំមើលលើកំពូលភ្នំ ពេលយប់នេះ**ជីវយី**នឹងធ្វើការបានសម្រេចហើយ។

គួនអ៊ូឃើញ**ខុងបេង**ប្រើអ្នកឯទៀតទៅធ្វើការតាមមុខងាររអស់ហើយ ក៏គិតតូចចិត្តថា **ខុងបេង**មិនបានចាត់ចែងប្រើខ្លួនទៅធ្វើការនៅទីកន្លែងណាមួយសោះ ទើបចូលទៅនិយាយនឹង**ខុងបេង**ថា ខ្លួនខ្ញុំបាទនេះបានចូលមកនៅធ្វើការនឹង**ឡៅពី**ជាបងក៏យូរហើយ ទោះបី**ឡៅពី**នឹងធ្វើការអ្វីក៏រមែងប្រើប្រាស់ខ្ញុំបាទ ឲ្យអាសាទៅធ្វើការមុនគេគ្រប់កន្លែង គ្រានេះលោកមានមន្ទិលសង្ស័យនឹងខ្ញុំបាទយ៉ាងម្ដេច បានជាមិនប្រើទៅធ្វើការដូចគេទាំងពួងផង? **ខុងបេង**ថា នៅមានទីសំខាន់មួយអន្លើ តែថាបើនឹងប្រើអ្នកឲ្យទៅធ្វើការនោះ ក៏នាំឲ្យមានមន្ទិលសង្ស័យ។ **គួនអ៊ូ**ថា លោកសង្ស័យដោយហេតុអ្វី? **ខុងបេង**ថា ដែលយើងមន្ទិលសង្ស័យនឹងអ្នកនោះ ព្រោះហេតុថាកាលពីដើមអ្នកបានទៅនៅនឹង**ចូឆូ** ៗក៏បានអាណិតស្រឡាញ់ជួយទំនុកបម្រុងអ្នកដោយអស់ពីចិត្ត ឯចិត្តរបស់អ្នកមានសេចក្ដីសត្យកតញ្ញូដឹងគុណគេ វេលាថ្ងៃនេះ**ចូឆូ**បែកទ័ពត្រឡប់រត់ទៅតាមផ្លូវហ្វ៊ាយ៉ុង បើយើងនឹងឲ្យអ្នកទៅចាំបម្រុងចាប់**ចូឆូ**នៅទីនោះ មុខជានឹងបាន បើជួបប្រទះមិនខានក៏គង់មិនសម្លាប់ ព្រោះអ្នកនឹងគិតដល់គុណដែលគេមានមកស្រាប់ ឃើញបានបំណាច់ហើយក៏ឲ្យរួចខ្លួនទៅជាអសារឥតការ។ **គួនអ៊ូ**ថា ឯតម្រិះប្រាជ្ញារបស់លោកនោះជ្រៅទូលាយមែនណាស់ហើយ តែថា**ចូឆូ**បានមានគុណូបការនឹងខ្ញុំបាទនោះ ខ្ញុំបាទក៏បានធ្វើការយក

អាសាតបគុណ**ចូផ្ទូ**រួចជាស្រេចឡះ ព្រោះខ្ញុំបាទបានសម្លាប់**ង៉ាន់លៀង** និង**ប៊ុនធីវ**ជាទីតបគុណ បើលោកឲ្យខ្ញុំបាទទៅគ្រានេះ ហើយបានជួបប្រទះនឹង**ចូផ្ទូ** ខ្ញុំបាទមិនបានកាត់ក្បាល**ចូផ្ទូ**មកជូនលោកទេ សុំឲ្យលោកកាត់ក្បាលខ្ញុំបាទជំនួសវិញចុះ តែខ្ញុំបាទក្រែង**ចូផ្ទូ**នឹងមិនរត់ទៅតាមផ្លូវស្រុកហ៊្វយ៉ុងនោះវិញ តើលោកនឹងមានប្រសាសន៍ដូចម្ដេចទៅទៀត? **ខុងបេង**ថា បើអ្នកលើកទាហានទៅហើយ មិនជួបប្រទះនឹង**ចូផ្ទូ**ទៅតាមផ្លូវនោះទេ ក៏ឲ្យប្រញាប់លើកទ័ពវិលមកវិញចុះ យើងនឹងកាត់ក្បាលរបស់យើងជាជំនួសក្បាល**ចូផ្ទូ**ឲ្យអ្នក។ លុះនិយាយហើយក៏បង្គាប់ប្រើ**គួនអ៊ូ**ឲ្យលើកទាហានប្រាំរយនាក់ ទៅចាំស្កាត់នៅផ្លូវហ៊្វយ៉ុង ព្រោះទីនោះជាផ្លូវពីររួមគ្នា នឹងទៅលើស្រុកកេងជីវ តែផ្លូវកោងឆ្ងាយជាងផ្លូវកាត់ដល់ប្រាំរយសិន ឯផ្លូវកាត់នោះឆាប់តែដើរលំបាក ព្រោះជាច្រកភ្នំ អ្នកចូរឲ្យទាហានជញ្ជូនយកចំបើងនិងអុសទៅគរជាភ្នក់ភ្លើងទុកនៅមាត់ផ្លូវកាត់ ឲ្យ**ចូផ្ទូ**ឃើញផ្សែងភ្លើងក៏នឹងរត់ទៅតាមផ្លូវកាត់ ព្រោះជាផ្លូវជិត។ **គួនអ៊ូ**សួរថា **ចូផ្ទូ**នឹងរត់ចៀសពីសេចក្ដីស្លាប់ ហេតុម្ដេចលោកត្រឡប់ថា **ចូផ្ទូ**នឹងសំដៅទៅតាមផ្សែងនោះវិញ។ **ខុងបេង**តបថា **ចូផ្ទូ**នោះជាមនុស្សឈ្លាសវៃណាស់ក្នុងការល្បួងបញ្ឆោត បើឃើញផ្សែងភ្លើងហើយក៏គង់គិតថា **ជីវយី**ក្លែងធ្វើកលឲ្យទៅគរភ្លើងទុក មុខជាពួនបង្កប់ទ័ពស្នាក់ខាងផ្លូវធំវិញ **ចូផ្ទូ**ក៏គង់ទៅខាងផ្លូវដែលមានភ្លើង អ្នកចូរចាប់សម្លាប់ចេញ ហើយកាត់យកក្បាលមក។ **គួនអ៊ូ**ទទួលពាក្យ**ខុងបេង**ហើយក៏នាំ**គួនប៉េង, ជីវឆង** និងទាហានប្រាំរយលើកចេញទៅ។

កាល**គួនអ៊ូ**ចេញទៅហើយ **ឡៅពី**ក៏សួរ**ខុងបេង**ថា ខ្លួនលោកបានជ្រាបចិត្ត**គួនអ៊ូ**ថាជាមនុស្សមានសេចក្ដីសត្យកតញ្ញូនឹងអ្នកមានគុណណាស់ ដែលលោកប្រើ**គួនអ៊ូ**ទៅគ្រានេះ ទោះបីបានជួបនឹង**ចូផ្ទូ**មែន គង់**គួនអ៊ូ**មិនធ្វើអន្តរាយ ព្រោះគិតដល់គុណូបការទាំងឡាយជាប្រាកដ ឯការដែលគិតមកហើយនឹងមិនអត់អំពើទៅឬ? **ខុងបេង**ថា ខ្ញុំបាទបានមើលផ្កាយសម្រាប់បុណ្យ**ចូផ្ទូ**ជាមហាឧបរាជ ក៏ឃើញនៅរុងរឿងជ្រះថ្លា ព្រោះជតារាសី**ចូផ្ទូ**នៅមិនទាន់ដាច់ បានជាខ្ញុំក្លែងប្រើ**គួនអ៊ូ**ទៅធ្វើការសឹកគ្រានេះ ដើម្បីនឹងឲ្យ**គួនអ៊ូ**សងគុណ**ចូផ្ទូ**ឲ្យអស់ទៅ តទៅមុខ**គួនអ៊ូ**នឹងបានធ្វើ

ការតនឹង**ចូឆ្ន**ពេញដៃពេញជើង។ **ឡៅពី**បានឮដូច្នោះ ក៏កើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាសរសើរតម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**ថា លោកគិតនេះហៅត្រូវពេកណាស់។ **ខុងបេង**ក៏ទុក**ស៊ុនខៀន**និង**កាន់យ៉ុង**ឲ្យនៅរក្សាបន្ទាយហែខៅ ហើយនាំ**ឡៅពី**ចុះទូកទៅចាំមើលកងទ័ព**ចូឆ្ន**នៅទន្លេហែខៅ។

ឯ**ចូឆ្ន**នោះ តាំងចិត្តទន្ទឹងគិតមើលផ្លូវ**អ៊ុយកាយ**គ្រប់វេលា។ **ឆៀយ៉ុក**ក៏និយាយនឹង**ចូឆ្ន**ថា វេលាថ្ងៃនេះខ្យល់សលាត័នបក់មកខ្លាំងណាស់ សុំឲ្យលោករិះរវាំងកងទ័ពយើងកុំឲ្យមានសេចក្ដីអន្តរាយ។ **ចូឆ្ន**តបថា អ្នកកុំវិតក្កឡើយព្រោះទេសកាលនេះ ទោះបីខ្យល់សលាត័ននឹងមានមកក៏តិចទេ បើនឹងមានហេតុភេទពុំជួកាលយ៉ាងណា ក៏ល្មមនឹងការពារបាន។

ឯមនុស្សស្និទ្ធ**អ៊ុយកាយ** លុះទៅដល់ក៏ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ**ចូឆ្ន** ហើយជូនសំបុត្រទៅ**ចូឆ្ន** ៗទទួលយកទៅមើលដឹងសេចក្ដីហើយ ក៏នាំទាហានចុះមកនៅក្នុងទ័ពទូក ដើម្បីចាំទទួល**អ៊ុយកាយ**។

ឯ**ជីវយី** លុះវេលាល្ងាចជិតបានឫក្ស ក៏ឲ្យយកខ្លួន**ឈួហោ**មកចងហើយសួរថា ហេតុម្ដេចបានជាឯងមកបញ្ឆោតអញ ឥឡូវអញនឹងលើកទ័ពទៅនៅខ្វះគ្រឿងនឹងសែនទង់ជ័យ អញឲ្យកាត់ក្បាលឯងសែនព្លីការយកឫក្សពារជ័យជម្នះ។ **ឈួហោ**ថា ការនេះ**កាំឡេង** និង**ងាំតេក**ក៏បានរួមគំនិតជាមួយនឹងខ្ញុំបាទដែរ ហេតុម្ដេចលោកមកសម្លាប់តែខ្ញុំបាទម្នាក់ឯង មិនសម្លាប់អ្នកទាំងនោះចេញផង? **ជីវយី**ថា ឯ**កាំឡេង** និង**ងាំតេក**នោះយើងប្រើឲ្យទៅបញ្ឆោតចៅហ្វាយឯងទេតើ ខ្លួនឯងទាំងពីរទើបជារូបសេចក្ដីដែលទុច្ចរិតនឹងអញ។ លុះនិយាយហើយឲ្យសម្លាប់**ឈួហោ**ហើយកាត់យកក្បាលសែនទង់ជ័យ។ លុះវេលាព្រលប់**ជីវយី**ក៏ឲ្យ**អ៊ុយកាយ**នាំទូកម្ភៃ ដែលរៀបដោតទង់ខៀវទុកនោះឲ្យចេញទៅ។ **អ៊ុយកាយ**ក៏រៀបស្លៀកពាក់គ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ចម្បាំង គឺក្រឹសនិងអាវុធ ហើយចុះទូកលើកទាហានដុតភ្លើងគោមគ្រប់ទូកទាំងម្ភៃ នៅត្រង់តំបន់សេកផេក។

ខណៈនោះទទួលកើតខ្យល់ព្យុះសលាត័នខ្លាំងណាស់ ព្រះចន្ទក៏ភ្លឺច្បាស់លើវេហាស៍។ **ចូឆ្វ**ចេញទៅអង្គុយសន្ទនានៅក្បាលទូកជួបជុំសេនាទាហាន ក្រឡេកមើលទៅឃើញរលកធំៗរណ្ដំគ្នាតាមខ្យល់ **ចូឆ្វ**គ្មានពិភាល់អ្វីដោយប្រមាទថា **ជីវយី**ម្ដងនេះមុខជាមិនរួចពីដៃយើងទេ ទទួលមានទាហានម្នាក់ចូលមកប្រាប់ថា ឥឡូវ**អ៊ុយកាយ**ឲ្យទូកតូចមួយចូលមកប្ដឹងថា ខ្លួន**អ៊ុយកាយ**នាំទូកស្បៀងមកហើយ។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់និយាយថា **អ៊ុយកាយ**មកគ្រានេះ គឺជាបុណ្យវាសនារបស់យើង ដោយទេពតាបញ្ចូលចិត្តនាំឲ្យមក។ ទទួលក្រឡេកឃើញទូកទាំងនោះចែវជិតមក **ធៀយ៉ុក**មើលទៅឃើញទូកទាំងនោះស្រាលអណ្តែតលើទឹក ក៏មានសេចក្ដីសង្ស័យ និយាយនឹង**ចូឆ្វ**ថា គ្រានេះខ្យល់សលាត័នក៏ធ្លាក់មកជាខ្លាំង ដែលនឹងទុកចិត្តឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ចូលមកដល់តែម្ដងមិនបាន ខ្លាចក្រែងកលឧបាយមានរឿងហេតុនឹងកែខៃកម្រណាស់។ **ចូឆ្វ**សួរថា អ្នកឃើញហេតុយ៉ាងម្ដេច? **ធៀយ៉ុក**ថា ឯធម្មតាទូកផ្ទុករបស់ធ្ងន់មានតែពៀប ឥឡូវមើលទៅឃើញស្រាលអណ្ដែតលើកទឹកខ្ពស់ទាំងអស់ ទូក**អ៊ុយកាយ**នេះមុខជាមានហេតុហើយ បានជាខ្ញុំបាទឃាត់លោក។ **ចូឆ្វ**យល់ឃើញត្រូវ ទើបប្រើ**ប៊ុនផេង**ចេញទៅឃាត់កុំឲ្យចូលមក។ **ប៊ុនផេង**និងទាហានប្រហែលដប់បួនដប់ប្រាំនាក់ ក៏ចុះទូកតូចចេញទៅស្រែកឃាត់ថា មហាឧបរាជឲ្យមកហាមឃាត់ថា ឲ្យទូក**អ៊ុយកាយ**ចតទុកឲ្យឆ្ងាយសិន កុំអាលចូលមកព្រោះជាវេលាកណ្ដាលយប់។ លុះថាផុតពាក្យ ទាហាន**អ៊ុយកាយ**ក៏យឹតធ្នូបាញ់មក ត្រូវស្មាស្ដាំ**ប៊ុនផេង**ដួលចុះ ហើយថយទូកទៅ ក៏តាំងអុជផាវជាសញ្ញាឡើង។ **អ៊ុយកាយ**បានឮផាវអុជជាសញ្ញាដូច្នោះ ក៏ឲ្យបោកទង់ជាសញ្ញាឡើងទៀត ទទួលខ្យល់ព្យុះសលាត័នបក់មកខ្លាំង ទូកទាំងម្ភៃក៏បើកក្ដោងតាមខ្យល់ចូលទៅដុតភ្លើងឡើងហើយលៀនប៉ះទៅលើគ្នា ចូលទៅទង្គិចនឹងផែទ័ព**ចូឆ្វ**។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៤៣

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**អ៊ុយកាយ**ដុតទ័ព**ចូឆូ**បែក **ចូឆូ**រត់ឡើងគោកទៅប្រទះនឹង**ជូឡុង**, **តៀវហ៊ុយ**, **គួនអ៊ូ**។ **ចូឆូ**ឲ្យ**ចោយិន**ទៅឈរស្រុកឡាំគុន **ចូឆូ**លើកទ័ពទៅស្រុកហ៊ូតោ **ចោហង**, **ចោយិន**, **ចោស៊ុន**លើកចូលស្រុកឡាំគុន)*

ឯនាហានចូឆូឃើញភ្លើងឆេះជាប់ឡើងលើទូកខ្មាន ក៏នាំគ្នាបាចសាចទឹករំលត់ភ្លើងជាជ្រួលច្របល់ តែថាខ្យល់បក់មកជាខ្លាំងណាស់ ឃើញថាទប់ទល់ពុំឈ្នះ ព្រោះជាប់សោច្រវាក់ប្រទាក់ខ្សែគាបរឹងជាផែទាំងអស់ ភ្លើងក៏ឆេះរាលដាលពេញទៅទាំងទូកផែ ឯ**អ៊ុយកាយ**ក៏នាំទាហានប្រហែលប្រាំបួននាក់ ឬដប់នាក់ចុះទូកចូលទៅ ប៉ងនឹងចាប់**ចូឆូ**សម្លាប់ចេញ។ **ចូឆូ**ក៏គ្រវីដំបងនឹងគ្រប៊ីដេញទាហានឲ្យចូលលត់ភ្លើង ៗក៏កាន់តែឆេះរាលឡើង ទាហានទាំងពួងធន់នឹងភ្លើងមិនបានក៏ស្ទុះរត់ទៅ **ចូឆូ**ស្រែកឲ្យយកទូកតូចៗចម្លងមនុស្សឡើងគោក ក្រឡេកមើលទៅបន្ទាយគោក ភ្លើងក៏ឆេះឡើងជាច្រើនអន្លើ ក៏រឹតតែភ័យខ្លាំងណាស់ លុះភ្លើងរាលឆេះទៅដល់ទូកខ្មានដែល**ចូឆូ**នៅ ទទួលឃើញ**ទៀវលៀវ**យកទូកមកទទួល**ចូឆូ** ៗក៏ចុះទូករត់ទៅឡើងលើគោក។

អ៊ុយកាយកាន់គ្រប៊ីអង្គុយលើក្បាលទូក ក្រឡេកឃើញ**ចូឆូ**ពាក់អាវក្រហមរត់ចេញពីភ្លើង ចុះទូកប្រញាប់រត់ឡើងទៅលើគោក ក៏ឲ្យទាហានស្រូតទូកចូលទៅហើយស្រែកថា **អាចូឆូ**អាឯងរត់ទៅណា? **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏រឹតតែស្លុតក្នុងចិត្ត **ទៀវលៀវ**ឃើញ**អ៊ុយកាយ**តាមមក ក៏យឹតធ្នូបាញ់ទៅត្រូវ**អ៊ុយកាយ**ធ្លាក់ក្នុងទឹក **ទៀវលៀវ**ក៏នាំ**ចូឆូ**ឡើងទៅដល់មាត់ច្រាំង ហើយកងទ័ពភ្ញាក់ផ្អើលជ្រួលច្របល់មិន

បានជាក្បួនទ័ព **ទៀវលៀវ**ក៏បង្គាប់ឲ្យយកសេះមួយមកឲ្យ**ចូឆ្វ**ជិះ ហើយនាំទាហានស្រូតរូតទៅ។

ឯ**ហ័នតុង**ដែលនាំទូកចម្បាំងបីរយ លុះទៅដល់ក៏ជម្រុលទូកទាំងអស់ ចូលទៅតាមចន្លោះទូកខ្មាន ទទួលបានឮសំឡេងមនុស្សនៅក្នុងទឹកស្រែកឲ្យជួយ ក៏ចាំបានជាសំឡេង**អ៊ុយកាយ** តាំងតែដេញទាហានប្រញាប់ លោតហែលទឹកទៅស្រង់គ្រាហ៍ឡើងមក ហើយទាញកន្ត្រាក់ព្រួញដកចេញពីស្មាបាន ចុងព្រួញក៏បាក់ជាប់នៅក្នុងសាច់ **ហ័នតុង**យកចុងគ្រប៊ីវះផ្តាច់ខ្វេះយកចុងព្រួញដែលបាក់នោះបាន ហើយយកព្រៃហែករុំរបួសនោះ រួច**ហ័នតុង**ក៏ដោះអាវខ្លីខ្លួនឲ្យ**អ៊ុយកាយ**ពាក់។

ខណៈកាលភ្លើងឆេះទូកខ្មាននោះ នាយទាហានដែលឃុំនាំទូកចម្បាំងម្នាក់បីរយ **ជីវឃើម**ក៏លើកទូកចម្បាំងទាំងបីរយនោះ ជាជំនួយ**ហ័នតុង**ចូលទៅទៀត ចំណែកខាង**តាន់ប៊ូ**ក៏ឃុំទូកចម្បាំងបីរយវាយប្រសព្វចូលពីទិសឯកើត។ ក្នុងខណៈនោះទូកចម្បាំង**ជីវឃើ**និង**ទៀភៅ** មាន**ឈីសេង, តេងហាង**ជាប៉ែកស្តាំនិងឆ្វេង **ជីវឃើ**ទៅដល់បន្ទាយក៏វាយប្រសព្វចូលទៅព្រមគ្នា។ ឯភ្លើងដែលឆេះនោះ បើរាលទៅដល់ទីណា ក៏ឆេះជាប់នៅទីនោះ។ ទាហាន**ជីវឃើ**តាមពីក្រោយភ្លើងចូលទៅដុតបន្ថែមឲ្យឆេះរាលតទៅទៀត ខ្យល់ព្យុះខ្លាំង ភ្លើងរឹតតែឆេះខ្លាំង ចោលអណ្តាតរាលជាប់ពេញទូកខ្មាន ទាហាន**ជីវឃើ**ក៏ចូលប្រកាប់ជាប់ក្បែរភ្លើងពីលើខ្យល់ ទាហាន**ចូឆ្វ**ក៏ជ្រួលច្របល់វាមកតដៃ ណាភ័យនឹងភ្លើងទាំងសងខាង ខ្លះក៏ត្រូវអាវុធរបួសពិការស្លាប់ ខ្លះក៏ជាប់នៅកណ្តាលភ្លើង ឆេះរោលស្លាប់លើផៃ ខ្លះក៏បែរទៅលោតទឹកធ្លាក់ស្លាប់ជាប់លើគ្នា នឹងគណនាគ្រារាប់ពុំបាន។

ឯ**កាំឡេង**មេទ័ពគោកខាង**ជីវឃើ** កាលចូលទៅដុតស្បៀងក្នុងបន្ទាយហ្ល៊ឹមឆេះអស់ហើយ **លីបង**ក្រឡេកឃើញពន្លឺភ្លើង ក៏លើកទាហានជំនួយចូលទៅដុត

បន្ទាយជាលំដាប់គ្នាទៅទៀត **កាំឡេងនិងលីបង**ក៏បានចាក់កាប់សម្លាប់កងទ័ពពេញស្លាប់ជាច្រើនណាស់។ ឯ**តាំងសិតនិងភូជៀង**ក៏ឲ្យទាហានយកភ្លើងដុតបន្ទាយទាហាន**ចូឆូ**គ្រប់ទាំងបួនទិស ពួកកងទ័ព**ចូឆូ**ក៏ស៊ូតច្បាំងទាល់តែរបួសពិការស្លាប់នឹងរាប់ពុំអស់ សល់អំពីនោះក៏រត់បែកបាក់អស់ទៅ។ **ចូឆូ**និង**ទៀវលៀវ**នៅសល់ទាហានប្រហែលមួយរយប្លាយ កាលរត់ឡើងទៅលើមាត់ច្រាំង ក៏តាំងតែខំស្រូតចូលទៅរកបន្ទាយគោក កាលបើចូលទៅដល់បន្ទាយណា ភ្លើងក៏រាលដាលទៅដល់ទីនោះឆេះឡើងជាច្រើនបន្ទាយ។ **ចូឆូ**នាំទាហានទាំងឡាយរត់ទៅចូលបន្ទាយដែលភ្លើងមិនឆេះ។

កាល**ប៊ុនផេង**ត្រូវព្រួញត្រឡប់មកវិញ បានឃើញភ្លើងឆេះបន្ទាយទ័ពទឹកគ្រប់ទូកខ្នាន **ម៉ាកាយ**រត់ចេញបានក៏ជួបនឹង**ប៊ុនផេង** ហើយនាំគ្នាឡើងទៅលើច្រាំងបានទាហានប្រហែលហាសិបនាក់ ក៏រត់ប្រពូនប្រពាក់ទៅជួបនឹង**ចូឆូ** ៗក៏សួរ**ទៀវលៀវ**ថា យើងនឹងរត់ទៅទីណា ទើបរួចពីភ័យអន្តរាយនេះ? **ទៀវលៀវ**ឆ្លើយថា ឲ្យលោករត់ទៅផ្លូវតំបន់ហ៊្វូលីមទើបនឹងរួចភ័យ។ **ចូឆូ**ក៏រៀសរវៃនាំទាហានទាំងនោះរត់ចេញទៅ លុះរៀបនឹងទៅដល់តំបន់ហ៊្វូលីម ក៏ឮសំឡេងស្រែកហ៊ោទន្ទឹមពីខាងឆ្វេងស្តាំ **ចូឆូ**ក៏ភ័យស្លុតស្មារតី។

ឯ**លីបង**លើកទ័ពទៅដល់ជិតក៏ស្រែកថា **អាចូឆូ**ឯងរត់ទៅណា? អញជាទាហាន**ស៊ុនគួន**មកពួនចាំស្កាត់នៅទីនេះ អញនឹងប្រឡេះយកក្បាលអាឯងឲ្យបាន។ **ចូឆូ**ឮដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ ឲ្យ**ទៀវលៀវ**វាមកតទល់ពីក្រោយ ខ្លួន**ចូឆូ**ក៏ស្ទុះបណ្តោយទៅមុខ ក្រឡេកទៅឃើញភ្លើងឆេះគគឹកគគុកទទឹងផ្លូវដែលនឹងទៅនោះជាសន្ធឹកណាស់ មិនដឹងចៀសទៅខាងណា ឮសំឡេងទាហានម្នាក់ស្រែកចុះមកពីលើភ្នំថា អញឈ្មោះ**ឡេងថង**លើកកងទ័ពមកបង្កប់ចាំនៅទីនេះ ចាំយកជីវិតឯងហើយ។ **ចូឆូ**

ភ័យណាស់ ទទួល**ស៊ីឡុង**បរសេះទៅទាន់ហើយស្រែកថា មហាឧបរាជកុំខ្លាច! ហើយ**ស៊ីឡុង**ក៏បរសេះជ្រែកទៅមុខ ចូលគ្រលុកតដៃនឹង**ឡេងថង**ជាប់គ្នា មិនទាន់ចាញ់ឈ្នះ **ស៊ីឡុង**ក៏ស្ទុះបំពារនាំយក**ចូឆ្វ**ចេញទៅមុខបាន។

ឯ**ម៉ាអៀន** និង**ទៀវគី**ដែល**ចូឆ្វ**ឲ្យទៅតាំងបន្ទាយនៅតំបន់លឹមយ៉ុងនោះ ឃើញបន្ទាយ**ចូឆ្វ**ភ្លើងឆេះ ក៏លើកទាហានបីពាន់ស្រូតមកជួយ ទទួលជួបប្រទះគ្នាកណ្ដាលផ្លូវ **ចូឆ្វ**ក៏មិនសូវភ័យណាស់ បានធូរស្រឡះក្នុងចិត្ត ឲ្យ**ម៉ាអៀន**និង**ទៀវគី**នាំទាហានមួយពាន់នាំផ្លូវទៅមុខ ឯទាហានពីរពាន់ទៀត **ចូឆ្វ**ឲ្យនៅការពារពីក្រោយ។ **ម៉ាអៀន**, **ទៀវគី**ក៏នាំទាហានមួយពាន់នាំមុខ**ចូឆ្វ**ទៅចម្ងាយផ្លូវប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) បានឮសំឡេងកងទ័ពស្រែកហ៊ោសន្ធាប់ពីមុខ នាយទាហាននោះស្រែកប្រាប់មកថា ខ្លួនអញឈ្មោះ**កាំឡេង**លើកទ័ពមកចាំឯងនៅទីនេះ អញនឹងចាប់ពួកអាកំណាចទាំងអស់សម្លាប់ចេញ។

ម៉ាអៀនឮហើយខឹងណាស់ បរសេះចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នាមិនទាន់ទាំងបានប៉ះពាល់ដល់អាវុធផង **កាំឡេង**ក៏យកដាវមុខមុតកាប់**ម៉ាអៀន**ដាច់ពាក់កណ្ដាលខ្លួនធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់ **ទៀវគី**ស្ទុះចូលទៅប្រញាប់តនឹង**កាំឡេង**ទៀត **កាំឡេង**ក៏បរសេះចូលប្រយុទ្ធនឹង**ទៀវគី** ហើយស្រែកដោយសំឡេងសន្ធាប់យ៉ាងខ្លាំង **ទៀវគី**ក៏ភ័យស្លាំងកាំងគេចរត់មកក្រោយ **កាំឡេង**ដេញទាន់**ទៀវគី**ទឹមស្មា យារដាវឡើងកាប់ត្រូវ**ទៀវគី**ស្លាប់ធ្លាក់ចុះពីលើសេះ ទាហានទាំងអស់ក៏បែកខ្ញែករត់ព្រាត់ព្រាយវិលទៅប្រាប់**ចូឆ្វ** ៗឮហើយក៏នាំទាហានរត់វាងតម្រង់ទៅផ្លូវហាន់ហ៊ុយ។

ឯ**ស៊ុនគួន**ដែលលើកទ័ពទៅតាំងនៅតំបន់អ៊ុយតេនោះ លុះឃើញពន្លឺភ្លើងឆេះឡើងត្រង់បន្ទាយទាហាន**ចូឆ្វ** ក៏សោមនស្សណាស់គិតថា គ្រានេះ**ជីវយី**ធ្វើការបានជ័យជម្នះ**ចូឆ្វ**ហើយ ទើបប្រើ**ឡុកស៊ុន**ឲ្យអុជភ្លើងឡើងជាសម្គាល់។ លុះ**ថៃស៊ូជូ**ទៅ

ជួបនឹង**ស៊ុនគួន** ៗក៏ឲ្យ**ឡុកស៊ុន**និង**ថៃស៊ូជូ**ប្រមូលទាហានចូលគ្នា ហើយលើកស្រូតទៅជួបនឹង**ជីវយី**យកជ័យជម្នះ**ចូឆ្វ**ឲ្យបាន។ **ឡុកស៊ុន** និង**ថៃស៊ូជូ**ក៏ស្រូតទៅស្ទាក់ផ្លូវ **ចូឆ្វ** ៗឃើញកងទ័ព**ឡុកស៊ុន** និង**ថៃស៊ូជូ**លើកទៅស្ទាក់ពីមុខ ក៏នាំទាហានរត់កាត់ចៀសផ្លូវទៅត្រង់តំបន់អ៊ីឡេង ទទួលប្រទះនឹងកងទ័ព**ទៀវខាប់**។ **ចូឆ្វ**ក៏ឲ្យកងទ័ពតស៊ូពីខាងក្រោយជាមួយនឹង**ទៀវលៀវ** ហើយបរសេះរត់ចៀសវាងទៅមុខ លុះជិតភ្លឺស្រាងក្រឡេកមើលទៅក្រោយ ឃើញពន្លឺភ្លើងឆ្ងាយណាស់ ក៏ធូរស្រាលក្នុងចិត្តទើបងាកមកសួរទាហានទាំងពួងថា ទីនេះឈ្មោះតំបន់អ្វី? ទាហានឆ្លើយថា មកដល់ទីនេះជិតដល់តំបន់ហ៊្វូលីមហើយ។

ចូឆ្វឮដូច្នោះ ក៏បង្ខំសេះនាំទាហានទៅតាមផ្លូវច្រកភ្នំ ឯទីនោះជាព្រៃរហោស្ថានធំណាស់ **ចូឆ្វ**ងើបមើលលើហើយអស់សំណើចដោយសំឡេងខ្លាំង អស់ទាំងទាហានឮដូច្នោះក៏ជម្រាបសួរថា គ្រានេះបរាជ័យសឹកសង្គ្រាមរត់មក មហាឧបរាជសើចដោយហេតុអ្វី? **ចូឆ្វ**ឆ្លើយថា យើងសើចនេះព្រោះឃើញថា តម្រិះរិះគិតរបស់**ខុងបេង**និង**ជីវយី**នោះតិចពេកណាស់ មិនសមនឹងល្បីដែលឮ បើជាយើងធ្វើការដូច**ខុងបេង**និង**ជីវយី**វិញ យើងត្រូវចាត់កងទ័ពមកបង្កប់ក្នុងព្រៃនេះ កាលណាសត្រូវរត់រួចនឹងដៃយើង? នេះ**ខុងបេង, ជីវយី**មិនចេះគិតដូចយើងសោះ។ លុះថាល្មមតែផុតមាត់ ទទួលឮសូរផាវនិងសូរមនុស្សស្រែកហ៊ោអុចភ្លើងឆេះឡើងទាំងសងខាងផ្លូវ ទាហានក៏ស្ទុះស្រចេញទៅជាច្រើនណាស់ **ជូឡុង**ស្រែកមកទៀតថា ខ្លួនអញឈ្មោះ**ជូឡុង** **ខុងបេង**ប្រើឲ្យមកចាំស្កាត់ចាប់អាសត្រូវរាជសម្បត្តិសម្លាប់ចេញ។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះភ័យណាស់ ស្ទុះបរសេះថយមកក្រោយ ឲ្យ**ទៀវលៀវ, ទៀវខាប់**ចូលប្រញាប់តនឹង**ជូឡុង**។ **ចូឆ្វ**ក៏រត់លឿនស្ទុងទៅក្រោយបណ្ដោយផ្លូវទៅស្រុកកេងជីវ។

ខណៈនោះ **ចូឆ្វ**ខូចខាតទាហាននិងសេះ ហើយនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធច្រើនណាស់ ខ្លះដែលរួចរស់ក៏ដោះខ្លួនរត់តាម**ចូឆ្វ**ទៅ។ ឯ**ជូឡុង**និងពលទាហានក៏ចាប់បានសេះនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធទុកជាច្រើន។ កាល**ចូឆ្វ**រត់ទៅនោះ ខ្យល់សលាត័នក៏បក់បោកមកមិនឈប់ តាំងពីពេលព្រលប់ទាល់ភ្លឺស្រាង ភ្លៀងក៏ធ្លាក់យ៉ាងធំ។ លុះភ្លៀងហើយ ទាហានទាំងអស់ក៏នាំគ្នាទៅវាយដណ្ដើមយកបាយទឹកចំណីអាហាររបស់អាណាប្រជានុរាស្ត្រអ្នកស្រុកមកបរិភោគ។ **ចូឆ្វ**ក៏បានប្រទះគ្នានឹង**ខៅធូ**, **ស៊ីឡុង**នូវពួកទីប្រឹក្សាជាលំដាប់ប្រហែលប្អូនប្រាំនាក់ ក៏បានធូរស្រាលក្នុងចិត្តបាត់ព្រួយ ហើយសួរទាហានថា ព្រៃនេះឈ្មោះអ្វី? ទាហានឆ្លើយថា ដែនព្រៃតំបន់អ៊ីឡេងបែកជាពីរផ្លូវ។ **ចូឆ្វ**សួរថា យើងទៅស្រុកឡាំគុននឹងទៅតាមផ្លូវណាឲ្យរហ័សឆាប់? ទាហានឆ្លើយប្រាប់ថា ទៅផ្លូវក្រោមឆាប់ដល់ជាងផ្លូវលើ កាត់តម្រង់ចេញតាមមាត់ផ្លូវទៅតំបន់ហោលោកុក។ **ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះក៏នាំទាហានស្រូតទៅ លុះទៅដល់តំបន់ហោលោកុក ឃើញទាហានទាំងឡាយនឿយហត់អស់កម្លាំងណាស់ ក៏ឲ្យឈប់សម្រាកកម្លាំងនឹងដាំបាយទឹកបរិភោគ ហើយឲ្យសម្លាប់សេះរះយកសាច់ចែកគ្នា។ បណ្ដាទាហានក៏ដោះអាវដោះក្រឹសគ្រឿងប្រដាប់ហាលថ្ងៃឲ្យស្ងួត ហើយក៏ចងសេះឲ្យស៊ីស្មៅ។

ខណៈនោះពួកទាហានទាំងអស់ក៏នាំគ្នាចៅរៅដាំស្ល បាយនិងសម្លមិនទាន់ឆ្អិននៅឡើយ ឯ**ចូឆ្វ**អង្គុយនៅក្រោមម្លប់ឈើ ក្រឡេកមើលលើមេឃសើចម្ដងទៀត។ ទាហានទាំងពួងក៏ឆ្ងៀតសាកសួរ ព្រោះមន្ទិលសង្ស័យថា កាលជិតភ្លឺមុននេះលោកសើចម្ដងហើយថា **ខុងបេង**និង**ជីវយី**មិនចេះគិត **ជូឡុង**ចេញពីព្រៃងងឹតមកចោមវាយទាល់តែអន្តរាយអស់ រត់ដោះខ្លួនទើបមកដល់ទីនេះ មិនទាន់អស់ហត់ផង ឥឡូវហេតុម្ដេចលោកមកសើចដល់ពីរដងដូច្នោះ? **ចូឆ្វ**ថា ដែលយើងសើចនេះ ព្រោះ

ឃើញថាគំនិតរបស់**ខុងបេង** និង**ជីវយី**នោះតិចណាស់ ធ្វើការមិនឲ្យរហូតធ្លុះធ្លាយ បើដូចខ្លួនយើងបានធ្វើការសម្មាយដូចគេវិញដូច្នេះ យើងនឹងចេះចាត់កងទ័ពមកបង្កប់ចាំនៅមាត់ផ្លូវនេះមួយក្រុម បើសត្រូវរត់មកប្រជុំតាមផ្លូវនេះ ក៏នឹងចាប់ខ្លួនបានដោយងាយ។ លុះនិយាយផុតមាត់ ទទួលឃើញភ្លើងឆេះព្រោងប្រុះគ្រប់ទិសទាំងបួន សំឡេងទាហានក៏ស្រែកហ៊ោផ្ទួនលើកចេញមកស្ទាក់មាត់ផ្លូវមួយកង ពីមុខពីក្រោយខ្នងក៏ចេញមកទៀត ព័ទ្ធជុំវិញទាំងអស់ច្រើនណាស់។ ឯ**តៀវហ៊ុយ**ក៏ស្ទុះមកស្រែកថា **អាចូឆ្វូ**ជាសត្រូវផែនដី **ខុងបេង**ឲ្យអញមកចាំស្ទាក់ផ្លូវនៅទីនេះ ម្តងនេះមុខជាអាឯងមិនរួចពីដៃអញទេ។ **ចូឆ្វូ**ក្រឡេកឃើញ**តៀវហ៊ុយ**ស្រែកដូច្នោះក៏លោះព្រលឹងស្មារតី រវៀសរវៃលោតឡើងសេះនាំទាហានបួនប្រាំនាក់ស្ទុះរត់ទៅមុន ឯទាហានក្រៅពីនោះក៏ស្ទុះរត់ទៅមុនបែកខ្ញែកគ្នានៅតែ**ខៅធូ, ទៀវលៀវ**និង**ស៊ីឡុង**តតាំងច្បាំងនឹង**តៀវហ៊ុយ**ការពារពីក្រោយ ហើយដោះរត់ទៅតាម**ចូឆ្វូ** ទាហាន**តៀវហ៊ុយ**ក៏ដេញកាប់សម្លាប់យកបានគ្រឿងអាវុធ និងសេះច្រើនណាស់ **តៀវហ៊ុយ**ក៏មិនបានដេញជិតដោយ**ចូឆ្វូ**ទៅ វិលត្រឡប់មកក្រោយវិញ។

ឯ**ចូឆ្វូ**លុះរត់ទៅឆ្ងាយហើយ ក្រឡេកឃើញទាហានរបស់ខ្លួនដែលតាមមកនោះត្រូវអាវុធរបួសពិការគ្រប់គ្នា ក៏សួរទាហានទាំងពួងថា យើងនឹងទៅស្រុកឡាំគុននោះ ទៅផ្លូវណានឹងឆាប់រហ័ស? ទាហានខ្លះឆ្លើយថា ផ្លូវកាត់នោះតូចរហ័សជាងផ្លូវធំប្រាំរយសិន តែថាផ្លូវកាត់ដើរទៅពិបាក ព្រោះជាច្រកភ្នំមានដុំថ្មថ្លុកជង្ហុកជាច្រើន។ ចាំខ្ញុំបាទស្រួតទៅមើលខាងផ្លូវកាត់សិន ទាហានម្នាក់ទៅក៏ឃើញមានភ្លើងឆេះត្រង់ផ្លូវនោះ វិលមកប្រាប់**ចូឆ្វូ**វិញ។ **ចូឆ្វូ**ក៏ប្រាប់ថា ត្រូវយើងទៅតាមផ្លូវកាត់ដែលមានភ្លើងឆេះនោះវិញ។ ទាហានថា ផ្លូវកាត់ដែលមានភ្លើងនោះ ខ្ញុំបាទ

ឃើញថាពួកសត្រូវនឹងមកបង្កប់ពួននៅទីនោះជាប្រាកដ ហេតុម្តេចបានជាលោកនឹងឲ្យទៅផ្លូវនោះវិញ?

ចូឆ្វថា យើងដឹងថាគំនិត**ខុងបេង**គិតនោះ ប្រុងនឹងបញ្ឆោតយើង ទើបក្លែងឲ្យយកភ្លើងមកគរដុតនៅមាត់ផ្លូវកាត់ ហើយយកទាហានទៅបង្កប់ទុកខាងផ្លូវធំ បំណងនឹងឲ្យយើងគិតខ្លាចខាងផ្លូវដែលមានគំនរភ្លើងនោះ នឹងមានទាហានពួនបង្កប់ តែដោយពិតនោះ ដូច្នេះទេ គឺប្រាកដជាមានទាហានបង្កប់នៅខាងផ្លូវធំ។ ទាហានពួក**ចូឆ្វ**ឮដូច្នោះ ក៏យល់ឃើញដូច**ចូឆ្វ**ថាទាំងអស់ នាំគ្នាម្នីម្នាគេចតម្រង់ទៅតាមផ្លូវកាត់ ដែលមានគំនរភ្លើងដុតនោះវិញ។

កាល**ចូឆ្វ**រត់ទៅនោះ អស់ពួកទាហានសឹងតែមានរបួសពិការដោយគ្រឿងសាស្ត្រាវុធជាច្រើន មានសេចក្ដីលំបាកណាស់ ខ្លះក៏នឿយហត់ដោយអត់បាយខំឧស្សាហ៍ដើរទៅស្ទើរមិនរួច ខ្លះក៏លួចលបឈប់ក្រោមម្លប់ឈើ ខ្លះក៏ដើរចូលជ្រកដោយច្រកភ្នំ ខ្លះក៏យំប្រចាំគ្នា **ចូឆ្វ**ងាកមកសួរថា ហេតុម្តេចទើបមិននាំគ្នាស្រូតឲ្យឆាប់? ទាហានក៏ឆ្លើយប្រាប់តៗគ្នា ព្រោះឈឺចាប់ដោយរបួសពិការ មាគ៌ាក៏ឆ្ងាយដាច់ស្រយាលណាស់ ខំស្វះស្វែងដើរកាត់ថ្លុកជង្ហុកល្បាប់សឹងតែថ្មឬសឈើតាន់តាប់មកតាមផ្លូវ ព្រោះពីព្រឹកធ្លាក់ភ្លៀងមកត្រូវផ្លូវក៏រអិលដោយរំលុងអណ្ដូងពិបាកណាស់ ទាំងសេះទាំងមនុស្សក៏ពិបាកដូចគ្នា បានជារារែកប្រកែកគ្នានៅដូច្នេះ។

ចូឆ្វឮដូច្នោះខឹងណាស់ថា កាលពីដើមយើងនឹងលើកកងទ័ពមកនោះ ទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែសុំយកអាសាថានឹងតស៊ូធ្វើចម្បាំង ត្រាតែអស់ជីវិត ទោះបីភ្នំនិងទឹកមកបាំងជិតនៅពីមុខ ក៏ត្រូវតែរត់ត្រសុលចូលទៅឲ្យដល់ គួរនឹងបង្អោងចងស្ពានថ្នល់ឆ្លងទៅក៏ត្រូវតែធ្វើឲ្យបាន មិនត្រូវឈប់ខានឲ្យយូរការ ឬអ្នកទាំងអស់គ្នាកោតខ្លាចញញើតណាស់ទៅហើយ? **ចូឆ្វ**និយាយហើយ ក៏ហៅមនុស្សដែលឈឺរបួសនោះ

ក្រោកដើរមកពីខាងក្រោយ ឲ្យទាហានដែលដើរមុខកាប់ឈើមកតម្រាបលើថ្លុកនិងរំលុងអណ្ដូង ឲ្យសេះទាំងហ្វូងដើរទៅជាស្រួលបាន បើអ្នកឯណាឈប់ខានមិនព្រមធ្វើតាម ត្រូវឲ្យកាត់ក្បាលទុកជាបម្រាមតទៅ ហើយឲ្យ**ខៅធូ, ស៊ីឡុង**នាំទាហានត្រួតត្រាការពារពីក្រោយ បើឃើញអ្នករបួសឯណាមិនខំដើរ បណ្ដោយឲ្យយឺតយូរក៏ត្រូវឲ្យសម្លាប់ចេញកុំឲ្យសត្រូវមកជួបប្រទះឃើញឲ្យសោះ។ ពួកទាហានអម្បាលនោះក៏សឹងតែធ្វើតាម**ចូឆូ**បង្គាប់។ **ចូឆូ**ក៏បង្ខំកងទ័ពឲ្យស្រូតដើរទៅ ខណៈនោះទាហានទាំងពួងក៏ខំស្រូតរូតដើរពារប៉ះលើគ្នា ពួកដែលរបួសពិការក៏ដួលស្លាប់ទៅខ្លះៗ ដែលខំដើរទៅមិនរួចសោះ ទាហានទាំងនោះក៏សម្លាប់ចោលទៅខ្លះ ពួករបួសក្រៅពីនោះក៏ចេះតែភ័យខ្លាច នាំគ្នាស្រែកយំរងំតាមផ្លូវទៅ។

ចូឆូឮសំឡេងយំសោកដូច្នោះ ក៏ខឹងណាស់ស្រែកថា ហេតុម្ដេចបានជានាំគ្នាយំរងំស៊ានដូច្នេះ ការដែលរស់និងស្លាប់នោះក៏ស្រេចតែបាបកម្មប្រចាំរូបកាយទាំងអស់គ្នា។ លុះយាត្រាទៅផុតច្រកភ្នំ ក៏ក្រឡេកមកក្រោយ ឃើញទាហានដែលសល់នៅជាមួយនោះប្រហែលបីរយប្លាយ **ចូឆូ**ក៏បង្ខំមេនាយស្រូតដើរទៅ។ ទាហានទាំងអស់ក៏និយាយឡើងព្រមថា សេះនិងមនុស្សក៏អស់កម្លាំងណាស់ទៅហើយ សុំឲ្យលោកបង្អង់ឈប់បន្តិចសិន រួចសឹមលើកទៅទៀត។ **ចូឆូ**ថា ឲ្យខំទៅឲ្យដល់ស្រុកកេងជីវសឹមឈប់ចុះ ហើយក៏ស្រូតបរសេះទៅពីនោះបានប្រហែលហាសិបសិន (២ គ.ម) ដល់តំបន់ហ៊្វយ៉ុង **ចូឆូ**ក៏អស់សំណើចឡើងទៀត។ ទាហានទាំងឡាយឮដូច្នោះក៏មានសេចក្ដីសង្ស័យសួរទៅ**ចូឆូ**ថា លោកសើចពីរដងមកហើយចេះតែមានហេតុឲ្យភ័យគ្រប់គ្រា ឥឡូវលោកសើចធ្វើអ្វីទៀត? **ចូឆូ**ថា យើងសើចចំអកគំនិតគិតរបស់**ខុងបេង**និង**ជីវយី** ព្រោះទីនេះចំណាប់ស្រួលណាស់ មិនគួរនឹងមិនបង្កប់ទាហានទុក បើសិនណាជាមានពួក**ខុងបេង, ជីវយី** មកចាំស្កាត់នៅត្រង់នេះ យើងក៏

នឹងបានសេចក្តីអន្តរាយជាប្រាកដ លុះនិយាយផុតមាត់ក៏ឮសំឡេងផាវ ហើយឃើញ **គួនអ៊ូ**ជិះសេះកាន់ដាវចេញមកព្រមទាំងទាហានឈរទទឹងមុខ ត្រង់ផ្លូវដែលនឹងទៅនោះ។

ចូឆូឃើញដូច្នោះ ក៏តក់ស្លុតស្មារតីភ័យណាស់ នឹងរកច្រកលុករត់ចៀសទៅខាងណាក៏មិនបាន ហើយមានចិត្តមានៈឡើងថា ឥឡូវយើងរាល់គ្នាទាល់ច្រក នឹងរត់ជ្រកទៅខាងណាក៏មិនរួច ត្រូវតែតាំងចិត្តស៊ូច្បាំងឲ្យគ្រប់គ្នាទៅខាងមុខចុះ។ ទាហានទាំងពួងនោះក៏ឆ្លើយថា ពួករបស់យើងទន់ថយកម្លាំងអស់ហើយ ទាំងសេះក៏អស់កម្លាំង ឃើញថានឹងប្រឹងទៅមិនបាន ព្រោះមិនមានកម្លាំងទាំងមនុស្សនិងទាំងសេះស្មើគ្នា។ **ផៀយ៉ុក**ឆ្លើយថា បើនឹងរត់ចៀសទៅខាងណាក៏មិនបាន ឯសន្តានចិត្តរបស់**គួនអ៊ូ**នោះជាជាតិទាហានក៏មែន តែថាបើឃើញអ្នកណាមិនហ៊ានតស៊ូនឹងចម្បាំងហើយ ក៏មិនបានធ្វើអន្តរាយដល់អ្នកនោះទេ។ ប្រការមួយទៀត **គួនអ៊ូ**ជាមនុស្សមានសេចក្តីសត្យានុសត្យ ព្រមទាំងកតញ្ញូដឹងគុណគេជាទីបំផុត ប្រសិនបើលោកនឹងចូលទៅនិយាយលួងលោមដោយលំអុតល្អសុភាព មុខជា**គួនអ៊ូ**នឹងជ្រួតជ្រាបក្នុងចិត្ត មិនបានគិតនឹងធ្វើអន្តរាយដល់លោកទេ។ **ចូឆូ**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ញាក់សេះបរចូលទៅជិត ហើយបន្ទន់ខ្លួន ឱនគំនាប់ស្រែកសួរថា តាំងពីអ្នកឃ្លាតចាកពីយើងមក អ្នកបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខសប្បាយទេឬ?

គួនអ៊ូឮដូច្នោះក៏បង្អោនខ្លួនគំនាប់តបហើយថា សុខនិងទុក្ខនោះក៏ជាប្រមាណតែឥឡូវ**ខុងបេង**ឲ្យខ្ញុំមកសម្លាប់មហាឧបរាជចេញ។ **ចូឆូ**ថា ដែលខ្ញុំបែកទ័ពរត់ត្រឡប់មកដល់ទីនេះ ក៏បានសេចក្តីទុក្ខលំបាកពន់ប្រមាណណាស់ អ្នកគួរឃើញផ្លូវមេត្រីរបស់ខ្ញុំ ដែលបានចងអារម្មណ៍ទុកនឹងអ្នកមកពីដើមនោះចុះ សុំឲ្យអ្នកអនុគ្រោះបើកផ្លូវឲ្យខ្ញុំទៅផង។ **គួនអ៊ូ**ថា ដែលមហាឧបរាជមានឧបការគុណដល់ខ្ញុំ

នោះ ក៏មែនណាស់ ខ្ញុំក៏ចាំច្បាស់ប្រាកដ តែថាកាលគ្រា**អ៊ួនសៀវ**លើកទ័ពទៅច្បាំងនឹងលោកនៅតំបន់ប៉េះប៉ៃនោះ ខ្ញុំក៏ទទួលអាសាចេញទៅកាប់សម្លាប់**ង៉ាន់លៀង, ប៊ុនធីវ** តបគុណលោករួចហើយ គ្រានេះ ជាការរបស់**ខុងបេង**ប្រើឲ្យខ្ញុំមក ដែលលោកនឹងឲ្យខ្ញុំបើកផ្លូវឲ្យទៅនោះ **ខុងបេង**នឹងមិនយកទោសខ្ញុំឬ?

ឯ**ចូឆ្វ**ថាដែលអ្នកថាបានតបគុណខ្ញុំគ្រានោះម្តងហើយក៏មែន តែកាលអ្នកយាមល្បាតចេញមកដល់ប្រាំតំបន់ជាលំដាប់ ហើយបានទាំងសម្លាប់គយល្បាតនិងចៅហ្វាយស្រុក នូវអស់ទាហានរបស់ខ្ញុំខូចខាតជាច្រើន ខ្ញុំក៏មិនតបដឹង ព្រោះបានដឹងដល់ពាក្យដែលអ្នកនិយាយទុកពីថ្ងៃមុនទាំងអស់ វេលានោះខ្ញុំក៏បានចេញសំបុត្រទៅដល់**ហែហ្ហូទុន** ដែលនៅឈរទីទន្លេហងហោថាឲ្យបើកអ្នកទៅ ឥឡូវខ្លួនខ្ញុំចូលមកជាប់ចំណោម បីដូចមនុស្សធ្លាក់ទឹក ហើយខ្ញុំក៏មិនបាននឹកនឹងតស៊ូនឹងអ្នកទេ គួរអ្នកឃើញសេចក្តីរបស់ខ្ញុំដែលបានអង្វរលុនតួនេះចុះ សុំឲ្យអ្នកអនុគ្រោះបើកខ្ញុំឲ្យបានរួចផុតពីភ័យអន្តរាយ។ **គួនអ៊ូ**ឮ**ចូឆ្វ**និយាយដូច្នោះ ក៏ញាក់សេះវេះចេញពីផ្លូវ នាំទាហានលើកទៅផុតពីទីនោះ។

ចូឆ្វឃើញដូច្នោះ ក៏ស្ញើយល្ហើយក្នុងចិត្ត ខំពង្រឹងពលទាហានឲ្យស្រូតរូតហួសទៅ។ ឯទាហានដែលសល់នៅប្រហែលសាមសិបនាក់ដើរពីក្រោយ។ **គួនអ៊ូ**ឃើញទាហានដើរបណ្តោយតាម**ចូឆ្វ**ក៏ស្រែកគំហកដោយសំឡេងខ្លាំងៗ ទាហានដែលជិះសេះដើរជើង បានឮដូច្នោះក៏ភ័យតក់ស្លុតលុតជង្គង់ចុះ គំនាប់**គួនអ៊ូ**ទាំងអស់គ្នា។ **គួនអ៊ូ**ឃើញទាហានទាំងនោះមិនប៉ាននាំគ្នាតដៃ ក៏មានសេចក្តីអាណិតមេត្តាមិនប៉ានថាប្រការម្តេច ទាហានទាំងនោះក៏គំនាប់លា**គួនអ៊ូ**ស្រូតតាម**ចូឆ្វ**ទៅ។

កាល**ចូឆ្វ**ទៅដល់តំបន់ហ៊ួយ៉ុងហើយ ក្រឡេកមើលក្រោយឃើញទាហានដែលតាមមកម្ភៃប្រាំពីរនាក់។ ខណៈកាលដើរផ្លូវទៅនោះ **ចូឆ្វ**ក៏សរសើរ**គួនអ៊ូ**ថា

មានសេចក្ដីសត្យកតញ្ញូណាស់។ លុះវេលាព្រលប់ **ចូឆ្វ**ក៏ឃើញកងទ័ពមួយក្រុមដុតគប់ភ្លើង លើកមកពីខាងមុខច្រើនណាស់ ក៏គិតតក់ស្លុតក្នុងចិត្តថា គ្រានេះជីវិតនឹងដល់សេចក្ដីអន្តរាយហើយ។ លុះចូលជិតមកក៏ក្រឡេកស្គាល់ច្បាស់ជា**ចោឃិន**។ **ចូឆ្វ**ធូរស្រាលភ័យភិត។ **ចោឃិន**ចូលមកគំនាប់ចូឆ្វហើយនិយាយថា ខ្ញុំបាទដឹងដំណឹងថា មហាឧបរាជបរាជ័យនឹងសឹកសត្រូវបានជាលើកទាហានកាត់ផ្លូវមកត្រង់ទីនេះ ដើម្បីនឹងចាំទទួលលោក។ **ចូឆ្វ**ក៏រៀបរាប់ប្រាប់ទុក្ខលំបាកឲ្យ**ចោឃិន**ស្ដាប់ ហើយក៏នាំទាហានចូលទៅក្នុងស្រុកឡាំគុន។ **ចោឃិន**ក៏រៀបតុលៀងអាហារអញ្ជើញ**ចូឆ្វ**និងទីប្រឹក្សាបរិភោគផឹកស្រា ប្រាថ្នានឹងឲ្យស្បើយល្ហើយទុក្ខ។

ខណៈកាលកំពុងបរិភោគអាហារនោះ **ចូឆ្វ**ក៏អង្គុយយំ។ ទីប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងឃើញដូច្នោះ ក៏សង្ស័យណាស់ ទើបនាំគ្នាសួរ**ចូឆ្វ**ថា កាលបែកទ័ពមកកណ្ដាលផ្លូវមានសេចក្ដីទុក្ខលំបាកវេទនាជាច្រើនជាន់ណាស់ យើងខ្ញុំក៏ឃើញថាលោកគ្មានទ្រាន់នឹងព្រួយប៉ុន្មាន ឥឡូវនេះហួសទុក្ខ បានសេចក្ដីសុខក្សេមក្សាន្តបន្តិចមកហើយ គួរតែនឹងប្រមូលសេនាទាហានលើកទៅធ្វើការសងសឹកសត្រូវវិញឲ្យបាន ហេតុម្ដេចក៏លោកមកព្រួយរំខានយំសោកដូច្នេះ? **ចូឆ្វ**ថា ដោយយើងយំសោកដូច្នេះ ព្រោះហេតុគិតដល់**គុយកែ** បើ**គុយកែ**រស់នៅមិនស្លាប់គ្រានេះ ក៏គង់ជាប់មកជាមួយនឹងយើង យើងក៏មិនមកព្រួយលំបាកវេទនាដល់ទីនេះ ថាដូច្នោះហើយក៏យំសោករឭកអាល័យដល់**គុយកែ**។

លុះវេលាព្រឹក **ចូឆ្វ**ក៏និយាយនឹង**ចោឃិន**ថា យើងនឹងត្រឡប់ទៅស្រុកហ៊ូតោសិន ដើម្បីនឹងចាត់ចែងប្រុងប្រៀបរៀបចំបម្រុងទាហាន នឹងលើកមកវាយស្រុកកាំងតាំងឲ្យបាន។ ខ្លួនអ្នកត្រូវនៅរក្សាស្រុកឡាំគុន យើងនឹងសរសេរសំបុត្របិទស្រោមទុកឲ្យបម្រុងរក្សាខ្លួន បើជួបអាប់ចុនវេលាណា ក៏ឲ្យហែកស្រោមមើល

ហើយឲ្យធ្វើតាមសេចក្ដីពន្យល់ក្នុងសំបុត្រនោះឲ្យសព្វគ្រប់ ទើបពួកស្រុកកាំងតាំង និងមកញ៉ាំញីមិនបាន។ ហើយក៏សរសេរសំបុត្រច្រកស្រោមប្រគល់ឲ្យ**ចោយិន** ៗ ទទួលសំបុត្រហើយថា ស្រុកហ័បប៉ានោះជាដែនតដែននឹងស្រុកកាំងតាំង តើលោកនឹងឲ្យនរណាទៅឈររក្សា? **ចូឆ្វ**ថា ស្រុកកេងជីវនិងស្រុកឡាំគុននោះ ចៅចូវរក្សាទុកឲ្យមាំមួនចុះ ឯស្រុកសុងយ៉ុងនោះ យើងនឹងឲ្យ**ហែហ្ហូទុន**នៅឈររក្សា តែស្រុកហ័បប៉ាយើងត្រូវឲ្យ**ទៀវលៀវ**ធ្វើចៅហ្វាយស្រុក ឲ្យ**លីទៀន**និង**ង៉ុកជិន**ធ្វើបាល័ដ្ឋ បើមានការអ្វីជាកម្រក៏ឲ្យធ្វើសំបុត្រទៅគ្នានឹងមកជួយ។ ហើយ**ចូឆ្វ**ក៏ប្រុងប្រៀបទាហាន និងនាហ្មឺនគ្រប់ភ្នាក់ងារស្រុកកេងជីវជាស្រេច ក៏លើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកហ៊ូតោ។ **ចោយិន**ក៏ឲ្យ**ចោហាង**ជាប្អូនលើកទាហានទៅនៅរក្សាគយអ៊ីឡេង។

ឯ**គួនអ៊ូ**គ្រាដែលបើផ្លូវឲ្យ**ចូឆ្វ**ទៅហើយ ក៏លើកទាហានត្រឡប់ទៅដល់មុខបន្ទាយហែខៅ ព្រមគ្នានឹង**តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង** ក្នុងខណៈនោះ **តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង** បានទាហាននិងសេះនូវអស់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធរបស់ទ្រព្យផ្សេងៗ នាំទៅជូន**ខុងបេង** ៗ លុះដឹងថា**គួនអ៊ូ**មកដល់មុខបន្ទាយ ក៏នាំ**ឡៅពី**ធ្វើជាចេញទៅទទួល ហើយនិយាយសួរ**គួនអ៊ូ**ថា យើងដឹងថាអ្នកមានចិត្តសុចរិតទំនុកបម្រុងផែនដី បានទៅកាត់សិរសីតួសឹកសត្រូវរាជសម្បត្តិមក បានជាយើងចេញមកចាំទទួលអ្នកដោយសេចក្ដីត្រេកអរដ៏ក្រៃលែង។

គួនអ៊ូឮដូច្នោះក៏ស្ងៀមមិនឆ្លើយ **ខុងបេង**ឃើញ**គួនអ៊ូ**ធ្វើធ្មឹងដូច្នោះ ក៏ក្លែងរន្ថើនសួរថា អ្នកតូចចិត្តនឹងយើង ព្រោះមិនបានចេញទៅទទួលដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវឬអ្វី? ហើយងាកទៅបន្ទោសទាហានដទៃថា ហេតុម្ដេចបានជាអ្នករាល់គ្នាមិនស្រូតមកប្រាប់យើងឲ្យដឹង នឹងបានចេញមកទទួល**គួនអ៊ូ**ដូច្នោះ? គួរតែយកទោសខុសទាំងអស់គ្នា ពីព្រោះធ្វើការឲ្យ**គួនអ៊ូ**ទាស់ចិត្ត បានជាបិទមាត់មិនស្ដីនឹងយើង។ **គួនអ៊ូ**

ឮ**ខុងបេង**និយាយឲ្យដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងមកទទួលទោស។ **ខុងបេង**ក្លែងសួរទៅវិញថា អ្នកទៅធ្វើការនោះមិនជួបនឹង**ចូឆូ**ទេឬ? ឲ្យអ្នកមកកាត់យកក្បាលយើងជំនួសចុះ។ **គួនអ៊ូ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទបានទៅជួបនឹង**ចូឆូ**ដូចប្រសាសន៍លោកជាប្រាកដ តែថាខ្ញុំបាទដូចជាអត់ថ្វីដៃសោះ ឯ**ចូឆូ**ក៏ដោះរត់ទៅបាន។ **ខុងបេង**ឮហើយក៏អស់សំណើច ហើយសួរ**គួនអ៊ូ**ថា ដែល**ចូឆូ**រត់រួចខ្លួនទៅនោះ ចុះចំណែកទាហានរបស់**ចូឆូ**តើអ្នកចាប់បានមកខ្លះដែរឬទេ? **គួនអ៊ូ**ឆ្លើយថា សូម្បីទាហានរបស់**ចូឆូ**ក៏ខ្ញុំបាទចាប់ខ្លួនពុំបាន។ **ខុងបេង**ក៏ធ្វើជាខឹងហើយថា ខ្លួនអ្នកឯងបានទៅជួបប្រទះនឹង**ចូឆូ**ហើយ ម្ដេចឡើយក៏បើកឲ្យរត់រួចទៅទាំងខ្លួន**ចូឆូ**និងពួកទាហានអស់ទៅ ឬអ្នកឯងមកគិតនៅនឹករឭកគុណគេ ទើបបានជាមិនចាប់ខ្លួនកាត់យកក្បាលមកឲ្យយើង? ទោសអ្នកឯងធ្ងន់ណាស់ ដែលអ្នកបានធ្វើកតិកាសញ្ញាទុកនឹងយើងនោះ អ្នកភ្លេចអស់ហើយឬ? **គួនអ៊ូ**ឆ្លើយថា ដែលខ្ញុំបាទធ្វើសញ្ញាទុកនឹងលោកថា បើខ្ញុំបាទបានប្រទះជួបនឹង**ចូឆូ** ហើយមិនបានកាត់ក្បាលមកជូនលោកទេ ឲ្យកាត់ក្បាលខ្ញុំបាទតាមសញ្ញាវិញចុះ ហើយក៏ហូតគ្រប៉ីឡើងនឹងកាត់ក្បាលរបស់ខ្លួនជូន**ខុងបេង** ៗ ឃើញ**គួនអ៊ូ**ហូតគ្រប៉ីនឹងកាត់ក្បាលខ្លួនដូច្នោះ ក៏ស្ទុះចូលទៅដណ្ដើមយកគ្រប៉ីពីដៃចេញបាន ហើយឃាត់ហាមថា ដែលយើងព្រមប្រើអ្នកឲ្យទៅធ្វើការគ្រានេះ ប្រាថ្នានឹងឲ្យអ្នកទៅតបស្នងសងគុណ**ចូឆូ**ឲ្យរួចទេ យើងមិនបានប្រុងនឹងយកទោសអ្នកឡើយ នឹងកាត់ក្បាលឲ្យយើងតាមសញ្ញានោះក៏ត្រូវ ព្រោះជាពាក្យសត្យពិតត្រង់គួរជាជាតិទាហានឲ្យទៅចុះ។ **គួនអ៊ូ**ឮដូច្នោះ ក៏សោមនស្សត្រេកអរ សុំយកគ្រប៉ីស៊កក្នុងស្រោមវិញ។ **ខុងបេង**និង**ឡៅពី**ក៏នាំ**គួនអ៊ូ**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយឲ្យរង្វាន់បំណាច់តាមសមគួរ។

ឯ**ជីវយី** កាលបានជ័យជម្នះឈ្នះ**ចូឆូ**ហើយ ក៏លើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅបន្ទាយ ឲ្យចែករង្វាន់បំណាច់សេនាទាហានធំតូចទាំងពួងតាមគុណបំណាច់ ហើយក៏ឲ្យយកទូកចម្បាំងផ្ទុកទាហាន**ចូឆូ**ដែលចាប់បានជាឈ្លើយនោះ បញ្ជូនទៅឲ្យស៊ុនគួនដល់មាត់កំពង់ស្រុកកាំងតាំង ហើយ**ជីវយី**លើកកងទ័ពទៅតាំងនៅតំបន់លឹមកាំងប៉ងនឹងរិះគិតទៅវាយយកស្រុកឡាំគុនទៀត។

ឯ**ឡៅពី** ក៏ចាត់របស់ទ្រព្យសម្រាប់លៀងទាហាន ឲ្យ**ស៊ុនខៀន**នាំទៅគំនាប់**ជីវយី**។ **ស៊ុនខៀន**ក៏នាំរបស់ទៅឲ្យ**ជីវយី** ៗក៏សួរ**ស៊ុនខៀន**ថា ឥឡូវ**ឡៅពី**ចៅហ្វាយអ្នកឯងនៅទីតំបន់ណា? **ស៊ុនខៀន**ឆ្លើយថា **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**នាំទាហានទៅតាំងនៅកំពង់ស្រុកអ៊ីកាំង។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ស្តុតស្មារតី ហើយបង្គាប់**ស៊ុនខៀន**ថា ឲ្យវិលទៅវិញចុះ ចាំថ្ងៃក្រោយយើងនឹងទៅសួរ**ឡៅពី**។ **ស៊ុនខៀន**ក៏លា**ជីវយី**ទៅវិញ។ **ឡោសុក**ក៏សួរ**ជីវយី**ថា **ស៊ុនខៀន**ជម្រាបលោកថា **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**លើកទាហានទៅតាំងនៅមាត់កំពង់អ៊ីកាំង លោកភ័យតក់ស្លុតស្មារតីដោយហេតុអ្វី? ព្រោះយើងឃើញហេតុថា **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**មុខជាដណ្តើមយកស្រុកឡាំគុនជាប្រាកដ បានជាយើងភ័យបារម្ភណាស់។ ដែលយើងធ្វើការគ្រានេះក៏ខូចបង់ទ្រព្យរបស់មាសប្រាក់ ដែលចំណាយឲ្យសេនាទាហានប្រើប្រាស់ និងស្បៀងអាហារជាច្រើន ឯស្រុកឡាំគុននោះ ក៏ដូចជានៅក្នុងកណ្តាប់ដៃយើងហើយ បើត្រឡប់ជាបានស្រុកនោះទៅ**ឡៅពី**, **ខុងបេង**វិញ យើងក៏នឹងមានសេចក្តីតូចចិត្តដូចជាស្លាប់ខ្លួន ហេតុនេះទើបយើងភ័យបារម្ភណាស់។ **ឡោសុក**ថា បើដូច្នោះតើលោកនឹងគិតប្រការម្តេចវិញ ដើម្បីនឹងឲ្យ**ឡៅពី** និង**ខុងបេង**លើកទាហានថយពីទីនោះឲ្យឆ្ងាយពីដែនស្រុកឡាំគុនបាន? **ជីវយី**តបថា យើងត្រូវគិតឲ្យទៅនិយាយនឹង**ឡៅពី**ដោយសេចក្តីសុភាពសិន បើ**ឡៅពី**មិនស្តាប់

យើងទេ សឹមយើងគិតកម្លាត់ចេញឲ្យបាន។ **ឡោសុក**ថា លោកគិតនោះត្រូវណាស់ បើលោកត្រូវការទៅរក**ឡៅពី**វេលាណា ខ្ញុំបាទនឹងទៅផង។ ខណៈនោះ **ជីវយី**ក៏នាំ**ឡោសុក**ទៅជួបជាមួយនឹងទាហានបីពាន់ ចុះទូកចម្បាំងចេញចាកកងទ័ព ដើម្បីនឹងទៅរក**ឡៅពី**។

ឯ**ស៊ុនខៀន**កាលត្រឡប់មកទៅដល់ ក៏ចូលទៅជម្រាប**ឡៅពី**តាមរឿង **ជីវយី**និយាយនោះសព្វគ្រប់។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**ថា ដែល**ជីវយី**ប្រុងនឹងមកគំនាប់យើងនោះ លោកយល់ឃើញប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**ថា ឯចិត្ត**ជីវយី**នោះមិនមែនរាប់អានខ្ញុំនិងលោកដោយស្មោះត្រង់ ហើយចង់មកគំនាប់ដោយត្រង់ទេ គឺប្រុងនឹងមកដោយមន្ទិលសង្ស័យថា យើងមុខជានឹងដណ្ដើមយកស្រុកឡាំគុន។ **ឡៅពី**ថា បើ**ជីវយី**មកជាក្បួនទ័ព តើយើងនឹងត្រូវគិតប្រការម្ដេច? **ខុងបេង**ខិនខ្សឹបប្រាប់**ឡៅពី**ឲ្យឆ្លើយតបពាក្យសម្ដីទៅនឹង**ជីវយី**សព្វគ្រប់ ហើយប្រើទាហានឲ្យរៀបចំទូកចម្បាំងចេញទៅចតនៅមាត់កំពង់ ថាបើឃើញ**ជីវយី**មកដោយកាច ក៏ឲ្យជួយគ្នាច្បាំងការពារតាមការ។ ទទួលមានបម្រើចូលមកជម្រាបថា ឃើញ**ជីវយី**និង**ឡោសុក**លើកទាហានប្រហែលបីពាន់ ចតទូកនៅមាត់កំពង់។ **ឡៅពី**ក៏ប្រើ**ជូឡុង**ឲ្យនាំទាហានប្រហែលហាសិបនាក់ ចេញទៅទទួល**ជីវយី**ដល់ក្រៅបន្ទាយ។ **ជីវយី**ឲ្យទាហានទាំងពួងឈប់នៅខាងក្រៅ ហើយនាំ**ឡោសុក**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ។ **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**ក៏ចេញទៅទទួល**ជីវយី** ៗចូលមកអង្គុយទីគួរសម ហើយក៏គំនាប់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយ**ឡៅពី**ឲ្យរៀបតុលៀងអាហារ អញ្ជើញ**ជីវយី**និង**ឡោសុក**បរិភោគផឹកស្រា។ **ឡៅពី**សរសើរ**ជីវយី**ថា ដែលលោករិះគិតកម្លាត់**ចូឆូ**ចេញបានក្នុងគ្រានេះ អាណាប្រជានុរាស្ត្របានសេចក្ដីសុខក្សេមក្សាន្ត ព្រោះលោកជាច្រើនណាស់។ **ជីវយី**សួរ**ឡៅពី**ថា ដែលលោកឃុំនាំទាហានមកតាំងនៅទីនេះ លោកគិតនឹងទៅវាយយក

ស្រុកឡាំគុនឬអ្វី? **ឡៅពី**ថាតាមពាក្យដែល**ខុងបេង**ខ្សឹបប្រាប់ទៅ**ជីវយី**ថា ដែលខ្ញុំលើកមកតាំងនៅទីនេះ ព្រោះគិតថាលោកនឹងលើកទ័ពទៅវាយស្រុកឡាំគុន ខ្ញុំនឹងលើកទាហានទៅជួយជាការរហ័សផង។ បើលោកមិនទៅទេ ខ្ញុំគិតថានឹងលើកទៅវាយស្រុកឡាំគុនជូនលោក មិនបាច់ឲ្យលោកព្រួយក៏បាន។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏អស់សំណើចហើយថា ខ្លួនខ្ញុំជាជាតិទាហាននៅស្រុកកាំងតាំង ខ្ញុំក៏គិតមកជាដរាបថានឹងលើកទ័ពទៅវាយយកអាណាខេត្តខាងទិសឧត្តរ ឲ្យជាបំណាច់ថ្វីដៃមុន តែទទួល**ចូឆ្វ**លើកកងទ័ពមកវាយយកខេត្តខណ្ឌខាងទិសទក្សិណគ្រានេះ បានជាខ្ញុំនៅចាំតស៊ូច្បាំងនឹង**ចូឆ្វ**ទាល់តែបែករត់ទៅវិញ។ ខ្ញុំក៏ខាតបង់ស្បៀងអាហារ និងរបស់ទ្រព្យដែលត្រូវការចំណាយក្នុងសង្គ្រាមច្រើនណាស់ ឯស្រុកឡាំគុនគ្រានេះបីដូចជានៅក្នុងកណ្ដាប់ដៃខ្ញុំហើយ បើខ្ញុំប៉ងយកពេលណាក៏បានដោយងាយណាស់ ហេតុម្ដេចលោកថាខ្ញុំនឹងមិនយកវិញ? **ឡៅពី**ថា កាល**ចូឆ្វ**បែកទៅនោះ បានចាត់**ចោយិន**ឲ្យទៅឈររក្សាស្រុកឡាំគុន ហើយសុទ្ធតែទាហានដែលមានថ្វីដៃ ឲ្យនៅរក្សាគយតាមច្រកផ្លូវគ្រប់អន្លើ ឯ**ចោយិន**នោះក៏មានកម្លាំងក្លៀវក្លាហានណាស់ ខ្ញុំក្រែងលោកទៅធ្វើការនោះមិនបានដូចបំណងគិត។ **ជីវយី**ថា បើខ្ញុំវាយយកស្រុកឡាំគុននោះមិនបានទេ ឲ្យលោកទៅវាយយកចុះ។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយថា ដែលលោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះ ខ្ញុំសុំឲ្យ**ឡោសុក**និង**ខុងបេង**ដែលមកជួបប្រជុំក្នុងទីនេះជួយជាបន្ទាល់សាក្សីដឹងឮផងចុះ។ បើអំណឹះតទៅមុខ**ជីវយី**ប្រែពាក្យសម្ដីវិញយ៉ាងម្ដេច ខ្ញុំត្រូវយកអ្នកទាំងពីរហើយ។ **ជីវយី**ថា ខ្ញុំកើតមកជាប្រុស បានចេញនិយាយថាម្ដេចហើយមិនត្រឡប់កែប្រែវិញទេ។ **ខុងបេង**ក្លែងថា **ជីវយី**នេះបើនឹងចរចាអ្វីក៏រមែងពិតប្រាកដណាស់ បើដូច្នោះត្រូវឲ្យ**ជីវយី**ទៅវាយយកស្រុកឡាំគុនជាមុនចុះ បើ

ក្រងាយប្រការម្តេច សឹម**ឡៅពី**លើកទៅធ្វើការជាក្រោយ។ **ជីវយី**និង**ឡោសុក**ក៏លា**ឡៅពី**, **ខុងបេង**ចុះទូកត្រឡប់ទៅ។

ឡៅពីនិយាយនឹង**ខុងបេង**ថា ឯការដែល**ជីវយី**ទៅវាយស្រុកឡាំគុននោះ មុខជានឹងបានជាប្រាកដ ខ្ញុំនៅគិតព្រួយមួយយ៉ាងថា សព្វថ្ងៃនេះខ្លួនយើងនឹងរកស្រុកនៅសំណាក់អាស្រ័យគ្មានសោះ បើដូច្នោះនឹងត្រូវគិតដូចម្តេច? **ខុងបេង**ថា ពីដើមខ្ញុំបាននិយាយជម្រាបលោក ឲ្យទទួលយកស្រុកកេងជីវទុកជាទីអាស្រ័យ ដើម្បីនឹងគិតការតទៅ លោកមិនចេះជឿស្តាប់ពាក្យខ្ញុំសោះ គ្រានេះលោកគិតឃើញហើយឬបានជានិយាយថាព្រួយចិត្តដូច្នេះវិញ? **ឡៅពី**ថា កាលពីដើម លោកបាននិយាយមែនហើយ ដែលខ្ញុំមិនព្រមយកស្រុកកេងជីវទុកនោះ ព្រោះហេតុថាជាស្រុករបស់**ឡៅពៀវ**។ ឥឡូវស្រុកកេងជីវត្រឡប់បានទៅ**ចូឆូ**វិញ ខ្ញុំនឹងរិះគិតវាយយកឲ្យបាន។ **ខុងបេង**ថា លោកកុំបីព្រួយឡើយ ចូរបង្អង់ឈប់ឲ្យ**ជីវយី**វាយយកស្រុកឡាំគុនឲ្យបានសិន ខ្ញុំនឹងរិះគិតកលឧបាយមិនឲ្យរវល់ដល់ទាហានទាំងពួង នឹងឲ្យបានស្រុកឡាំគុនដោយងាយ។

ឡៅពីសួរថា លោកនឹងរិះគិតប្រការម្តេច? **ខុងបេង**ថា លោកកុំអាលសួរសិនឡើយ ក្រោយសឹមដឹង។ **ឡៅពី**មានអំណរពន់ប្រមាណណាស់ មិនបានសួរតទៅទៀត។

ឯ**ជីវយី**និង**ឡោសុក**លុះវិលទៅដល់បន្ទាយ **ឡោសុក**ក៏សួរ**ជីវយី**ថា ហេតុម្តេចបានជាលោកនិយាយនឹង**ឡៅពី**ថា បើលោកវាយយកស្រុកឡាំគុនមិនបាន ថាឲ្យ**ឡៅពី**វាយយកស្រុកឡាំគុនវិញនោះជាយ៉ាងម្តេច? **ជីវយី**ថា ដែលខ្ញុំនិយាយនឹង**ឡៅពី**យ៉ាងនោះគឺពាក្យបញ្ឆោតទេតើ ព្រោះខ្ញុំថាឲ្យ**ឡៅពី**មានចិត្តភ្លើនកំរើបឡើងហើយថាគ្រានេះយើងនឹងលើកទៅវាយយកស្រុកឡាំគុន តើនរណានឹងទទួលអាសា

ចេញទៅជាទ័ពស្រួច? **ជីវយឹម**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទសុំអាសាលើកទាហានជាកងមុខទៅមុន។ ទើប**ជីវយី**បើកទាហានប្រាំពាន់ ឲ្យ**ឈីសេង, តេងហង**ទៅជាមួយនឹង**ជីវយឹម** ហើយបង្គាប់ថា ឲ្យស្រួតលើកផ្លូងទន្លេហាន់តុងទៅមុនចុះ យើងនឹងលើកកងទ័ពហ្លួងទៅតាមជាក្រោយ។ **ជីវយឹម** និង**ឈីសេង, តេងហង**ក៏លើកទាហានប្រាំពាន់ចេញទៅ លុះទៅដល់គយអ៊ីឡេង **ឈីសេង, តេងហង**ក៏លើកគ្នាចូលច្បាំងកាច់យកគយនោះមិនបាន ទើបនាំទាហានវាងផ្លូវគយទៅជិតទៀបស្រុកឡាំគុន ហើយក៏តាំងបន្ទាយប្រុបនៅទីនោះ។

ខណៈនោះបម្រើសេះចូលទៅប្តឹង**ចោយិន**ថា ឥឡូវកងទ័ពស្រុកកាំងតាំងលើកមកច្បាំងទៀតហើយ តាំងបន្ទាយនៅជិតស្រុកយើងនេះ។ **ចោយិន**ឮដូច្នោះក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវ**ជីវយី**ប្រើ**ឈីសេង, តេងហង**លើកទ័ពមកប៉ងនឹងធ្វើអន្តរាយស្រុកយើង ឯស្បៀងអាហារដែលមានក្នុងស្រុកនេះក៏ច្រើន យើងត្រូវតែការពាររក្សាស្រុក ទុកខាងក្នុងកុំឲ្យសត្រូវចូលមកបាន បើយូរទៅសត្រូវនឹងដាច់ស្បៀងលើកទៅឯង។ **ងីវយឹម**ថា ដែលនឹងតាំងរក្សាស្រុកតែពីខាងក្នុងឲ្យសត្រូវដាច់ស្បៀងនោះ សត្រូវក៏នឹងបានចិត្ត ប្រការមួយទៀត ទាហានរបស់យើងក៏គង់មានគិតតូចចិត្តថា យើងខ្លាចញញើត ខ្ញុំនឹងសុំអាសាលើកទាហានប្រាំរយចេញទៅតទល់ការពារ។ **ចោយិន**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់ចែងទាហានប្រាំរយឲ្យ ឯ**ងីវយឹម**ក៏លើកទាហានប្រាំរយនោះចេញទៅច្បាំងនឹង**តេងហង** ៗឃើញដូច្នោះក៏ទាញសេះបង្អង់ឈប់ ហើយប្រកាសប្រាប់ទាហានទាំងពួងឲ្យចោមឡោមព័ទ្ធ**ងីវយឹម**ទុកឲ្យជាប់។ **ងីវយឹម**ស្វិតច្បាំងនៅក្នុងចំណោមទាហានដោយក្តៀវក្លា។

ឯ**ចោយិន**នៅលើសើនបន្ទាយ ឃើញ**តេងហង**ឡោមព័ទ្ធ**ងីវយឹម**ទៅក្នុងចំណោមដូច្នោះ ក៏តែងខ្លួនពាក់ក្រើសឡើងសេះនាំទាហានប្រហែលបីរយ ស្រួតចេញ

ចាកទ្វារស្រុកទម្ពុះពារទ័ពសត្រូវចេញទៅ ដើម្បីនឹងជួយ**ធីវឃឹម**។ **ឈីសេង**ឃើញដូច្នោះ ក៏របសេះចូលតច្បាំងនឹង**ចោយិន**យូរណាស់ **ឈីសេង**តទល់ពុំបានក៏ញាក់សេះថយរត់ទៅ។ **ចោយិន**ក៏នាំ**ធីវឃឹម**ចេញមកពីក្នុងចំណោម លុះក្រឡេកឃើញទាហានដែលសល់តាមចេញមកប្រហែលហាសិបនាក់ **ចោយិន**ក៏នាំ**ធីវឃឹម**ត្រឡប់វិលទៅតដៃវិញ ប៉ងនឹងសងសឹកទាហានទាំងពួង។ ឯ**ចោស៊ុន**នៅលើសើនលើកចេញទៅច្បាំងជាប់ដៃគ្នា ក៏ឡើងសេះកាន់លំពែងនាំទាហានជំនួយចូលទៅជួយប្រឡូកគ្នាជាច្រឡំបល់ បានកាប់ចាក់សម្លាប់គ្នាស្លាប់ជាច្រើន។ ឯ**ធីវឃឹម, ឈីសេង, តេងហាង**លុះតទល់ពុំឈ្នះ ក៏នាំទាហានដែលសល់នោះថយទៅ។ **ចោយិន**ក៏មានជ័យជម្នះ ហើយនាំ**ចោស៊ុន**និង**ធីវឃឹម**នូវអស់ទាហានត្រឡប់ចូលទៅស្រុកវិញ។

កាល**ធីវឃឹម**លើកទាហានមកជួបនឹងកងទ័ព**ធីវឃី** ក៏ពណ៌នាសេចក្ដីដែលបានទៅធ្វើការសង្គ្រាម ហើយបែកទ័ពត្រឡប់មកនោះ ឲ្យ**ធីវឃី**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។ **ធីវឃី**ឮហើយខឹងណាស់ បង្គាប់ទាហានឲ្យយកខ្លួន**ធីវឃឹម**ទៅសម្លាប់ ទីប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាអង្វរសុំទោស**ធីវឃី** ៗក៏លើកទោស ហើយប្រមូលទាហានលើកទៅតាំងបន្ទាយភ្ជាប់គ្នាឯស្រុកឡាំគុននោះ។ **កាំឡេង**និយាយនឹង**ធីវឃី**ថា ខ្ញុំយល់ឃើញថាមិនត្រូវទេ ព្រោះ**ចោយិន**ឲ្យ**ចោហាង**ជាប្អូនលើកទាហានទៅតាំងបន្ទាយនៅស្រុកអ៊ីឡេង ឥឡូវកងទ័ពយើងលើកវាងចូលទៅហួសគយអ៊ីឡេងហើយ បើ**ចោហាង**ដឹងក៏នឹងលើកមកវាយខ្ទប់ ខ្ញុំនឹងសុំអាសាលើកទៅវាយគយអ៊ីឡេង ឲ្យទាហាន**ចោហាង**បែកខ្ញែកគ្នាសិន រួចសឹមលើកចូលទៅតាំងបន្ទាយភ្ជាប់ជិតគ្នានឹងស្រុកឡាំគុន ដើម្បីនឹងធ្វើសង្គ្រាមតទៅ។ **ធីវឃី**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ចាត់ទាហានឲ្យ**កាំឡេង**បីពាន់។ **កាំឡេង**ក៏លើកទាហានស្រូតរូតចេញទៅជិតគយអ៊ីឡេង។

បម្រើសេះក៏ចូលទៅឲ្យដំណឹង**ចោយិន**ថា ឥឡូវ**ជីវឃី**ប្រើ**កាំឡេង**លើកទ័ពទៅវាយគយអ៊ីឡេងហើយ។ **ចោយិន**ឮដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ត្រូវគិតយ៉ាងម្ដេច? **តាន់កៀវ**ថា បើនឹងបង្អង់ទុកឲ្យយូរក៏នឹងខូចគយអ៊ីឡេងជាប្រាកដ បើគយនោះខូចហើយ ស្រុកឡាំគុនក៏យើងរក្សាការពារមិនឈ្នះ។

ខណៈនោះ **ចោយិន**ក៏ប្រើ**ចោស៊ុន**និង**ជីវឃឹម**ឲ្យលើកទាហានចេញទៅលបដើរតាមផ្លូវកាត់ នឹងបានជួយ**ចោហង**ការពាររក្សាគយអ៊ីឡេងទុកឲ្យបាន។ **ចោស៊ុន**និង**ជីវឃឹម**លើកទៅដល់កណ្ដាលផ្លូវ ក៏ប្រើទាហានស្រូតទៅប្រាប់**ចោហង**ថា **ចោយិន**ប្រើយើងទាំងពីរនាក់ឲ្យនាំទាហានមកជួយ ឲ្យ**ចោហង**បង្ខំលើកទ័ពចេញទៅច្បាំងនឹង**ជីវឃឹម**, **កាំឡេង** យើងទាំងពីរនឹងលើកវាយប្រសព្វចូលមកទៀត។ បម្រើសេះក៏ស្រូតទៅប្រាប់**ចោហង** ៗឮដូច្នោះក៏អរណាស់ ឲ្យបម្រុងទាហានត្រៀមទុកជាស្រេច។

ឯ**កាំឡេង**កាលទៅដល់គយអ៊ីឡេងហើយ ក៏តាំងបន្ទាយភ្ជាប់ជិតគ្នា។ **ចោហង**ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានបើកទ្វារបន្ទាយចេញទៅតាំងច្បាំងគ្នាសន្ធឹកសន្ធាប់ ហើយថយទ័ពរត់ទៅ។ ខណៈ**កាំឡេង**លើកទ័ពចូលទៅនៅក្នុងបន្ទាយអ៊ីឡេង **ចោហង**ដែលរត់ទៅនោះ ក៏**ទៅ**ជួបនឹង**ជីវឃឹម** ហើយសាស័ព្ទគ្រប់រឿងដែលច្បាំងគ្នាគ្រប់ប្រការ លុះពេលអាធ្រាត្រ **ចោហង**, **ចោស៊ុន**, **ជីវឃឹម**ក៏លើកត្រឡប់មកព័ទ្ធបន្ទាយអ៊ីឡេងវិញ។ **ជីវឃី**ដឹងដូច្នោះក៏ភ័យណាស់ នៅមិនទាន់ប្រឹក្សាប្រការម្ដេច **ទៀវភៅ**ថា សុំឲ្យលោកបែងរំលែកទាហានទៅជួយ**កាំឡេង**ទៀតទើបបាន។ **ជីវឃី**តបថា ដែលអ្នកនឹងឲ្យបែងទាហានទៅជួយ**កាំឡេង**ទៀតនោះ មិនបានទេ ព្រោះទាហានកងទ័ពយើងក៏នៅស្ដួចស្ដើងតិចណាស់ ខ្លាចដឹងដល់**ចោយិន**ៗនឹងលើកទ័ពមកខ្ទប់វាយ យើងក៏នឹងថ្លោះការដោយសឹកសត្រូវ។

លីបងថា **កាំឡេង**នោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែក្នុងស្រុកកាំងតាំងជាទាហានឯក បើលោកនឹងមិនបែងរំលែកទាហានទៅជួយ នោះក្រែង**កាំឡេង**អន់ចិត្តទាំងកិច្ចការរបស់លោកក៏នឹងទន់ថយអស់ទៅ។ **ជីវយី**តបថា គំនិតខ្ញុំចង់បែងរំលែកទាហានទៅជួយហើយ ទាំងខ្លួនខ្ញុំក៏ចង់ទៅឯងផងទៀត តែថាបន្ទាយដែលតាំងនៅនេះ ក្រែងមនុស្សអស់ទាំងនេះនឹងរក្សាទុកមិនបាន។ **លីបង**ថា ឲ្យ**ឡេងថង**នៅរក្សាបន្ទាយទុកក្នុងរវាងដប់ថ្ងៃ លោកជាកងហ្លួង ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាលើកជាទ័ពស្រួចទៅជួយ**កាំឡេង**ទើបសមគួរ។ **ជីវយី**ក៏បង្គាប់ឲ្យ**ឡេងថង**នៅរក្សាបន្ទាយ។ **ឡេងថង**ក៏ទទួលតែសូមសន្យាដប់ថ្ងៃនឹងរក្សាទុកឲ្យគង់ បើលើសពីនោះក្រែងលើសកម្លាំង។

ជីវយីថា ក្នុងដប់ថ្ងៃខ្ញុំនឹងវិលត្រឡប់មកវិញឲ្យដល់ ហើយបែងទាហានឲ្យ**ឡេងថង**មួយម៉ឺន សល់ពីនោះ**ជីវយី**និង**លីបង**ក៏លើកទៅដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ **លីបង**ថា គយអ៊ីឡេងនោះ ខាងទិសឯត្បូងមានផ្លូវកាត់ទៅស្រុកឡាំគុនផ្លូវមួយ សុំឲ្យលោកចាត់ទាហានទៅកាប់ឈើរំលំគ្របលើផ្លូវឲ្យអស់ បើ**ចោហង**រត់ទៅផ្លូវនោះមុខជារត់ទៅមិនរួច គង់នឹងចោលសេះនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធអស់ពុំខាន យើងបានយកទុកជាកម្លាំង។ **ជីវយី**យល់ត្រូវផង ក៏ចាត់ទាហានប្រាំរយឲ្យទៅកាប់រំលំឈើគ្របលើផ្លូវតាមពាក្យ**លីបង** ហើយលើកកងទ័ពទៅជិតគយអ៊ីឡេង។ **ជីវយី**ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា នរណានឹងអាចយកអាសាទៅវាយពុះទម្លាយទៅប្រាប់**កាំឡេង**ឲ្យបានដឹងថា យើងលើកកងទ័ពមកដល់ហើយ ឲ្យ**កាំឡេង**ច្បាំងទម្លាយចេញមក យើងនឹងវាយខ្ទប់ចូលទៅ។ **ជីវថាយ**ទទួលអាសាជិះសេះរាំងាវវាយទម្លាយទ័ព**ចោហង**ចូលទៅដល់ក្បែរបន្ទាយ **កាំឡេង**ឃើញដូច្នោះក៏បើកទ្វារទទួល**ជីវថាយ**ចូលមក។ **ជីវថាយ**ឆ្លើយប្រាប់**កាំឡេង**តាមរឿងរ៉ាវដែលវាយទម្លាយទ័ព

ចូលមកនោះឲ្យ**កាំឡេង**ស្លាប់គ្រប់ប្រការ។ **កាំឡេង**ក៏មានសេចក្ដីត្រេកអរណាស់ទើបចាត់ប្រើទាហានឲ្យរៀបចំការទុកជាស្រេច។

ឯ**ចោហាង, ចោស៊ុន**ក៏ធ្វើសំបុត្រឲ្យបម្រើសេះនាំទៅដល់**ចោយិន**ជាសេចក្ដីថាខ្ញុំបាទបានឡោមព័ទ្ធ**កាំឡេង**ទុកក្នុងបន្ទាយយូរថ្ងៃហើយ ឥឡូវ**ជីវយី**លើកកងទ័ពមកជួយ**កាំឡេង** ហើយ**ចោហាង**ក៏ចាត់ចែងត្រៀមទាហានទុកទាំងពីរអន្លើ កន្លែងគយប៉ងនឹងតច្បាំងនឹង**កាំឡេង, ជីវយី**។ ក្រោយនោះ**ជីវយី**ក៏បរពលតច្បាំងនឹង**ចោហាង**ជាជ្រួលច្របល់។ **កាំឡេង**បានឮស្គរចម្បាំងគ្នាជាអឹកអាធិក ក៏លើកទាហានវាយខ្ទប់ចេញមកពីក្នុងបន្ទាយ កាប់សម្លាប់ទាហាន**ចោហាង**ស្លាប់ជាច្រើន។ **ចោហាង, ចោស៊ុន, ងីវយឹម** តទល់មិនបានក៏នាំទាហានរត់ទៅតាមផ្លូវកាត់។ **ជីវយី**ក៏លើកទាហានដេញតាមទៅ។ ទាហាន**ចោហាង**ឃើញឈើរលំគ្របលើផ្លូវទៅមិនរួច ក៏ចោលសេះនិងគ្រឿងសាស្ត្រាវុធទាំងអស់ នាំគ្នារត់យកតែខ្លួនទៅ។

កាល**ជីវយី**លើកទាហានទៅតាមនោះ ក៏បានសេះនិងអាវុធជាច្រើន ហើយក៏លើកស្រួតទៅដល់មាត់ផ្លូវ ទាន់ប្រទះនឹងកងទ័ព**ចោយិន**លើកមកជួយ**ចោហាង**តាមសំបុត្រក៏បានតតាំងច្បាំងគ្នាជាពន្លឹក លុះដល់ពេលព្រលប់ក៏មិនចាញ់មិនឈ្នះ។ **ចោយិន**ក៏នាំ**ចោហាង, ចោស៊ុន** ត្រឡប់ចូលស្រុកឡាំគុន ហើយប្រឹក្សាគ្នាថា ឥឡូវយើងខូចគយអ៊ីឡេងហើយ មុខជាយើងនឹងការពារស្រុកឡាំគុនមិនឈ្នះទេ គិតហើយក៏បើកស្រោមសំបុត្រដែល**ចូឆូ**សរសេរទុកឲ្យនោះមើល។ លុះដឹងក្នុងសេចក្ដីទាំងពួងសព្វគ្រប់ហើយ ក៏ឲ្យយកងទង់ទៅដោតទុករៀងតាមសើនបន្ទាយ ឲ្យទាហានទាំងពួងរែកស្ពាយអាហារ ធ្វើបីដូចជានាំគ្នារត់ចោលស្រុកឡាំគុន ហើយបង្គាប់**តាន់កៀវ, ងីវយឹម** ឲ្យបើកទ្វារស្រុកទុកបីតំបន់ ឲ្យជីករំលុងតាមក្បែរមាត់ទ្វារ យកដីមកប្លុកគ្របពីលើមាត់រំលុងឲ្យជិត កុំឲ្យឃើញស្នាមស្គាល់បាន បើ

ទាហាន**ជីវឃើ**នឹងលើកចូលមក ក៏នឹងដើរទៅជាន់ធ្លាក់ទៅក្នុងរំលុងនោះ ហើយនឹងចាប់បានដោយងាយ ឯខ្លួនអ្នកទាំងពីរត្រូវឲ្យនាំទាហានផ្ទុទៅបង្កប់ពួនគ្រប់ទ្វារទាំងបី។

រឿង សាមកុក

អ្នកឧកញ៉ាវិបុលរាជសេនា នូ-កន ប្រែរៀបរៀង

កណ្ឌទី ៤៤

ចារឹកឡើងវិញដោយ ៖ ឈុល ដារ៉ា

*(តាំងពី**ចោយិន, ចោហាង** ធ្វើឧបាយរត់ចោលស្រុកឡាំគុន **ជីវយី**ត្រូវព្រួញធ្វើជាស្លាប់។ **ចោយិន**ត្រឡប់ចាញ់ទ័ព**ជីវយី**។ **ខុងបេង**ដណ្ដើមយកស្រុកឡាំគុនបាន **ឡៅពី**វាយយកស្រុកឡេងឡេងបាន ហើយឲ្យ**ជូឡុង**វាយយកស្រុកហ៊ុយអៀងបានទៀត។)*

មើឃើញជីវយីលើកទាហានចូលមក ក៏ឲ្យច្បាំងរាំងរាភ្លាមៗ បើឮសំឡេងផាវេលាណា ត្រូវឲ្យទាហានធ្នូបាញ់ព្រួតគ្នាចម្រុះចូលទៅឲ្យមាំមួន លុះបង្គាប់ធ្វើស្រេចហើយ **ចោយិន**, **ចោហាង**ក៏នាំទាហានដែលស្ពាយស្បៀងនោះ ធ្វើជារត់ចេញចោលស្រុកទៅ។

ឯ**ជីវយី**ក៏ឡើងមើលលើសើនបន្ទាយ មិនបានឃើញទាហាននៅរក្សាក្នុងស្រុក ឃើញតែ**ចោយិន**, **ចោហាង**នាំទាហានស្ពាយរែកស្បៀងអាហារចេញពីស្រុកទៅប្រពាក់ប្រពូនក៏នឹកថា **ចោយិន**, **ចោហាង**រត់ចោលស្រុកហើយ **ជីវយី**ក៏ចុះពីលើសើនបន្ទាយ ហើយបង្គាប់ទាហានកងមុខឲ្យចូលច្បាំងនឹង**ចោយិន**, **ចោហាង** ឲ្យប៉ែកឆ្វេងស្តាំ ចូលប្រសព្វគ្នាច្បាំងជាជ្រួលច្របល់ ឯខ្លួនយើងនឹងលើកទាហានជាទ័ពជំនួយ បើកងមុខឮសំឡេងឃ្មោះហើយ ឲ្យបង្ហិស្រូតបំពារចូលទៅ។ ឯទាហានកងមុខនិងប៉ែកឆ្វេងស្តាំក៏លើកចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នានឹង**ចោយិន**, **ចោហាង**ជាច្រឡំបល់។ **ជីវយី**ក៏ឲ្យ**ជីវថាយ**បរសេះចេញទៅច្បាំងនឹង**ចោយិន**បានដប់ភ្លែង មិនចាញ់មិនឈ្នះ **ជីវយី**ក៏ប្រើហាន់តុងឲ្យជិះសេះចូលទៅតនឹង**ចោហាង**បានសាមសិបភ្លែង។ **ចោយិន**, **ចោហាង**ធ្វើជាថយរត់ទៅទិសខាងជើងមិនបានចូលស្រុកឡាំគុនទេ។

ជីវថាយ, **ហាន់តុង**ឃើញដូច្នោះក៏បរសេះដេញតាមទៅ។ **ជីវយី**ក៏ដេញទាហានជំនួយទៅផុតជើងកំផែងស្រុក ឃើញទ្វារចំហ ក្រឡេកមើលទៅមិនឃើញមានមនុស្សម្នានៅក្នុងបន្ទាយនោះសោះ **ជីវយី**ក៏នាំទាហានប្រហែលហាសិបនាក់ចូលទៅតាមទ្វារដល់ក្នុងស្រុក។

ឯ**តាន់កៀវ**ក៏និយាយថា គំនិតដែលរិះគិតរបស់មហាឧបរាជឲ្យសំបុត្រនោះល្អណាស់ ដូចទេពតាមកបញ្ចូលចិត្ត ទទួលឮសំឡេងផាវ ក៏ឲ្យទាហានបាញ់ធ្នូចម្រុះចូលទៅជាច្រើន ឯ**តានក់កៀវ**ក៏បាញ់តម្រង់ទៅត្រូវជើងឆ្វេង**ជីវយី**ធ្លាក់ពីលើសេះ។ **ជីវឃើម**ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានចូលទៅនឹងចាប់យក**ជីវយី**។ ទទួល**ឈីសេង**, **តេងហាង**ចូលមកទាន់ក៏ជួយគ្នាការពារ**ជីវយី**បាន ហើយគ្រាហ៍ឡើងសេះថយចេញមកពីស្រុក។ ឯ**តាន់កៀវ**ក៏បរពលចូលច្បាំង។ ពួកទាហាន**ជីវយី**ក៏រត់ទៅធ្លាក់អន្លុងជាច្រើន។ **តាន់កៀវ**ក៏ចាប់បានសម្លាប់ខ្លះចេញ។ **ឈីសេង**, **តេងហាង**ខំការពារ**ជីវយី**នាំចេញទៅក្រៅបាន។ **ទៀវភៅ**ឃើញ**ជីវយី**ថយមកក៏វាយឃ្មោះជាសញ្ញាប្រាថ្នានឹងហៅទាហានឲ្យថយមករាល់គ្នា។ ឯ**ជីវថាយ**និង**ហាន់តុង**លុះឮសំឡេងឃ្មោះក៏នាំទាហានថយមកតាមសញ្ញា។

ចោយិន, **ចោហាង**ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានញែកគ្នាជាពីរកង តាមវាយផ្ទប់ប្រសព្វចូលទៅ។ **ជីវយី**និងទាហានក៏ថយចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ។ **ជីវយី**ក៏កន្ត្រាក់ដកព្រួញចេញបាន ហើយឲ្យពេទ្យថែរក្សារបួស តែនៅឈឺចាប់ក្នុងរបួសនោះម្តងៗ។ ពេទ្យក៏និយាយថា ព្រួញនេះដាក់ថ្នាំពិស សុំឲ្យលោករម្ងាប់កំហឹងក្នុងខ្លួនកុំឲ្យមាន បើកាលណាមានកំហឹងហើយ ពិសថ្នាំក៏នឹងកម្រើកឡើងវិញ។ **ទៀវភៅ**ក៏បង្គាប់ទាហានទាំងពួងឲ្យត្រួតត្រារក្សាបន្ទាយឲ្យមាំមួន កុំឲ្យទីប្រឹក្សានិងទាហានទាំងពួងយកការអ្វីចូលទៅនិយាយនឹង**ជីវយី**ឲ្យសោះ បើឆ្ងល់ពីការអ្វី ក៏ឲ្យនាយទ័ព

នាយកងជួយគ្នារិះគិតការឲ្យបានសម្រេច កុំឲ្យអន្តរាយទម្រាំតែរបួសជើង**ជីវយី**នោះសះជា។

ឯ**ចោយិន, ចោហង** ក៏ឲ្យ**ជីវយីម**លើកទាហានទៅស្រែកជេរ**ជីវយី**នៅមុខបន្ទាយជាពាក្យអសុរោះគ្រប់បីថ្ងៃ។ **ទៀវភៅ**ក៏ហាមប្រាមទាហានទាំងពួងមិនឲ្យចេញច្បាំង ហើយប្រឹក្សានឹងនាយទ័ពនាយកងថា គ្រានេះ**ជីវយី**ឈឺត្រូវតែយើងរិះគិតឧបាយឲ្យ**ជីវយី**លើកទ័ពត្រឡប់ទៅវិញ ដើម្បីនឹងឲ្យ**ស៊ុនគួន**ជ្រាបកិច្ចការ រួចសឹមលើកកងទ័ពមកធ្វើសង្គ្រាមវិញ។ នាយទ័ពនាយកងទាំងពួងក៏នៅស្ងៀមមិនថាប្រការម្ដេច។

ខណៈនោះ **ជីវយី**បានឮសំឡេងទាហាន**ចោយិន**មកស្រែកជេរដៀមដាម**ជីវយី**ខំអត់សង្កត់ចិត្តកុំឲ្យកំហឹងកើតឡើងបាន ព្រោះខ្លាចពិសថ្នាំកម្រើកឡើងវិញ។ ថ្ងៃមួយ តមក**ចោយិន**ក៏លើកទាហានទៅដល់មុខបន្ទាយ**ជីវយី** ហើយឲ្យវាយគងស្គរស្រែកហ៊ោកញ្ជ្រៀវអឺងកង ដើម្បីផ្ដើនចំអក**ជីវយី**។ **ជីវយី**ឮហើយបណ្ដាលចិត្តគិតចង់ដឹង ទើបសួរពួកមនុស្សដែលនៅបម្រើថា សំឡេងអ្វីឮសន្ធឹកសន្ធាប់នោះ? ពួកអ្នកបម្រើឆ្លើយថា ទាហានកងទ័ពយើងកំពុងហ្វឹកហាត់គ្រឿងសាស្ត្រាវុធ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះខឹងណាស់ ទើបថា សំឡេងនោះ គឺទាហាន**ចោយិន**មកស្រែកជេរដៀមដាមច្រើនថ្ងៃហើយ យើងក៏ដឹងដែរ ទើបឲ្យហៅ**ទៀវភៅ**មក ហើយនិយាយថា ខ្លួនយើងជាមេទ័ពដេកឈឺ គួរឬខ្លួនអ្នកជាបាឡាត់ទ័ពនៅស្ងៀមព្រងើយ មិនដឹងជា**ចោយិន**វាប្រើទាហានមកស្រែកជេរដៀមដាមបីបួនថ្ងៃហើយ? ហេតុអ្វីមិនប្រាប់យើងឲ្យដឹងផង? **ទៀវភៅ**ឆ្លើយថា បានជាខ្ញុំបាទមិនជម្រាបលោកឲ្យជ្រាបនោះ ព្រោះក្រែងលោកជ្រាបទៅហើយ នឹងបណ្ដាលឲ្យមានចិត្តខឹងឡើង របួសព្រួញដែលមានក្នុងខ្លួនលោកនឹងកម្រើកពិសឡើងវិញ។ **ជីវយី**ថា បើអ្នកនៅស្ងៀមមិនចេញច្បាំងដូច្នេះ

តើគិតដូចម្ដេចទៅវិញ? **ទៀវភៅ**ថា ខ្ញុំបាទនិងទាហានទាំងពួងប្រឹក្សាគ្នាទៅឃើញថា ខ្លួនលោកនៅឈឺដូច្នេះ ខ្ញុំបាទចង់អញ្ជើញលោកលើកទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកកាំងតាំងសិន បើលោកគ្រាន់បើថ្ងៃណា សឹមលើកទ័ពមកធ្វើសង្គ្រាមនឹង**ចោយិន**វិញ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះស្ទុះក្រោកឡើងហើយថា ខ្លួនយើងនិងអស់អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជាទាហានស៊ីបៀវត្ស ត្រូវតែគិតតបស្នងសងគុណថៅហ្វាយនាយ បានជាខំមកធ្វើការប្ដូររស់ប្ដូរស្លាប់ ទោះបីក្ស័យជីវិតក្នុងសង្គ្រាម ក៏ឲ្យគេយកអានសេះបិទបាំងសាកសពទៅចុះ ដែលនឹងរាថយដោយញញើតខ្លាចនោះមិនគួរសោះឡើយ ត្រូវតែខំស្រូតទៅខាងមុខ ហេតុអ្វីអស់អ្នករាល់គ្នាសុទ្ធតែជានាយទ័ពនាយកង នាំគ្នាមកកើតទុក្ខធុញថប់ដល់យើងដែលឈឺប៉ុណ្ណេះ ហើយមិនគិតលើកកងទ័ពចេញទៅច្បាំងនឹងសត្រូវ ថាហើយ**ជីវយី**តែងខ្លួនពាក់ក្រោះកាន់លំពែងឡើងសេះ។ ទាហានទាំងពួងឃើញដូច្នោះ នាំគ្នាតាម**ជីវយី**ចេញទៅដល់ទ្វារបន្ទាយ។

ឯ**ចោយិន**ក៏ប្រើទាហានចេញទៅស្រែកជេរថា អា**ជីវយី**នោះអាយុវានៅក្មេងនៅឡើយ តែចិត្តគំនិតវាភ្លើតភ្លើនខ្លាំងណាស់ ជីវិតវានឹងស្លាប់ក្នុងកណ្ដាលសង្គ្រាមឥឡូវហើយ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះ ក៏បរសេះចេញទៅក្រៅបន្ទាយហើយស្រែកថា ខ្លួនអញនេះទោះបីអា**ចោយិន**និងចេញមកតស៊ូប្រទល់ខ្លួន ក៏អញមិនខ្លាចដែរ អាឯងរាល់គ្នាកុំមកជេរប្រមាថអញឡើយ។ និយាយរួចក៏ប្រើ**ជូភៀង**ឲ្យបរសេះចេញទៅច្បាំងនឹង**ចោយិន**ហើយបង្ខំដេញទាហានជាជំនួយតាមទៅ លុះនិយាយអស់ពាក្យកាលណា ថ្នាំពិសក៏កម្រើកឡើងក្អួតឈាមធ្លាក់ពីលើសេះ។ **ចោយិន**ឃើញដូច្នោះ ក៏លើកទាហានចូលទៅប្រយុទ្ធគ្នា ពួកទាហាន**ជីវយី**ក៏ពារប្រទល់តទៅវិញ ហើយគ្រាហ៍យក**ជីវយី**ចូលទៅក្នុងបន្ទាយ ខ្លះរួតរឹត ខ្លះគក់ច្របាច់ **ជីវយី**ក៏ភ្ញាក់ស្មារតីដឹងខ្លួនឡើងវិញ។ ឯ**ចោយិន**បានលើកទ័ពចូលស្រុក។

ទៀភៅសួរ**ជីវយី**ថា បើលោកកំពុងឈឺដូច្នេះ តើគិតជាយ៉ាងម្ដេចទៅទៀត? **ជីវយី**ក៏ខិនខ្សឹបប្រាប់ថា អ្នកកុំព្រួយឡើយ យើងគិតការឃើញស្រួលហើយ ហើយប្រាប់**ទៀភៅ**ថា យើងត្រូវប្រើទាហាននិងមនុស្សទំនុកទុកចិត្តចេញទៅនិយាយថា យើងដល់នូវសេចក្ដីស្លាប់ទៅហើយ ដែលនឹងនាំគ្នានៅជាមួយនាយទ័ពនាយកងនោះមិនស្រួល គិតនាំគ្នាទៅចូលខាង**ចោយិន** ៗក៏នឹងមានចិត្តភ្លើតភ្លើនលើកទ័ពមកវាយបន្ទាយយើងជាប្រាកដ រួចយើងត្រូវដោះខ្លួនចេញពីបន្ទាយឲ្យអស់ នាំទាហានយើងទៅបង្កប់ទុកជាបួនកង ហើយឲ្យវាយខ្ទប់ត្រឡប់មកវិញនឹងចាប់យកខ្លួន**ចោយិន**បានដោយងាយ។ **ទៀភៅ**ស្ដាប់ហើយក៏យល់ត្រូវផង **ជីវយី**ក៏ប្រើទាហានទាំងពួងឲ្យដើរចេញទៅស្រែកយំថា **ជីវយី**ស្លាប់ទៅហើយ ឲ្យយកទង់សដោតនៅមុខបន្ទាយ ទាហានទាំងឡាយក៏ឲ្យស្លៀកពាក់សទាំងអស់ ហើយបង្គាប់ទាហានឲ្យធ្វើការតាមគំនិតដែលគិតនោះ។

ឯ**ចោយិន**ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា យើងឲ្យទៅស្រែកជេរ**ជីវយី**ជាពាក្យអសុរោះមើលងាយ **ជីវយី**ខឹងចេញមកតច្បាំង ក៏ធ្វើអ្វីយើងមិនបាន ឈឺចិត្តណាស់ទាល់តែក្អួតធ្លាក់ឈាមចេញមក យើងយល់ថាជីវិត**ជីវយី**ក្នុងគ្រានេះ មុខជាស្លាប់ប្រាកដណាស់។ ទទួលទាហានចូលមកប្រាប់ថា ឥឡូវទាហាន**ជីវយី**ដប់ពីរនាក់ចូលមករកលោក។ **ចោយិន**ក៏ហៅចូលមកហើយសួរថា អ្នកឯងរាល់គ្នាចូលមកនេះដោយធុរៈអ្វី? ទាហានទាំងដប់ពីរនាក់ក៏ឆ្លើយព្រមគ្នាថា ទាហានដប់នាក់ជារបស់**ជីវយី** ឯទាហានពីរនាក់ជាទាហាន**ចូឆ្វ**ដែល**ជីវយី**ចាប់បានមក កាល**ជីវយី**ចេញមកច្បាំងនឹងលោកនោះ **ជីវយី**ក៏ក្អួតធ្លាក់ឈាមចេញមក ហើយត្រឡប់ចូលទៅក្នុងបន្ទាយវិញ បានមួយស្របក់ក៏ដាក់ខ្យល់ស្លាប់ ឥឡូវ**ទៀភៅ**ជាមេទ័ពបង្គាប់

បញ្ហាពុំត្រឹមត្រូវ ធ្វើតែតាមអំពើចិត្ត យើងខ្ញុំទាំងអស់ទ្រាំមិនបាន ទើបនាំគ្នារត់មកប្រាថ្នានឹងជ្រកកោននៅនឹងលោកតទៅ។

ចោយិនឮដូច្នោះ ក៏ពិនិត្យមើលទាហានទាំងដប់ពីរនាក់នោះ ក៏ចាំបានថាជាទាហាន**ចូឆ្វ** ទើបប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវ**ជីវយី**ស្លាប់ហើយ យប់នេះយើងត្រូវលើកទាហានទៅលុកបន្ទាយ**ទៀភៅ**ដណ្ដើមយកសព**ជីវយី**ឲ្យបាន ដើម្បីកាត់ក្បាលបញ្ជូនទៅឲ្យ**ចូឆ្វ**ឯស្រុកក្រុង។ ទាហានទាំងពួងក៏យល់ឃើញត្រូវផង។ **ចោយិន**ក៏ប្រើ**តាន់កៀវ**ឲ្យនៅរក្សាបន្ទាយស្រុក ឲ្យ**ជីវឃឹម**លើកទាហានចេញទៅជាទ័ពស្រួច ឲ្យ**ចោយិន**លើកទ័ពជាកងហ្លួង ឲ្យ**ចោហាង**និង**ចោស៊ុន**លើកទាហានជាកងក្រោយ។ លុះយប់ប្រហែលជាយាមមួយប្លាយ ក៏លើកទ័ពចេញទៅដល់មុខបន្ទាយ**ទៀភៅ** មិនឃើញមានមនុស្សនៅក្នុងបន្ទាយសោះ។ **ចោយិន**ក៏គិតពិភាល់ក្នុងចិត្តថា ប្រហែលជា**ជីវយី**ធ្វើកលឧបាយទេដឹង គិតហើយក៏ឲ្យលើកទ័ពចេញមកវិញនឹងចូលទៅក្នុងស្រុក ទទួលឮស្គរផាវនិងមាត់ទាហានស្រែកហ៊ោផ្ទុះចេញមកពីទិសទាំងបួន ហើយឃើញទិសខាងកើតនោះ**ហាន់តុង**និង**ជីវឃឹម**លើកទាហានចូលមក ទិសខាងលិចឃើញ**ភូជៀង**និង**ជីវថាយ**វាយខ្ទប់ចូលមកទៀត ឃើញ**ឈីសេង**និង**តេងហាង**លើកទាហានចេញមកពីទិសខាងត្បូង ឃើញ**តាន់ប៊ូ**និង**លីបង**លើកទាហានចេញមកពីទិសខាងជើង ប្រជុំគ្នាជុំវិញជាច្រឡំបល់។ កងទ័ព**ជីវយី**ក៏ព្រួតគ្នាកាប់សម្លាប់ទាហាន**ចោយិន**ស្លាប់ច្រើនណាស់។ **ចោយិន**និងទាហានទាំងពួងតទល់ពុំបាន ក៏នាំគ្នាបាក់រត់ចេញទៅជាបីផ្លូវ គិតគ្នាថានឹងចូលទៅក្នុងស្រុក ឃើញ**ឡេងថង**លើកទាហានមកស្ទាក់នៅពីមុខ **ចោយិន**ក៏នាំ**ចោហាង**រត់ទៅដល់មាត់ផ្លូវប្រទះនឹង**កាំឡេង**ស្ទាក់នៅពីមុខទៀត **ចោយិន, ចោហាង**ច្បាំងគ្នានឹង**កាំឡេង**ជាពន្លឹក ទប់កម្លាំងទ័ពរបស់**កាំឡេង**មិនបាន ក៏នាំទាហានប្រហែលម្ភៃនាក់រត់តម្រង់ទៅស្រុក

សុងយ៉ុង។ លុះពេលព្រឹកឡើង នាយទាហានទាំងពួងក៏នាំគ្នាទៅរក**ជីវយី** ៗក៏នាំទាហានទាំងអស់ចូលទៅស្រុកឡាំគុន។

កាលដែល**ជីវយី**លើកកងទ័ពទៅវាយយកស្រុកឡាំគុននោះ **ឡៅពី**និង**ខុងបេង**ក៏នាំ**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង** និង**ឡៅគី**នូវទាហានទាំងពួងក៏លើកទ័ពតាម**ជីវយី**ទៅបង្កប់នៅកណ្ដាលផ្លូវ។ **ខុងបេង**ក៏ប្រើបម្រើសេះទៅលបចាំមើលហេតុការណ៍ដែល**ជីវយី**និង**ចោយិន**ច្បាំងគ្នា។ បម្រើសេះក៏ត្រឡប់មកប្រាប់**ខុងបេង**ថា ឥឡូវ**ជីវយី**ស្លាប់ទៅហើយ។ **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏ដឹងថា គំនិត**ជីវយី**ក្លែងកលឧបាយ ទើបនាំ**ឡៅពី**និងសេនាទាហានកាត់វាងផ្លូវទៅបង្កប់ក្បែរស្រុកឡាំគុន មិនឲ្យ**ជីវយី**ដឹងសោះ។ លុះ**ចោយិន**លើកទ័ពទៅប្លន់យកបន្ទាយ**ជីវយី** **ខុងបេង**ក៏ឲ្យទាហានស្រែកប្រាប់ទៅអស់ពួកអ្នកស្រុកថា ឥឡូវទ័ព**ចោយិន**បែកមកហើយ ឲ្យប្រញាប់បើកទ្វារទទួល។ **តាន់កៀវ**គិតថាប្រាកដមែន ក៏ឲ្យទាហានបើកទ្វារទទួល។ **ឡៅពី** និង**ខុងបេង**ក៏ចូលទៅព្រមទាំងសេនាទាហានទាំងពួង ហើយឲ្យ**ជូឡុង**និងទាហានទាំងពួងឡើងរក្សានាទីសើនបន្ទាយជាមាំមួនជុំវិញ។

ឯ**ជូឡុង** កាលបើឃើញ**ជីវយី**លើកទាហានចូលមកដល់ជើងកំផែងបន្ទាយស្រុក ក៏ស្រែកប្រាប់ទៅថា ខ្ញុំបាទសូមអភ័យទោសនឹង**ជីវយី**ចុះ ដ្បិត**ខុងបេង**ប្រើខ្ញុំបាទលើកទាហានមកវាយយកស្រុកឡាំគុនបានមុនទៅហើយ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះខឹងណាស់ ប្រើទាហានទៅតច្បាំងវាយទម្លាយទ្វារនិងកំពែង **ជូឡុង**ឃើញដូច្នោះ ក៏ឲ្យទាហានចោលដុំថ្មបាញ់ធ្នូចម្រុះទៅជាខ្លាំង **ជីវយី**ឃើញថា ទាហាននឹងចូលដណ្ដើមយកកំពែងមិនបាន ក៏ថយទាហានត្រឡប់ទៅបន្ទាយវិញ ហើយប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា ឥឡូវ**ខុងបេង**នាំ**ឡៅពី**ទៅដណ្ដើមស្រុកឡាំគុនបានហើយ ឯស្រុកកេងជីវនិងស្រុកសុងយ៉ុងនោះ បើនឹងបង្អង់ទុកឲ្យយូរមិនលើកទ័ពទៅវាយយកឲ្យ

បានទេ មុខជា**ខុងបេង**នឹងលើកទាហានទៅវាយដណ្តើមយកទៀត តទៅមុខយើងក៏គង់នឹងបានសេចក្តីទញ់ទាល់ចង្អៀតនឹងធ្វើការ។ ទីប្រឹក្សាទាំងពួងយល់ឃើញត្រូវផង **ជីវយី**ក៏ប្រើ**កាំឡេង**ឲ្យលើកទាហានបីពាន់ទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ ឲ្យ**ឡេងថង**លើកទាហានបីពាន់ទៅវាយយកស្រុកសុងយ៉ុង។

កាលដែល**ជីវយី**ចាត់ប្រើ**កាំឡេង, ឡេងថង**នោះ ទទួលបម្រើសេះមកប្រាប់**ជីវយី**ថា ឥឡូវ**ខុងបេង**ឲ្យទាហានបន្លំជាទាហាន**ចោយិន** កាន់ត្រានិងទង់សម្រាប់ហៅទាហានក្នុងស្រុកកេងជីវ អ្នករក្សាស្រុកមិនបានដឹងកលឧបាយក៏ចាត់ទាហានបញ្ជូនទៅឲ្យ ហើយ**តៀវហ៊ុយ**លើកទៅវាយយកស្រុកកេងជីវ ឯស្រុកសុងយ៉ុងក៏**ខុងបេង**ឲ្យទាហានទៅបន្លំនិយាយដូចគ្នា ទាល់តែ**ហៃហួទុន**លើកទាហានមកឲ្យស្រុកសុងយ៉ុងនោះ គឺ**គួនអ៊ូ**លើកទ័ពទៅវាយ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏ភ័យស្លុតស្មារតីនិយាយថា ចុះ**ខុងបេង**បានត្រានិងទង់ជ័យពីណាមក? **ទៀវអៅ**ថា កាលវាយបានស្រុកឡាំគុននោះ **តាន់កៀវ**ក៏នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃគេ **ខុងបេង**ក៏ហៅយកត្រានិងទង់ប្រើឲ្យ**គួនអ៊ូ**និង**តៀវហ៊ុយ**ទៅធ្វើការទាំងនេះ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះ ក៏រឹតតែតូចចិត្តទោមនស្សខ្លាំងណាស់ ស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំងថា ខ្លួនអញជាជាតិទាហានបានមកធ្វើការដល់ប៉ុណ្ណេះហើយ មិនគួរ**ខុងបេង**មកដណ្តើមយកស្រុកទាំងបីអន្លើនេះសោះ អញត្រូវតែគិតសម្លាប់**ខុងបេង**ចេញឲ្យបាន ហើយនឹងដណ្តើមយកស្រុកទាំងបីទៅឡើងស្តាប់បង្គាប់ស្រុកកាំងតាំងឲ្យបានវិញ ឯពិសថ្នាំនោះក៏បណ្តាលកម្រើកឡើង **ជីវយី**ក៏ដួលសន្លប់ចុះ មនុស្សក្នុងទីនោះក៏នាំគ្នាកែខៃឲ្យដឹងខ្លួនឡើងវិញ **ជីវយី**ក៏ឲ្យទៅហៅ**ឡោសុក**ចូលមកប្រឹក្សាថា ឥឡូវ**ខុងបេង**គិតការក្បត់ដណ្តើមយកស្រុកបានដល់បីតំបន់ហើយ យើងត្រូវតែលើកកងទ័ពទៅកម្ចាត់**ឡៅពី, ខុងបេង**ចេញឲ្យបាន អ្នកនឹងយល់ឃើញប្រការម្តេច? **ឡោសុក**ថា ដែល**ចូឆូ**បែកទ័ពទៅគ្រានេះ មិនមែននឹង

ស្ងៀមព្រមចាញ់តែម្តងទេ មុខជានឹងរិះគិតសងសឹកវិញប្រាកដ។ ឯ**ស៊ុនគួន**ចៅហ្វាយយើងឥឡូវនេះ ក៏លើកទ័ពទៅវាយយកស្រុកហាប់ប៉ា យើងក៏មិនទាន់បានដឹងដំណឹងយ៉ាងណានៅឡើយ វេលានេះ**ឡៅពី**និងយើងក៏ធ្វើដូចជាពួកក្រុមជាមួយគ្នា ដែលលោកនឹងលើកកងទ័ពទៅវាយកម្ចាត់**ឡៅពី, ខុងបេង**ចេញនោះ ខ្លាចក្រែង**ចូឆូ**ដឹងទៅនឹងលើកទ័ពមកវាយយកស្រុកកាំងតាំងវិញ យើងក៏នឹងបានសេចក្តីព្រួយការជាពីរចំណែក។ ប្រការមួយទៀត **ឡៅពី**ក៏ជាមនុស្សធ្លាប់ស្គាល់រាប់អានគ្នាមកពីដើម ខ្លាច**ឡៅពី**នឹងនាំយកស្រុកទាំងបីតំបន់នេះទៅប្រគល់ឲ្យ**ចូឆូ** ហើយខ្លួន**ឡៅពី, ខុងបេង**ក៏នឹងចូលគំនិតគិតទៅធ្វើការសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**វិញ ស្រុកកាំងតាំងក៏នឹងអន្តរាយជាប្រាកដ។

ជីវយីតបថា ដែលយើងធ្វើការសង្គ្រាមនឹង**ចូឆូ**គ្រានេះ យើងក៏បានខូចខាតសោហ៊ុយ ចំណាយជាមាសប្រាក់ស្បៀងអាហារ និងឲ្យបំណាច់រង្វាន់ទាហានជាច្រើន ហើយក៏បានលើកមកធ្វើការចម្បាំងនឹង**ចោយិន**ដល់ស្រុកឡាំគុនទៀត ឯ**ឡៅពី**និង**ខុងបេង**មិនបានខូចខាតរបស់ទ្រព្យសព្វសារពើ ឬទាហានដល់ម្នាក់សោះ មកចាំតែលាងដៃទទួលយកស្រុកទាំងបីតំបន់នោះដោយងាយ មុខគួរឲ្យយើងមានសេចក្តីខឹងខ្លាំងណាស់។ **ឡោសុក**ថា លោកមានសេចក្តីខឹងនេះក៏គួរហើយ តែសុំបង្អង់ឲ្យខ្ញុំទៅនិយាយនឹង**ឡៅពី, ខុងបេង**ដោយល្អសិន បើ**ឡៅពី, ខុងបេង**រឹងទទឹងប្រការម្តេច សឹមរិះគិតតទៅទៀត។

ជីវយីឮដូច្នោះក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា អស់អ្នកយល់ឃើញដូចម្តេច? ទាំងអស់គ្នាក៏ឆ្លើយថា ដែល**ឡោសុក**ឆ្លើយជម្រាបលោកនោះត្រូវហើយ។ **ជីវយី**ក៏ព្រមឲ្យ**ឡោសុក**ទៅ។ **ឡោសុក**ក៏លា**ជីវយី** នាំទាហានប្រហែលដប់នាក់ទៅឯស្រុកឡាំគុនជួបនឹង**ជូឡុង**។ **ឡោសុក**ថា អ្នកចូរទៅជម្រាប**ឡៅពី**ថាខ្ញុំមានការមកជួប។

ជូឡុងថា ឥឡូវ**ឡៅពី** និង**ខុងបេង**នាំគ្នាទៅនៅស្រុកកេងជីវហើយ។ **ឡៅសុក**ក៏នាំទាហានស្រួតទៅឯស្រុកកេងជីវ ឃើញទង់ដោតនៅលើសើនបន្ទាយជុំវិញ **ឡៅសុក**ក៏នឹកថា តម្រិះប្រាជ្ញា**ខុងបេង**នេះជ្រៅទូលាយណាស់កម្រនឹងដឹងបាន ហើយក៏ប្រាប់នាយទ្វារថា យើងត្រូវការចូលទៅជួបនឹង**ខុងបេង**, **ឡៅពី** នាយទ្វារក៏ចូលទៅជម្រាបតាមដំណើរ។ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យបើកទ្វារទទួល។ **ឡៅសុក**ចូលទៅជួបនឹង**ខុងបេង** ៗក៏អញ្ជើញឲ្យទៅអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ តែ**ឡៅពី**នោះ **ខុងបេង**ឲ្យនៅខាងក្នុង។ **ឡៅសុក**គំនាប់**ខុងបេង**ហើយថា ដែល**ចូឆ្វូ**លើកពលទាហានប្រហែលមួយរយម៉ឺននាក់មកនោះ មិនមែននឹងប៉ងធ្វើអន្តរាយចំពោះតែស្រុកកាំងតាំងប៉ុណ្ណោះក៏ទេ **ចូឆ្វូ**គិតប្រាថ្នានឹងចាប់យកខ្លួន**ឡៅពី**ជាតួដើមហេតុ វេលានោះ**ស៊ុនគួន**និង**ជីវយី**ក៏មានចិត្តអាណិត**ឡៅពី** ទើបប្រឹក្សាគ្នាយល់ព្រមឲ្យ**ជីវយី**លើកកងទ័ពចេញមកតទល់នឹង**ចូឆ្វូ** ប្រាថ្នានឹងជួយ**ឡៅពី**ឲ្យរួចពីសេចក្ដីស្លាប់ ទាំងនឹងបានការពារស្រុកកាំងតាំងផង ដែល**ស៊ុនគួន**, **ជីវយី**ខំធ្វើការសង្គ្រាមគ្រានេះ លោកក៏ល្មមជ្រាបយល់ហើយ គឺថាការដែលធ្វើនោះបានខាតបង់របស់ទ្រព្យសព្វសារពើគ្រប់មុខជាច្រើនណាស់ លុះ**ចោយិន**, **ចោហាង**បែកទ័ពទៅទៀត ស្រាប់តែលោកនិង**ឡៅពី**មកជ្រែកដណ្ដើមយកស្រុកកេងជីវ ស្រុកសុងយ៉ុង ស្រុកឡាំគុនដោយស្រួលទទេដូច្នេះ មិនសមគួរសោះ ខ្ញុំយល់ឃើញថាខុសនឹងប្រវេណី ទើបមកជម្រាបដើម្បីជាផ្លូវតឿនរំឭកស្មារតីឲ្យលោកយល់។

ខុងបេងតបថា ខ្លួនអ្នកជាមនុស្សមានតម្រិះប្រាជ្ញា គួរឬមកនិយាយដូច្នេះ? ឯស្រុកបីតំបន់នេះ បើស្រុករបស់**ចូឆ្វូ** ខ្ញុំក៏នឹងលើកទៅឲ្យ**ស៊ុនគួន**តែម្ដង មិនបាច់នាំអ្នកមកតឿនក្រើនដូច្នេះទេ តែថាគឺស្រុកទាំងបីនេះជារបស់**ឡៅពៀវ** អ្នកក៏ដឹងយល់ស្រាប់ថា **ឡៅពៀវ**និង**ឡៅពី**ជាសាច់សាលោហិតនឹងគ្នា ទោះបី**ឡៅពៀវ**ស្លាប់ទៅ

ហើយក្តី ក៏មាន**ឡៅគី**ជាបុត្រារស់នៅត្រូវតែទទួលមត៌ក បានជាខ្ញុំនិង**ឡៅពី**ខំស្រូតមកជ្រែកយកស្រុកទាំងបីតំបន់នេះ ទុកជាប្រយោជន៍ឲ្យ**ឡៅគី**តាមប្រវេណីបុរាណ ដែលអ្នកមកថាខ្ញុំធ្វើខុសនោះមិនបាន។ **ឡៅសុក**ថា ស្រុកទាំងបីនោះជារបស់**ឡៅពៀរ**ក៏មែនហើយ តែថា**ឡៅគី**ជាបុត្រនៅឈរនៅស្រុកកាំងហែ នឹងបានមកនៅស្រុកនេះក៏ទេ ហេតុម្តេចបានជាលោកថាយកទុកឲ្យ**ឡៅគី**ទៀត? **ខុងបេង**ថា អ្នកនឹងចង់ឃើញ**ឡៅគី**ឬ? ឥឡូវ**ឡៅគី**ឈឺហើយ ក៏ឲ្យមនុស្សគ្រាប់**ឡៅគី**ចេញមក។ **ឡៅគី**ក៏និយាយនឹង**ឡៅសុក**ថា ខ្ញុំសូមអភ័យទោសចុះព្រោះខ្ញុំឈឺ នឹងនៅគំនាប់គួរសមនឹងលោកមិនកើត ហើយក៏ឲ្យគ្រាប់ចូលទៅក្នុងវិញ។ **ឡៅសុក**ក៏និយាយនឹង**ខុងបេង**ថា ដែលលោកមានប្រសាសន៍នោះក៏ត្រូវហើយ តែបើ**ឡៅគី**មានអាយុរស់រហូតទៅ ក៏ត្រូវបានស្រុកទាំងនេះជាជំនួសបិតា ចុះបើសិនណា**ឡៅគី**អស់ជីវិតទៅវិញ លោកនឹងថាដូចម្តេច? **ខុងបេង**ថា បើសំណាងបុណ្យ**ឡៅគី**រស់នៅបានតែមួយថ្ងៃ ពីរថ្ងៃក្តី ខ្ញុំក៏ត្រូវតែជួយទំនុកបម្រុងតាមការ បើអស់បុណ្យវាសនា**ឡៅគី**ទៅហើយ សឹមគិតតទៅទៀត។

ឡៅសុកក៏ថែមសួរបញ្ជាន់ដោយចង់ដឹងច្បាស់ថា បើ**ឡៅគី**អស់បុណ្យហើយ លោកនឹងបង្វិលស្រុកតំបន់នេះឲ្យ**ស៊ុនគួន**ឬ? **ខុងបេង**ក៏ទទួលពាក្យបែបបន្ធំថា ល្អហើយៗ ក៏អញ្ជើញ**ឡៅសុក**ឲ្យបរិភោគអាហារផឹកស្រាជាមួយគ្នា **ឡៅសុក**លុះបរិភោគរួចហើយ ក៏លា**ខុងបេង**ត្រឡប់ទៅដល់បន្ទាយវិញ ហើយយកសេចក្តីទៅជម្រាប**ជីវយី**ស្តាប់គ្រប់ប្រការ។ **ជីវយី**ឮដូច្នោះក៏និយាយថា **ឡៅគី**នោះនៅក្មេងនៅឡើយ កាលណានឹងដល់នូវសេចក្តីស្លាប់ឆាប់ ហេតុម្តេចអ្នកទៅប្រញាប់សន្យាដូច្នេះ? **ឡៅសុក**ថា ឯខ្លួន**ឡៅគី**នោះក៏ឈឺធ្ងន់ណាស់ទៅហើយ សេចក្តីនេះខ្ញុំសុំកុំឲ្យលោកព្រួយ ចាំខ្ញុំគិតយកស្រុកទាំងបីតំបន់នេះមកឡើងស្រុកកាំងតាំងឲ្យបាន។

ជីវយីថា អ្នកគិតឃើញយ៉ាងម្ដេចបានជាថាដូច្នេះ? **ឡៅសុក**តបថា **ឡៅគី**នោះនៅក្មេងក៏មែន តែចូលចិត្តផឹកស្រាលេងស្រីដែលបង្កើតរោគឈឺនោះព្រោះទោសទាំងពីរប្រការនេះ ខ្ញុំយល់ឃើញថា អាយុ**ឡៅគី**មិនយឺនទៅមុខដល់កន្លះឆ្នាំឡើយ បើស្លាប់កាលណាហើយ ខ្ញុំនឹងទៅទារយកស្រុកទាំងបីនោះឲ្យបានវិញ។

ខណៈនោះមានបម្រើសេះកាន់សំបុត្រ**ស៊ុនគួន**មកឲ្យ**ជីវយី**សេចក្ដីថា **ស៊ុនគួន**លើកទ័ពទៅធ្វើសង្គ្រាមឯស្រុកហាប់ប៉ា បានតតាំងច្បាំងនឹង**ទៀវលៀវ**ទាហាន**ចូឆូ**នៅមិនទាន់ចាញ់ឈ្នះ ឲ្យ**ជីវយី**រំលែកទាហានលើកទៅជួយនឹងបានធ្វើការតទៅ។ **ជីវយី**ដឹងដូច្នោះ ក៏ចាត់បែងចែកទាហានឲ្យ**ទៀវភៅ**ជានាយកងទ័ពលើកទៅជួយ**ស៊ុនគួន** ឯ**ជីវយី**នៅដេកឈឺ ទើបលើកកងទ័ពត្រឡប់ទៅស្រុកឆសងគុនមាត់កំពុងស្រុកកាំងតាំង។

ឯ**ឡៅពី**កាលបានស្រុកបីតំបន់ហើយ ក៏តាំងចិត្តគិតបម្រុងរក្សាអាណាប្រជានុរាស្ត្រឲ្យបានសេចក្ដីសុខ។ លុះនៅមកថ្ងៃមួយ **ឡៅពី**ក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**នូវអស់ទាហានទាំងពួងថា យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច ទើបនឹងរក្សាស្រុកកេងជីវទុកបានហើយនឹងបានគិតការទំនុកបម្រុងផែនដីតទៅ? **ខុងបេង**និងទាហានទាំងពួងនៅមិនទាន់ឆ្លើយថាប្រការម្ដេច **អ៊ីជៀ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទសូមជម្រាបលោកខមួយ។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏មានអំណរណាស់ ដោយគិតដល់**អ៊ីជៀ**ដែលបានប្រាប់ហេតុកាលនៅស្រុកសុងយ៉ុងនោះ **ឡៅពី**ក៏ចាប់ដៃ**អ៊ីជៀ**ឲ្យឡើងទៅអង្គុយថ្នាក់ខាងលើ ហើយសួរថាអ្នកនឹងប្រាប់ខសេចក្ដីអ្វីដល់យើងក៏ឲ្យថាទៅចុះ។ **អ៊ីជៀ**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទដឹងថាក្នុងដែនស្រុកកេងជីវនេះមានសែម៉ានៅប្រាំនាក់ជាបងប្អូននឹងគ្នា ឯ**ម៉ាចេក**ជាប្អូននោះមានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ តែ**ម៉ាលៀង**ជាបងមិនសូវខ្លាំងពូកែទេ តែមានប្រាជ្ញាជ្រាលជ្រៅវាងវៃ បើលោកយកបានមកទុកជាទីប្រឹក្សានិងទាហាន នឹងបានជួយជា

កម្លាំងមាំមួនឡើងទៀត។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏ត្រេកអរណាស់ ទើបប្រើទាហានទៅហៅ**ម៉ាលៀង**មកជួប ហើយឲ្យអង្គុយទីសមគួរ ក៏គំនាប់គ្នាទៅវិញទៅមក **ឡៅពី**និយាយថា ដែនដីសព្វថ្ងៃនេះកើតវឹកវរចលាចលផ្សេងៗ យើងនឹងគិតទំនុកបម្រុងឲ្យបានសេចក្ដីសុខក្សេមក្សាន្ត បានជាចូលមកនៅក្នុងស្រុកកេងជីវនេះ ប្រាថ្នានឹងគិតការតទៅ តែយើងនៅព្រួយចិត្តជ្រិតនឹងគិតការពារប្រការម្ដេច ទើបនឹងបានឲ្យអាណាប្រជានុរាស្ត្របានសេចក្ដីសុខ? **ម៉ាលៀង**ឆ្លើយថា ឯកេងជីវនេះជាមុខសឹកសង្គ្រាមគ្រប់ទាំងបួនទិស កម្រដែលនឹងគិតការពារក្សាឲ្យបានស្រួល គួរលោកតាំង**ឡៅគី**ឲ្យធ្វើចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវជាបណ្ដោះអាសន្ន ហើយពន្យល់ឲ្យទៅបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្សខ្ញុំរាជការចាស់របស់**ឡៅពៀវ** ឲ្យចូលមកប្រមូលគ្នាជាសេនាទាហានឲ្យបានច្រើន ទើបរាស្ត្រទាសទាំងពួងនឹងបាននៅជាសុខតាមប្រក្រតី ព្រោះឃើញថា**ឡៅគី**ជាចៅហ្វាយស្រុកកេងជីវស្រាប់ហើយ ទើបឲ្យចាត់កងទ័ពទៅវាយយកស្រុកខាងទិសទក្សិណដែលឡើងដល់ស្រុកកេងជីវនេះ គឺស្រុកប៊ុឡេង, ស្រុកទៀងសា, ស្រុកហ៊ុយអៀង, ស្រុកឡេងឡេង ទាំងបួនតំបន់នេះសឹងប្រកបដោយមាសប្រាក់និងស្រូវអង្ករចំណីត្រីសាច់បរិបូរណាស់ បើបានហើយនឹងជួយជាកម្លាំងតទៅ។

ឡៅពីក៏សួរថា អ្នកនឹងឲ្យយើងទៅវាយយកស្រុកណាជាមុន? **ម៉ាលៀង**ឆ្លើយថា សុំឲ្យរៀបកងទ័ពលើកទៅវាយយកស្រុកឡេងឡេងជាមុន ព្រោះជាដើមផ្លូវ ហើយទើបវាយយកស្រុកប៊ុឡេងជាបន្ទាប់ ឯស្រុកទៀងសានិងស្រុកហ៊ុយអៀងនោះនៅខាងទិសឯលិច ឲ្យលើកទៅវាយជាក្រោយក៏បាន តែឲ្យទៅនៅស្រុកសុងយ៉ុងនឹងបានបញ្ចុះបញ្ចូលមនុស្ស**ឡៅពៀវ**ទុកជាកម្លាំង។ ហើយ**ឡៅពី**ក៏ប្រឹក្សានឹង**ខុងបេង**នូវអស់ទាហានទាំងពួងតាមពាក្យ**ម៉ាលៀង**។ **ខុងបេង**ក៏យល់ត្រូវផង **ឡៅពី**ក៏ឲ្យហៅ**គួនអ៊ូ**មកពីស្រុកសុងយ៉ុង ឲ្យមកនៅរក្សាស្រុកកេងជីវ ហើយ**ឡៅពី**ក៏ប្រមូល

ទាហានមួយម៉ឺនប្រាំពាន់ ឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**ជាកងមុខ ខ្លួន**ឡៅពី**និង**ខុងបេង**ជាកងហ្លួង **ជូឡុង**ជាកងក្រោយ ហើយក៏លើកទ័ពទៅតាំងនៅជិតស្រុកឡេងឡេង។

ឯ**ឡៅតៅ**ចៅហ្វាយស្រុកឡេងឡេង លុះដឹងថា**ឡៅពី**លើកកងទ័ពមក ក៏ប្រឹក្សានឹង**ឡៅហៀន**ជាបុត្រថា **ឡៅពី**លើកកងទ័ពមកនឹងច្បាំងយកស្រុកយើង ចៅនឹងរិះគិតប្រការម្ដេច? **ឡៅហៀន**ឆ្លើយថា ឮល្បីគេនិយាយថា **ឡៅពី**មានទាហានឯកឈ្មោះ**ទៀវជូឡុង**មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ តែកូនទាហានមានតិច ឯស្រុកយើងនេះ **តុះអេង**ក៏ជាទាហានឯក ស៊ូនឹងពលបានមួយម៉ឺន នឹងខ្លាចអ្វីដែល**ឡៅពី**នោះ ខ្ញុំបាទនឹងសុំយកអាសាចេញទៅវាយឲ្យបែកទាល់តែបាន។

ឡៅតៅបានឮដូច្នោះក៏ពេញចិត្ត ទើបចាត់ទាហានឲ្យ**ឡៅហៀន**ចំនួនមួយម៉ឺន **ឡៅហៀន**ក៏លាបិតាឡើងសេះនាំទាហានចេញទៅ ចម្ងាយផ្លូវប្រហែលមួយរយសិន (៤ គ.ម) ទើបឲ្យតាំងបន្ទាយនៅជើងភ្នំមួយ។ **ខុងបេង**ឃើញកងទ័ពស្រុកឡេងឡេងលើកចេញមក ក៏ឡើងជិះសេះកាន់ផ្លិតរោមសត្វ មានទង់លឿងដោតលើរទេះមួយ ហើយនាំទាហានចេញទៅដល់មុខបន្ទាយ។ **តុះអេង**ឃើញដូច្នោះក៏ឡើងសេះកាន់ពូថៅធំលើកទាហានចេញមក ហើយស្រែកថា អាពួកចោរ ហេតុម្ដេចបានជាហ៊ានលើកទ័ពកន្លងចូលមកដែនស្រុករបស់ចៅហ្វាយអញ ឯងមិនខ្លាចស្លាប់ទេឬ? **ខុងបេង**ឮដូច្នោះក៏ឆ្លើយតបថា ខ្លួនអញឈ្មោះថា**ខុងបេង**នៅដែនស្រុកឡាំយ៉ុង គ្រាដែល**ចូឆូ**លើកពលមួយរយម៉ឺន ជាក្បួនទ័ពគោកទ័ពទឹកមក នឹងវាយយកខេត្តខណ្ឌខាងទិសទក្សិណនោះ អញគិតកលឧបាយតែខមួយ ក៏ដុតកងទ័ព**ចូឆូ**បានទាំងទ័ពគោកទាំងទ័ពទឹក ដែលចៅហ្វាយអញលើកកងទ័ពមកនេះ បើឯងព្រមអង្វរលន់តួដោយល្អ ក៏នឹងរួចជីវិត។

តុះអេងបានឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ឆ្លើយថា អញដឹងឯងហើយ ឯងកុំអួតអាងអ្វីឡើយ កាល**ចូឆ្នូ**បែកទ័ពទៅនោះ ព្រោះគំនិតរបស់**ជីវយី**ទេ ហើយបរសេះដេញចូលទៅនឹងចាប់ខ្លួន**ខុងបេង** ៗក៏ប្រើអ្នកបរទេះឲ្យថយរទេះត្រឡប់ក្រោយ។ **តុះអេង**ក៏បរសេះដេញទៅដល់ជើងកំពែង ឃើញទង់លឿងដែលដោតលើរទេះនោះ កំបាំងបាត់នៅក្នុងកៀនភ្នំ ឃើញឯ**តៀវហ៊ុយ**បរសេះរាំលំពែងចេញមកស្រែកថា ខ្លួនអញឈ្មោះ**តៀវហ៊ុយ** ឯងអាចមកតស៊ូនឹងដៃអញឬ? **តុះអេង**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បរសេះចូលទៅប្រយុទ្ធនឹង**តៀវហ៊ុយ** ដោយទប់នឹងកម្លាំង**តៀវហ៊ុយ**មិនបានក៏បំផាយសេះរត់ទៅ។ **តៀវហ៊ុយ**ក៏ដេញដិតតាមពីក្រោយ **តុះអេង**ខំស្រូតទៅដល់មាត់ផ្លូវទទួលឮសំឡេងស្រែកហ៊ោអឺងកងឡើង ហើយឃើញទាហានសងខាងផ្លូវចេញមកស្ទាក់ពីមុខ **ជូឡុង**ស្រែកថា អញឈ្មោះ**ជូឡុង** មកចាំយកជីវិតឯងហើយ ៗក៏ដេញទាហានឲ្យព័ទ្ធឡោមជុំជិត។ **តុះអេង**ទាល់ច្រកនឹងរកផ្លូវចៀសទៅមិនរួច ក៏ចោលពូថៅចុះពីដៃ ហើយលោតចុះពីលើខ្នងសេះចូលមកគំនាប់**ជូឡុង** ៗក៏ឲ្យទាហានចង**តុះអេង**ជាប់ ហើយនាំយកខ្លួនទៅជូន**ឡៅពី**ក្នុងបន្ទាយ។ **ឡៅពី**ក៏បង្គាប់ឲ្យយកខ្លួន**តុះអេង**ទៅសម្លាប់ចេញ **ខុងបេង**ដឹងដូច្នោះក៏ហាមឃាត់**ឡៅពី**ឲ្យបង្អង់ ហើយសួរពិចារណា**តុះអេង**ថា បើខ្លួនអ្នកឯងព្រមនៅនឹងចៅហ្វាយយើង ៗនឹងលែងឲ្យរួចខ្លួនទៅវិញ ហើយត្រូវខំរិះគិតយកខ្លួន**ឡៅហៀន**មកឲ្យយើងនឹងបានឬមិនបាន? **តុះអេង**ក៏ថា បើលោកទុកជីវិតខ្ញុំបាទហើយ ខ្ញុំបាទនឹងរិះគិតយកខ្លួន**ឡៅហៀន**មកជូនលោកឲ្យទាល់តែបាន បើលោកបានខ្លួន**ឡៅហៀន** ក៏ដូចជាខ្លួន**ឡៅតៅ**ជាបិតាដែរ។

ខុងបេងសួរថា អ្នកឯងនឹងទៅគិតធ្វើប្រការម្តេចនឹងបាន**ឡៅហៀន**នោះ? **តុះអេង**ថា ពេលយប់ក្នុងថ្ងៃនេះ ឲ្យលោកលើកកងទ័ពទៅប្លន់បន្ទាយ**ឡៅហៀន**ចុះ

ខ្ញុំបាទនឹងធ្វើជាកលសឹកខាងក្នុង ចាប់យកខ្លួន**ឡៅហៀន**មកជូនលោក។ **ឡៅពី**ឮដូច្នោះក៏និយាយនឹង**តុះអេង**ថា ពាក្យនេះយើងយល់ឃើញថាមិនមែនទេ គឺអ្នកឯងក្លែងយកតែជីវិតឲ្យរស់។ **ខុងបេង**ថា **តុះអេង**នេះជាមនុស្សមានពាក្យសត្យពិតត្រង់ណាស់ ល្មមនឹងជឿស្ដាប់បាន ហើយក៏ឲ្យស្រាយចំណងចេញបើកលែងទៅ។ **តុះអេង**លុះទៅដល់បន្ទាយ ក៏ពណ៌នាសេចក្ដីទាំងពួងឲ្យ**ឡៅហៀន**ស្ដាប់គ្រប់ប្រការ។

ឡៅហៀនថា យើងនឹងរិះគិតប្រការម្ដេចទើបស្រួល? **តុះអេង**ថា លោកកុំវិតក្កជាទុក្ខព្រួយឡើយ ខ្ញុំបាទនឹងគិតកែខៃឲ្យបាន ក្នុងថ្ងៃនេះទាហាន**ឡៅពី**នឹងលើកមកតាមពាក្យខ្ញុំបាទនិយាយ យើងត្រូវតែលះបង់ចោលបន្ទាយនេះចេញ ហើយលើកទាហានចេញទៅពួនបង្កប់ខាងក្រៅបន្ទាយជាពីរកង បើឃើញទាហាន**ឡៅពី**លើកមកយើងនឹងលើកចេញទៅវាយខ្ទប់ទាំងសងខាង។ **ឡៅហៀន**យល់ឃើញត្រូវ ក៏ឲ្យធ្វើតាមពាក្យ**តុះអេង** លុះវេលាយាមពីរប្លាយ ឃើញទាហាន**ឡៅពី**មួយកងកាន់គប់ចំបើងគ្រប់ដៃ លបទៅដុតបន្ទាយឆេះឡើង **ឡៅហៀន**និង**តុះអេង**ក៏លើកទាហានវាយខ្ទប់ទាំងសងខាងចូលមក ពួកទាហាន**ឡៅពី**ក៏លបរត់ទៅ **ឡៅហៀន**និង**តុះអេង**តាមទៅមិនទាន់ ក៏វិលត្រឡប់មកជិតដល់បន្ទាយវិញ ភ្លើងនោះក៏ឆេះភ្លឺខ្លាំងឡើងក្រឡេកមើលទៅឃើញ**តៀវហ៊ុយ**ជិះសេះមកស្ទាក់ពីមុខ។

ឡៅហៀនក៏និយាយនឹង**តុះអេង**ថា **ឡៅពី**លើកទ័ពមកលុកបន្ទាយយើង តែទាហានដែលនៅក្នុងបន្ទាយ**ឡៅពី**នោះស្ដួចស្ដើងណាស់ បើយើងនឹងលើកទៅប្លន់យកបន្ទាយ**ឡៅពី**វិញនឹងបានដោយងាយ **តុះអេង**យល់ឃើញត្រូវ ក៏លើកទៅប្លន់យកបន្ទាយ**ឡៅពី** លុះលើកទៅដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ ក៏ប្រទះនឹង**ជូឡុង**លើកទាហានមកស្ទាក់ពីមុខ **ជូឡុង**ក៏បរសេះពុះទម្លាយកងទ័ពសម្លាប់ទាហានទន្ទ្រានចូលទៅ ហើយយកលំពែងចាក់ត្រូវ**តុះអេង**ធ្លាក់ពីលើសេះស្លាប់។ **ឡៅហៀន**ឃើញដូច្នោះក៏

តក់ស្លុតក្នុងចិត្ត បំផាយសេះរត់ទៅជួបនឹង**តៀវហ៊ុយ** ។ចូលតច្បាំងហើយក៏ព័ទ្ធចាប់**ឡៅហៀន**បាន ចងយកខ្លួនទៅឲ្យ**ខុងបេង** ។ក៏ពិចារណាសួរ**ឡៅហៀន**ថា យើងចាប់**តុះអេង**បាន ហើយយើងដោះលែងទៅវិញ ក៏ត្រឡប់គិតប្រទូសរ៉ាយបញ្ឆោតយើងដោយអំពើទុច្ចរិត។ **ឡៅហៀន**ថា ដែល**តុះអេង**ធ្វើការបញ្ឆោតលោកនោះ ជាតម្រិះរិះគិតរបស់**តុះអេង**ខ្លួនឯង។ **ខុងបេង**ក៏ឲ្យស្រាយចំណង**ឡៅហៀន**ចេញ ហើយយកអាវព្រៃយ៉ាងល្អឲ្យ**ឡៅហៀន**ពាក់ រួចហៅឲ្យឡើងតុបរិភោគអាហារ ហើយថា យើងនឹងបើកលែងឲ្យអ្នកឯងទៅទៀត ដើម្បីឲ្យទៅប្រាប់បិតារបស់អ្នកឯង ឲ្យចេញមកលន់តួចំណុះចុះចូលយើង ដោយសុភាពល្អ បើអ្នកឯងទៅហើយ មិននាំបិតាចេញមកទេ យើងនឹងលើកទ័ពចូលទៅវាយយកស្រុក ហើយនឹងកាប់សម្លាប់គ្រប់គ្រួសារនូវបណ្តាញាតិបងប្អូនឲ្យអស់កុំឲ្យសល់។

ឡៅហៀនក៏ទទួលពាក្យថា ខ្ញុំបាទនឹងនាំបិតាមកជួបនឹងលោកជាប្រាកដ។ **ខុងបេង**ក៏បើកលែងឲ្យ**ឡៅហៀន**ចូលទៅក្នុងស្រុកវិញ ហើយអធិប្បាយសេចក្តីឲ្យបិតាស្តាប់គ្រប់ប្រការ រួចថាឯចិត្ត**ឡៅពី**និង**ខុងបេង**នេះជាមនុស្សល្អសុភាពរៀបរយគួរសមណាស់។ **ឡៅតៅ**បានស្តាប់សព្វគ្រប់ ក៏យកទង់សលើកឡើងដោតលើសើនបន្ទាយសម្គាល់ថា ស្រុកចំណុះ ហើយបើកទ្វារគ្រប់ទិសចំហ រួចក៏រៀបចំយកទ្រព្យរបស់ជាបណ្ណាការ និងគ្រាសម្រាប់ងារ នាំ**ឡៅហៀន**ជាបុត្រនិងបណ្តាពួកអ្នកស្រុកទាំងពួង ចេញទៅគំនាប់**ឡៅពី,** **ខុងបេង**ក៏យកគ្រាសម្រាប់ងារបង្វិលឲ្យ**ឡៅតៅ** ហើយថា យើងនឹងឲ្យអ្នកធ្វើជាចៅហ្វាយស្រុកនៅដដែល តែ**ឡៅហៀន**ជាបុត្រនៅក្មេងសេចក្តី យើងនឹងយកទៅស្រុកកេងជីវជាមួយ នឹងបានជួយធ្វើការតទៅ។ **ខុងបេង**ក៏នាំ**ឡៅពី**និងទាហានទាំងពួងចូលទៅក្នុងស្រុកឡេងឡេង។ **ឡៅពី**ក៏ប្រាស្រ័យប្រាបប្រាមរំឭក ប្រដៅបណ្តារាស្ត្រក្នុងស្រុកឲ្យនៅជាសុខតាមប្រក្រតី

ហើយថា ដែលយើងលើកទ័ពមកនេះក៏បានស្រុកឡេងឡេងហើយ ឯស្រុកហ៊ុយអៀងនោះនរណានឹងអាចយកអាសាចេញទៅវាយឲ្យបាន? **ជូឡុង**ក៏ឆ្លើយទទួលសុំអាសា **តៀវហ៊ុយ**ក៏ថា សូមឲ្យលោកប្រើខ្ញុំបាទទៅវិញកុំឲ្យ**ជូឡុង**ទៅឡើយ។ **ជូឡុង**ថា ខ្ញុំសុំសរសេរសំបុត្រសញ្ញាទុកជូន នឹងសុំតែទាហានបីពាន់លើកទៅវាយយកស្រុកហ៊ុយអៀងឲ្យបាន បើមិនបានទេ សុំឲ្យលោកកាត់ក្បាលខ្ញុំបាទវិញចុះ។ និយាយហើយក៏សរសេរសំបុត្រសញ្ញាជូនទៅឲ្យ**ខុងបេង** ៗក៏ប្រគល់ទាហានបីពាន់ឲ្យ**ជូឡុង**។

តៀវហ៊ុយថា ឯសំបុត្រសញ្ញានោះ ខ្ញុំបាទក៏ហ៊ានធ្វើទុកជូនដែរ តែសុំឲ្យលោកប្រើខ្ញុំបាទទៅវិញចុះ បើមិនបានស្រុកហ៊ុយអៀងទេ ខ្ញុំបាទសុំឲ្យលោកសម្លាប់ខ្ញុំបាទចុះ។ **ឡៅពី**ក៏ស្រែកគំហកឲ្យ**តៀវហ៊ុយ**ថា កាល**ជូឡុង**ព្រមទទួលយកអាសាហើយ បានទាំងសរសេរសំបុត្រទុកជាស្រេច ហេតុម្ដេចក៏មកជែកដណ្ដើមគេដូច្នេះ? **តៀវហ៊ុយ**ក៏មិនឆ្លើយតបថាម្ដេច។ **ជូឡុង**ក៏លា**ឡៅពី, ខុងបេង**លើកទាហានបីពាន់ចេញទៅច្បាំងយកស្រុកហ៊ុយអៀង។ ឯបម្រើសេះលុះឃើញកងទ័ពលើកមកក៏នាំយកសេចក្ដីទៅប្រាប់**ទៀវហាម**ចៅហ្វាយស្រុកហ៊ុយអៀងថា ឥឡូវ**ជូឡុង**ទាហាន**ឡៅពី**លើកកងទ័ពមកនឹងច្បាំងយកស្រុកយើង។

ទៀវហាមបានឮដូច្នោះ ក៏ប្រឹក្សានឹងទាហានទាំងពួងថា យើងនឹងគិតប្រការម្ដេច? **តាន់អេង**និង**ប៉ៅឡុង**នាយទាហានឆ្លើយថា ដែល**ឡៅពី**លើកទ័ពមកនេះ ខ្ញុំនឹងសុំអាសាលើកទាហានចេញទៅច្បាំងរាំងតទល់ មិនឲ្យរវល់ដល់អន្តរាយស្រុកឡើយ។ **ទៀវហាម**តបថា អ្នកកុំអាលប្រមាថមើលងាយ**ឡៅពី**ដូច្នោះ ព្រោះ**ឡៅពី**នោះជាពូជព្រះរាជវង្សព្រះចៅ**ហៀនតេ** មានតម្រិះប្រាជ្ញាជាសុចរិតពិតត្រង់ល្អណាស់ ទាំង**គួនអ៊ូ, តៀវហ៊ុយ, ជូឡុង**ក៏មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែ ជាទាហានឯក។ ឥឡូវ

ឡៅពីប្រើ**ជូឡុង**ឲ្យលើកកងទ័ពមកនឹងវាយយកស្រុកយើង ឯ**ជូឡុង**នោះក៏មានកម្លាំងខ្លាំងពូកែណាស់ គ្រា**ចូឆូ**លើកទាហានប្រមាណមួយរយម៉ឺនមកដល់វាលទៀងបាន់បោ **ជូឡុង**បានតច្បាំងទម្លាយកងទ័ពចូលចេញដោយរួសរហ័សបីដូចនៅកណ្ដាលវាលគ្មានទាហានសោះ ដែលអស់អ្នកនឹងអាចហ៊ានចេញទៅតស៊ូនោះមុខជាមិនបាន ព្រោះទាហានយើងក៏តិចផង យើងត្រូវគិតគ្នាចេញទៅអង្វរលន់តួសុំចុះចូល ទើបនឹងបានសេចក្ដីសុខតទៅ។ **តាន់អេង**ឆ្លើយថា ខ្ញុំបាទនឹងសុំអាសាចេញទៅច្បាំងមើលម្ដងសិន បើតទល់មិនឈ្នះសឹមចេញទៅចំណុះចុះចូលជាក្រោយ។ **ទៀវហម**តបបណ្ដោយថា តាមចិត្តចុះ។ **តាន់អេង**ក៏ចាត់ចែងទាហានលើកចេញទៅជិតបន្ទាយ**ជូឡុង**។

ឯ**ជូឡុង**ឃើញដូច្នោះ ក៏ជិះសេះកាន់លំពែងចេញទៅឈរមុខទាហាន ហើយស្រែកថា ខ្លួនអញជាទាហាន**ឡៅពី** ៗនោះជាពូជព្រះរាជវង្ស ហើយក៏ជាប្អូន**ឡៅពៀវ**ដែលទើបស្លាប់ គ្រានេះ**ឡៅពី**ទំនុកបម្រុង**ឡៅគី**ជាក្មួយ ហើយប្រើអញលើកកងទ័ពមកប្រាបប្រាមស្រុកហ៊ុយអៀង ដែលត្រូវឡើងស្រុកកេងជីវ ហេតុម្ដេចក៏ឯងចេញមកតស៊ូនឹងអញដែលមានថ្វីដៃនេះ? ឯងមិនខ្លាចសេចក្ដីស្លាប់ទេឬ? **តាន់អេង**ឆ្លើយតបថា ឯស្រុកហ៊ុយអៀងនេះត្រូវឡើងដល់ស្រុកកេងជីវក៏មែន តែឥឡូវ**ឡៅពៀវ**ក៏ស្លាប់ទៅហើយ **ទៀវហម**ចៅហ្វាយអញទើបលើកស្រុកនេះទៅប្រគល់ឲ្យ**ចូឆូ** ឯងកុំអួតថាមានថ្វីដៃនោះអញមិនកោតខ្លាចនឹងទៅចំណុះចុះចូលនឹង**ឡៅពី**នោះទេ។ **ជូឡុង**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ បរសេះវាំលំពែងចូលច្បាំងនឹង**តាន់អេង**បានប្រាំភ្លេង **តាន់អេង**ទ្រកម្លាំងនឹង**ជូឡុង**មិនបានក៏ញាក់សេះថយរត់ **ជូឡុង**ក៏បំផាយសេះតាមទៅទាន់ចាប់ខ្លួន**តាន់អេង**បាន ឲ្យទាហានចងទុក ឯទាហាន**តាន់អេង**រត់បែកខ្ញែកទៅអស់។ **ជូឡុង**ក៏ស្រាយចំណងចេញ ហើយនិយាយនឹង**តាន់អេង**ថា

យើងមិនសម្លាប់ជីវិតខ្លួនទេ យើងលែងឲ្យខ្លួនវិលទៅ យកសេចក្ដីចូលទៅប្រាប់**ទៀវហម**ជាចៅហ្វាយស្រុក ឲ្យប្រញាប់ចេញមកអង្វរលន់តួចំណុះយើងដោយល្អចុះ បើរឹងទទឹង ហើយតែយើងចូលទៅក្នុងស្រុកបានកាលណា យើងនឹងសម្លាប់ឲ្យអស់ទាំងបុត្រភរិយា។ **តាន់អេង**មានសេចក្ដីត្រេកអរណាស់ ទទួលពាក្យ**ជូឡុង**ហើយក៏គំនាប់លាត្រឡប់ទៅវិញ ទើបយកសេចក្ដីនោះទៅអធិប្បាយឲ្យ**ទៀវហម**ស្ដាប់។ **ទៀវហម**ថា យើងបានហាមប្រាមហើយ អ្នកក៏មិនព្រមស្ដាប់ពាក្យយើង ខំតែចចើងនាំទាហានចេញទៅតស៊ូនឹង**ជូឡុង** ទាល់តែបានសេចក្ដីដុនដាបអប្បយសដូច្នេះ ហើយ**ទៀវហម**ក៏រៀបចាត់ចែងរបស់មាសប្រាក់ជាបណ្ណាការ និងត្រាសម្រាប់ងារឲ្យទាហានប្រមាណដប់ប្រាំនាក់នាំចេញទៅគំនាប់**ជូឡុង** ៗក៏ទទួលយក របស់និងត្រាទុកហើយអញ្ជើញ**ទៀវហម**ឲ្យឡើងតុបរិភោគអាហារ។

ខណៈកាលកំពុងបរិភោគផឹកស្រានោះ **ទៀវហម**ក៏និយាយថា លោកនិងខ្ញុំជាសែជាមួយគ្នា ហើយក៏ជាអ្នកស្រុកជិតតេងដូចគ្នា ដែលខ្ញុំបានធ្វើល្មើសខុសឆ្គងប៉ុណ្ណេះ សូមកុំប្រកាន់ទោសខ្ញុំឡើយ ខ្ញុំសូមលោកទុកជាបងប្អូននឹងគ្នាតាមសែតទៅ **ជូឡុង**ក៏ឃើញថាចាស់ជាង**ទៀវហម**បួនខែ **ទៀវហម**ក៏ហៅ**ជូឡុង**ថាបង។ លុះវេលាព្រឹកឡើង **ទៀវហម**ក៏នាំ**ជូឡុង**និងទាហានប្រមាណដប់នាក់ចូលទៅក្នុងស្រុក **ជូឡុង**និយាយប្រាបប្រាមទូន្មានប្រដៅអស់បណ្ដាអ្នកស្រុក ឲ្យនៅជាសុខក្សេមក្សាន្តតាមប្រក្រតី **ទៀវហម**ក៏អញ្ជើញ**ជូឡុង**ចូលទៅបរិភោគអាហារខាងល្វែង។ ក្នុងខណៈកាលកំពុងសេពសុរានោះ **ទៀវហម**ក៏ហៅបងថ្លៃស្រីចេញមកគំនាប់**ជូឡុង** ៗឃើញស្រីនោះមានរូបរាងល្អ ក៏សួរថា នាងនេះឈ្មោះអ្វី? ត្រូវជាម្ដេចនឹងអ្នក? **ទៀវហម**ឆ្លើយថា ស្រីនេះឈ្មោះនាង**ហ្លួនស៊ី**ជាភរិយា**ទៀវហាប់**បងខ្ញុំបាទ។ ឥឡូវបងខ្ញុំស្លាប់ហើយ។ **ជូឡុង**ថាបងថ្លៃអ្នកជាធំដែលនឹងឲ្យមកគំនាប់ខ្ញុំមិនគួរ ហើយ

ជូឡុងក៏និយាយឲ្យនាង**ហ្លួនស៊ី**វិលចូលទៅក្នុងវិញ នាង**ហ្លួនស៊ី**ក៏លាចូលទៅវិញ។ **ទៀវហាម**ក៏និយាយនឹង**ជូឡុង**ថា **ទៀវហាប់**បងខ្ញុំបាទស្លាប់បីឆ្នាំទៅហើយ ខ្ញុំបាទបាននិយាយប្រាប់នាង**ហ្លួនស៊ី**ឲ្យមានប្ដីថ្មី នាង**ហ្លួនស៊ី**ថា បើអ្នកណារូបស្អាតល្អ ហើយមានតម្រិះប្រាជ្ញាប្រការមួយ មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែល្បីល្បាញប្រការមួយ ជាសែជាមួយខ្មោចស្វាមីមុនប្រការមួយ បើបានព្រមទាំងបីប្រការនេះ ទើបនាង**ហ្លួនស៊ី**ព្រមយកធ្វើជាស្វាមី។ ឥឡូវខ្ញុំបាទឃើញលោកមានលក្ខណៈព្រមទាំងបីប្រការ ដូចសេចក្ដីប្រាថ្នានឹង**ហ្លួនស៊ី**ប្ដេជ្ញាទុកមកហើយ លោកក៏មិនទាន់មានភរិយា បានជាខ្ញុំបាទឲ្យចេញមកគំនាប់ ប្រាថ្នាលើកជូនជាភរិយានៃលោក។ **ជូឡុង**ឮដូច្នោះក៏ខឹងណាស់ ក្រោកឡើងស្រែកគំហកហើយថា ខ្លួនអ្នកនិងខ្ញុំរាប់អានគ្នាថា ជាបងប្អូនព្រោះសែជាមួយ ឯនាង**ហ្លួនស៊ី**ជាបងថ្លៃនៃអ្នកស្រាប់មកហើយ ក៏ដូចជាបងថ្លៃខ្ញុំដែរ ហេតុម្ដេចអ្នកមកគិតធ្វើដូច្នេះនឹងមិនខុសទម្លាប់ទំនៀមទេឬ? **ទៀវហាម**បានឮដូច្នោះក៏មានសេចក្ដីអៀនខ្មាសក្នុងចិត្តណាស់ ទើបញាក់មុខឲ្យទាហានដែលបម្រើជិតខាងនោះគិតធ្វើអន្តរាយដល់**ជូឡុង** ៗឃើញដូច្នោះក៏រឹតតែខឹងណាស់ទៅទៀត ស្ទុះទៅធាក់**ទៀវហាម**ដួលសន្លប់ទៅ ហើយ**ជូឡុង**ក៏ចេញមកឡើងសេះ នាំទាហានប្រមាណដប់នាក់ត្រឡប់មកបន្ទាយ។

ទៀវហាមប្រឹក្សានឹង**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ថា ឥឡូវ**ជូឡុង**ខឹងនឹងខ្ញុំ បើខ្ញុំនឹងលើកទាហានទៅតស៊ូជាសង្គ្រាម **ជូឡុង**ក៏មានថ្វីដៃខ្លាំងពូកែណាស់ ឃើញថាតស៊ូគេពុំបានទេ អ្នកទាំងពីរនឹងយល់ឃើញថាប្រការម្ដេច? **តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ថា ខ្ញុំបាទសុំលើកទាហានប្រាំរយធ្វើជាចូលទៅនៅនឹង**ជូឡុង** រួចឲ្យលោកលើកទ័ពចេញទៅ បើ**ជូឡុង**នឹងលើកទ័ពមកច្បាំងនឹងលោក ខ្ញុំបាទទាំងពីរនឹងចាប់**ជូឡុង**សម្លាប់ចេញ។ **ទៀវហាម**យល់ឃើញត្រូវ **តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ក៏លើកទាហានប្រាំរយទៅដល់បន្ទាយ

ហើយប្រាប់ទាហាន**ជូឡុង**ថា យើងទាំងពីរនឹងសុំចូលទៅគំនាប់**ជូឡុង** ទាហានក៏ចូលទៅជម្រាប**ជូឡុង** ៗឮដូច្នោះក៏គិតថា **តាន់អេង**និង**ប៉ៅឡុង**មកនេះ ប្រាថ្នាប្រុងបញ្ឆោតយើង តែយើងត្រូវឲ្យចូលមកចុះ សឹមយើងរិះគិតចាប់ខ្លួនសម្លាប់ចេញឲ្យបាន ហើយ**ជូឡុង**ឲ្យទាហានទៅហៅខ្លួន**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ចូលមក ឈ្មោះទាំងពីរក៏ចូលទៅគំនាប់**ជូឡុង** ហើយថាយើងទាំងពីរឃើញ**ទៀវហាម**ធ្វើសេចក្ដីមិនគួរសមដល់លោក បើខ្ញុំបាទនឹងនៅស្ងៀមក្នុងស្រុកក៏ឃើញថាស្លាប់ជាមួយគ្នា បានជាខ្ញុំនាំគ្នាចេញមកគំនាប់លោក ប្រាថ្នានឹងនៅពឹងបុណ្យធ្វើជាបាវលោកតទៅ។ **ជូឡុង**ឮហើយក៏ធ្វើជាត្រេកអររួសរាយ យកសំពត់ព្រែមួយអាវឲ្យ**តាន់អេង** និង**ប៉ៅឡុង**ជាបំណាច់ ហើយឲ្យតែងតុលៀងអាហារផឹកស្រា ខណៈនោះ**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ជាមនុស្សមិនសូវចេះគិត ផឹកស្រាស្រវឹងហួសកម្លាំងដេកលក់ទៅ **ជូឡុង**ក៏ឲ្យទាហានចាប់ចងទាំងពីរនាក់ ហើយឲ្យចាប់ពួកទាហានទាំងប្រាំរយចង ហើយកំហែងសួរថា ដែលនាយឯងទាំងពីរនាក់ចូលមករកអញវេលានេះ ជាកាច វៀច ឬត្រង់ប្រការម្ដេច ឲ្យឯងឆ្លើយឲ្យត្រង់ បើកុហកអញៗនឹងសម្លាប់ទាំងអស់គ្នា។ ទាហានទាំងអស់ភ័យខ្លាចក៏ឆ្លើយថាជាកលឧបាយវៀចទេ។

ជូឡុងឮដូច្នោះ ក៏ឲ្យយកខ្លួន**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ទៅប្រហារជីវិត ហើយឲ្យស្រាយចំណងពួកទាហានទាំងអស់ចេញ ទុកឲ្យនៅធ្វើការជាមួយ ហើយនិយាយថា ដែល**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**មកប៉ងនឹងប្រទូសរ៉ាយយើង ៗក៏ឲ្យសម្លាប់ចេញហើយ តែអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកតូចតាមមកដោយស្ដាប់បង្គាប់គេ យើងក៏ទុកជីវិតឲ្យរស់ ត្រូវវិលទៅកាន់បុត្រភរិយាវិញចុះ បើអ្នករាល់គ្នាវៀចនឹងយើង ៗឲ្យសម្លាប់ចេញទាំងអស់។ ពេលយប់នេះយើងលើកចូលទៅលុកយកស្រុកហ៊ុយអៀង ត្រូវអ្នករាល់គ្នាចេញទៅជាទ័ពស្រួច ហៅអ្នកចាំទ្វារឲ្យបើកទទួលជាបានឬទេ? ពួកទាហានទាំង

នោះក៏ត្រេកអរសាទរនាំគ្នាទទួលតាមពាក្យ**ជូឡុង**។ លុះពេលកណ្ដាលយប់ **ជូឡុង**ក៏លើកទាហានចូលទៅជិតជើងកំផែងស្រុកហ៊ុយអៀង ឯពួកទាហានទាំងប្រាំរយក៏នាំគ្នាស្រែកហៅអ្នកចាំទ្វារថា **តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ចាប់**ជូឡុង**បានសម្លាប់ទៅហើយ ឲ្យប្រញាប់បើកទ្វារនឹងចូលទៅវិញ ដើម្បីនឹងយកសេចក្ដីទៅជម្រាប**ទៀវហាម**ឲ្យជ្រាប។

ឯទាហានលើសើនបន្ទាយ បានឮសំឡេងច្បាស់ក៏បំភ្លឺភ្លើងមើលមុខឃើញថាជាពួកទាហានខាងខ្លួនដែលចេញទៅជាមួយនឹង**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**ក៏មានចិត្តត្រេកអរព្រោះមិនដឹងកល**ជូឡុង** ក៏នាំគ្នាជម្រាប**ទៀវហាម** ៗឮដូច្នោះក៏នាំទាហានចេញទៅទទួល**តាន់អេង, ប៉ៅឡុង**។ **ជូឡុង**ក្រឡេកឃើញក៏បរសេះចូលទៅចាប់ខ្លួន**ទៀវហាម**បាន ឲ្យទាហានចងចំណងទុកហើយលើកចូលទៅប្រកាសប្រាប់បណ្ដារាស្ត្រក្នុងស្រុកកុំឲ្យភិតភ័យថា យើងមិនបានធ្វើអ្វីអន្តរាយទេ។ លុះវេលាព្រឹកឡើង**ជូឡុង**ក៏ឲ្យធ្វើសំបុត្របកប្ដឹងទៅដល់**ឡៅពី, ខុងបេង** ៗដឹងក្នុងសំបុត្រសព្វគ្រប់ក៏ត្រេកអរណាស់ ចាត់ចែងទាហានហើយក៏លើកទៅឯស្រុកហ៊ុយអៀង។ **ជូឡុង**ក៏ចេញទៅទទួល**ឡៅពី, ខុងបេង**ចូលទៅក្នុងស្រុកហើយឲ្យនាំខ្លួន**ទៀវហាម**មកជូន**ឡៅពី**។

ចប់សៀវភៅទីប្រាំ។

សូមរង់ចាំអានសៀវភៅទីប្រាំមួយបន្តទៀត។ ជាមួយគ្នា អ្នកអានក៏អាចរកបានសៀវភៅផ្សេងទៀត ដូចជា “ស្រីហិតោបទេស” “សម្ដេច” (ដោយនីកូឡូ ម៉ាការវែល្លី) តាមរយៈប្លុក khmerliterature.wordpress.com នេះផងដែរ។

សូមអរគុណ។

ណុល ដារ៉ា